Digitaliseret af | Digitised by

Forfatter(e) | Author(s):	Cooper, James Fenimore.; oversatte fra Originalsproget
Titel | Title:	Cooper's Samlede Skrifter.
Bindbetegnelse | Volume Statement:	Vol. 47-52
Udgivet år og sted | Publication time and place:	Kiöbenhavn : S. Trier, 1831-1861
Fysiske størrelse | Physical extent:	29 bd.

DK

Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

UK

The work is free of copyright. You can copy, change, distribute or present the work, even for commercial purposes, without asking for permission. Always remember to credit the author.

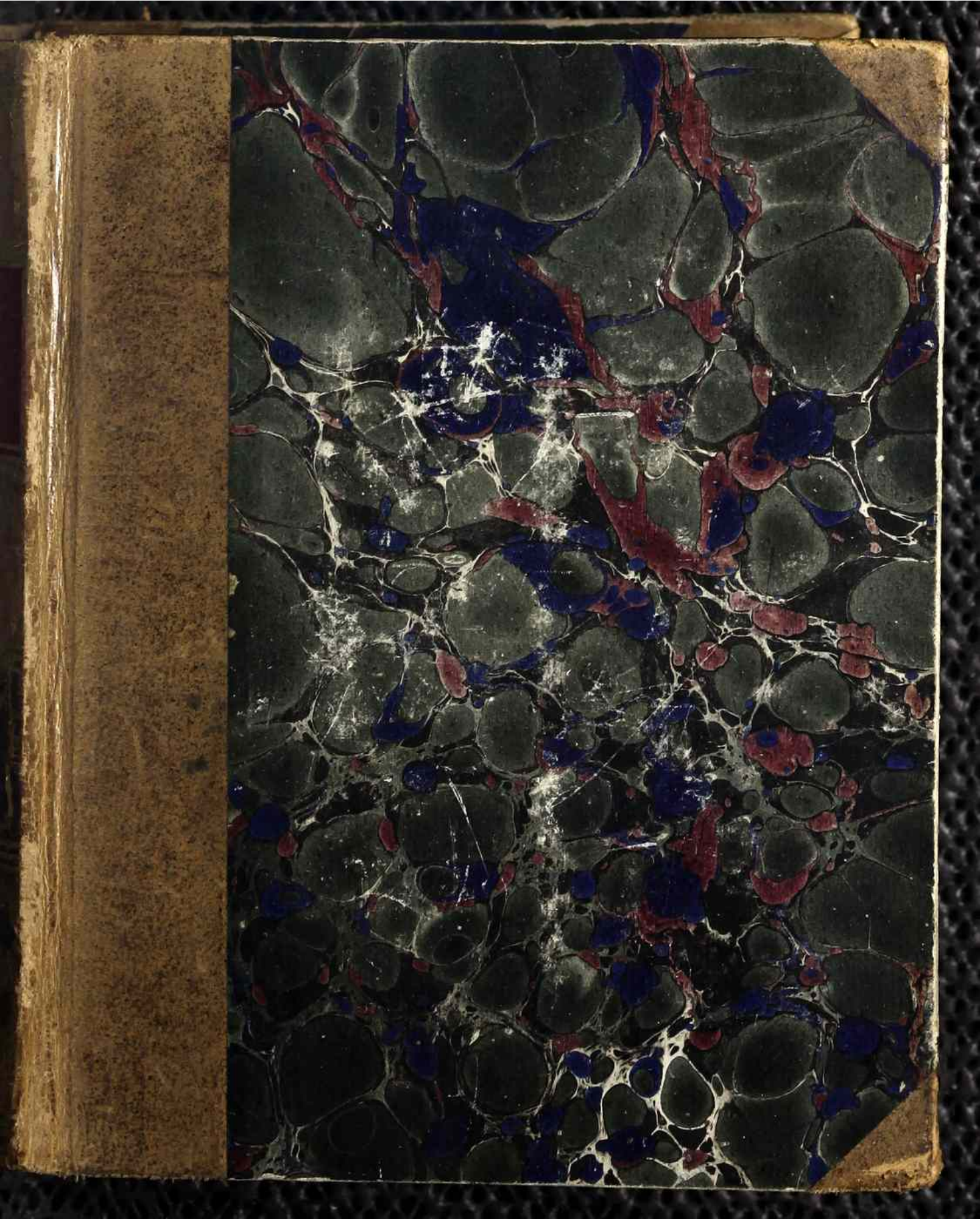

58,- 49.

DET KONGELIGE BIBLIOTEK
DA 1.-2.S 58 8°

1 1 58 0 8 02057 8

+Rex

BIBLIOTHECA REGIA HAFNIENSIS

Cooper's

Samlede Skrifter.

Oversatte fra Originalsproget.

Syv- til ni og syvogtyvende Hefte.

Kjöbenhavn.
Forlagt af og trykt hos S. Trier.
1834.

BIBLIOTHECA REGIA HAFNIENSIS

Colonisterne,

eller

Susquehannas Kilder.

En Fortælling.

Oversat

af

A. C. Clausen.

Første Hefte.

Kjöbenhavn.

Forlagt af og trykt hos S. Trier.

1834.

BIBLIOTHECA REGIA HAFNIENSIS

Fortale.

Til Herr Charles Wiley, Boghandler.

Ethvert Menneske er meer eller mindre en Bold for Tilfældet, og selv vi Digtere kunne ikke smigre os med at være undtagne derfra. Paa Grund heraf sender jeg Dem min tredie Roman, men om den bliver den sidste, beroer paa tvende uvisse Begivenheder: for det første paa Publicums Bifald, og for det andet, paa min egen Lyst og Lune. Min første Roman skrev jeg, fordi det var kommet mig for Øre, at jeg ikke var istand til at skrive en alvorlig Fortælling. For altsaa at vise Verden, hvormeget den tog Feil af mig, fortalte jeg i den Grad alvorligt, at Ingen gad læse mig, og det var dog sikkerlig det bedste Modbeviis. Den anden Bog skylder Nysgjærrigheden sin Tilværelse; thi jeg vilde dog see, om det ikke var muligt, at bekjæmpe denne Læseverdenens Ringeagt. Hvorvidt det er lykkedes mig, maa

BIBLIOTHECA REGIA HAFNIENSIS

Fortale.

Til Herr Charles Wiley, Boghandler.

Ethvert Menneske er meer eller mindre en Bold for Tilfældet, og selv vi Digtere kunne ikke smigre os med at være undtagne derfra. Paa Grund heraf sender jeg Dem min tredie Roman, men om den bliver den sidste, beroer paa tvende uvisse Begivenheder: for det første paa Publicums Bifald, og for det andet, paa min egen Lyst og Lune. Min første Roman skrev jeg, fordi det var kommet mig for Øre, at jeg ikke var istand til at skrive en alvorlig Fortælling. For altsaa at vise Verden, hvormeget den tog Feil af mig, fortalte jeg i den Grad alvorligt, at Ingen gad læse mig, og det var dog sikkerlig det bedste Modbeviis. Den anden Bog skylder Nysgjærrigheden sin Tilværelse; thi jeg vilde dog see, om det ikke var muligt, at bekjæmpe denne Læseverdenens Ringeagt. Hvorvidt det er lykkedes mig, maa

evig blive en Hemmelighed imellem os. Den tredie skrev jeg ganske og aldeles for min egen Fornøielse, og det skal derfor heller ikke undre mig, hvis den mishager alle andre Folk.

Jeg vilde ansee Kritiken for det bedste Middel til at fremme menneskelig Fuldkommenhed, naar den i Særdeleshed yttrede mindre Modsigelse i sine Domme. Just som jeg stod i Begreb med at benytte en lærd Kritikers vise Vink, fik jeg fat paa nok en Pamphlet, hvori en Anden fordømmer alt, hvad hans Modstander roste, og roser alt, hvad han fordømte. Der stod jeg da, ligesom Buridans Æsel imellem to Knipper Hø; men jeg har besluttet at følge min frie Natur og være urokkelig som et Knippe Hø mellem to Æsler.

Det er allerede længe siden, sige de Vise, at man har fortalt Verden alt, hvad der er nyt og usædvanligt; men Kritikerne, de snue Krabater, have fundet en herlig Udvei til at give de ældste, meest ubenyttede Ideer en ny, frisk Colorit. De klæde dem nemlig i et saa mørkt og metaphysisk Sprog, at Læseren ikke uden stor Møie kan forstaae dem, og det kalde de — fri Tankeflugt. Dette er ingenlunde upassende, som jeg kan bevidne af egen Erfaring; thi jeg har selv hyppig oplevet det Tilfælde, at jeg, efter længe at have ordnet store, indholdsrige Ideer, ikke har været klogere med Hensyn til deres Betydning, end da jeg begyndte. Det er en sand Fornøielse at see, hvorledes de lærde Medlemmer af et Læseselskab optage saadanne vanskelige Steder; thi deres Berømmelse af Værket er lige saa dunkel som dette selv. Enhver veed, at det, at synes viis, er det første, der udfordres hos en stor Mand.

Et sædvanligt Udtryk i alle Kritikeres, Journallæseres og

unge Damers Mund, naar de tale om Romaner, er Værdigheden; og dog gives der kun faa, som forbinde een og samme Idee dermed. Jeg for min Deel hører i Almindelighed, og hvad dette angaaer, i Særdeleshed til den gamle Skole og tænker, at den lægger mere Vind paa Gjenstanden selv, end paa Brugen af Talemaader og kunstige Udtryk. Da en Mand uden Værdighed er ganske det samme som ingen Mand, saa har jeg i denne Fortælling forsøgt at holde mig strengt til det virkelige Liv. Dette er en stram Toile for Phantasien, som Læseren uden Tvivl snart vil bemærke; men jeg er den dog Tak skyldig for den Overbeviisning, at Forfatteren af en Fortælling, hvis Skueplads er Jorden, i en vis Grad er forbunden til, at tage Hensyn til den menneskelige Natur. Derfor raader jeg Enhver, som griber, denne Bog i Forventning om, at finde Guder og Gudinder Spøgelser, Hexe, store Slag eller græsselige Mord deri, strax at lægge den bort, da han ikke vil finde noget saadant paa disse Blade.

Jeg har allerede sagt, at denne Fortælling er et Foster af mit Lune. Man kan derfor bebreide mig, at jeg kunde have valgt lykkeligere Tider, interessantere Begivenheder og mere ophøiede Scener til Gjenstande for min Roman; men sikkerlig ingen, der vare mig saa dyrebare. Jeg ønsker derfor meer at blive bedømt for hvad jeg har gjort, end for hvad jeg har undladt. Der fattes heller ikke et Slag, men det er ikke homerisk. Hvad Mord angaaer, da tillader en ny Stats Befolkning ingen saadan voldsom Forstyrrelse af det menneskelige Liv. Man havde ligeledes kunnet fremstille et Par Hængescener til Fordeel for

Colonien; men det vilde have været ganske overeensstemmende med dette velsignede Lands menneskekjærlige Love.

Colonisterne ere nu fremlagte for Verdens Øine og af Dem, Herr Wiley, kan jeg vel vente den eneste sande Beretning om deres Modtagelse. Kritikerne maa gjerne skrive saa mørkt og gaadefuldt, som de behage, og see endnu visere ud; de offentlige Blade maae rose eller dadle, ligesom deres Vægelsind kræver det; naar blot De kommer mig imøde med et mildt Ansigt; thi saa veed jeg, at Alt gaaer efter Ønske.

New-York den 1ste Januar 1823.

Med Agtelse forbliver jeg Deres

Forfatteren.

Første Capitel.

Omtrent i Midten af den store Stat New-York findes en betydelig Landstrækning, der bestaaer af en Række Bjerge og Dale. Delaware skylder disse Bjerge sit Udspring, og den yndige Susquehannas utallige Kilder frembringe ligeledes her mange klare Bække, der gjennemskære Dalene, indtil de forenede danne en af de stolteste Floder, hvoraf de gamle forenede Stater nogensinde kunde rose sig. Bjergene ere for det meste opdyrkede lige til Toppene, og kun paa enkelte Steder fremrage nøgne Klippestykker, hvorved den hele Egn faaer et romantisk Udseende. Dalene ere snevre, frugtbare, fortræffelig bebyggede og gjennemskaarne af smaae Bække, der snart flyde rolig hen under de overhængende Klippetinder, og snart atter strømme hurtig igjennem Sletten, for at beskylle det ligeoverfor staaende Bjergs Fod. Skjønne, blomstrende Landsbyer hæve

sig imellem Søerne og ved Bækkene paa saadanne Steder, som ere bequemme til Fabrikanlæg; og pyntelige, bequemt indrettede Bøndergaarde fryde Øiet, hvorhen det vender sig, saavel i den dybeste Dal, som paa den høieste Bjergaas. Brede Landeveie gjennemskære Landet i alle Retninger, saa at selv de høieste, steileste Bjeregne ere tilgængelige. Men man sørger ikke alene her for Jordbundens Forbedring og Forædling; den Reisende træffer hyppig paa større eller mindre Skoler, og et betydelig Antal Bedehuse for de forskjellige Religionsbekjendere vidner baade om Indbyggernes religieuse, moralske Sindelag, og om deres fuldkomne Religionsfrihed. Kort sagt, hele Districtet er et talende Beviis paa, hvormeget selv et ucultiveret Land under en raa Himmelegn formaaer at frembringe, naar det styres ved milde og vise Love. Det, som de første Nybyggere begyndte, blev stedse meer og meer forbedret af de senere Colonister, og naar Faderen ønskede at hvile under det Grønsvær, som hans egen Haand havde heget, saa gjorde den fromme Søn sig det til en hellig Lov, at forblive i Nærheden af sin Faders Grav. Ikkun fyrretyve Aar ere henrundne, siden den hele Landstrækning endnu var en Ørk.

Strax efterat Staternes Uafhængighed var stadfæstet ved Freden 1783, henvendte Indbyggerne fremfor alt deres Opmærksomhed paa at benytte alle For-

delene af deres vidtudstrakte Gebeet paa bedste Maade. Før Revolutionskrigen bestod den bebyggede Deel af Colonien New-York knap af den tiende Deel af dens nærværende Besiddelser. En smal Landstrimmel, der strakte sig en Smule paa begge Sider af Hudson, tilligemed et lignende, knap halvtredsindstyve engelske Mile langt Belte ved Mohawks Bredder, dannede, i Forening med Øerne Nassau og Staten og nogle fritliggende Besiddelser langs Flodbredden, det hele Land, som dengang neppe talte to gange hundrede tusinde Sjele. I det korte og ovennævnte Tidsrum har Folkemængden udbredt sig over en Strækning af fem Graders Bredde og syv Graders Længde og er voxet til det betydelige Antal af næsten een og en halv Million, der ikke alene lever i Overflødighed, men endog trøstig seer kommende Aarhundreder imøde, uden Frygt for, at deres Efterkommere skulle mangle Plads eller Næringsmidler.

Vor Fortælling begynder i Aaret 1793, omtrent syv Aar efter Anlæggelsen af en af de første af hine Colonier, der havde frembragt en til Trylleri grændsende Forvandling, i Henseende til indre Magt og Uddannelse.

Ved Solens Nedgang paa en klar, kold Decemberdag i Aaret 1793, bevægede en „Sleigh" sig langsomt op ad hine nys beskrevne Bjerge. Veiret havde,

med Hensyn til Aarstiden, været udmærket skjønt, og kun to eller tre tunge Skyer, der bleve opklarede ved Gjenskinnet af den blinkende Snee, svømmede paa den klare, blaa Himmel. Veien, der netop var bred nok til de dengang sjeldne Reisendes Vogne, slyngede sig om en Klippetinde og var paa den ene Side omgjerdet af en Mængde oven paa hinanden opstablede Træstammer, paa den anden af Klippen, hvorigjennem den var hugget. Men for Øieblikket var Alt bedækket med uhyre Sneemasser, og kun en eneste smal Sti, der knap var bred nok for Sleighen, betegnede endnu Landeveien, som næsten var sunken to Fod under den Flade, som omgav den. I Dalen, der laa nogle hundrede Fod dybere, saae man de sædvanlige Forberedelser til Anlæggelsen af nye Colonier. Bjergets Sideflader vare ligeledes ryddede lige til det Punkt, hvor Veien støder til en høitliggende Slette; og ikkun Bjergtoppen var endnu bedækket med tyk Skov. En Glands, der ligesom var sammensat af utallige lysende Punkter, bølgede i Atmosphæren. De ædle Heste for Sleighen syntes at være bedækkede med en Isskorpe, og en tyk Damp foer ud af deres Næsebore, kort sagt, alle Gjenstande rundt omkring, saavelsom de Reisendes Dragt tydede paa en haard Vinters Strenghed i Bjergegnene. Det sorte Seletøi, der var prydet med uhyre store Messingplader og Spænder, var rigtig nok meget forskjelligt fra Nu-

tidens blankt polerede Hesteprydelse. Himmelhøie Sadler, beslaaede med store gule Nagler og forsynede med Dækkener, der tjente Dyrene baade til Prydelse og Bedækning, bare fire høie, firkantede Smaataarne, igjennem hvis Jernringe de stærke Tømmer lededes fra Hestenes Miler til deres Førers Haand, en stærk Neger paa omtrent 20 Aar. Hans oprindelig kulsorte Ansigt var blevet ganske plettet af den skarpe Luft, og hans store, funklende Øine stode fulde af Vand; men Tanken om det nære Hjem, den varme Kamin og den forestaaende Julehøitid med alle dens Forlystelser fik ham til at glemme alle Besværligheder og gav hans Træk et Anstrøg af munter Lune. Sleighen, et af hine store, magelige, gammeldags Kjøretøier, der gjerne kunde rumme en heel Familie, indeholdt nu ikke meer end to Personer foruden Kudsken. Udvendig var den meget beskedent malet grøn, men derimod indvendig betrukket med høirødt Stof, formodentlig for at skuffe Øiet med Tanken om Ild i den strenge Kulde. Store Bøffelhuder, der i Kanterne vare prydede med udtunget rødt Klæde, bedækkede Sleighen og beskyttede de Reisende, en midaldrende Mand og en ganske ung Pige, mod den skarpe Kulde. Man kunde ikke see meget af deres Skabning, da de, for Kuldens Skyld, vare indpakkede næsten lige op til Øinene. Manden var iført en hvid Peltsfrakke, der bedækkede ham lige til Næsen; paa

Hovedet havde han en Hue af Maarskind, overtrukken med Corduan, der gik ned over Ørerne og var bunden under Hagen med et sort Baand. Den oven paa Huen befæstede Maarhale hang meget net ned paa den ene Side. Under denne Bedækning saae man enkelte Dele af et smukt, mandligt Ansigt, og især et Par store, talende, blaae Øine, der udtrykte megen Forstand, Munterhed og stor Hjertensgodhed. Om hans Reisefælles Skabning lader der sig endnu sige mindre, efterdi hun i den Grad havde begravet sig i det varme Reisetøi, at man ikke kunde opdage det mindste Omrids. Over en Silkepelts bar hun en vid med Flanel foret Camelots Kappe, der efter sit Snit aabenbart syntes at høre til et mandligt Legeme. En stor, vatteret Capuchon af sort Silketøi skjulte Hovedet og Ansigtet, og der var blot en lille Aabning til at drage Aande igjennem; men Tid efter anden kiggede dog ogsaa et Par skjønne, sorte Øine ud deraf.

Baade Fader og Datter — thi dette Forhold fandt Sted imellem de tvende Reisende — vare altfor meget beskjeftigede med deres forskjellige Betragtninger, til at skulle afbryde den dybe Taushed, der ved Sleighens langsomme Bevægelse sjeldent eller aldrig blev forstyrret. Faderen tænkte paa sin elskede Hustru, der kun med stor Selvovervindelse havde kunnet skille sig fra sin eneste Datter for fire Aar siden, da han bragte

hende til Staden, for at lade hende nyde en glimrende Opdragelse. Faa Maaneder efter berøvede Døden ham hans trofaste Ægtefælle, og gjerne havde han hentet sit elskede Barn tilbage; men da han indsaae Umuligheden af at sørge værdigt for hendes Uddannelse i den Udørken, hvori han levede, lod han hende blive den forud bestemte Tid i New-York, og fandt sig taalmodig i sit eensomme Liv. Datterens Betragtninger vare ikke saa sørgelige, og en glad Forundring over utallige nye Gjenstande, som hendes Øie opdagede ved hver Vending af Sleighen blandede sig dermed.

Bjergskrænten, som de kjørte opad, var bedækket med uhyre Grantræer, hvis Stammer ofte naaede en Høide af 70 til 80 Fod, inden de skjøde Grene. Dette skaffede den Fordeel, at man havde en vid Udsigt til alle Sider, der kun blev afskaaren af de ligeoverfor liggende Bjerge. Trætoppene hævede sig som et mørkgrønt, høithvælvet Tag over det blændendehvide Sneedække og dannede en melankolsk Contrast til den underliggende stivnede Natur. De Reisende følte ingen Vind; men i de majestætiske Graner lød en dump Suse.

Sleighen havde en Tid lang bevæget sig langsomt frem paa den jevne Vei, og Pigens Blikke speidede nysgjerrige, men dog tillige frygtsomme, ind i Skovens Dybde, der syntes oplyst af Jordens sneehvide

Dække, da man pludselig hørte en stærk og vedholdende Gjøen. Som et magisk Trylleslag virkede dette paa den Reisende; han glemte Gjenstanden for sine Betragtninger og raabte høit til den Sorte:

„Holdt, Aggy, jeg hører gamle Hector gjøe; thi dens Stemme kan jeg kjende mellem tusinde. Sikkert har Leatherstocking * benyttet den skjønne Dag til Jagt, og nu have hans Hunde opjaget Vildtet. Hører Du? Det er Sporet af en Hjort. Elisabeth, dersom Du ikke er bange for Skud, saa lover jeg Dig en herlig Steg til Julefesten."

Den Sorte standsede Hestene med et venligt Griin og gned sine forfrosne Hænder. Imidlertid havde Marmaduke Temple, saaledes hed den Reisende, saa hurtig som mulig kastet noget af sit Reisetøi af og var sprungen ned paa en Sneedynge, der, uden at give det mindste efter, standhaftig bar hans ikke ubetydelige Vægt. Et stærkt Hagelveir havde nogle Dage iforveien lagt en saa haard Grund, at ikke engang den tætte Snee, som var falden ovenpaa, gav efter. Med Travlhed søgte Herr Temple mellem en Mængde Kasser og Æsker, og drog en dobbeltløbet Fugleflint frem, trak sine store tykke Pelsværks-Vanter af, under hvilke han endnu bar et Par Skindhandsker, kantede med Foerværk, undersøgte Bøssens Laas og Ladning og stod

* Læderstrømpe.

i Begreb med at gaae frem, da han i det samme hørte Larmen af et opspringende Dyr, og saae en herlig Hjort fare frem paa Skudvidde.

Vildtets Komme var lige saa pludseligt som uventet; men den Reisende syntes at være en altfor øvet Jæger, til derved at blive bragt ud af sin Fatning. Saasnart han blev Hjorten vaer, lagde han strax an og trykkede løs med sikkert Blik og fast Haand; men Dyret sprang uforfærdet og, som det lod, uskadt bort. Uden at forandre Bøssens Leie, vendte Herr Temple atter dens Munding mod det udkaarne Offer og skjød anden Gang; men dette Skud syntes heller ikke at gjøre nogen Virkning.

Alt dette skeete i en ubeskrivelig Hurtighed. Nu sprang den ængstede Hjort atter over Veien, og Elisabeths Dine fulgte den med stille Glæde, da hun i det samme hørte et huult, mat Knald, ganske forskjelligt fra den stærke, klare Lyd af hendes Faders Flint. I samme Øieblik gjorde Hjorten et høit Spring og strax fulgde et andet Skud med lignende Knald, hvorpaa Dyret styrtede dødt til Jorden. Et lignende Udraab af den usynlige Skytte tilkjendegav at han havde været heldigere, end hans Formand, og nu traadte to Mænd frem bag Granstammerne, hvor de havde staaet paa Luur efter Hjorten.

„Aa Natty! * havde jeg vidst, at Du stod paa Anstand, saa havde jeg ikke fyret," sagde den Reisende, i det han nærmede sig det døde Dyr, „men gamle Hectors Stemme var altfor tillokkende, til at blive rolig; og nu veed jeg dog ikke engang, om et af mine Skud har gjort det af med Hjorten!"

„Nei, nei, Dommer!" svarede Jægeren, i Bevidstheden om større Færdighed, med et muntert Blik og et skjelmsk Smiil. „De afbrændte blot Deres Krudt, for at varme Næsen lidt paa denne kolde Dag. Troer De da virkelig med deres Fuglebøsse at kunne skyde en Hjort i fuldt Løb og som Hector var lige i Hælene paa? Der er jo Agerhøns nok, og Sneedroslerne flyve saa nær ved Deres Huus, at De kan fodre dem med Brødkrummer; se det er noget for Deres Bøsse, og det giver en gode Postei! men, naar De gaaer paa Jagt efter en Hjort eller en Bjørn, saa maae De have en Flint med langt Løb og sætte et Stykke Skind til Forladning; ellers spilder De Deres Krudt til ingen Nytte." Ved disse Ord strøg han sig med den flade Haand over Ansigtet og bedækkede den uhyre store Mund, for at skjule sin Latter.

„Bøssen rækker langt nok, Natty," sagde Temple i en godmodig Tone, „og har før truffet en Hjort. Det ene Løb var ladet med Rendekugler, det andet

* Forkortning af Nathaniel.

rigtig nok kun med smaae Hagl til Fuglevildt. Men her ere nu to Saar, eet paa Halsen og det andet lige gjennem Hjertet; og saa er det dog ikke usandsynligt, at min Haand har bibragt det ene."

„Det er det samme, hvo der har dræbt den," sagde Jægeren noget vranten, „jeg er af den Mening, at den er skudt, for at blive spiist." Ved disse Ord drog han en lang Kniv ud af en Læderskede, der stak i hans Belte, og skjar Halsen over paa Dyret. „Naar Hjorten er truffen af to Kugler, saa spørger jeg: om da ikke ogsaa to lange Bøsser maae være blevne affyrede? Desuden behøver man jo blot at see det store Saar paa Halsen, for at vide, at saadant et lille Kaliber, som De der har, ikke var istand til at bevirke det. Og De maae dog selv tilstaae, Dommer, at Hjorten først faldt ved det sidste Skud, der kom fra en langt sikkrere og yngre Haand end baade Deres og min. Hvad mig angaaer, saa er jeg en fattig Mand og kan vel leve uden Dyresteg, men jeg vil ikke gjerne give Slip paa den Ret, der tilkommer mig i et frit Land — endskjøndt, som Sagerne nu staae, Magt ofte gaaer for Ret."

Jægerens Aasyn blev mørkt og alvorligt ved disse Ord; men han holdt det dog for klogest, at mumle dem sagte i Skjegget, saa at man kun hørte uforstaaelige Toner.

„Nei, Natty," svarede den Reisende med uovervindelig god Lune; „jeg strider kun om Æren. Vildtet er betalt med nogle faa Dollars; men den Ære, at have en Hjortesvands paa sin Hue, er uskatteerlig. Betænk blot, Natty, hvor det vilde glæde mig, at kunne triumphere over Spottefuglen Dick Jones. Han er allerede gaaen syv Gange paa Jagt iaar, uden at bringe andet, end en Sneppe og nogle Graaegerner hjem med sig."

„Ja, Dommer," sagde Natty med et dybt Suk, „Vildtet er nu, takket være Deres Udhugninger og Colonieanlæg, ikke mere saa let at finde. Jeg har levet den Tid, da jeg i min Hyttedør kunde skyde tretten Hjorte, og saa regner jeg endda ikke Hjortekalve med; og havde jeg Lyst til en Bjørneskinke, saa behøvede jeg blot at blive oppe en Nat. Ulvehylet holdt mig stedse vaagen. Se paa min gamle Hector," blev han ved, idet han klappede en stor, mager, sort og guultigret Hund med hvidt Bryst og hvide Poter — „see kun, hvorledes Ulvene have forbidt hans Hals i hiin Nat, da de vilde stjæle Vildtet ud af mit Fadebuur. Man kan stole mere paa denne Hund, end paa mangen en Christen; thi han svigter ikke sin Ven, og elsker den Haand, der giver ham hans Føde."

Der laa noget saa eiendommeligt i Jægerens Adfærd, Udvortes og Klædedragt, at Elisabeth strax havde

henvendt sin Opmærksomhed paa ham. Han var overordentlig høi og mager. Paa sit med tynde, lyse Haar sparsomt bedækkede Hoved bar han en Ræveskinds Hue, der havde samme Snit, som den, vi ovenfor have beskrevet, men var langtfra ikke saa stadselig. Hans Ansigt var skindmagert, dog uden Spor af Sygdom; det røbede tvertimod et stærkt, usvækket Helbred. Hans Huds mørkerøde Farve viste, at han var vant til at udsætte sig for ethvert Veirlig, og de graae Øine lynede under et Par lange, lyse, buskede Øienbryn. Hans muskuløse Hals var ubedækket og lige saa solbrændt, som hans Ansigt; dog viste en smal, hvid, ombøiet Halslinning, at han bar en Skjorte af indenlandsk Lærred under sine Overklæder. Hans øvrige Klædedragt var yderst simpel og bestod af en Hjorteskinds Kjole, der ved et Belte af farvet Garn blev holdt tæt sammen om hans magre Legeme, af et Par Hjorteskinds Beenklæder, og et Par Kamasker af samme Skind, der gik høit op over Knæene. Denne paafaldende Dragt havde forskaffet ham Øgenavnet „Leatherstocking," som Colonisterne havde givet ham. Over hans venstre Skulder hang et Læderbelte, hvortil et meget stort, ganske fiint skrabet Oxehorn med Krudt var befæstet. En Læder-Jagttaske, hvoraf han, medens han talte, havde taget et lidet Krudtmaal, fuldendte hans Dragt. Han

fyldte Maalet omhyggelig med Krudt, og begyndte paa ny at lade sin lange Bøsse.

Imidlertid havde den Reisende undersøgt Saarene nøiere og sagde nu, uden at agte paa Jægerens onde Lune:

„Jeg vilde saa gjerne gjøre min Ret til Æren af Skuddet gjeldende, og er Saaret paa Halsen virkelig bevirket ved min Haand, saa er det tilstrækkeligt; thi da var Skuddet igjennem Hjertet unødvendigt — hvad vi kalde en **actio surregationis**, en overflødig **actus**."

„Hvad siger I dertil, min Ven?" sagde den Reisende og vendte sig venlig til Nattys Staldbroder — „skulle vi kaste denne Dollar iveiret og skyde efter den? Sølvet er Eders, hvis I feiler — Hvad siger I dertil, min Ven?"

„At jeg fældede Hjorten," svarede det unge Menneske noget stolt, idet han lænede sig paa sin lange Bøsse.

„Her ere To mod Een," sagde Dommeren smilende; „jeg er overstemt, — overvældet, som vi sige for Retten. Aggy og Elisabeth kunne ikke vidne; han, fordi han er en Slave, og hun, fordi hun er mindreaarig — altsaa maa jeg vel give mig tabt. Men I ville dog vel sælge mig Vildtet, og saa skal jeg nok

fortælle en lille Historie, der skal klinge ganske troværdig."

„Det tilkommer ikke mig, at sælge noget, som ikke tilhører mig," sagde Leatherstocking i sin Kammerats Tone; „hvad mig angaaer, saa har jeg seet Hjorte nok i mine Dage, der have løbet omkring et heelt Døgn med et Skud i Halsen, og jeg er ikke den Mand, der vil gjøre Nogen sin velerhvervede Ret stridig."

„Du paastaaer altfor haardnakket din Ret paa en saa kold Dag, Natty," svarede Dommeren med sin sædvanlige gode Lune; „men hvad mener I, min unge Mand? Kunne tre Dollars ikke betale Eders Hjort?"

„Lader os først bestemt afgjøre det Spørgsmaal, hvem den med Rette tilkommer," svarede Ynglingen fast, men beskedent, og med et Udtryk i Sprog og Tone, der ikke syntes at stemme overeens med hans øvrige Væsen; „med hvormange Rendekugler var Deres Bøsse ladt?"

„Med fem, min Herre!" svarede Dommeren vigtig, men dog noget forundret over Ynglingens Adfærd. „Skulde fem ikke være tilstrækkelige til at dræbe en Hjort?"

„Een var nok," svarede hiin, idet han gik hen imod det Træe, bag hvilket han først var traadt frem; „De husker nok, at De skjød i denne Retning — og her sidde fire Rendekugler i Træet."

Dommeren undersøgte de friske Spor i Barken, og sagde i en spøgefuld, truende Tone, idet han rystede paa Hovedet; „I modsiger Eder selv, min unge Advocat; thi hvor er den femte?"

„Her," sagde han, idet han slog sin grove Kappe tilside og viste paa et Hul i Kjolen, hvorigjennem der piblede store Draaber Blod.

„Gode Gud!" raabte Dommeren forfærdet. „Jeg har spøget paa en flau Maneer, medens et af mine Medmennesker uden Knurren taaler Slaget af min Haand! Men hurtig til Vogns, der er kun en Miil til Landsbyen, hvor vi kunne faae en Læges Hjælp. I skal blive forbunden paa min Bekostning, og blive hos mig, indtil Eders Saar er lægt — ja bestandig!"

„Tusind Tak for Deres Godhed, men jeg maa alligevel afslaae dette Tilbud. Jeg har en Ven, der vilde blive meget ængstelig ved at høre, at jeg var saaret langt fra ham. Saaret er ubetydeligt, Kuglen har kun streifet Knokkelen; men nu tør jeg vel haabe, at De vil antage min Ret til Dyret for gyldig."

„Antage for gyldig!" svarede Dommeren rørt. „Jeg giver Eder for stedse Tilladelse til at skyde Hjorte, Bjørne, eller hvad I selv vil, i mine Skove. Leatherstocking er det eneste Menneske, som jeg hidtil har skjenket dette Privilegium; og der vil snart komme den Tid, da det vil have stor Værdie. Men jeg afkjøber

Eder Hjorten. Her er en Banknote, som betaler Eders og mit Skud."

Den gamle Jæger rettede sig under denne Samtale stolt iveiret, og mumlede mellem Tænderne: „Der leve Folk nok endnu, som kunne bevise, at Natty Bumppos Ret til at jage i disse Skove, er ældre, end Marmaduke Temples Magt til at forbyde det. Og hvis der er nogen Lov derfor — skjøndt det er uhørt, at man ikke maa skyde en Hjort hvor man vil, saa skulde den hellere forbyde Brugen af smaa Fugleboesser, der sprede deres Bly omkring, saa at man ikke veed, hvor det træffer."

Uden at agte paa hvad Natty mumlede ved sig selv, vægrede Ynglingen sig ved at modtage Banknoten, og svarede: „Tilgiv, at jeg ikke kan indlade mig i denne Handel; thi jeg bruger selv Vildtet."

„For disse Penge kan I kjøbe mange Hjorte," svarede Dommeren; „jeg beder Eder tag den; det er," føiede han til med dæmpet Stemme, „en Banknote paa hundrede Dollars."

Den unge Mand syntes et Øieblik at vakle; men strax derpaa forkyndte en stærkere Rødme paa hans Kinder, at han skammede sig over sin Svaghed, og han afviste endnu engang med Stolthed det Tilbudne.

Nu reiste Elisabeth sig i Vognen, slog, uden at tænke paa den strenge Kulde, Capuchonen tilbage, der skjulte hendes Ansigt, og sagde i en livfuld Tone: „Unge

Mand — min Herre! Det er sikkert ikke Deres Hensigt at krænke min Fader ved Deres haardnakkede Vægring. Tænk paa, at det var hans Haand, som uden hans Vidende og Villie saarede Dem, og hvormeget han maa ønske, at forskaffe Dem den Hjelp, De behøver. Følg derfor med os, og lad Dem forbinde — jeg beder Dem indstændig derom."

Om hans Saar i dette Øieblik netop smertede heftigere, eller den skjønne Pige Stemme og Adfærd uimodstaaelig fortryllede ham; kort sagt — den blide Tiltale mildnede hans stolte Blik, og man kunde tydeligen see, at han kæmpede med sig selv, om han skulde modtage Tilbudet, eller ikke. Saasnart Herr Temple blev dette vaer, greb han godmodig hans Haand, og trængte atter ind paa ham om at tage Plads i hans Sleigh.

„I kan ikke faae en Læges Hjælp nærmere og bedre end i Templeton," sagde han paatrængende, „og vi ere tre Mile fra Natty's Hytte. Følg derfor med os, unge Ven, og lad den nye Doctor undersøge Eders Saar. Natty vil nok være saa god at underrette Eders Ven om Alt, og, hvis I fordrer det, saa lader jeg Eder kjøre hjem imorgen."

Med Nød og neppe lykkedes det endelig det unge Menneske, at vriste sin Haand ud af Dommerens; men hans Øine vare stivt fæstede paa Elisabeth, hvis huldе Træk, der endnu stedse vare givne til Priis for Kulden,

med uimodstaaelig Veltalenhed understøttede hendes Fader indstændige Bønner.

Leatherstocking stod, medens alt dette foregik, lænet til sin lange Bøsse, og syntes hensunken i dybe Betragtninger. Men pludselig rettede han sig, som om han havde fattet en Beslutning, og sagde:

„Det er det bedste, at De følger med til Templeton; thi sidder Kuglen i Saaret, saa har min Haand ikke længere Fasthed nok, til at skære den ud, som jeg før har kunnet. For tredive Aar siden, da jeg tjente under Sir William, gik jeg syv Mile gjennem en øde Egn med en Kugle i Laaret, og skar den derpaa selv ud med min Kniv. Gamle John veed det ret godt; thi jeg traf ham, da han med en Trop Mohawkere forfulgte Irokesernes Spor."

Medens Natty talte, havde Elisabeth med største Hurtighed stablet alle Æskerne og Pakkerne oven paa hverandre, for at berede et bequemt Sæde. Efter at ogsaa Leatherstocking havde stemmet for, at han skulde følge med, satte den unge Jæger sig ikke længere derimod, og steg med Herr Temple i Sleighen. Negeren kastede Hjorten op bag imellem de øvrige Pakker, og nu blev ogsaa Natty indbuden til at stige ind.

„Nei, nei," sagde den Gamle og rystede paa Hovedet, „jeg skal holde Helligaften hjemme; tag blot min unge Kammerat med, og lad Doctoren undersøge hans

Skulder. Han skal ikke gjøre andet, end skære Kugsen ud; thi saa vil mine Urter læge hurtigere og bedre, end alle hans Salver. Endnu eet! Skulde I træffe paa Indianeren John, saa tag ham med. Saa gammel, som han er, kan han dog gaae Doctoren tilhaande, og han har fortræffelige Midler for alle Saar og Beskadigelser."

„Holdt!" raabte Ynglingen til Negeren, der vilde kjøre til. „Natty, hvis Du holder af mig, saa sig ikke, at jeg er saaret, og røb ikke, hvor jeg opholder mig."

„Forlad Dig paa gamle Leatherstocking," svarede Jægeren med et betydende Diekast; „han har ikke for Intet levet fyrretyve Aar i Skovene, han veed at tæmme sin Tunge — forlad Dig paa mig, min vakkre Yngling, og forglem ikke den gamle Indianer John."

„Og, Natty," vedblev Ynglingen ivrig, idet han endnu stedse holdt Negeren tilbage — „saasnart Kugsen er skaaren ud, kommer jeg og bringer Dig en Bov af Hjorten til Julehøitid."

Her afbrød Jægeren ham, og hævede Fingeren med betydningsfuld Mine, for at paabyde Taushed, idet han gik sagte hen ad Veien, med Øinene stivt fæstede paa en nærstaaende Gran. Efter at han havde indtaget den rigtige Stilling, lagde han an og sigtede. Reiseselskabet havde fulgt hans Bevægelser med Øine-

ne, og ogdagede, paa den yderste Spidse af en halvfjerdsfindstyve Fod høi Granestamme, en Agerhøne af en almindelig Hønes Størrelse. Man kunde blot see Hovedet og Halsen, det øvrige Legeme skjultes af Stammen. Den høie Samtale og Hundeglammet havde jaget Dyret op i Toppen af Træet. Natty trykkede løs og Fuglen styrtede ned fra sit luftige Sæde med en saadan Fart, at den blev begravet i den dybe Snee."

„Apporte, gamle Hector, apporte!" raabte Leatherstocking til Hunden. Dyret adlød, og Natty begyndte atter, med største Hurtighed, at lade sin Bøsse. Nu bragte Hunden Byttet; Natty hævede den hovedløse Fugl iveiret, viste den triumpherende til Herr Temple og raabte til Ynglingen:

„Det er en bedre Julesteg for en gammel Mand, end din Dyreryg; behold den derfor selv, men glem ikke den gamle Indianer John. Jeg siger endnu engang, at hans Urter ere langt bedre, end alle Salver. Og De, Herr Temple," vedblev han, idet han vendte sig til Dommeren, og atter hævede Fuglen iveiret, „troer De at kunne gjøre mig det efter med Deres Flint, og skyde en Fugl, uden at røre en Fiær paa den?" Derpaa opslog han en Skoggerlatter, som paa eengang tilkjendegav Glæde, Triumf og Ironie, og gik saa med korte, men hurtige Skridt dybere ind i Skoven. Sleighen sattes nu ogsaa i Bevægelse, og snart

var Leatherstocking tilligemed hans Hund, der sprang efter ham, forsvunden.

Andet Capitel.

Omtrent hundrede og tyve Aar før denne Fortællings Begyndelse havde en af Marmaduke Temples Forfædre, der var en Ven og Troesforvandt af Coloniens berømte Stifter, nedsat sig i Pensylvanien. Den gamle Marmaduke — hans hele Slægt synes nemlig at have havt dette græsselige Fornavn — havde begivet sig med en betydelig Formue til hiint de Betrængtes Tilflugtssted, og der kjøbt mange tusinde Tønder udyrket Land, hvorved han blev en Forsørger for utallige Nybyggere. Af Høiagtelse for hans Fromhed tillagde Colonisterne ham mange vigtige Embeder; men han døde lykkeligviis tidlig nok, for ikke at lære at kjende sine Formuesomstændigheders sande Tilstand; det blev nemlig ogsaa hans Lod, at geraade i Armod, saavelsom saa mange Andre, der havde bragt deres Rigdomme til de nye Colonier.

De hvide Undergivnes Antal og de offentlige Embeder, han beklædte, bestemte sædvanligviis en Nybyggers Vigtighed i hine Provindser. Med Hensyn dertil maa den nysnævnte Marmaduke have havt stor Indflydelse.

Det kan imidlertid tjene til en lærerig Bemærkning, at, saa Undtagelser fraregnede, de fleste af dem, der kom rige til America, og i Begyndelsen herskede som mægtige Herrer, senere bleve forarmede, medens deres Undergivne erhvervede sig store Rigdomme. Vant til alle Slags Bequemmeligheder, og uskikket til, med Mod og Kraft, at udholde de utallige Besværligheder og den haarde Kamp, som ethvert nyt indrettet Samfund maa bestaae, var den rige Fremmede knap istand til at hævde sin Ret ved sine overvættes Kundskaber og Fortrin. Døde han, saa vare hans dorske, for det meste udannede Efterkommere nødte til, at indrømme en driftig Classe af Mennesker det Fortrin, som den havde erhvervet sig ved store Anstrengelser. Dette er, endog for nærværende Tid, det sædvanlige Tilfælde i America, men især var det de Riges Skjebne i de fredelige, stille Colonier i Pensylvanien og New-Jersey.

Marmadukes Efterkommere undgik lige saa lidt som saa mange Andre deres sædvanlige Skjebne, der mere stole paa deres erhvervede Rigdomme, end paa egen Kraft og Driftighed, og allerede den tredie Ge-

neration saae sig bragt i en Tilstand, hvori Mennesker med Kundskaber, naar de dermed forene Flid og Arbeidsomhed, aldrig burde geraade i dette lykkelige Land. Men det samme Hovmod og Familiestolthed, der, forenet med Ligegyldighed, havde befordret deres Fald, blev ogsaa hos mange den første Anledning til at hæve sig; og det lykkedes Mange, ved ny Anstrengelse og Virksomhed, at erhverve sig deres Forfædres Uafhængighed, Anseelse og Rigdom. Saaledes var vor nye Bekjendt, Dommer Temples Fader en af de første, der stræbte at svinge sig op af Armodens Afgrund. Et rigt Giftermaal, hvorved han blev bragt istand til at give sin Søn en omhyggeligere Opdragelse, end det var muligt at opnaae i Pensylvaniens almindelige Skoler, banede denne Veien til sin tilkommende Velstand.

I den Opdragelsesanstalt, hvorhen den unge Marmaduke var bleven bragt af sin Fader, lærte han at kjende et ungt Mennneske, som var i lige Alder med ham, og som han sluttede det inderligste Venskab med. Denne Forbindelse havde de lykkeligste Følger for vor Dommer, og begrundede hans senere Anseelse.

Det unge Menneske, som hed Edward Effingham, hørte til en Slægt, der ikke alene udmærkede sig ved store Rigdomme, men ogsaa ved høie og fornemme Familieforbindelser. Den var en af de faa Undtagelser i Colonien, der ansaae Handelen for en nedværdigende

Beskjeftigelse, og som blot traadte ud af Privatstanden, for at præsidere i Coloniens Forsamlinger, eller for at føre Vaaben til dens Forsvar. Dette sidste havde Edwards Fader gjort fra Ungdommen af. For tredsindstyve Aar siden var Avancementet i den engelske Armee meget langsommere, og Tjenesten langt besværligere, end i vore Dage. Aar henrandt for Officererne af de nederste Classer, men enhver blev hvad han var uden Knurren, og holdtes alene skadesløs ved den Agtelse, som man i Almindelighed skjenkede Standen. Fik en Officeer endelig et Compagnie, saa var han berettiget til de høieste Æresbevisninger af dette fredelige Lands Indvaanere. Da derfor Marmadukes Vens Fader, efter fyrretyve Aars Tjeneste, tog sin Afsked med Majors Rang, og etablerede et glimrende Huus, vil det være indlysende for Enhver, at han i sin Colonie, det vil sige i New-York, maatte gjelde for en af de anseeligste Mænd. Han havde udmærket sig i Tjenesten, men ikke destomindre høimodig afslaaet at modtage sin halve Gage i Pension, eller nogensomhelst Godtgjørelse. Ministeriet tilbød ham siden efter flere, lige saa hæderfulde, som indbringende civile Embeder; men ogsaa disse afslog han med Taknemmelighed, fordi Frihed og Uafhængighed havde større Værd i hans Øine, end Æresposter og Formue. Ja, han lod sig ikke engang nøie med denne patriotiske Uegennyttighed,

men drev sin Gavmildhed og Ædelmodighed saa vidt, at man begyndte at tvivle om hans Klogskab. Edward, hans eneste Søn og vor Marmadukes Ven, havde truffet et Valg, der i den Grad henrykkede Faderen, at han paa Bryllupsdagen afstod ham hele sin Formue. Denne bestod af betydelige Capitaler, et Huus i New-York, et andet paa Landet, flere Bøndergaarde i det bebyggede District, og en stor Landstrækning i den endnu udyrkede Deel af Provindsen. Han beholdt Intet for sig selv, men vilde alene have sin Søns Kjærlighed at takke for sin Fremtids Underholdning. Da Major Effingham havde afslaaet det engelske Ministeriums glimrende Tilbud, blev han allerede af enhver, og især af dem, der meest stræbte efter Hoffets Gunst, erklæret for en Daare; men da han nu gjorde sig ganske afhængig af sin Søn, ansaae man ham for at gaae aldeles i Barndom, og hele hans tidligere Anseelse var forsvunden.

Havde den gamle Herre haabet, at opnaae en uforstyrret Ensomhed ved denne Handling, saa saae han sig heller ikke skuffet i sin Forventning. Kaldte Verden endogsaa hans Adfærd Daarskab, eller overdreven Faderkjærlighed, saa behøvede han ikke at angre det; thi Sønnen svarede til hans skjønne, faderlige Tillid, og ansaae sig blot for sin Faders Forvalter og Regnskabsfører.

Et af hans første Foretagender, efter at han var kommen i Besiddelse af den store Formue, bestod i, at opsøge sin Ungdomsven og yde ham al den Bistand, som han nu formaaede. Dette Tilbud var Marmaduke meget velkomment; thi hans for kort Tid siden afdøde Faders ubetydelige Formue, som han endog maatte dele med flere Søskende, var ikke tilstrækkelig til dermed at betræde en glimrende Løbebane, hvormeget end hans øvrige Egenskaber berettigede ham dertil. Han kjendte nøie baade sin Vens Fortrin og Svagheder; Effingham var af Naturen ligegyldig, sorgløs og lettroende, men tillige heftig og fremfusende; Marmaduke derimod forsigtig, rolig og i høieste Grad, arbeidsom. Hvad der fattedes den Ene, erstattede den Anden, og saaledes kunde enhver af dem haabe, at drage Fordeel af en nøiere Forbindelse mellem hinanden indbyrdes. Marmaduke overtog Indretningen og Bestyrelsen af alle Forretningerne, og etablerede, med Effinghams Penge, i Pensylvaniens Hovedstad, et Handelshuus, hvis Indkomster begge Vennerne deelte, uden at dog Effinghams Navn blev nævnt derved. Han havde flere Grunde til at holde denne Handelsforbindelse hemmelig, men skjulte dog den ene, Stolthed og Hovmod, omhyggelig for sin Ven. Handelen, endskjøndt kun indirecte ført, forekom dog en krigersk Slægts Afkom som en fornedrende Forretning; desaarsag, og fordi

han kjendte sin Faders dybt indgroede Fordom imod denne Stand, søgte han at skjule sin Deelagtighed deri for Verden. Den faderlige Modbydelighed strakte sig ikke alene til Handelsstanden, men til Pensylvanien i det Hele, fordi man der engang havde ladet ham i Stikken ved et krigersk Foretagende. Da han nemlig engang med en Afdeling af sine Folk var commanderet til den vestlige Grændse af Pensylvanien imod Indianerne og Franskmændene, havde han forlangt Bistand af Colonisterne, hvoraf ikke alene Affairens lykkelige Udfald, men endog hans egen og Troppernes Sikkerhed var afhængig; men han havde hverken ved Bønner eller Trusler været istand til at formaae det fredelskende lille Folk til at gribe til Vaaben; dette maatte rigtig nok blive en utilgivelig Feil i en Soldats Øine, der blot sægtede for at forsvare dem. Efter en fortvivlet Fægtning var det endelig lykkedes ham, med en Haandfuld Folk, at slaae sig igjennem de rasende Fjender; men siden den Tid hadede han Qvækerne, og forgjæves søgte de at undskylde sig hos ham dermed, at deres Religion ikke tillod dem at føre Vaaben. Den gamle Kriger havde desuden aldrig kunnet lide Fox's Disciple *, og naar han betragtede Colonisternes store og kraftfulde Legemer, kunde han ikke afholde sig

* Georg Fox, Qvækersectens Stifter, var født i Dreton i Grevskabet Leicester, Aar 1624.

fra at udøse sin Harme og Foragt over deres moralske Svaghed.

Da Sønnen kjendte sin Faders Sindelag mod denne Sect, saa er det meget begribeligt, at han omhyggelig stræbte at skjule sin Forbindelse med en Quæker, ja sin hele Afhængighed af dennes Redelighed.

Vi have allerede ovenfor sagt, at Mamaduke stammede ned fra Penns Samtidige og Venner; men hans Fader havde imidlertid, ved at gifte sig med et Fruentimmer af en anden Tro, mistet mange Privilegier, der ellers vilde være gaaede over paa hans Efterkommere. Men da den unge Marmaduke var bleven opdragen i en Colonie, hvor selv den sædvanlige, venskabelige Omgangstone havde et Anstrøg af hiin milde Religion, saa er det ikke at undres over, at han baade i Sprog og Sædvaner havde mange af dens Eiendommeligheder. Da han senere ægtede en Pige af en anden Sect, bleve de tidligere Indtryk rigtig nok svagere, men de forlode ham dog ikke ganske hans hele Liv igjennem, og traadte i Særdeleshed frem med Ungdomskraft i saadanne Øieblikke, hvor hans Lidenskaber bragtes i heftig Bevægelse. Men vi maae ikke foregribe Fortællingen.

Marmaduke ledede sit Huses Handelsaffairer med ligesaa megen Driftighed, som Klogskab, saa at han allerede efter faa Aars Forløb saae sin Flid belønnet med rig Gevinst. Paa den Tid sluttede han Forbin-

delsen med den nysnævnte unge Dame, Elisabeths Moder. Hans Ven besøgte ham ofte, og eftersom Lykken saa særdeles begunstigede dem ved deres mercantile Foretagender, stod han allerede i Begreb med, sagte at løfte det hemmelighedsfulde Slør, der endnu stedse skjulte deres Handelsforbindelse, da de Uroligheder, der gik forud for Revolutionen, truede med at blive alvorligere.

Opdragen i de strengeste Lydigheds Grundsætninger imod den høieste Magt, havde Edward Effingham, fra Begyndelsen af Fjendtlighederne mellem Colonisterne og Kronen, med megen Varme forfægtet sin Regents retmæssige Fordringer, medens Temples klarere Blik og oplyste Aand strax erklærede sig for Folkets Sag. Det første Ungdoms Indtryk talte af Begge. Ligesom Sønnen af en tapper, sin Konge trofast hengiven Soldat troer, at maatte være denne ubetinget Lydighed skyldig, saaledes seer den, der nedstammer fra en af William Penns forfulgte Tilhængere, med Bitterhed tilbage paa de Lidelser, som hans Forfædre have maatte lide ved Kongens Magt.

At denne forskjellige Anskuelse gav Anledning til mangen venskabelig Strid imellem de to unge Mænd, er let at begribe; men kun altfor snart antog den en alvorligere Charakteer, idet Marmadukes skarpe Blik forudsaae mange vigtige Følger, der endnu laae skjulte

bag Fremtidens Forhæng. Tvedragts-Gnisten brød snart ud i lys Lue, og Colonierne, eller, som de i største Hast omdøbte sig, Staterne, bleve i flere Aar Skuepladsen for Krig og Blodsudgydelse.

Kort førend Slaget ved Lexington, gav Effingham, der allerede var bleven Enkemand, sin Ven alle sine Papirer og kostbare Effekter i sikker Forvaring, og forlod uden sin Fader Colonien. Men neppe var Krigen alvorlig udbrudt, førend han atter viste sig i New-York i engelsk Uniform, og drog i Felten i Spidsen af en Skare kongelige Tropper. Marmaduke havde imidlertid forenet sig med Oprørerne, som de bleve kaldte, og saaledes ophørte naturligviis al Forbindelse mellem begge Vennerne. Marmaduke saae sig snart nødsaget til at forlade Hovedstaden Philadelphia; men var saa forsigtig, i Forveien at sende alle sine Eiendomme af Værdie, tilligemed hans Vens Papirer, dybere ind i Landet, hvor han selv under Krigen viste sit Fædreneland de vigtigste Tjenester i forskjellige civile Embeder. Med alt dette tabte han dog ikke sin egen Interesse af Sigte; og saasnart Confiscationen af alle deres Eiendomme, der havde taget Englands Partie, blev bekjendt, begav han sig atter til New-York og kjøbte mange betydelige Besiddelser, der bleve solgte langt under deres Værdie.

Man kan ikke negte, at Marmaduke ved Kjøbet

af disse Landeiendomme, der med Magt vare fratagne Andre, tildrog sig sin Sects bittre Daddel; men enten var det det lykkelige Udfald af hans Speculationer, eller de hyppige Forsyndelser i det Punkt, der snart udviskede denne Plet paa hans Charakteer. Og lød undertiden ogsaa en af deres Stemmer, der, utilfredse med deres egne Formuesomstændigheder, lode falde Ord og Hentydninger, paa den fattige Quækers pludselige Rigdom, saa fortrængtes disse dog hurtig af Folks Erindring ved Mindet om de mange, vigtige Tjenester, han havde beviist sit Fædreneland.

Efterat Krigen var endt, og Staternes Uafhængighed erkjendt, fæstede Marmaduke Temple, da Handelen nu begyndte at blive usikker, sin Opmærksomhed paa at opdyrke sine nykjøbte Landeiendomme. Med Penge, et opvakt Hoved og Standhaftighed, lader sig meget udrette, selv i en Bjergegn og under et gunstigt Clima. Dette erfarede Marmaduke meget snart, og var, efter faa Aars Forløb, en af de rigeste og betydeligste Mænd i sit Fædreneland. Den eneste Arving til hans store Formue var hans Datter Elisabeth, som han just nu havde hentet hjem fra Pensions-Anstalten, for at hun kunde forestaae hans eensomme Huus.

Saasnart Districtet, hvori hans Besiddelser laae, var tilstrækkeligen befolket, for at kunne danne et eget

Grevskab, blev Herr Temple, saaledes som det var Brug i de nye Colonier, udnævnt til første Dommer deri. Dette Valg vilde sagtens forekomme en londonsk Retslærd latterligt; men naar man betænker Nødvendigheden deraf, og hvormange Talenter og Erfaringer Marmaduke havde, saa er det let at forklare. Desuden besad den nye Dommer langt mere Klogskab og Indsigt, end Kong Carls, og kunde ikke alene dømme hvad der var Ret og Uret, men ogsaa give en fornuftig Grund derfor.

Hermed slutte vi den korte Oversigt over det Forbigangne, saavelsom Charakteerskildringen af enkelte Hovedpersoner, og lade disse for Fremtiden selv tale og handle.

Tredie Capitel.

Først efterat vore Reisende vare kjørte et temmelig langt Stykke, lykkedes det Marmaduke Temple at fatte sig saameget efter sin Skræk, at han nøiere kunde betragte sin nye Reisefælle. Det var en ung Mand paa

to til tre og tyve Aar, af Middelstørrelse. At anstille flere Betragtninger over hans Skabning forhindrede den vide, grove Kappe, der, ligesom den gamle Jægers Klæder, holdtes sammen om Livet med et vævet Belte. Mørk og taus sad det unge Menneske i Begyndelsen ligeover for den smukke Elisabeth, upaatvivlelig i indvortes Bevægelse og utilfreds med det Skridt, han havde gjort. Først lidt efter lidt svandt Sporene af hans Uvillie bort af hans Ansigt, og nu først opdagede Dommeren, hvis Øine havde hvilt forskende paa Ynglingen, at han havde seet dennes ædle Træk engang før i sit Liv.

„Unge Mand," begyndte han smilende. „Skrækken maa have udslettet Eders Navn af min Hukommelse. Eders Træk ere mig meget bekjendte; men jeg er ikke istand til at erindre Eders Navn, om jeg endog derved kunde vinde tyve Rævehaler til min Hue."

„Jeg har kun opholdt mig i tre Uger i denne Egn," svarede Ynglingen koldt, „og De har, som jeg før hørte, været borte i al den Tid."

„Ja, og endnu længere; men ikke destomindre har jeg dog seet Eder engang før. Hvad siger Du dertil, Bess?* Er jeg **compos mentis**, eller ikke? Anseer Du mig istand til, at kunne give Tonen an i en stor For-

* Forkortning af Elisabeth.

samling, eller hvad der for Øieblikket endnu er nødvendigere, at gjøre Honneurs Juleaften i Templeton-Hall?"

„Begge Dele snarere, kjære Fader, end at skyde en Hjort med en Fuglebøsse," svarede en spøgefuld Stemme under den sorte Silkecapuchon. „Dog" — tilføiede hun efter en kort Taushed med forandret Tone — „vi have meer end een Grud til at takke Gud i vor Aftenbøn."

Et spodsk Smiil foer over Ynglingens Ansigt ved Elisabeths spøgefulde Bemærkning, men forsvandt øieblikkelig, da hun med rørt Stemme tilføiede det øvrige. Ogsaa Dommeren syntes greben ved Tanken om, hvor nær han havde været ved at aflive et af sine Medmennesker, og saaledes opstod atter en Dødsstilhed i Vognen.

Nu havde Hestene naaet et Sted, hvor sikkert Nærheden af den forønskede Stald svævede for dem; thi med nye Kræfter travede de ad Hjemmet til. Dommeren vaagnede ikke af sine dybe Tanker, førend han saae fire Røgstøtter stige op af sine Skorstene. Den hele Dal, Landsbyen og Marmadukes Huus laae pludselig for dem.

„Se, Bess," sagde Dommeren til sin Datter — „dette er nu dit Opholdssted for bestandig! Og Eders ogsaa, unge Mand, hvis I vil blive hos os."

Ved disse Ord, som han sagde med varm Følelse, mødtes Ynglingens og den unge Piges Øine; og om endog den høie Rødme, der, trods Capuchonen, viste sig paa hendes skjønne Ansigt, syntes at modsige hendes Øines stolte Blik, saa udtrykte et spodsk Smiil paa den Fremmedes Læber ikke mindre tydeligt Usandsynligheden af, at han vilde modtage Tilbudet om at blive et Lem af Familien.

Bjerget, hvorover vore Reisende kjørte, var saa steilt, og Veien saa smal, at man maatte anvende den største Forsigtighed ved Kjørselen. Negeren kjørte Hestene med stramme Tøiler, og skaffede Elisabeth Tid til, nøiere at betragte en Egn, der i hendes Fraværelse var bleven saaledes forandret ved Menneskehænder, at hun nu kun kjendte Omridsene af det Landskab, der havde fortryllet hende i hendes Barndom. Til Høire, og flere Mile mod Norden, laa en smal Slette, indsluttet af Bjerge, der, snart lavere, prydede med ranke Træer, hævede sig i Dalen, snart atter strakte deres luftige Toppe milevidt i Høiden, medens de skjønneste Gran-, Fyrre-, Birke- og Nøddetræer i Klippespalterne havde naaet Bjergets Høide. De eviggrønne Træers dunkle Løv gav en skærende Contrast til Slettens blændende Hvidhed, paa hvis Sneeflade Øiet vidt og bredt ikke kunde opdage nogen Gjenstand, undtagen nogle Vogne, der kjørte langt borte. Mod Vesten hævede

sig lige saa høie, men ikke saa steile Bjerge, hvis regelmæssige Dale vare eensformig opdyrkede. I nogen Fraskand saae man Skove af Ahorn, der forraadte en frugtbarere Jordbund. Enkelte opstigende Røgstøtter forkyndte paa flere Steder, at der var menneskelige Boliger og Begyndelse til Agerbrug. Vare disse Hytter i Almindelighed ogsaa kun smaae og stode enkelte, saa dannede de sig dog snart med forenede Kræfter til ordentlige Colonier; og med utrolig Hurtighed pleiede de Menneskers vedholdende Flid, der havde vovet deres Formue til dette Foretagende, at frembringe Underværker af det Slags; saa at Elisabeth nu med stum Forundring betragtede de utallige Forandringer, der vare foregaaede i det korte Tidsrum af nogle faa Aar. Lige neden under de Reisendes Fødder laa en mørk Plet, der kun ved sin ujevne Overflade og de deraf opstigende Dunster viste, at den var en af de i denne Egn saa hyppige Bjergsøer. Den var ganske tilfrossen, paa et lille Rum nær, der var aabent, og hvoraf en smal Strøm med Heftighed brusede frem, og hvis Løb man, formedelst dens med Gran- og Fyrretræer bevoxede Bredde, milevidt kunde forfølge gjennem Dalen. I denne saae man mange af Nybyggernes Hytter ligge adspredte, hvilket var et sikkert Beviis paa Jordbundens Frugtbarhed. Tæt ved Søen hævede Landsbyen Templeton sig. Den bestod af omtrent halvtredsindstyve Byg-

ninger, for største Delen af Træ, hvis Architektur røbede liden Smag, og som ved deres plumpe, ufuldendte Udseende tydelig viste, hvor hurtig de vare opførte. Stor Mangfoldighed i Farverne mødte Øiet fremfor Alt. Nogle enkelte Huse vare paa begge Sider malede hvide; men de fleste bare denne dyre Farve blot paa Forsiden, medens den oeconomiske Eier havde strøget de andre Sider med den mindre kostbare røde. Et Par udmærkede sig ved en bruunrød Farve, der tydede paa en høiere Alder; men de uforskalede Bjelker, der saaes gjennem de sønderslagne Vinduer i andet Stokværk, viste, at enten Eierens Smag, eller Forfængelighed havde forledet ham til et Foretagende, han ikke var istand til at udføre. Samtlige Huse vare gruppererede, ligesom i Byens Gader; en Indretning, som mere syntes at passe sig for en kommende Slægts Fornødenheder, end for de nu Levendes Bequemmelighed. Tre til fire af de bedste Bygninger vare prydede med grønne Jalousier og foran Dørene stode nogle unge Træer, som med deres faa Grene saae ud som Grenaderer, der stode Skildvagt. Disse Eiere kaldte sig de Fornemme eller Store i Templeton, og Marmaduke Temple var deres Konge. Her boede to unge lovkyndige Mænd, et lige Antal af saakaldte Kjøbmænd, der forsynede den lille Menighed med de nødvendigste Fornødenheder, og en Discipel af Æsculap, der hidtil

kunde rose sig af, at have befordret flere Mennesker ind i Verden, end ud af den. I Midten af denne forunderlige Gruppe af Bygninger hævede Dommerens Huus sig stolt og ragede frem over alle de andre, omgivet af en Slags Hauge med Frugttræer i. Disse, for det meste af indisk Herkomst, vare allerede gamle og mosbegroede og stak paasaldende af mod de øvrige unge Plantager i Landsbyen. En dobbelt Række af Poppeltræer — disse Træer vare først for kort siden blevne forplantede til America — dannede en Allee, der førte fra Bygningens Hovedport til en indre Dør. Huset selv skyldte Herr Richard Jones sin Tilværelse og Form. Han var en Fætter af Dommeren, og besørgede desaarsag, og fordi han besad en vis Behændighed og mange smaae Talenter, som han beredvillig lagde for Dagen, alle Marmadukes mindre vigtige Forretninger. Han fortalte ofte og gjerne, at dette Huus var et Værk af hans egen Opfindelse, og at han i alt havde bygget to for sin Fætter. Det første havde dog kun været et usselt Bjelkehuus, hvormed Familien maatte hjelpe sig saalænge til det andet blev færdigt. Richard havde ved dette vigtige Foretagende benyttet sig af en reisende Tømmermands Erfarenhed, der ved nogle snavsede, architektoniske Tegninger og ved sit lærde Pral om Gesims, Paneelværk o. s. v. havde vundet betydelig Indflydelse paa Bygmesterens Smag.

Han lod vel, som om han betragtede sin Medhjelper, Hiram Doolittle, som blot Empiriker, hvorfor han ogsaa hørte paa hans Afhandlinger med et overbærende Smiil; men hvad enten det nu var af Mangel paa at kunne fremføre noget Grundigt imod ham af sit eget Kundskabs-Forraad, eller fordi han erkjendte, at han havde Ret, saa underkastede Richard sig sædvanlig hans Forslag. De havde saaledes i Forening ikke alene bygget Marmaduke et Huus, men tillige givet hele Omegnen en Model af fortræffelig Bygningskunst. Bygningens Sammensætning blev snart erkjendt for at være den fortrinligste og nyttigste, da den opfyldte alle de Fordringer, som Bequemmelighed og Nytte maatte kræve.

Huset var bygget af Steen, i en stor, regelmæssig Firkant; disse Hovedegenskaber havde Marmuduke betinget sig; men overladt alt det Øvrige til sin Fætter og hans Collega. Efter denne Anordning blev der ikke nogen anden Leilighed for dette værdige Kunstnerpar til at udvikle deres Talenter i Bygningskunsten, end ved Taget og Portalen. Det første blev nu anlagt med fire Gavle og en Altan i Midten, hvorimod dog Temple gjorde den Indvending, at Sneen, der længe blev liggende i dette Land, ganske vilde bedække Pladsen tæt udenfor hans Huus. Men ogsaa dette Onde vidste Bygmesterens Genie at raade Bod paa, ved at gjøre Tagskjegget nogle Fod bredere, saa at Sneen maatte

falde ned i en større Afstand fra Huset. Ulykkeligviis var her begaaet nogle Feil i Udmaalingen, saa at Taget kom til at rage uforholdsmæssig langt ud over Bygningen, hvilket stødte enhver, der saae det, især da det maatte understøttes af svære Bjelker. Richard og hans Collega trøstede sig med det Haab, at kunne afhjelpe dette Misforhold ved en ydre Forskaling; men det blev desværre langt mere iøinefaldende derved. Nu skred man til Malerkunsten, og Richard anlagde med egen Haand fire forskjellige Farver, hvoraf dog ingen var istand til at skjule Feilen. Først tog han Himmelblaat, med den sikkre Forudsætning om, at kunne skuffe Øiet og faae Enhver til at troe, at Marmadukes stolte Bolig hævede sig op i Skyerne. Derpaa prøvede han en ubestemt Farve, der spillede i det graa og lysegule, og som skulde forestille den opstigende Røg. Nu vendte han sig til det Mørkegrønne, i det Haab, at det uformelige Tag derved skulde smelte sammen med de i Baggrunden staaende høie Fyrretræer. Den sidste Farve, Richard betjente sig af, var en glimrende gulbguul, der skulde ligne Solskin. Men alle disse Forsøg mislykkedes aldeles, og vore Kunstnere opgave nu Ønsket om at skjule, og indskrænkede sig blot til at forskjønne. Baade Altanen og Tagskiegget vare omgivne med et broget malet Gitter, og Hiram forsømte ikke at pryde de Dele deraf, som vare af Træ, med pynteligt Snit-

værk. Richard havde havt det snilde Indfald, at bygge Skorstenene saa lave, at de syntes at tjene til Balustradens Forskjønnelse; men en utaalelig Røg gjorde strax en Forandring nødvendig og deraf kom det altsaa, at Skorstenene stege iveiret ligesom fire smaae Taarne, og allerede langt fra faldt i Øinene.

Da den ovenfor beskrevne Bygning var det første vigtige Foretagende af det Slags, som Richard Jones havde paataget sig, saa krænkede det ham dybt, at det saa ganske var mislykket. I Begyndelsen søgte han vel at ville vælte Skylden fra sig, og hviskede sine Bekjendtere i Øret, at Feilen ene hidrørte fra Hirams Uvidenhed i at bygge en regelmæssig Firkant; men da hans Øine lidt efter lidt havde vant sig til Gjenstanden, tilfredsstillede hans Værk ham stedse meer og meer, og endelig begyndte han endog med stor Selvtilfredshed at rose dets Fortrin og Skjønheder. Han fandt snart Tilhørere, og, da Rigdom og Anseelse altid have Magt og Indflydelse paa Andre, endogsaa Efterlignere. Neppe to Aar efter denne kunstige Bygnings Fuldendelse stod Richard paa den ophøiede Altan og saae med inderligt Velbehag ned paa tre ydmyge Efterlignelser. Saaledes tjene de Stores Feil til Mynster og blive Gjenstande for Verdens Beundring!

Marmaduke fandt sig i sin Bygnings vanskabte Form med megen Godmodighed, og bragte det snart,

ved egne hensigtsmæssige Forbedringer, saa vidt, at den fik et velbehageligt og bequemt Udseende, endskjøndt der i det Hele saae meget forstyrret ud rundt omkring. Han havde forskrevet Poppeltræer fra Europa til at pryde Engen med, og andre smukke Træer vare plantede rundt omkring Huset; men snart robede en stor Sneebunke Stubben af et gammelt Grantræ, og snart strakte nogle gamle, udgaaede Træer deres nøgne Arme tyve til trebive Fod ud over Sneens rene Flade. Af saadanne hæslige Gjenstande gaves der mangfoldige i Nærheden af Landsbyen; men Elisabeth havde, under den langsomme Kjørsel op ad Bjerget, blot Øie for den Egns Skjønheder, som Erindringen fra hendes Barndom trofast bevarede.

Fem Aar havde her frembragt større Forandringer, end et Aarhundrede formaaer i et mere cultiveret Land. For den unge Jæger havde dette Syn ikke Nyhedens Ynde, som for Elisabeth. Han kastede blot et beundrende Blik paa hele Egnen, og skjulte da atter sit Ansigt i sin store Kappes Folder, medens Dommeren med inderlig Glæde betragtede de umiskiendelige Tegn paa Velstand rundt omkring sig, og maatte tilstaae for sig selv, at de for største Delen vare Resultater af hans Foretagender og Frugter af hans Flid.

Den muntre Lyd af en fjern Bjeldeklang tiltrak sig pludselig de Reisendes Opmærksomhed og tilkjende-

gav, at en Sleigh nærmede sig. Men den bugtede Vei forhindrede de Reisende fra at see denne, eller hvad den indeholdt, førend begge Sleigherne vare komne hinanden ganske nær.

Fjerde Capitel.

Faa Minuter vare tilstrækkelige til at betage vore Reisende Uvisheden om, hvo der kom dem imøde. Fire Heste, hvoraf de forreste vare graae og de bageste sorte, strøbte at trække en uhyre stor Sleigh op ad Bjerget. Utallige Smaaklokker paa alle Dele af Seletøiet gjorde, ved Sleighens hurtige Bevægelse, da Kudsken, trods det steile Bjerg, nødte sine Heste til at løbe, ingen ringe Allarm. Et Blik paa den forunderlige Eqvipage, hvori der sade fire Mandfolk gjorde strax Dommeren bekjendt med deres Hensigt. Paa Siden af Sleighen var en af de Stole, som man bruger ved Skriverpulte, fastbunden, hvorpaa en lille Mand tronede, der ganske var indhyllet i en Pelsfrakke, og hvis Ansigt var bedækket med en evigvarende Rødhed. Han kneisede meget høit,

som om han vilde undgaae det nære Naboskab med Jorden, hvortil hans lille Figur berettigede ham. Hans Ansigt udtrykte geskjeftig Iver, og med kjekt Blik og fast Haand styrede han de vælige Heste paa den farlige Bjergskrænt. Bag ved ham, med Ansigtet mod de to andre, sad en lang mager Mand, der trods de dobbelte Kapper og Hestedækkenet, der bedækkede ham, ikke fik noget velnæret Udseende. Under en ulden Nathue kigede et Ansigt frem, der, med Undtagelse af et Par blaae, matte Øine, blot bestod af Skind og Been. Ligeoversor denne Mand sad en stor, formløs Figur, hvoraf man, formedelst den tykke Beklædning, ikke kunde see andet, end et Par livfulde, sorte Øine, hvis snue Blik contrasterede stærkt mod hans forresten alvorlige Træk. En smukt friseret Paryk fremhævede hans Ansigts venlige Omrids, og han bar, ligesom de to andre Herrer, en Hue af Maarskind. Den Fjerde, en Mand med et langt, blidt Ansigt, var kun beskyttet mod Kulden ved en simpel, sort, temmelig luflidt Overkjole; hans Hat var af meget anstændig Façon, men den havde lidt meget ved idelig Børstning. Hans Bleghed og et viss melankolsk Træk gjorde det tvivlsomt, om han kæmpede med Sjels- eller Legemslidelser. Selv den skarpe Vinterluft havde ikke formaaet at farve hans Kinder; og kun af og til foer en let, hektisk Rødme for et Øieblik, over dem. Dette Udtryk af undertrykt

Sørgmodighed passede slet til det øvrige Selskabs muntre Lune. Knap vare Sleigherne hinanden saa nær, at man kunde forstaae hverandre, førend Kudsken paa det phantastiske Kjøretøi raabte med høi Stemme: „Kjør tilside, kjør tilside, ud i Steenbruddet, Agamemnon, Grækernes Konge, jeg kan ellers ikke komme forbi. Velkommen hjem, Fætter Duke! Velkommen, velkommen, sortøiede Elisabeth! Marmaduke, Du vil bemærke, at jeg er draget Dig imøde med en udsøgt Ladning. Herr le Quoi havde knap Tid til at faae en Hue paa; gamle Fritz maatte lade Flasken staae utømt, og Herr Grant lade sin begyndte Prædiken ligge. Og Hestene — **à propos** om Heste — hør, Dommer, Du maa strax sælge de sorte; de gaae ikke godt sammen og ville ikke blive i Sporet. Jeg har just en Kjøber, og —"

„Sælg, hvad Du vil, Dick," afbrød Dommeren ham smilende, „lad mig blot beholde min Datter og mit Huus. Ah, Fritz, min gamle Ven! Den halvfjerdsindstyveaarige kommer den Femogfyrretyveaarige imøde! — Det kalder jeg et Venskabsbeviis! Herr le Quoi, Deres ærbødige Tjener! Herr Grant," — idet han tog sin Hue af — „jeg takker Dem for Deres Opmærksomhed! Mine Herrer, jeg har her den Ære, at forestille Dem min Datter. Deres Navne ere hende alle bekjendte."

„Velkommen, velkommen," sagde den ældste af Her-

rerne med paafaldende tydsk Accent; „jeg haaber, Miss Betsy vil ikke negte mig et Kys?"

„Sikkert ikke," svarede Elisabeth med blid Stemme, der klang som Sølvtoner mellem de raae Mandsstemmer og Richards skingrende Røst. „Til min gamle Ven, Major Hartmann, har jeg altid et Kys."

Imidlertid havde Herr le Quoi ikke uden stor Møie arbeidet sig ud af sine mange Reiseklæder og reiste sig op i Vognen. Først bukkede han høflig for Herr Temple, derpaa endnu dybere for Elisabeth, og sagde med et venligt Smiil, der viste hans Munds hele, ikke ringe, Størrelse, i halv fransk, halv engelsk Kaudervelsk:

„Vær velkommen, Monsieur Temple! Mademoiselle Lisbeth, Deres underdanigste Tjener."

„Vær bedækket, Herr le Quoi! Bedæk Deres skaldede Hoved," raabte Richard Jones, Hestebetvingeren, til ham, „ellers røver Kulden Dem de Par Haar, De endnu har tilbage. Havde Absalon været saa sparsomt forsynet, som De, saa levede han maaskee endnu den Dag idag."

Richards Spas forfeilede sjelden, at frembringe en høi Latter, om det endog undertiden kun var hans egen, naar den forønskede Virkning udeblev hos Tilhørerne. Dette var ogsaa denne Gang Tilfældet, medens Herr le Quoi, med et høfligt Svar paa Vittigheden,

atter indtog sin Plads. Den Geistlige — thi et saadant Embede beklædte Herr Grant — havde ogsaa frembragt sin hjertelige Lykønskning til de Reisendes Ankomst, og Richard Jones beredede sig til at vende Sleighen.

Ved dette Foretagende kom Steenbruddet ham herligt til Nytte, da han ellers havde maattet kjøre heelt op ad Bjerget. Men denne Vending var ingenlunde uden Fare, især med fire Heste, da der kun løb en smal Vei langs med Steenbruddet for de Vogne, der hentede Steen til Bygningerne. Negeren tilbød meget høflig sin Tjeneste, og vilde spænde Forløberne fra, hvilket Forslag ogsaa Marmaduke billigede; men Richard viste dette Tilbud tilbage med Foragt.

„Hvad skal det betyde, Fætter Duke?" sagde han noget ærgerlig. „Hestene ere saa taalmodige, som Lam. Du veed jo, at jeg har selv kjørt Graaskimlerne til, og de sorte ere min Pidsk for nær, til at gjøre dumme Streger. Forresten forstaaer jeg at kjøre, det kan Herr le Quoi bevidne, som saa ofte har kjørt med mig, og her er jo ikke mindste Skin af Fare."

Franskmandens Høflighed tillod ham ikke, at modsige denne, med stor Selvtillid, fremførte Forsikkring; men han saae dog ikke uden Skræk ned i den foran ham liggende Afgrund, da Richard dreiede Hestene ind i Steenbruddet. Tydskerens Ansigtsmuskler bleve ufor-

andrede; kun hans Øine forraadte vexelviis en hemmelig Glæde over Richards Forlegenhed og Omhu for sin egen Sikkerhed. Herr Grant havde sat sig saaledes, at han hurtig kunde springe ud, men syntes dog ikke tilbøielig til at anvende dette Redningsmiddel uden i den høieste Nød. Imidlertid var det virkelig ved Pidskeslag lykkedes Richard, at bringe Hestene over Steenbruddets sneebedækte Rand; men da de havde gjort nogle Skridt, sank de ned i den dybe Snee, og vilde ikke gaae af Stedet. Ved Kudskens høie, med Pidskeslag ledsagede, Tilraab trykkede Forløberne sig tilbage mod de Sorte og disse atter mod Sleighen, der just var begyndt at vende. Allerede svævede den halve Deel af Kjøretøiet over en hundrede Fod dyb Afgrund, og den mindste Bevægelse truede med at styrte den ned. Franskmanden, som paa sin Plads kunde overse hele Faren, rækkede sig halv ud af Sleighen, og raabte i den største Angest:

"Ah, mon cher monsieur Deek! mon Dieu! prenez garde à vous!" *

„Donner und Blitz!" bandede Majoren. „Richard, vil De sætte baade Heste og Vogn til?"

„Kjæreste Herr Jones," sagde den Geistlige, i det alt Blodet veg af hans Kinder, „jeg beder Dem, vær dog forsigtig."

* Ah, kjære Mousieur Deek! tag Dem for Guds Skyld iagt!

„Fremad, I halsstarrige Canailler!" raabde Richard, der nu med eet Blik oversaae hele Faren og forstærkede sine Slag. „Fremad, I fordømte Bæster! Fætter Duke, jeg siger Dig, Du maa ogsaa sælge Graaskimlerne — jeg har aldrig kjendt slettere tilkjørte Heste, end de. Men, Herr le Quoi! Hold mig dog ikke saa fast i Benene; naar De hænger som en Blyklump ved mig, saa kan jeg slet ikke styre de Satans Heste."

„Gode Gud!" raabte Dommeren, „de ere alle forlorne."

Elisabeth udstødte et gjennemtrængende Skrig, og den Sorte fordreiede Ansigtet af Rædsel.

Hestene, der bleve som rasende ved Richards uophørlige Pidskeslag, steilede høiere, og truede hvert Øieblik med, at styrte i Afgrunden.

I dette afgjørende Øieblik sprang den unge Jæger, der under Velkomstscenen havde siddet taus hensunken i dybe Tanker, ud af Marmadukes Sleigh, greb med kraftfuld Haand i Tømmerne og gave Graaskimlerne et saa vældigt Slag i Hovederne, at de sprang til Siden og saaledes atter kom paa den banede Vei. Denne hurtige Vending rev Kjøretøiet ud af dets farlige Stilling, men kastede det paa den anden Side om i den dybe Snee. Tydskeren og den geistlige Herre befandt sig pludselig liggende paa Landeveien, dog uden at være komne det ringeste til Skade. Richard saaes

et Øieblik i Luften, beskrev en Bue og faldt derpaa i en Afstand af femten Skridt, med Benene iveiret, paa en Sneedrive. Han holdt instinktmæssig fast paa Tøilerne, ligesom Druknede paa et Halmstraa, og tjente saaledes til et Anker, der standsede Hestene i deres Løb. Franskmanden, der havde staaet opreist i Sleighen, gjorde ligeledes et Saltomortale, faldt derefter paa Hovedet i en Sneedrive og strakte Benene lodret iveiret, saa at han lignede en Fugleskræmme i en Kornager.

Major Hartmann, som var den første, der kom paa Benene og fik Mælet igjen, sagde med halv spøgefuld Stemme:

„For Satan, Richard! De læsser af Deres Sleigh paa en forunderlig Maade."

Det var tvivlsomt, om den knælende Stilling, hvori Herr Grant forblev nogen Tid, var en Følge af Faldet, eller om han selv havde valgt den, for at takke Himlen for dens Beskyttelse. Da han reiste sig op, kastede han et ængsteligt Blik omkring paa sine Reisekammerater, for at see, hvorledes de havde det, og hans skjelvende Lemmer forraadte den Angest, hvori han havde svævet. Herr Jones var ogsaa en liden Stund i et Slags Forlegenhed, der ikke forlod ham, førend han saae, at alt var godt og vel rundt omkring ham. Da udbrød han med stor Selvtilfredshed:

„Det kan jeg kalde at slippe lykkelig derfra! Ja,

det var en ypperlig Tanke af mig, at holde saa fast paa Tømmerne, ellers havde de vilde Bæster og vi Alle ligget nede i Afgrunden. Fætter Duke, Du maa beundre min Aandsnærværelse! Det er just ikke hver Mands Sag, at vælge det rigtige Middel i det rette Øieblik; men jeg vidste at tage Forløberne paa det rette Sted; Slaget paa høire Side og det, at jeg pludselig strammede Tømmerne, fik dem til at vende om i en Fart. Jeg maa virkelig beundre mig selv."

„Beundre Dig og din Aandsnærværelse?" sagde Dommeren, hvis Skræk havde forvandlet sig til Glæde over den lykkelige Frelse — „O taabelige Dick! Havde ikke denne brave, unge Mand været, da havde det seet galt ud med Dig og dit hele Selskab, og dine, eller, rettere sagt, mine Heste havde ligget sønderknuste i Afgrunden. Men hvor er Herr le Quoi?"

„**Oh, mon cher juge, mon ami!**" * raabte en huul Stemme. „Gud være lovet, jeg lever. Kjæreste Herr Agamemnon! Vær af den Godhed at hjelpe mig paa Benene igjen."

Den Geistlige og Negeren trak den begravne Franskmand ved Benene ud af en Sneedynge, hvorfra hans Stemme havde lydt som en Stemme fra Graven. I Begyndelsen kunde le Quoi ikke ganske fatte sig, men saae sig om til alle Sider og maalte med Øinene Høi-

* Ah, kjære Dommer! min Ven!

den af sit Fald. Men med den glade Følelse, at være i Sikkerhed, vendte ogsaa hans muntre Lune tilbage, endskjøndt det varede nogen Tid, inden han fik et rigtigt og tydeligt Begreb om denne Begivenhed.

„Hvad seer jeg, Herr le Quoi," raabte Richard, der havde hjulpet Negeren med at bringe Kjøretøiet i Orden igjen — „er De her? Det forekom mig, at jeg saae Dem flyve op paa hiin Bjergtop."

„Gud være lovet! Jeg fløi hverken op paa Bjerget eller ned i Søen," svarede Franskmanden med et Ansigt, paa hvilket Smerten over nogle lette Saar, han havde faaet ved at arbeide sit Hoved ud af den frosne Sneedynge, kæmpede med hans medfødte høflige Mine. "**Ah, mon cher monsieur Deek!** * Hvad skulle vi nu gjøre? Hvad vil De først begynde paa?"

„Det Nyttigste vil være, at han lærer at kjøre," sagde Dommeren, idet han tog Hjorten og flere andre Ting af sin Bagage ud af Sleighen og lagde det paa Sneen. „Her er Plads nok for Dem, mine Herrer! Aftenen bliver skærende kold og Timen nærmer sig, der kalder Herr Grant til Gudstjenesten. Vi lade vor Ben Jones blive tilbage, for, med Agamemnons Hjelp at bringe Alting igjen i Orden, og skynde os imidlertid hjem til den varme Kamin. Her, Dick, ere nogle af Elisabeths Æsker, som Du kan pakke i din Sleigh,

* Ah, kjære Monsieur Deek!

tilligemed denne Hjort, som jeg har skudt. Aggy! Tænk paa hvad der venter Dig i Aften, naar Du bringer mig Hjorten heel og holden hjem."

Den Sorte viste Tænder af Glæde, da han hørte tale om Belønningen, der ventede ham, naar han holdt reen Mund, medens Richard, uden at agte paa de sidste Ord, hans Fætter sagde, da han kjørte bort, svarede:

„Jeg skal først lære at kjøre, siger Du, Dommer? Gives der da noget Menneske i hele Grevskabet, der bedre forstaaer at omgaaes Heste, end jeg? Hvo red Plagen til, som Ingen turde bestige, endskjøndt din dumme Kudsk paastod, at han var den første, der tæmmede den? Men Enhver veed, at han løi dengang, og at han er en gemeen Løgnhals. Hvad seer jeg? En Hjort?" Richard lod Hestene staae og nærmede sig Vildtet. „Sandelig en Hjort! Jeg er ganske forbauset! Den har faaet to Skud, som begge have truffet. Nu, hvad Fætter Marmaduke vil prale! Han gjør det gjerne ved slige Leiligheder. Hvo kunde ogsaa tænke, at Duke skulde have skudt en Hjort før Juul — nu bliver der intet Udkomme med ham! Og det er dog blot Lykketræf, blot Lykketræf! Jeg har aldrig skudt to Gange til en Hjort; enten faldt den strax, eller løb sin Vei. Ja, havde det endda været en Bjørn eller en vild Kat, saa havde han vel maattet skyde to Gange. Hør en-

gang, Aggy! I hvor stor Afstand stod Dommeren fra Hjorten, da han skjød den?"

„Aa, saa omtrent ti Favne, Herr Richard," svarede den Sorte og bukkede sig ned under Hestene, som om han spændte en Rem fast, men egentlig for at skjule et Smiil, der flængede hans Mund op til begge Ører.

„Ti Favne," gjentog Richard; „Aggy, husker Du endnu den Hjort, jeg skjød forrige Vinter? Den var tyve, ja jeg troer næsten tredive Favne borte; jeg kunde paa ingen Maade skyde et Stykke Vildt paa saa kort Distance. Du maa vide, Aggy, jeg skjød kun eet Skud."

„Ja, Herr Richard, jeg husker det meget godt! Natty Bumppo skjød det andet Skud. De kan jo nok erindre — Folk sagde, at Natty havde fældet Dyret."

„Folk lyve, Du sorte Satan!" vedblev Richard med stigende Hidsighed. „Det er utaaleligt. Jeg har sandelig i disse sidste fire Aar ikke skudt et eneste Graaegern, uden at den gamle Slyngel eller hans Staldbrødre have gjort Fordring paa det. Vi leve i en lumpen, misundelig Verden! Intet Menneske under det andet, hvad der tilkommer det, og enhver Fortjeneste bliver forringet. Saaledes paastaaer Folk, at Hiram Doolittle har hjulpet mig med Tegningen til St. Pauls-Kirketaarnet, endskjøndt Hiram meget vel veed, at Æren

tilkommer mig alene. Jeg tilstaaer, at jeg benyttede et Kobberstik af St. Pauls-Taarnet i London, men det øvrige er mit Værk."

„Veed ikke, hvo der byggede den," sagde den Sorte, idet Spotten paa hans Ansigt gik over til Beundring, — „men Alle sige, at det er vidunderligt skjønt."

„Det maae de nok sige, Aggy," udbrød Richard med en Mine, der viste, at han interesserede sig for Sagen. „Jeg troer, uden Praleri at kunne paastaae, at det er den kunstigste Landsbykirke i hele America. Rigtignok sladre Nybyggerne i Connecticut meget om deres Wartherfield-Capel; men jeg troer ikke det Halve af deres Sladder; thi de ere bekjendte for at være de samvittighedsløseste Pralhanse af Verden. Har man bragt noget Efterlignelsesværdigt istand, saa ere de strax ved Haanden, for at gjøre Fordring paa endeel af Berømmelsen, ja de ville gjerne tilegne sig den hele. Saaledes gik det med Skildtet paa Vertshuset, „den dristige Dragon," som jeg malede for Vagtmester Hollistar. En Karl, som stryger Husene i Byen med Rødsteen, kommer en Dag til mig og tilbyder sig at blande den sortegraa Farve til Halen og Manken; og fordi det nu ligner Hestehaar ganske overordentligt, saa fortæller han overalt, at Skildtet er malet af ham og Herr Jones. Men hvis Marmaduke ikke jager den

Slubbert bort, saa kan han for Fremtiden selv pynte sin Landsby."

Her holdt Richard et Øieblik inde, for at tage Veiret. Negeren taug ærbødig stille og blev ved at bringe Sleighen i Orden. Marmadukes religiøse Grundsætninger tillode ham ikke, at holde en Slave, derfor var Aggy Richards midlertidige Tjener, og denne fordrede med Rette Ærbødighed af Negeren. Men naar en Strid opstod mellem hans retmæssige Herre og hans egentlige Velgjører, havde den Sorte for stor Høiagtelse for begge Parter, til at slaae sig udelukkende paa den enes Partie. Richard tog atter Ordet. „Nu vil den unge Mand, som Marmaduke havde med sig i Sleighen, fortælle overalt, at han reddede mine Heste; og han havde dog kun behøvet at lade dem staae et Øieblik, saa havde jeg ved Pidsk og Tømme faaet dem til at vende, uden at kaste Sleighen omkuld. Det er ikke godt, at tage saa haardt paa dem; hvo veed, om jeg nu ikke maa sælge hele Spændet — det Slag, han gav dem, var ogsaa altfor voldsomt." Richard rømmede sig, og hans Samvittighed vaagnede idet han dadlede den Mand, der for lidt siden havde frelst hans Liv. „Aggy! Hvem er det Menneske? Jeg kan ikke erindre at have seet ham nogensinde før." Den Sorte tænkte paa sin Velgjørers sidste Vink og fortalte med største Korthed, hvorledes de havde truffet det unge

Menneske paa Toppen af Bjerget og taget ham med i Sleighen. Han talte ikke noget om Saaret og tilføiede blot, at han ansaae Ynglingen for en Fremmed. Det var paa den Tid noget saa almindeligt, at Mænd af første Rang toge en i Snee vadende Fodgænger op i deres Sleigh, at Richard lod sig fuldkomment nøie med denne Forklaring; han ønskede blot at vide, hvad den unge Mands egentlige Metier var. Desaarsag begyndte han at examinere Aggy.

„Bar han en Bylt, som en reisende Kjøbmand, eller en Oxe, eller saadant noget?"

„Nei Herre," svarede den forvirrede Neger, „kun en Bøsse."

„En Bøsse!" raabte Richard, der først nu blev Negerens ængstelige Forlegenhed vaer. „Ved Himlen, nu faaer jeg Lys i Sagen. Han fældede Hjorten — jeg vidste nok, at Marmaduke ikke kunde skyde et Stykke Vildt i Løbet. Hvorledes gik det til, Aggy? Bliv kun, Fætter Duke, Du skal blive behørig udleet."

Richards Glæde over denne uventede Opdagelse bragte den arme Neger noget til at skjelve.

„Men, Herre," — begyndte han efter et lille Ophold — „De glemmer, at Hjorten har faaet to Skud."

„Lyv ikke, Du sorte Hund!" sagde Richard, svin-

gende sin Pidsk og sprang op paa en Sneebunke, for bedre at kunne naae Negeren. „Tal Sandhed, eller jeg slaaer Dig fordærvet."

Denne frygtelige Trusel virkede. Slaven forglemte sit store Navn og gav sig tabt. Med faa Ord fortalte han Sagens sande Sammenhæng, og besvor Richard, der endnu stedse var bevæbnet med den svingede Pidsk, at beskytte ham imod Dommerens Vrede.

„Det skal jeg," — svarede Richard glad — „tie kun stille og lad mig raade. Marmaduke skal faae Lov at prale saameget ham lyster, og derpaa træder jeg frem og fortæller den sande Begivenhed. Men, lader os nu skynde os hjem, Aggy, jeg maa hjelpe at forbinde det unge Menneske; thi denne connecticutske Doctor forstaaer intet af Chirurgie — jeg maatte jo holde gamle Milligans Been, medens han satte det af."

Richard havde atter taget Plads foran paa Sleighen; den Sorte sad bag ved ham, og saaledes gik det lystig hjemad. Den afbrudte Samtale blev fortsat underveis; thi trods det nysnævnte Optrin, var atter den skjønneste Harmonie tilveiebragt imellem Herren og Tjeneren. Jones vidste jo nu, at Marmaduke ikke havde truffet Hjorten med sine to Skud, men den Fremmedes Skulder; mere behøvedes der ikke, for atter at bringe ham i god Lune. Nu vare de komne tæt til Byen, havde indhentet den anden Sleigh, og Richard

henvendte hele sin Opmærksomhed paa Hestene, for at vise sig som en kunsterfaren Kudsk for de forundrede Landsbyindvaanere, der nysgjerrige ventede paa deres Herres og hans Datters Ankomst.

Femte Capitel.

Veien, som hidtil havde slynget sig om Bjerget, løb nu lige ind i Landsbyen Templeton. Over den lille rivende Flod, som vi ovenfor have omtalt, var slaaet en Træbro, hvis forsvarlige og plumpe Sammensætning viste, at man havde Overflødighed af Materialier. Denne lille Strøm, hvis mørkeblaae Vover randt skummende over Kalksteensgrunden, var en af hine utallige Kilder, der danne den yndige Susquehanna, denne mægtige Flod, til hvis Modtagelse det atlantiske Hav selv synes at have udstrakt sin høire Arm. Her naaede Richards raske Heste vore Reisendes mere stadige. En lille, ikke forhen bemærket Høi viste sig pludselig for den forundrede Elisabeth, og hun befandt sig paa eengang imellem Landsbyens forunderlig dannede Huse. Gadens Bredde beløb sig omtrent til hundrede Fod, men dette Rum blev fra begge Sider meget indskrænket ved store Hobe af kløvede Træstammer, der vare Indvaanernes

rigelige Vinterforraad. Nu vare ogsaa den nedgaaende Sols sidste Straaler forsvundne, hvis Glands, til Elisabeths Fryd, havde givet det yndige Vinterlandskab en saa romantisk Belysning, og den mørke Decemberdag laa som et sort Slør over den tilfrosne Sø. Husene laae allerede i et Slags Halvmørke, og man kunde knap kjende Brændehuggerne, der kom hjem og ærbødig toge deres Huer af for Marmaduke, medens de nikkede fortrolig til Richard. Marmadukes Heste dreiede med en rask Vending ind i den aabne Indkjørsel, og travede gjennem den nøgne Poppelallee til den store Steenbygning, der, med sit kolde, mørke Udseende efter den gyldne Aftenbelysning gjorde et sørgeligt Indtryk paa Elisabeth. Efter gammel Skik havde Marmaduke ikke antaget Brugen af Bjelder, og kjørte derfor stille over den dybe Snee, men Jones's klingende Equipage, der fulgte lige bag efter, satte strax hele Huset i Bevægelse.

Paa en lille fremstaaende Forhøining af Steen, der ikke stod i noget Forhold til den øvrige Bygning, havde Hiram og Richard anbragt fire smaa Træsøiler, der bare et Tag af Bræder, som de havde tillagt det høitravende Navn af en Porticus. Fem til sex Trappetrin af Steen førte op til denne Forhøining; men derved blev en Lyde synlig, som slet Sammenføining og den stærke Frost havde foraarsaget. Trinene gave nemlig efter, og derved sank naturligviis Søilerne ogsaa

dybere ned. For Øieblikket vare Grundstenene ganske skilte derfra, saa at Brædetaget syntes at svæve i Luften, men naturligviis havde Tømmermanden fæstet Baldachinen saa fast til Bygningen, at den kunde holde sig uden Støtte, og blev rolig hængende, da Søilerne, af Mangel paa et fast Underlag, ikke længere vare istand til at bære den. De tvende Kunstnere havde rigtig nok søgt at udfylde det tomme Mellemrum med udskaaret Arbeide; men Trinene bleve stedse ved at synke, saa at der i det Øieblik, Elisabeth betraadte sin Faders Huus, blev drevet nogle stærke Kiler ind under Søilerne, for at holde dem iveiret og forhindre, at ikke deres Tyngde skulde skille dem fra Snitværket, som de skulde understøtte.

I Forhusets store Dør stode to til tre qvindelige og een mandlig Domestique. Den sidste, som stod med ubedækket Hoved og upaatvivleligen var pynteligere klædt, end sædvanlig, udmærkede sig ved sin usædvanlige Figur og Dragt. Han var omtrent fem Fod og to Tommer høi, firskaaren og forsynet med et Par Skuldre, der kunde have gjort enhver Grenadeer Ære. Paa disse sad et langt bruunrødt Ansigt med en Braknæse, ligesom paa en Mops, en umaadelig stor Mund, fuld af de deiligste Tænder, og et Par blaae Øine, der syntes at betragte alt omkring sig med stor Foragt. Hovedet udgjorde fuldkomment en Fjerdedeel af hans hele Høide, og en derfra nedhængende Pidsk

lige saa meget. Han bar en Kjole af meget lyst, grovt Tøi, med Knapper, saa store som Dalere, hvorpaa et mægtigt Anker var præget. Skjøderne, der vare af uforholdsmæssig Længde og Bredde, naaede næsten ned paa Læggene. Vest og Beenklæder vare af rødt Plyds, men saae lidt luslidte og smudsige ud. Skoe med store Spænder, og blaae og hvidstribede Strømper fuldendte hans Paaklædning.

Denne forunderlige Figur udgav sig for en Engellænder fra Grevskabet Cornwallis. Sin første Ungdom havde han deels tilbragt i Nærheden af Tin-Minerne, deels som Kahytsdreng paa en Smugler imellem Falmouth og Guernsey; men Matrospressningen reddede ham fra denne Haandtering. Han kom i Kongens Tjeneste, og hans Capitain udnævnte ham, i Mangel af en bedre, først til Opvarter og derpaa til Koksmat. Her lærte han, blandt andet, at tillave flere fortræffelige Skibsretter, og fik tillige Leilighed til at see sig om i Verden — saa troede han i det mindste, endskjøndt hans Reiser ikke strakte sig længere, end til Portsmouth, Plymouth, Deal, og nogle franske Havne. Ikke destomindre troede han, at have seet den meest civiliserede Deel af Verden, og forlod derfor, efter Freden 1783, Europa, for at besøge Americas Ørkener. Vi ville ikke nøiere undersøge, hvad der bevægede den geskjeftige Kok til at forlade sit Fædrenehjem, og berette blot, at han allerede, førend Elisabeth blev sat

i Pensionsanstalten, havde gjort sin Lykke i Marmaduke Temples Huus, hvor han, for sine mange fortræffelige Egenskabers Skyld, blev ansat, som Major Domus under Herr Richard Jones. Hans egentlige Navn var Benjamin Penguillan; men han havde, paa Grund af en mærkværdig Historie, som han hyppig fortalte, i Almindelighed faaet det Øgenavn „Pumpe-Benjamin." Han roste sig nemlig af, efter Admiral Rodneys Seier, at have frelst sit Skib ved en vedholdende Pumpen, og udsmykkede denne Heltedaad med de skjønneste Farver.

En midaldrende Kone, der ivrig søgte at hævde sin Post, trængte sig frem ved Siden af Benjamin. Hun var klædt i afstikkende Farver, havde en lang, mager Figur, skarpe Træk og et udtryksfuldt Physiognomie. Kun nogle faa, gule Tænder prydede hendes store Mund; Næsen og Hagen var spids, Kindbenene fremstaaende, og det øvrige Ansigt fuldt af Rynker. Hun talte Tobaksdaasen saa flittig til, at man fristedes til at ansee Næsens nærmeste Omgivelsers gule Farve for en Følge af den evindelige Snusen; men man gjorde hende Uret; thi hendes hele Person havde denne Colorit. Hun hed Remarkable Pettibone, og beklædte tre forskjellige Poster i Dommerens Huus; hun havde nemlig Overopsigten over det qvindelige Tyende, var Husholderske og Spinderske. Da hun først var kommen i Huset efter Elisabeths Mødres Død, var hun ganske fremmed for sit unge Herskab.

Tre til fire underordnede Tjenestefolk, for det meste sorte, viste sig i Huusdøren, men forsvandt lige saa hurtig igjen. Foruden alt dette hørte man en stor Allarm i Richards Hundestald, og de forskjelligste Toner, lige fra Ulvehundens Hyl til Taxens Bjeffen, røbede dens mangfoldige Indvaanere. Deres Herre modtog deres larmende Hilsen, ved at efterabe deres forskjellige Gjøen, og Dyrene, der ligesom skammede sig ved at høre sig overgaaede, taug ganske stille. Kun en stor, stærk Bulbider, som bar et Halsbaand med Bogstaverne M. T., havde forholdt sig ganske rolig under den hele Scene. Den gik med majestætiske Skridt hen imod Dommeren, der klappede den venlig og vendte sig derpaa til Elisabeth, som kysede den kjærlig og kaldte den „sin gode, gamle Bravo." Dyret syntes at gjenkjende hende, og saae opmærksomt efter hende, da hun blev ledsaget op ad de glatte Trappetrin af sin Fader og Herr le Quoi. Derpaa lagde den sig i det nærmeste Hundehuus, som om den følte, at Huset nu indeholdt noget Vigtigere og Værdigere at bevogte, end før.

Elisabeth fulgte sin Fader til en stor Sal, der kun sparsomt blev oplyst af to Lys i høie, gammeldags Lysestager. Dørene bleve lukkede, og Selskabet saae sig pludselig bragt fra den strengeste Kulde til den meest brændende Hede. Midt i Salen stod en umaadelig stor Kakkelovn, hvis gloende Plader noksom tilkjendegav, hvor heed den var; et stort Rør, der var

lagt lige gjennem Paneelværket, ledede Røgen bort, og et Jernbækken med Vand, der var anbragt ved Ovnen, gav Værelset den tilbørlige Temperatur. Dette var belagt med Tepper og pyntet med bequemme, solide Meubler, hvis forskjellige Façon og de mangfoldige Træsorter, hvoraf de vare forarbeidede, tydeligen viste, at de deels vare bragte fra Staden, deels forfærdigede af Haandværkerne i Templeton. I den øverste Ende af Værelset stod et med Elfenbeen indlagt Mahagony-Skjenkebord, der sukkede under Byrden af glimrende Sølv- og Kobbertøi. Ved Siden af dette stod en Række meget store Borde af vildt Kirsebærtræ, som vare ganske simple, uden mindste Indlægning. Ligeoverfor disse Spiseborde stod et lille Bord af lyst, skjønt, maseret Træe. I en Krog tæt derved stod et stort, gammeldags Stueuhr med Messingvisere i en høi Kasse af mørkt Valnøddetræ. En meget stor Sopha med lyseblaat Bomuldsbetræk indtog næsten tyve Fod af den ene Væg, og Træstole, der af en usikker Haand vare stafferede med gule og sorte Striber opfyldte de øvrige tomme Rum. Et Fahrenheits-Thermometer tilligemed Barometer i Mahagonykasse hang paa Væggen i nogen Afstand fra Kakkelovnen, og blev med vigtig Mine spurgt til Raads af Benjamin hver halve Time. To smaa Glas-Lysekroner vare ophængte i lige Afstand imellem Ovnen og Døren, og forgyldte Lampetter hang paa Væggene. Den sindrige Bygnings-

kunst havde heller ikke ladet det mangle paa Zirater, hvoriblandt især nogle Nicher, hvori der stod en Piedestal med en Buste af sort Gips, udmærkede sig. Den hele Indretning af Nicherne og Valget af Busterne var ganske bleven overladt til Hr. Jones. I den første stod Homers Buste, talende lig, som Richard forsikkrede; thi Digteren var jo blind. De venlige Træk og det spidse fremstaaende Skjeg paa Busten i den anden Niche forkyndte Shakspeare. Den tredie indeholdt en Urne, der, efter det Udvortes at dømme, ikke kunde skjule noget ringere, end Didos Aske. Busten i den fjerde maatte nødvendigviis forestille den gamle Franklin med hans Briller og Hue; saaledes som den femtes ærværdige Rolighed viste Washingtons ædle Ansigt. Den sjette var en Ubenævnt, en Mand med aaben Skjortekrave, og som Richard paastod at kunne see, med en Laubærkrands om Hovedet, — enten Julius Cæsar, eller Doctor Faust! Man havde lige saa megen Grund til at formode det ene som det andet.

Væggene vare betrukne med mørkt, blyfarvet Papir, hvorpaa General Wolfs Grav og det derover grædende England var afbildet. Helten selv stod paa et Hjørne af Papiret i nogen Afstand fra den sørgende Gudinde. Hver Væg var prydet med denne Figur, med Undtagelse af Generalens ene Arm, der rakte over paa den næste. Richard havde rigtig nok med egne Hænder prøvet paa at sammenføie det bedre;

men det var aldeles umuligt. Saaledes kunde Britannia, foruden Tabet af sin Yndling, endnu bejamre utallige Amputationer af hans høire Arm!

Den beklagelsesværdige Ophavsmand til alle disse unaturlige Sønderlemmelser forkyndte nu sin Tilstedeværelse i Salen ved at smælde stærkt med sin Pidsk, idet han forbittret raabte:

„Hvorledes Benjamin, eller Pumpe-Benjamin! Er det en Maade at modtage sin Herres Datter paa? Tilgiv ham, Cousine Elisabeth! Saadanne Indretninger kan man just ikke betroe Enhver; men nu jeg er her, skal det snart faae et andet Udseende. Hurtig, Penguillan! Tænd flere Lys, for at man kan kjende hverandre. Fætter Duke, her har jeg bragt Hjorten med til Dig; hvad skal der gjøres med den? — Ha! ha! ha!"

„Ved Gud, Herre!" svarede Benjamin; „havde De uddeelt Deres Befalinger tidligere, saa vare de ogsaa blevne bedre efterlevede. Jeg var just i fuldt Arbeide og lod Qvindfolket hjelpe mig; men aldrig saasnart hørte de Bjelderne, førend de løb afsted, som om de vare besatte. Og Benjamin er ikke den Karl, der vil staae og holde Roret for nogle Fruentimmer, indtil de faaer deres Kabeltoug i Orden. Men Miss Elisabeth maatte have forandret sig, som en maskeret Kaper, hvis hun blev vred paa en gammel Tjener, fordi han ikke havde tændt Lys nok."

Fader og Datter, der, ved at træde ind i det

eensomme Huus, bleve grebne af veemodige Følelser, agtede ikke paa Benjamins Apologie.

Imidlertid vare samtlige Lysekroner og Lampetter blevne tændte, og Salen straalede i klar Belysning. Nu begyndte man ogsaa at skille sig ved de overflødige Klædningsstykker, hvormed Remarkable Pettibone hjalp sit unge Herskab med en Mine, der udtrykte Nysgjerrighed og Skinsyge paa eengang. Den ydmygende Tanke, at hun nu maatte overgive Overopsigten med hele Huusvæsenet i denne unge Piges Hænder, havde allerede i Forveien forudindtaget hende imod sin nye Herskerinde. Nu vilde hun dog med egne Øine overtyde sig, om Miss Elisabeth virkelig var saa fortryllende skjøn, som Ryglet gik. Hun var bestemt paa, ikke let at lade sig bestikke; men da Elisabeth havde afkastet den tykke Kappe, Peltsen, nogle Shawler og den sorte Silkecapuchon, og stod for hende med al sin ungdommelige Skjønhed og Ynde i den kostbare blaa Ridedragt, der paa det fordeelagtigste viste hendes Legemes skjønne Former — saa følte Remarkable, at hendes Regimente var forbi. For ogsaa at gjøre vore Læsere bekjendte med disse tryllende Yndigheder, ville vi forsøge at udkaste et tro Billede af denne vor elskværdige Heltinde. Hun var middelmaadig høj, mere fyldig end rank, men desuagtet dejlig skabt. Mørke Lokker beskyggede hendes skjønne Pande, hendes Næse vilde uden en lille Bøining have været fuldkomment græsk;

men denne lille Uregelmæssighed tjente blot til at forhøie det Heles Ynde. Den yndige Mund syntes ved første Øjekast kun skabt til Kjærlighed; men aabnedes Rosenlæberne, saa svævede Gratierne, i Skikkelse af Venlighed, Beskedenhed og qvindelig Værdighed, omkring den. Hendes Ansigts Dannelse, saavelsom Øinenes Farve, de hvælvede Øienbryn og de lange, silkebløde Øienhaar vare Arvedele fra hendes Moder; men det Udtryksfulde i sit Ansigt havde hun efter Faderen. I rolig, uvirksom Tilstand syntes hun blot at være blid og venlig; men bragte Glæde eller Sorg hendes Hjerte i Oprør, saa straalede en himmelsk Ild ud af de milde Øine, der, hvis det var muligt, forhøiede hendes Skiønhed endnu mere. En stærk Rødme, som var en Følge af den skarpe, kolde Luft og den pludselige Overgang til den modsatte Temperatur, glødede paa hendes Kinder.

Nu kom Enhver frem i sin daglige Costume: Marmaduke Temple i sine sorte Klæder; Monsieur le Quoi med mørkeblaa Kjole, broderet Vest, Silke-Beenklæder og Skoe med Spænder; Major Hartmann i himmelblaa Kjole med store Metalknapper, Støvler og Paryk; og Richard Jones i en snever, mørkegrøn Frakke, der var knappet om hans tykke Liv og lod oventil see en Vest af rødt Tøi, hvorunder han endnu havde en af Flanel, kantet med grønt Fløiel. Hjorteskinds-Beenklæder, og store, vide Ridestøvler med Sporer, fuldendte hans Paaklædning.

Saasnart Elisabeth var bleven befriet fra sit tunge Reisetøi, begyndte hun strax at mynstre Meublerne og den Maade, hvorpaa de vare opstillede. Bemærkede hun endog et stort Misforhold i det Hele, saa kunde hun dog ikke kalde noget enkelt Stykke slet. Gulvet var ganske bedækket med Tepper. Messinglysestagerne havde rigtig nok en gammeldags Façon, men gjorde dog et behageligt Indtryk ved deres blanke Politur. Saaledes opdagede hendes Øine vel en og anden lille Mangel, men, i Sammenligning med den mørke, kolde Decembernat udenfor, frembragte den qvægende Varme og Lysningen i Værelset en behagelig Virkning. Hun havde endnu ikke havt Tid til at lægge Mærke til alt, da hendes Blik pludselig traf paa en Gjenstand, der contrasterede forunderlig med de smukt klædte Personers venlige Ansigter.

I en Krog af Værelset tæt ved Døren stod nemlig den unge Jæger, der for Øieblikket var aldeles glemt. Ikke mindre adspredt end Marmaduke, der ganske havde forglemt sin Gjests Saar over de mangehaande Følelser, der bestormede ham, syntes Ynglingen at være hensunken i dybe Tanker. Da han traadte ind i Værelset, havde han mekanisk taget Huen af, hvorunder et mørkt, krøllet Haar rigelig frembølgede, der i Glands og Farve kappedes med Elisabeths kulsorte Lokker. Da han havde faaet den store Ræveskinds Hue af, fik han strax et ganske andet Udseende. Først nu kunde

man see den unge Jægers indtagende, ædle Ansigtstræk, der stak besynderlig af mod hans grove, ja næsten vilde Dragt, medens hans hele Holdning røbede en vis Stolthed og Foragt for den ham omgivende Pragt. Den Haand, hvori han holdt Huen, hvilede skjødesløst paa Elisabeths lille, med Elfenbeen indlagte, Fortepiano, en Stilling, der hverken udtrykte keitet Undseelse, eller utidig Dristighed. Med en eneste Finger berørte han Tangenterne, som om han var hjemme der. Den anden Arm havde han strakt langt ud og Haanden holdt convulsivisk fast om Bøsseløbet. Ganske adskilt fra de Andre, var han fuldkomment forglemt, indtil Elisabeths Blik traf ham.

„Men kjære Fader!" raabte hun forskrækket, „vi forglemme den fremmede Herre —" for ingen Priis havde hun kunnet nævne ham anderledes — „som vi toge med hertil, for at skaffe ham hurtig Hjelp."

Alles Øine vendte sig nu fra Elisabeth til Yngslingen, der hævede sit Hoved stolt iveiret, og svarede:

„Mit Saar er ubetydeligt, og tager jeg ikke feil, saa sendte Dommer Temple strax ved sin Ankomst Bud efter en Chirurg."

„Upaatvivlelig," svarede Marmaduke — „jeg har lige saa lidt forglemt Aarsagen til, at De er her, som den Forpligtelse, der paaligger mig imod Dem, unge Mand."

„Ak!" — raabte Richard med en skalkagtig Mine. „Ikke sandt, Fætter Duke, Du er den unge

Jæger forbunden for den Hjort, Du skjød. Marmaduke! Marmaduke! Det er nu atter en herlig Historie med denne Hjort! Der, unge Menneske, har I to Dollars for Vildtet, og Dommeren kan ikke gjøre mindre, end betale Doctoren. Jeg forlanger intet for min Umage, endskjøndt jeg gjør det meste og bedste. Kom nu, Fætter Duke og lad Dig ikke strax forknytte; traf Du end ikke Hjorten, saa traf Du dog denne arme Djævel igjennem Granestammen, og deri har Du sandelig overgaaet mig; thi, saavidt bragte jeg det aldrig i mit hele Liv."

„Og vil, som jeg haaber, vel aldrig bringe det dertil," svarede Dommeren; „idet mindste vil jeg ikke ønske Dig den Angest, som jeg har maattet udstaae. Vær kun ved godt Mod, min unge Ven; Saaret kan ikke være dybt, da De bevæger Armen saa frit."

„Gjør ikke Tingen endnu værre, Duke, ved at give Dig af med at tale om Chirurgie," afbrød Richard ham, og slog foragtelig ad ham med Haanden. „Det er en Videnskab, der ene erhverve ved Øvelse. Du veed, at min Bedstefader var Læge, og at skigt er arveligt; men i dine Aarer flyder der ikke en Draabe medicinsk Blod. Min hele Familie paa Fædrenesiden kjendte til Doctorernes Experimenter, og min Onkel, der faldt i Slaget ved Brandywine, døde meget lettere, end alle de andre Officerer i Regimentet, blot fordi han gjorde Tingen, som den skulde gjøres."

„Jeg tvivler aldeles ikke paa, dyrebare Dick,"

svarede Dommeren spøgende, idet han mødte den Fremmedes smilende Blik, „at din Familie fra gammel Tid af forstod den Kunst, at skille et Menneske hurtig ved Livet."

Richard hørte koldblodig paa ham, stak begge Hænder i Kjolelommerne og fløitede en Vise, men snart overmandedes hans Philosophie af Lyst til at svare noget herpaa, og han udbrød heftig:

„Le saameget Du vil ad Arvedyder og deslige; tvivler Du maaskee ogsaa om arvelige Familiefortrin, saa er Du sikkert det eneste Menneske i hele Landet, der tænker saaledes. Selv dette unge Menneske, der vist i sit hele Liv ikke har seet andet, end Bjørne, Hjorte og Ryper, vil upaatvivlelig tilstaae, at der gives visse arvelige Familiedyder. Ikke sandt?"

„Jeg troer i det mindste ikke, at Feilene ere arvelige," svarede den Fremmede hurtig, idet han vendte sit Blik fra Faderen til Datteren.

„Herren har Ret, Herr Dommer," bemærkede Benjamin og nikkede fortrolig til Richard. „I Gammel-England berører Kongen Kræft, og denne Sygdom kan den største Skibschirurg, ja ikke engang Admiralen selv curere; kun Hans Majestæt Kongen, eller en Hængt. Jo, jo! Herren har Ret! Thi naar det ikke var Tilfældet, hvorledes kunde da ellers hver syvende Søn blive Doctor? Da vi havde den berømte Træfning under de Gras, var der en Doctor ombord — —"

„Det er nok, Benjamin," afbrød Elisabeth ham.

„Du skal fortælle mig det og dine øvrige udstandne Eventyr en anden Gang. Nu maae vi strax have bragt et Værelse istand for denne Herre, hvori Doctoren kan forbinde hans Arm."

„Der vil jeg selv være med, dyrebare Cousine," sagde Richard meget ivrig. „Det stakkels Menneske skal ikke lide under, at Fætter Duke fornærmer mig. Følg mig, min Ven, jeg vil selv undersøge Eders Saar."

„Det er bedre, at vente til Saarlægen kommer," svarede Jægeren koldt; „han kan ikke blive længe borte, og saa vil jeg spare Dem Uleiligheden."

Richard taug forundret over dette Sprog, og saae Jægeren, høist fornærmet ved hans Vægring, alvorlig i Ansigtet. Men hurtig vendte han sig fra ham, stak atter Hænderne i Kjolelommerne og hviskede til den Geistlige:

„Pas paa! Nu vil det hedde blandt Colonisterne, at vi uden denne Hans Qvasts Hjelp vilde have brækket Halsen. Som om jeg ikke forstod at kjøre et Par Heste! Og her var ikke engang Talen om Behændighed; De havde selv, værdige Herr Grant, kunnet dreie Hestene; man behøvede blot at stramme Haandhestens Tøile og give Saddelhesten et Rap. Jeg haaber dog, at De ikke kom til nogen Skade, da den Klodrian kastede Sleighen omkuld for os."

Landsbychirurgen, der i dette Øieblik traadte ind, forhindrede Herr Grant fra at svare.

Sjette Capitel.

Doctor Elnathan Todd, saaledes hed Chirurgen, gjaldt blandt Colonisterne for en Mand med udmærkede Aandsgaver. Legemlig Størrelse kunde man ikke negte ham, da han havde naaet den usædvanlige Høide af 6 Fod og 5 Tommer. Hans Hænder, Fødder og Knæe stemmede overeens med denne colossalske Figur; men alle hans øvrige Lemmer syntes, om ikke i Længde, saa dog i Kraft og Styrke, at høre til en lille Person. Hans firkantede Skuldre stode i en fuldkomment horizontal Linie, men saa tæt sammen, at de lange dinglende Arme syntes at være udsprungne fra Ryggen. Den tynde, lange Hals bar et lille, rundt Hoved, der bagtil var bedækket med en Dusk stive, brune Haar, medens den forreste Side viste et kort, bevægeligt Ansigt, der tydeligen anstrengte sig for at see ret forstandigt ud. Han var den yngre Søn af en Forpagter i den vestlige Deel af Massachusetts, hvis Formuesomstændigheder tillode ham, at lade Knøsen voxe op til denne drabelige Høide, uden at plage ham med det sædvanlige Markarbeide og Skovhugst, hvormed hans Brødre maatte beskjeftige sig. Denne Frihed for alt svært Arbeide havde han sin overordentlige Bleghed, tilligemed en Slaphed i Lemmerne, at takke for, der sandsynligviis var foraarsaget ved den stærke Vext. Den ømme Moder kaldte ham en syge-

lig Dreng, der ikke var skabt til Bondearbeide, men maatte fortjene sit Brød paa en lettere og bequemmere Maade. Han kunde jo blive Præst, Advocat, Læge eller sligt; og det kom blot an paa at udgrunde, hvilket Fag der var det ærefuldeste og fordeelagtigste, og hvortil Drengen bedst passede. Man gav nøiere Agt paa ham, og det viste sig snart, at han var født til Læge; thi Elnathan løb, for at fordrive Tiden, hele Dagen om i Haugen og paa Marken, spiste alt, hvad han fandt modent paa Træer og Buske, søgte alle Slags vilde Urter, og smagte paa alt, hvad han fandt. Endnu mere tydelig og umiskjendelig fremtraadte hans indre Kald til at være Læge, da han engang, uden at forandre en Mine derved, nedslugte en heel Æske oversukkrede Piller i store Portioner, hvoraf hans Fader ikke kunde faae en eneste ned, uden at gjøre de frygteligste Grimasser. Dette slog Hovedet paa Sømmet.

Elnathan, dengang 15 Aar gammel, vild og ubændig, som et ungt Føl, blev nu pyntet med nye Klæder af hjemmegjort Tøi; man klippede og ordnede hans børstede Haar, gav ham en Bibel og en Læsebog, og sendte ham saaledes udrustet i Skole. Da han af Naturen havde ret gode Anlæg og allerede i Forveien havde lært lidt at læse, skrive og regne, udmærkede han sig snart i Skolen. Den henrykte Moder hørte af Lærernes Mund, „at hendes Søn var et Vidunder af en

Dreng og overgik langt sine Skolekammerater. Han forsikkrede ogsaa, at have sporet store Anlæg til Lægekunsten hos Drengen, der især viste sig derved, at han stedse formanede de Smaa til, ikke at overlæsse deres Maver, og af Frygt for, at de ikke skulde kunne følge hans Raad, hjalp han dem altid med at fortære deres Mad.

Meget kort efter dette Skolemesterens fordeelagtige Vidnesbyrd, blev Knøsen sat i Lære hos en Landsbychirurg, der havde begyndt sin egen Løbebane omtrent paa samme Maade. Her saae man ham nu paa mange Maader sysselsat. Snart svømmede han Heste, snart skyllede han Urter, og snart sad han under et stort Æbletræ og læste i Rudimans latinske Grammatik eller Denmans Anviisning for Fødselshjelpere; thi hans store Lærer holdt det for uhensigtsmæssigt, at lære sin Discipel den Kunst, at befordre Folk ud af Verden, førend han vidste, paa hvad Maade de vare satte ind i den.

Paa denne Maade levede Elnathan et Aar, hvorpaa han, klædt i en lang sort Kjole af hjemmegjort Tøi og Støvler med smaa Kraver, gik om og barberede med en stump Barbeerkniv. Men nu skulde hans Forfremmelse gaae hurtigere; thi, efter at han i fem Maaneder havde beskjeftiget sig med sine Medborgeres Skjeg, hændte det sig, at hans Mester blev kaldt til en Kone, der var i Barnsnød. Han var tilfældigviis ikke hjemme, og intet ridende eller løbende Bud kunde finde ham. Nøden var stor, og endelig saae man El-

nathan med vigtig Embedsmine følge den bekymrede Mand. Lykken stod hans Behændighed bi, og den næste Morgen gik han med faste Skridt, og tillidsfuld Mine gjennem Gaderne; ja Nogle ville endog paastaae, at han var bleven nogle Tommer høiere. I samme Uge kjøbte han en skarpere Barbeerkniv, og traadte næste Søndag ind i Capellet med et rødt Silketørklæde i Haanden og en Mine, der skulde være beskeden. Om Aftenen gjorde han sin Opvartning hos en ung Skjønhed, hvis listige Moder for første Gang kaldte ham Herr Doctor. Nu var Isen brudt og enhver Mund hilste fra dette Øieblik af Herr Elnathan Todd med den velklingende Titel: „Herr Doctor."

Han blev endnu et Aar hos sin Mester til han var bleven myndig; men saa reiste han til Boston, for at indkjøbe Lægemidler, eller, som Andre paastode, for at besøge Hospitalerne. I alt Fald maatte han blot have løbet igjennem dem, thi han vendte allerede efter fjorten Dages Forløb tilbage med en Æske af et fordægtigt Udseende, og som lugtede meget stærkt af Svovl.

Den følgende Søndag holdt han Bryllup og satte sig den næste Morgen tilligemed sin unge Ægtemage i en Enspænder-Sleigh, hvori der, foruden det nygifte Par, fandtes den bevidste Æske, en Kiste med hjemmegjort Linned, en Papæske, en rød Regnskjerm, et Par nye Bestik og en Æske med Baand. Strax efter fik

hans Venner Efterretning om, at han havde nedsat sig som Læge og Apotheker i Templeton i New-York.

Ligesom en londonsk Retslærd vilde see med Foragt paa Marmaduke Temple som Dommer, fordi han ikke havde studeret Lovkyndigheden, saaledes kunde man vente det samme af en ordentlig promoveret Læge i Leyden eller Edinburgh, naar han hørte tale om Elnathans Tjeneste i Æsculaps Tempel. Men begge kunde trøste sig med, at de paa hiin Tid og i dette Land ikke stode tilbage for deres værdige Herrer Colleger.

Tid og Erfaring bevirkede Underværker hos den unge Doctor. Skjøndt han af Naturen var noget bly, manglede han dog ikke en tilstrækkelig Portion Dristighed; og om han end ikke gjorde noget Forsøg med saadanne Personer, som han for deres Stands og Rigdoms Skyld ansaae for nyttige Lemmer i Staten, saa tog han dog ikke i Betænkning, at prøve alle sine Medicamenter paa en eller anden ulykkelig Landstryger, der faldt i hans Hænder. Lykkeligviis var deres Antal kun ringe, og hans Midler for det meste uskadelige. Paa denne Maade havde Elnathan faaet nogen Færdighed i at helbrede hidsige Febre og Koldfebre, og forstod meget godt at anbringe sine mange Kunstudtryk; men hans Hovedfag var at curere de i de nye Colonier saa hyppigen forekommende Hudsygdomme, og heri ansaaes han for uovertræffelig; heller ikke havde nogen Barselkone i hele Egnen vovet at komme ned uden Doctor Todds Hjelp.

I Chirurgien var han rigtig nok mindre bevandret, fordi han manglede den nødvendige Praxis, og han ikke saa ubetinget turde stole paa sine Midler, som ved Hudsygdommene. Dog havde han helet mangen brændt Skade med sine Olier og Salver, udtrukket mange Tænder og med behørig éclat lægt nogle lette Saar paa uforsigtige Brændehuggere, da et Tilfælde, han ikke før havde truffet paa, bragte ham noget i Knibe. En Brændehugger havde nemlig, ved at fælde et Træ, saaet sit ene Been saaledes knuust, at det maatte sættes af. Vor Doctor havde rigtig nok været tilstede ved nogle saadanne Operationer, som en ikke uduelig Saarlæge havde gjort; men selv at lægge Haand paa Benet og sætte det af, forekom ham dog betænkeligt og hans fine Nerver rystedes alene ved Tanken derom. Ikke destomindre vendte hans hele Kraft tilbage i det afgjørende Øieblik, og han skred med udvortes Værdighed, og, som det syntes, med Selvtillid til den vanskelige Amputation, hvorom Richard Jones ovenfor talte og hvorved han havde været behjelpelig, nemlig med at holde Benet. Det blev lykkelig sat af, og Patienten, ved Navn Milligan, overlevede Operationen; kun klagede han ofte over Smerter paa det Sted, hvor Benet var afsat. Marmaduke udledede denne Omstændighed fra de overskaarne Nerver og Arterier; men Richard, der betragtede sig som Deeltager i Operationen, og derfor heller ikke vide taale den ringeste Skygge af

Forseelse derved, fik Milligan til at troe, at det afskaarne Been var bleven begravet i en altfor snever Kiste, og at han desaarsag følte Smerte paa det Sted, hvor det havde siddet; en Omstændighed, som han forsikkrede indtraf meget ofte. Man gravede Benet op af Jorden, lagde det i en større Kiste og begravede det paa ny. Fra den Tid af hørte man ikke den mindste Klage af Milligans Mund, og Doctorens Ære og Anseelse steg ved dette overordentlige Tilfælde.

Trods sin seraarige Praxis og dette med Roes kronede Udfald af den milliganske Amputation, traadte Doctor Todd alligevel noget ængstelig ind i den brillante, stærkt oplyste Sal, hvor der var saa mange velklædte Personer, da han ellers i Almindelighed kun var vant til at betræde de simple Huse i Landsbyen. Ifølge Budets Beretning, at han skulde behandle et Skudsaar, havde han forsynet sig med alle dertil nødvendige Instrumenter, og tænkte underveis ikke paa andet, end gjennemskudte Arterier, beskadigede Lunger og knuste Lemmer — som om han var kaldt til en Valplads, og ikke til Dommerens fredelige Bolig.

Elisabeth, i sin med Guldsnorer besatte Ridedragt, traadte ham med ængstelig Mine imøde. Lydelig sloge Doctorens store, dinglende Knæe mod hinanden; thi hans af Angest forvirrede Sandser lod ham i Elisabeth see en fornem Officeer, der, gjennemboret af Kugler, var bleven bragt hid fra Valpladsen, for at gjøre Fordring

paa hans Dueligheb. Denne Feiltagelse varede dog kun et Øieblik, og hans Blikke streifede nu forskende om i den store Sal, for at opdage den Saarede. Dommeren, som traadte Doctoren imøde med alvorlig Værdighed, syntes ikke at have lidt nogen Skade; lige saa lidet Richard Jones, der, i Harme over Ynglingens Ringeagt for hans Kundskaber, gik med Pidsken i Haanden op og ned ad Gulvet med lange Skridt. Franskmandens ærbødige Stilling bag den for Elisabeth bestemte Stol tydede paa, at han befandt sig fuldkomment vel; og den, der saae den Rolighed, hvormed Majoren tændte sin tre Fod lange Pibe ved Lysekronen, holdt ham lige saa lidet for at været saaret, som Herr Grant, der sad ganske fordybet i et Haandskrift. Remarkable og Benjamin viste heller intet Tegn paa nogen udvortes Beskadigelse, og Operateuren begyndte nu at aande lettere; men inden han fik Tid til at see sig nok engang om i Salen, greb Marmaduke venlig hans Haand, og sagde:

„Velkommen, gode Doctor! Hjertelig velkommen. Her er et ungt Menneske, der behøver Deres Hjelp; jeg var saa ulykkelig at saare ham i Eftermiddag, da jeg skjød efter en Hjort."

„Da Du skjød efter en Hjort, Fætter Duke," afbrød Richard ham. „Jo et prægtigt Skud. Du troer vel, lige saa ustraffet at kunne føre en Doctor bag Lyset, som ethvert andet Menneske? Som om det ikke

her beroede paa den nøiagtigste Beretning, naar han skal yde nogen Hjelp!"

„Lad det nu være med Skuddet, som det være vil," svarede Marmaduke smilende — „saa meget er vist, at min Haand saarede denne Yngling. Jeg betroer hans Helbredelse til Deres Kunst, og De kan vente Dem en rig Belønning af mig; men nu ogsaa hurtig til Sagen. Remarkable, sørg for det behørige Linned til Forbindingen."

Den unge Jæger havde imidlertid kastet sin Kappe af, hvorunder han bar en næsten ganske nye, lysebiaa Kjole af hjemmegjort Tøi. Han stod ogsaa i Begreb med at trække denne af, da hans Blik i det samme faldt paa Elisabeth, der formodentlig af Angest, endnu stod ubevægelig i den samme Stilling. Flygtig rødmende holdt han inde, og sagde: —

„Vi ville hellere gaae ind i et andet Værelse; thi Synet af Blodet kunde maaskee forskrække den unge Dame."

„Paa ingen Maade," sagde Doctor Todd, hvis hele Mod var vendt tilbage, ved Opdagelsen, at hans Patient ikke var nogen Mand af Betydenhed. „Paa ingen Maade! Den stærke Lysning i dette Værelse er Operationen meget gunstig, og derpaa maae vi især nøie agte."

Elisabeth foer ved Jægerens Ord op af sine Drømmerier og forlod stærktrødmende Salen.

Nu havde Doctoren frit Spillerum, han satte sine Briller paa, pakkede sine utallige Instrumenter ud og

skred til Undersøgelsen. De Tilstedeværende sluttede en Kreds om Patienten; kun Major Hartmann blev staaende rolig og blæste tykke Røgskyer ud af sin Pibe, medens han snart saae i Veiret, som om han tænkte paa det menneskelige Livs Skrøbelighed, snart igjen fæstede et medlidende Blik paa den saarede Jæger, som om han kjendte hans Tilstand.

Imidlertid gjorde Elnathan, hvem Synet af et Skudsaar var noget ganske Nyt, med stor Vidtløftighed de fornødne Forberedelser. Han klippede med pedantisk Nøiagtighed sine Bind tilrette, gav Richard et lille Stykke Lærred og sagde:

„De, Herr Jones, er sagtens bevandret i slige Ting, vær derfor af den Godhed at pille lidt Charpie; men der er baade linnede og Bomuldstraade i den Lap, vogt Dem derfor blot for at faae nogle af de sidste med, da Saaret derved let kunde inflammere."

Efter et betydningsfuldt Blik paa Fætter Marmaduke, som udtalte hans Uundværlighed ved Operationen, begyndte Richard med stor Omhyggelighed at pille Charpie.

Doctoren pakkede nu sine Salvekrukker, Phioler og andet Krammeri ud, og aftørrede hver Kniv, hver Lanzet og Saug meget omhyggelig med sit røde Silketørklæde. Derpaa saae han sig omkring, for at opdage, hvilket Indtryk disse Mordinstrumenter gjorde paa Tilskuerne og ordnede saa det frygtelige Apparat.

Dommeren, som blev utaalmodig over den lange Tilberedlse, skyndte paa Doctoren og hans Medhjelper.

Det unge Menneske havde imidlertid blottet sin saarede Arm. Ved den strenge Kulde var den ophørt at bløde; men Doctor Todd bemærkede ved første Diekast, at Saaret var mindre farligt, end han havde forestilt sig det. Hans Mod voxede; han nærmede sig Patienten og gjorde Mine til at ville undersøge Saaret med en Sonde; men Ynglingen stødte rask hans Haand tilbage, og sagde i en foragtelig Tone:

„Min Herre, jeg anseer slige Undersøgelser for overflødige; Skuddet er gaaet ind i Kjødet, jeg kan føle Kuglen paa den anden Side — der behøves altsaa blot et Indsnit, for at tage den ud."

„Det maae De jo rigtig nok selv bedst vide," sagde Doctor Todd og lagde Sonden tilside. Derpaa prøvede han Richards Charpie med Fingrene og forsikkrede, aldrig at have følt noget saa fiint.

„Men nu, høistærede Herre! behøver jeg Deres Bistand; De vil nok være saa god at holde den Saaredes Arm, medens jeg skærer Kuglen ud. Jeg maa tilstaae, at der er Ingen i hele Landet, som piller saa ypperlig Charpie, som De, Herr Jones."

„Det ligger i Blodet," bemærkede Richard og sprang hurtig op, for at yde den forlangte Bistand. „Min Fader og Bedstefader vare meget berømte for deres chirurgiske Kundskaber. Men, hvem holder Bæk-

kenet for os? Benjamin har tjent til Skibs og har vist seet mangen en Kugle blive udskaaren, og meget Blod flyde."

„Det skulde jeg troe," svarede Benjamin; „saadant noget kunde man faae tidt nok at see hos os. Jeg laae i Baaden ved Siden af Skibet, da der blev skaaret en Tolvpundinger ud af Laaret paa en Landsmand af Herr le Quoi, Capitainen paa Foudroyant."

„En Tolvpundinger ud af Laaret paa et levende Menneske!" raabte den Geistlige forundret, idet han skjød Brillerne iveiret og lagde Bogen fra sig.

„En Tolvpundinger!" svarede Benjamin med største Rolighed. „Naar Chirurgen forstaaer sine Ting, saa maa han kunne skære en Fireogtyvepundinger ud. Spørg kun Herr Jones, som læser alle Bøger, hvori der fortælles saa mange underlige Tildragelser."

„Ja sikkerlig, jeg har læst om saa mærkværdige Operationer, som jeg aldrig troede kunde gaae for sig," svarede Richard; „Encyclopædien indeholder Tilfælde, som sikkerlig ikke ere forekomne i Deres Praxis, Doctor Todd."

„Man fortæller jo rigtig nok slige utrolige Historier," svarede Elnathan; „men jeg tilstaaer, at jeg hidtil ikkun har seet Flintekugler blive udskaarne."

Medens han talte, havde han gjort et Indsnit i Kjødet, og Kuglen laa saa blottet for ham, at han kunde tage den ud med Fingrene; men ikke destomindre greb han med alvorlig Mine efter en Tang, for at gaae tilværks efter Kunstens Regler, da Ynglingen plud-

selig gjorde en rask Vending, saa at Kuglen af sig selv faldt paa Gulvet. I dette Øieblik kom Operateurens lange Arm og brede Haand ham fortræffelig til Nytte, da han uden Anstrengelse rækkede ned paa Gulvet, tog Kuglen hurtig op og gjorde en saa kunstig Bevægelse med den anden Haand, at de Omkringstaaende vare uvisse om han selv havde taget den ud. Richard betog dem enhver Tvivl, idet han udbrød:

„Fortræffelig gjort, kjære Doctor! Jeg har aldrig seet nogen Kugle blive tagen saa ypperlig og behændig ud; Benjamin kan bevidne det samme."

„Som en sand Skibschirurg, det maa jeg tilstaae! Nu behøver han blot at digte Hullet, saa kan Skibet atter stikke i Søen."

„Jeg takker for Deres Uleilighed," sagde Ynglingen. „Der kommer en Mand, som vil paatage sig alt det Øvrige."

Alles Øine vendte sig imod Døren, og der stod John, den gamle Indianer.

Syvende Capitel.

Førend Europæerne, eller, for at betjene os af et nøiagtigere Udtryk, de Christne havde bemægtiget sig de Indfødtes Lande, var den store Landstrækning, som

indeholder Ny-England og de mere østlig liggende Stater, beboet af to store indianske. Da begge disse Nationer stedse havde været adskilte, formedelst deres forskjellige Sprog og vedvarende, blodige Krige, bleve de enkelte Stammer heller ikke forenede, førend de Hvides lykkelige Fremskridt havde gjort nogle af dem afhængige, hvoraf baade deres politiske og physiske Existence blev meget usikker.

Hine to store Stammer bestode paa den ene Side af de fem, eller som de senere kaldtes af de sex Nationer og deres Allierede; og paa den anden af Lenni-Lenaperne, eller Delawarerne og de utallige, mægtige Stammer, der skyldte denne Slægt sin Oprindelse. De første kaldte Anglo-Americanerne Irokeser, eller de sex Nationer, og undertiden ogsaa Mingoer; medens det fjendtlige Partie kun pleiede at kalde dem Mengwer, eller Maquaer. De bestode af Mohawkerne, Oneida-erne, Onondagaerne, Cayugaerne og Senecaerne, og fulgte paa hverandre i samme Orden, som vi have op-tegnet dem. Omtrent hundrede Aar efter denne Ind-retning indlemmede de ogsaa Tuskarorerne, hvorved Tallet sex blev fuldstændigt.

Lenni-Lenaperne, eller Delawarerne, som de Hvide kaldte dem, fordi de holdt deres store Ildforsamling ved denne Flods Bredder, deelte sig ligeledes i flere Grene, som, foruden dem, der bare Slægtnavnene, vare inddeelte i Mohicannerne, Mohicanerne eller Mohega-

nerne og Nantycokerne eller Nentigoerne. Disse sidste beboede Landstrækningen langs med Chesapeak-Floden og Havbredden, medens Mohicanerne indtoge Districtet imellem Hudson og Oceanet, der udgjør den største Deel af Ny-England; disse to Stammer vare følgelig de første, hvis Lande Europæerne bemægtigede sig.

Krigene, som en Deel af hine Folkestammer førte, ere lige saa berømte hos os, som Kong Philips; men William Penns, eller, som de Indfødte kaldte ham, Miquons fredelige Regjeringskunst opnaaede sit Øiemed med langt mindre Møie og større Sikkerhed. Mohicanerne forsvandt lidt efter lidt af Landet, de beboede, og nogle adspredte Familier søgte Tilflugt ved deres Hovedstammes, Delawarernes Ildforsamling.

Dette Folk maatte taale, at deres Fjender, Mengwerne eller Irokeserne, kaldte dem Qvinder; maatte indskrænke sig til fredelige Sysler, og overlade Landets Forsvar til Mændene, eller de sex Nationers krigerske Stammer.

Saaledes var Tilstanden til Revolutionens Udbrud, da Lenni-Lenaperne formelig paastode deres Uafhængighed, og kjekt erklærede, at de atter vare Mænd. Men ved en saa republikansk Regjeringsform, som den indianske, var det ingen let Opgave, at holde dette Folk i Tømme ved Lovenes Magt. Flere stolte og berømte Krigere blandt Mohicanerne søgte, efter at de forgjæves havde stræbt at bekæmpe de Hvide, et Tilflugtssted i

heres Forfædres Land, og medbragte de Følelser og Grundsætninger, der saa længe havde udmærket deres Stammer. Disse Høvdinger opflammede Delawarernes krigerske Aand, og førte Tid efter anden smaa Skarer mod deres gamle Fjender, eller andre, der havde paadraget sig deres Hævn.

En Slægt, der især var berømt for sin Tapperhed og Helteaand, udmærkede sig fremfor alle i disse Smaakrige. Men Tiden, Sygdomme og Mangel havde forringet disses Antal i den Grad, at den sidste Repræsentant for denne berømte Familie nu stod i Marmadukes Sal. Han havde længe staaet i Forbund med de hvide Mænd, især ved deres krigerske Streiftog, og havde ved mange vigtige Tjenester gjort sig dem saa uundværlig, at de ærede ham overmaade høit. Denne Omstændighed foraarsagede ogsaa, at han gik over til den christelige Religion, hvor han i Daaben fik Navnet John. Den grusomme Krig havde ødelagt hele hans Slægt, og da han saae, at den sidste lille Rest af hans Nation flukkede Ilden imellem Bjergene, besluttede han at blive i Landet og lade sig begrave der, hvor hans Forfædres Been hvilede.

Først for faa Maaneder siden havde han viist sig i Egnen af Templeton. Han syntes at være særdeles velkommen i den gamle Jægers Hytte, og da Nattys Levemaade i mange Henseender stemmede overeens

med de Vildes, opvakte det Venskabsforhold der fandt Sted imellem dem, slet ingen Forundring. De beboede een og samme Hytte, deelte det samme Maaltid, og vare for det meste sysselsatte paa een og samme Maade.

Vi have allerede nævnt den gamle Høvdings Døbenavn; men han holdt mere af, at kaldes Chingachgook, der i vort Sprog betyder „en stor Slange *," og dette Navn tillagde han sig ogsaa stedse selv i sine Samtaler med Natty. Han havde erhvervet sig det ved sin Behændighed og Tapperhed i Krigen; men da han var bleven gammel og stod ene, som den sidste af sin Stamme tillagde de faa Vilde, der endnu opholdt sig ved Delawares Bredder, ham det betydningsfulde Navn: Mohegan. Men denne Benævnelse vakte sandsynligviis altfor smertelige Erindringer i den gamle Skovbeboers Hjerte; thi han brugte den sjeldent, egentlig aldrig, uden ved meget høitidelige Leiligheder. Colonisterne føiede paa christelig Viis hans Døbe- og Nationalnavn sammen, og kaldte ham John Mohegan, eller endnu hellere Indianeren John.

Ved hans lange Omgang med de Hvide havde hans hele Levemaade antaget en Blanding af europæisk Cultur og eiendommelig Vildhed, endskjøndt den sidste dog altid fik Overhaand. Hans Hoved var, trods Kulden og hans høie Alder, ganske ubedækket; kun en

* I „Den sidste Mohicaner" kaldes han stedse af Irokeserne eller Mingoerne Le gros serpent — Stor-Slange.

rig Fylde af lange, sorte, buskede Haar hang ned over hans Pande og Kinder. Han havde en aaben, ædel Pande, og en stor romersk Næse; Munden var rigtig nok stor, men sammenpresset og fremviste, naar han talte, to Rader hvide, sunde Tænder; kun de fremstaaende Kindbeen røbede hans Herkomst. Øinene vare smaa, men kulsorte og stirrende, og funklede ved Skinnet af Lysene som et Par Ildkugler, da han forundret saae sig om i Salen.

Saasnart Mohegan saae, at han var bleven bemærket af Selskabet, kastede han det uldne Dække, som skjulte den øverste Deel af hans Legeme, over Skulderne ned paa Underklædningen, der var af ugarvet Læder, og blev holdt sammen om Livet ved et Belte af Bast. Derpaa gik han, til de Tilstedeværendes store Forundring, med sikkre, faste Skridt hen imod den unge Jæger. Skuldrene og Brystet vare ganske ubedækkede, og man saae en Sølv-Medaillon med Washingtons Billede hænge i en Læderrem paa hans nøgne Bryst, der var bedækket med mange Ar. Hans Skuldre vare rigtig nok brede og stærke, men Armene manglede det muskuløse, kraftige Udseende, som Arbeide ene formaaer at give dem. Medaillonen udgjorde hans eneste Smykke, endskjøndt de store Splitter i hans langt nedhængende Ørelapper tydeligen viste, at de i forrige Tider havde tjent til Prydelse. I Haanden havde han en lille Kurv, der var flettet af afbarkede Askegviste, og underlig bemalet med de meest brogede Farver.

Den gamle Skovbeboer nærmede sig nu Gjenstanden for sit Besøg, og Enhver gjorde villig Plads for ham. Han talte ikke et Ord, betragtede den unge Jægers Skulder længe og nøie og vendte sig derpaa først til Dommeren. Denne, der blev noget overrasket ved den ellers saa venlige og underdanige Indianers stumme Værdighed, fattede sig dog hurtig, og sagde:

„Velkommen, John! Denne unge Mand har, som det lader, store Tanker om din Dueligheb; thi han har foretrukket at lade sit Saar forbinde af Dig, istedetfor af vor gode Ven, Doctor Todd."

„Miquons Børn see ikke gjerne Blod" — svarede Mohegan paa taalelig Engelsk, men med sagte, dyb og eensformig Tone — „og dog er den unge Ørn truffen af en Haand, der skulde vogte sig for at stifte Ulykke!"

„Mohegan! Gamle John!" udbrød Dommeren forfærdet, og vendte sit aabne, mandige Ansigt mod den Talende — „troer Du da, at min Haand med Forsæt kunde udgyde Menneskeblod? Skam Dig, gamle John! Din Religion skulde have lært Dig en bedre Tro!"

„Den onde Aand lever ofte i det bedste Hjerte," svarede John med Eftertryk og fæstede sit Blik stivt paa Dommeren; „men min Broder taler Sandhed. Hans Haand har ikke forgrebet sig paa noget Menneskes Liv; nei, ikke engang i hiin Tid, da vor store engelske Faders Børn farvede Vandene med hans Folks Blod."

„John," sagde Herr Grant meget alvorlig — „tænk

paa vor Frelsers guddommelige Ord: Dømmer ikke, paa det at I ikke skulle dømmes. Af hvad Grund skulde Dommeren have saaret denne Yngling, som han ikke kjender, og af hvem han hverken kan vente Godt eller Ondt?"

John hørte med Ærefrygt paa den Geistliges Ord, strakte, efter at denne havde holdt op at tale, sin Arm ud mod Dommeren, og sagde med stærk Stemme:

„Han er uskyldig! Min Broder har ikke gjort det i en ond Hensigt."

Marmaduke greb Indianerens fremrakte Haand med et godmodigt Smiil. Imidlertid havde den saarede Yngling snart betragtet sin røde Ven, og snart sin Vert med medlidende Blikke, og John lavede sig nu til at udføre den Forretning, der havde ført ham hid. Doctor Todd, langt fra at føle sig fornærmet over dette Indgreb i hans Rettigheder, veg gjerne Pladsen; thi han var dog overbeviist om, at han havde gjort den vigtigste Deel af Operationen med ualmindelig Behændighed. I denne Overbeviisning hviskede han til Franskmanden:

„Det er en stor Lykke, at Kuglen blev skaaren ud, inden Indianeren kom, thi Saarets Forbinding er noget, som enhver gammel Kjelling kan gjøre. Som jeg hører, opholder dette unge Menneske sig hos John og Natty Bumppo, og man bør altid opfylde den Syges Ønsker."

„Ja visselig," svarede le Quoi; „Monsieur Todd, De lader til at være meget heldig med Deres Kure;

jeg troer, at den gamle Madame der kunde lige saa godt som hiin Gamle, fuldende det, De saa ypperlig har begyndt."

Richard derimod havde større Ærbødighed for Mohegans Kundskab, især for hans Duelighed i at læge Saar. Han nærmede sig Indianeren, undertrykte det hemmelige Ønske at ville dele Ære med ham og sagde:

„God Aften, gode Gamle, god Aften! Jeg er ret glad over, at Du er kommen; en ordentlig Doctor, som Herr Todd, er al Ære værd, naar det gjelder om at skære en Kugle ud; men man maa have en Indfødt til at læge Saaret. John, erindrer Du endnu, hvorledes vi maatte bære os ad med Natty Bumppos lille Finger, som han havde vredet af Led, ved at falde ned af Klippen, da han vilde hente Agerhønen? Jeg veed endnu ikke i dette Øieblik, om jeg eller Natty skjød Fuglen! Han fyrede først, og Fuglen styrtede ned, men svingede sig atter iveiret, da jeg trykkede løs. Jeg vilde have anseet min Ret for uomtvistelig, dersom Bumppo ikke havde paastaaet, at Saaret var altfor stort, da min Bøsse kun var ladet med Hagel, men hans med Kugle. Det vil imidlertid ikke sige meget, saasom min Bøsse ikke spreder; og jeg har ofte med Hagel skudt et lige saa stort Hul i vor Skive, som med en Kugle. Skal jeg hjelpe Dig, John? Du veed, jeg kjender lidt til Kunsten."

Mohegan hørte taalmodig paa den lange Tale, rækkede ham derpaa Kurven med Urterne, uden at sige

et Ord, og betydede ham ved Tegn, at han skulde holde den. Jones lod sig nøie med denne Forretning, og pleiede senere, naar der blev talt om Operationen, stedse at sige: „Doctor Todd og jeg skar Kuglen ud, og jeg og Indianeren forbandt Saaret."

Patienten led rigtig nok noget meer under Mohegans, end under Doctorens Hænder; men Indianeren satte ikke hans Taalmodighed paa Prøve. Bandagen var snart lagt paa, og bestod blot af stødt Træbark, der var gjort fugtig med en Saft, som var presset ud af nogle Skovplanter.

Blandt de Vilde i Americas Skove gaves der stedse to Slags Læger; nemlig saadanne, som foregave, at helbrede deres Syge ved overnaturlige Midler — og disse nøde en større Tiltro, end deres Kure fortjente; og saadanne, som virkelig af Erfaring havde erhvervet sig et Slags Færdighed i almindelig forekommende Tilfælde. Mohegan hørte til den sidste Classe, og Natty ansaae hans Dueligheb i at helbrede Stød og Saar for ufeilbarlig.

Medens John og Richard lagde Bandagen om Armen, kastede Doctoren nogle forskende Blikke i Indianerens Kurv. Men denne almindelige Oversigt var ham ikke nok; og han begyndte just at undersøge hver enkelt Deel af dens Indhold, der bestod af Træbark og Urter, da Marmadukes strenge Diekast traf ham. Han lod sig dog ikke derved bringe fra sit Forsæt, men hviskede til Dommeren:

„Man kan ikke negte, at disse Vilde kjende Skovplanterne langt bedre end vi; thi denne Kundskab nedarves fra Fader til Søn. Saaledes have de ufeilbare Midler mod Kræft og Vandskræk. Jeg vil tage denne Bark hjem og undersøge den nøiere; thi endskjøndt den sikkert ikke læger det unge Menneskes Saar, saa kan den maaskee dog gjøre god Tjeneste ved Tandpine, Rheumatisme og andre Sygdomme. Mennesket bør aldrig skamme sig ved at lære noget af sine Medmennesker, ikke engang af en Vild."

Disse liberale Grundsætninger og en Deel Praxis kunde Doctor Todd takke for sine fleste Kundskaber, og paa den Maade blev han lidt efter lidt bekjendt med de virksomste Midler. Da han var kommen hjem, gav han sig øieblikkelig til at undersøge den stjaalne Bark; men bar sig ganske anderledes ad, end vore almindelige Chemikere, idet han, istedet for at sønderlemme de enkelte Dele, derimod føiede dem kunstigt sammen, for at opdage af hvad Træ eller Rod, de vare tagne.

Ti Aar efter denne Begivenhed, da Krigen paa ny udbrød imellem England og de forenede Stater, fulgte Elnathan, der ved disse to Operationer var bleven endnu mere berømt, som Feltskær med en Brigades Arriergarde.

Efterat Mohegan havde lagt Barken paa, overlod han til Richard at sye Bindet fast om Armen; thi en Indfødt forstod ikke at haandtere Synaalen.

„Giv mig en Sax!" raabte Jones triumferende, da han havde fuldført Arbeidet med stor Nøiagtighed. „Se John! jeg har lagt noget Charpie mellem begge Enderne; thi, endskjøndt Barken læger Saaret, saa holder dog Charpien Kulden ude, og den er pillet saa fiin og net, som det er muligt. Sligt lærte jeg allerede som ganske ungt Menneske, thi min Bedstefader var Læge, og min Fader havde naturlige Anlæg dertil."

„Her er en Sax, Herre," sagde Remarkable, idet hun trak en uhyre stor Sax op af Lommen, „ja, i Sandhed! Det har De syet pænt, næsten som det kunde have været et Fruentimmer!"

„Et Fruentimmer!" sagde Richard foragtelig. — „Hvad forstaaer Qvinder sig paa sligt? Det har I nokfom beviist ved Eders umaadelige Sax, som jeg ikke kan bruge; Doctor Todd, vær saa god at laane mig en af Deres Bestik. Se saa, unge Mand, nu er I færdig."

„Saa vil jeg ikke længere opholde Dem, mine Herrer, og misbruge Deres Taalmodighed," sagde den Fremmede, idet han reiste sig og atter trak sin Kjole paa. „Nu har jeg kun een Ting tilbage at afgjøre, og det med Dem, Herr Temple, nemlig om deres Krav paa Vildtet."

„Jeg opgiver det aldeles, erklærer Dem for dets retmæssige Eier og er desforuden meget i Deres Gjeld. I Morgen tidlig kommer De vel igjen for at vi kunne afgjøre dette og nogle andre vigtige Gjenstande med hinanden. Elisabeth" — idet han vendte sig til sin Dat-

ter, der, efter at Forbindingen var tilende, atter var kommen ind i Salen — „Elisabeth, sørg for et Aftensmaaltid til den unge Mand, førend vi gaae i Kirke, og Aggy skal have en Sleigh tilrede, for at kjøre ham hjem til hans Venner."

„Men, min Herre, jeg kan ikke gaae bort, uden at faae en Deel af Hjorten med mig" — svarede Ynglingen med synlig indvortes Kamp — „jeg har allerede sagt Dem, at jeg selv skal bruge Vildtet."

„O," sagde Richard, „det skal have gode Veie; Dommeren vil imorgen betale Eder den hele Hjort, og Remarkable vil strax sørge for, at I faaer Vildtet med, paa Ryggen nær! Saa kan I sige, at I er sluppen vel derfra. I blev truffen af en Kugle, uden at den dræbte Eder, eller gjorde Eder til Krøbling. Eders Saar er blevet lige saa godt forbundet her i disse Skove, som i det bedste Hospital i Philadelphia, og maaskee endogsaa bedre. I har solgt Eders Vildt til en høi Priis, og beholder dog det meste deraf, tilligemed Huden; men vilde I overlade mig den for en halv Dollar, saa var det mig meget kjært, da jeg just kunde bruge den til en Damesaddel, som jeg gjør til Cousine Elisabeth."

„Jeg takker Dem for Deres Gavmildhed og Himlen for min lykkelige Frelse," svarede den Fremmede; „men den Deel af Hjorten, som De vil beholde, er just den, som jeg selv maa have."

„Maa!" gjentog Richard; „det Ord er sværere at fordøie, end Hjortegevirerne."

„Ja, maa!" svarede Ynglingen, idet han hævede sit Hoved stolt iveiret, som om han saae sig omkring, for at opdage, om nogen vilde gjøre ham hans Ret stridig. Da hans Øine mødte Elisabeths forundrede Blik, vedblev han i en mildere Tone — „hvis nemlig en Mand kan fordre et Stykke Vildt, som han selv har fældet, naar Lovene tillige beskytte hans Fordring."

„Loven skal beskytte den," sagde Dommeren med fortrydelig og forundret Mine. „Benjamin, sørg for, at Hjorten bliver pakket i Sleighen, og se efter, om Aggy er færdig til at kjøre Ynglingen til Natty's Hytte. Men, unge Mand, førend De gaaer bort, maa De endelig sige mig Deres Navn, for at jeg kan vide, hvorledes jeg skal benævne Dem, naar vi sees igjen, som jeg haaber bliver imorgen, for at jeg kan afsone min Brøde."

„Jeg hedder Edward," svarede Jægeren — „Oliver Edward. Jeg er let at træffe; thi jeg boer her i Nærheden og behøver ikke at skye Nogen, da jeg aldrig har gjort noget Menneske Fortred."

„Vi gjorde Dem Fortred," sagde Elisabeth, „og det smerter min Fader meget, at De forsmaaer vor Bistand og Erkjendtlighed. Det vilde derfor glæde ham meget, at see Dem imorgen tidlig."

Den unge Jæger stirrede uafladelig paa den skjønne Pige, saa at hendes Kinder farvedes med en stærk Rød-

me; derpaa fattede han sig, bøiede Hovedet, slog Øinene ned og sagde:

„Jeg skal komme og besøge Herr Temple imorgen tidlig, og til Tegn paa vort Venskab modtager jeg hans Tilbud med Sleighen."

„Til Tegn paa Venskab!" gjentog Marmaduke; „jeg saarede Dem ikke med Forsæt, unge Mand; De skulde derfor heller ikke have tænkt saa ilde om mig."

„Forlad os vor Skyld, som vi forlade vore Skyldnere," sagde den Geistlige i en høitidelig Tone. „Saaledes lyder vor guddommelige Mesters Bud, der skal være en hellig Lov for os, hans ydmyge Efterfølgere."

Den Fremmede stod et Øieblik som bedøvet; derpaa kastede han et næsten vildt Blik omkring i Salen, bukkede dybt for Herr Grant og styrtede hurtig ud af Værelset, som om han frygtede for at blive opholdt.

„Det er dog besynderligt, at dette unge Menneske ikke kan bekæmpe sit Nag," sagde Marmaduke efter den Fremmedes Bortgang; „jeg haaber, at han vil være mere tilgængelig imorgen, naar Smerten ikke længere er saa ny."

Elisabeth, som disse Ord vare henvendte til, besvarede dem ikke. Men Richard udbrød:

„Fætter Duke, Du er din egen Herre og kan raade Dig selv; men jeg havde ikke saa godvillig overladt den unge Knægt hele Hjorten. Bjergene, Dalene og Skovene ere jo din lovlige Eiendom. Hvem gav

ham og Natty Bumppo Ret til at jage i Skovene uden din Tilladelse? Jeg saae for kort Tid siden en Forpagter i Pensylvanien uden Omstændigheder jage en uberettiget Jæger ud af sit Revier. — **A propos**, Benjamin, se dog engang efter Thermometret — og hvad Besidderen af hundrede Tønder Land kan gjøre, det tør dog vel ogsaa Eieren af tredsindstyve tusinde vove? Den gamle Mohegan har nogen Ret til at jage, da han er en Indfødt, og just ikke gjør stor Skade med sin Bøsse. Hvorledes forholder det sig med slige Ting i Frankrig, Monsieur le Quoi? Tillader man der enhver Fremmed, at jage paa Ens Enemærker, saa at der ikke bliver et Stykke Vildt tilovers for den retmæssige Eier?"

„**Oh, diable! non,** * høistærede Monsieur Deek," svarede Franskmanden; „i Frankrig tilstaaer man alene Damerne slige Friheder."

„Ja, ja, jeg veed det nok," sagde Richard. — „I tilstaae Damerne alt, det er Eders saliske Lov. Jeg kjender alt sligt af Bøger; thi jeg læser ikke blot om Frankrig og England, men ogsaa om Grækenland og Rom. Men var jeg i Marmadukes Sted, saa lod jeg imorgen opslaae en Bekjendtgjørelse, hvori forbødes Enhver, at jage, eller gjøre andet Indgreb i mine Skove. Jeg kunde jo sætte Dig saadan et Par Linier op, der paa eengang gjorde Ende paa dette Uvæsen, naar Du bare vilde unde mig en Times Tid dertil."

* Nei, Pokker heller!

„Richard," sagde Major Hartmann, idet han rolig bankede Asken ud af sin Pibe — „jeg har nu levet 75 Aar i disse Skove blandt Mohawkerne, men jeg vilde hellere give mig af med Fanden selv, end med disse Jægere. Deres Bøsse er dem vigtigere, end alle Love."

„Men er Marmaduke ikke Dommer?" svarede Richard stødt, „hvad nytter det, at være Dommer, naar ingen Lov gjelder? Det var en forbandet Karl, denne Jæger! Jeg havde stor Lyst til at stævne ham ind for Retten imorgen, fordi han uopfordret forgreb sig paa mine Heste. Hans Bøsse er jeg ikke bange for. Jeg er selv en god Skytte, og har allerede truffet mangen en Dollar paa hundrede Skridt."

„Du har skudt forbi flere Dollars, end Du har truffet, Dick!" sagde Dommeren, hvis Munterhed atter var vendt tilbage. „Men det er paa Tiden at spise til Aften, og jeg læser i Remarkables Ansigt, at der er anrettet i Sideværelset. Monsieur le Quoi! Miss Temple er rede til at modtage Deres Arm."

„**Ah! ma chère Demoiselle!** * jeg er ganske henrykt over denne Ære," sagde den høflige Franskmand, idet han meget galant bød hende Armen. „Deres Smil, skjønne Lady, er en sød Trøst for Emigranten."

Selskabet begav sig til Spisesalen, og ikkun Herr Grant og Mohegan bleve tilbage.

„John," begyndte den Geistlige, da de vare alene

* O, kjære Froken!

— „imorgen er det vor Frelsers Fødselsfest. Kirken kalder sine Børn til Tak og Bøn. Du har vendt Dig til Korset, og jeg haaber derfor, at finde Dig ved Foden af Alteret med ydmygt Hjerte."

„John skal komme," — sagde Indianeren alvorlig.

„Ja," vedblev Herr Grant og lagde med Blidhed sin Haand paa den gamle Høvdings Skulder; „men det er ikke nok, at være legemlig tilstede; Du maa ogsaa være der i Aand og Sandhed. Forløseren døde for Alle, lige saa vel for den stakkels Indianer som for de Blanke. I Himlen er der ingen Forskjel paa Farven, og paa Jorden bør ingen Adskillelse blandt Kirkerne finde Sted. Det er godt og roesværdigt, at bivaane vore hellige, festlige Ceremonier; men det Vigtigste er, at bringe et hengivent, ydmygt Sind med sig derhen."

Indianeren traadte nogle Skridt tilbage, rettede sig stolt iveiret, hævede sin høire Haand, pegede med Fingeren mod Himlen, medens han med den anden Haand slog paa sit nøgne Bryst, og sagde med Kraft:

„Den store Aands Die trænger igjennem Skyerne — og Mohegans Hjerte ligger aabent for ham."

„Meget vel, John; og jeg haaber, at Opfyldelsen af din Pligt vil skjenke Dig Trøst og Glæde. Den store Aand glemmer ingen af sine Børn; og Mennesket i Skovene staaer lige saa vel under hans Varetægt, som den, der lever i Palladser. God Nat John! Gud skjenke Dig sin Velsignelse!"

Indianeren bøiede sit Hoved, og saaledes skiltes de fra hinanden — den Ene, for at gaae til sin Hytte, og den Anden, for at tage Plads ved Bordet med de øvrige Venner.

„Herren sagde et sandt Ord, gamle John," sagde Benjamin, idet han lukkede Døren op for Høvdingen. „Blev der gjort Forskjel i Himlen paa Farven, saa kunde en god Christen, som jeg, let blive strøgen ud af Listen; og det alene, fordi jeg, ved at krydse under Linien, har faaet et bruunligt Anstrøg, som selv den stærke Nordostvind ikke har kunnet blege. Slaa dine Seil fast om Dig, min røde Mand; Du kunde ellers let komme hjem med stivfrosne Lemmer i denne kolde Nat."

Colonisterne,

eller

Susquehannas Kilder.

En Fortælling.

Oversat

af

A. C. Clausen.

Andet Hefte.

Kjöbenhavn.

Forlagt af og trykt hos S. Trier.

1834.

Ottende Capitel.

Vi have nu gjort Læserne bekjendte med mangfoldige Charakterer og Nationer, idet vi have fremstillet de betydeligste Personer i nærværende Fortælling, men, for at være nøiagtige, ville vi i Korthed forsøge at fremsætte, ved hvilke Tilfælde de handlende Personer vare komne sammen her fra saa høist forskjellige Lande.

I Europa havde paa den Tid, vor Fortælling begynder, hine store Omvæltninger fundet Sted, ved hvilke senere hen alle Statsforhold bleve forandrede. Ludvig den Sextende var bleven halshugget, og man saae den meest dannede af alle europæiske Nationer forandre sin Natur, og pludselig at gaae over fra Fiinhed, Hjertensgodhed og Fromhed, til Raahed, Grusomhed og Irreligieusitet. Mange tusinde Franskmænd tyede til fjerne Lande, for at finde et Tilflugtssted. Blandt de mange,

der vare flygtede til de forenede Stater fra Frankrig og de dertil hørende Øer, befandt sig ogsaa Herr le Quoi. Han var bleven anbefalet til Dommer Temple af et anseeligt Handelshuus i New-York, og Dommeren fandt strax ved første Sammenkomst, at det var en dannet Mand, der havde levet paa en bedre Fod i sit Fædreneland. Formedelst nogle Yttringer, som uforsigtigviis vare undslupne Herr le Quoi, maatte man anse ham for en af hine Plantere i Vestindien, af hvilke saa mange havde forladt St. Domingo og de andre Øer, og nu levede i de forenede Stater i Fattigdom, ja mange endog i den yderste Elendighed. Men denne sidste slemme Omstændighed var i det mindste ikke vor Franskmands Lod; og havde han, som han selv tilstod, just ikke meget, saa var dog det Lidet tilstrækkeligt til anstændig at ernære ham.

Marmaduke Temple besad mange practiske Kundskaber, og kunde staae enhver ny Colonist bi med Raad og Daad. Under hans Veiledning begyndte Herr le Quoi en lille Handel med alleslags Kramvarer, Specerier, Thee, Tobak, Jernkram, Kobbertøi og Pottemager-Arbeide af de besynderligste Former, baade fiint og grovt; desuden havde han ogsaa flere uundværlige Luxusartikler for begge Kjøn, saasom Speile, Mundharper, o. s. v. Saaledes udrustet viste Herr le Quoi sig i sin lille Bod, og kunde med Ret rose sig af, at ingen i

Templeton før ham var optraadt som Kjøbmand med et Varelager af saa forskjellige Slags, som han. Hans fine, anstændige Væsen gjorde ham snart almindelig yndet; og Damerne bemærkede især, at han havde megen Smag. Desuden havde han de bedste og fineste Varer, og ingen prøvede paa at tinge om Kjøbet med den høflige Mand, der modtog alle med galante Talemaader. Begunstiget af slige Omstændigheder, toge Herr le Quois Affairer snart den fortræffeligste Vending, og det varede ikke længe, førend Nybyggerne i dette District ansaae ham for en Mand af Betydenhed, ja for den anseeligste efter Dommer Temple.

Major Hartmann nedstammede fra en Mand, der med mange andre Landsmænd og deres Familier var dragen fra Rhinens til Mohawks Bredder. Hine Udvandringer havde fundet Sted under Dronning Annas Regjering, og nu levede disse Udvandredes Efterkommere fredelig og i Velstand ved den skjønne Strøms yndige Bredder.

Tydskerne, eller „Høilænderne," som man kaldte dem, for at adskille dem fra de nederlandske Colonister, vare et eiendommeligt Folk. De havde ganske Nederlændernes Alvorlighed, men ikke deres Pflegma, og vare lige saa flittige, redelige og sparsommelige, som de.

Frits eller Frederik Hartmann besad alle de Dyder og Feil, Fortrin og Svagheder, som man tillægger hans

Nation. Han var heftig, knap paa Ord, halsstarrig og meget mistroisk mod Fremmede; men derimod viste han et urokkeligt Mod, en høi Grad af Oprigtighed og en stor Hengivenhed for sine Venner. Den eneste Forandring, man bemærkede hos ham, var fra Alvor til Munterhed. Han kunde være flere Maaneder alvorlig, og da atter hele Uger munter. Marmaduke var det eneste Menneske, der, uden at kunne tale Tydsk, havde vundet hans ubegrændsede Fortrolighed; de lærte tidlig at kjende hinanden og bleve de sandeste og oprigtigste Venner. Fire Gange om Aaret, til bestemte Tider, forlod han sin lave Steenbygning ved Mohawks Bredder, og reiste tredive Mile mellem Bjergene, langs med Floden, til Templeton. Her pleiede han sædvanlig at opholde sig en Uges Tid og at tilbringe mangen Time med Richard Jones ved Flasken. Hans aabne, frimodige Væsen havde vundet Alles Hjerter, og selv Remarkable, hvem hans Besøg foraarsagede meest Ulejlighed, saae ham gjerne komme. Han var just nu, efter gammel Sædvane, kommen til Julefesten og havde neppe været en Time i Landsbyen, førend Richard havde opfordret ham til at kjøre Dommeren og hans Datter imøde.

Førend vi skildre den Geistliges Stilling, Forhold og Characteer, bliver det nødvendigt, først at kaste et Blik tilbage paa disse Coloniers første Oprindelse.

Det ligger i den menneskelige Natur, først at sørge for det nærværende Livs Fornødenheder, førend den henvender sin Opmærksomhed paa det tilkommende. I de første Aar, Marmaduke Temple levede i denne Egn, blev der kun tænkt lidt paa Religionsøvelse; men da dog den største Deel af Templetons Indvaanere vare fra Connecticut og Massachusetts, hvor der herskede mange religieuse Grundsætninger, saa begyndte de, efter at de nødvendige Fornødenheder vare afhjulpne, ogsaa alvorlig at tænke paa at indføre de hos deres Forfædre brugelige Andagtsøvelser. At der forresten herskede stor Forskjellighed imellem disse Menneskers Meninger og Anskuelser, er let at begribe.

Efter at det var kommen saa vidt med Landsbyens Anlæggelse, at Husene og Gaderne havde faaet et byagtigt Udseende, bleve Indvaanerne indbudne til en Forsamling, for at raadslaae om Oprettelsen af et Academie. Richard Jones, der havde udkastet Planen dertil, havde ogsaa i Sinde at give Anstalten det vigtige Navn af et Universitet eller i det mindste et Collegium. Angaaende disse Beraadslagninger havde man allerede holdt Forsamlinger i flere Aar, hvis Beslutninger een Gang hver Uge bleve trykte med store Bogstaver paa blaaligt Papir i en offentlig Tidende, der blev hængt ud fra Postkammeret af et lavt Huus. Men for at de Reisende ogsaa kunde faae Kundskab derom, opreiste man

en høi Stang paa Korsveien, hvor Gangstien skiller sig fra Landeveien, og slog Bladet derpaa. Undertiden var der ogsaa ophængt en lille Kasse paa den, hvoraf det ridende Postbud forsynede hele Naboskabet med ugentlige literaire Bidrag. Foruden de ordrige Beslutninger, der tydelig udtalte Opdragelsens almindelige Nytte, indeholdt Bladene tillige de nyeste Efterretninger om Landsbyen Templetons politiske og geographiske Beskaffenhed; fremdeles Opfordringer til at deeltage i Universitetets Oprettelse, og endelig en almindelig Indbydelse til at nedsætte sig paa et Sted, som sund Luft, herligt Vand, billige Priser paa Levnetsmidler og en høiere Grad af Cultur gjorde til det fortræffeligste i hele Egnen. Marmaduke Temples Navn som Præsident og Richard Jones's, som Secretair vare skrevne derunder med store latinske Bogstaver.

Stifternes Ædelmodighed gavnede dette Foretagende meest; thi da alle Beraadslagninger ikke havde fundet noget Raad for at tilveiebringe det Væsentligste, besluttede Dommeren at lade Bygningen opføre paa egen Bekostning, og selv give Pladsen til den. Mr. Doolittle, eller Squire Doolittle, som han nu hed, da han beklædte en Fredsdommers høie Værdighed, blev atter sat i Virksomhed, og Richard opfordredes til at staae ham bi med sine Kundskaber.

Om begge Bygmesternes forskjellige Meninger ved

denne Leilighed ville vi ikke tale; det vilde heller ikke være passende, da vi vide, at et Selskab af det gamle ærværdige Frimurer-Broderskab, i hvis Spidse Richard, som Mester af Stolen, stod, havde forsamlet sig, for at forkaste og antage, hvad deres Viisdom erkjendte for det Bedste. Det vanskelige Punkt blev dog snart afgjort, og paa den dertil fastsatte Dag, begav Broderskabet sig i fuld Pynt, med forskjellige Faner og hemmelige Symboler, hver Broder med et lille Skjødskind for, fra et Tagkammer i „den dristige Dragon," et Vertshuus, som tilhørte Vagtmester Hollistar, til den Plads, hvor Bygningen skulde opføres. Her lagde Richard, omgiven af den halve Deel af Mandfolkene og sikkerlig af alle Fruentimmerne paa ti Mile i Omkreds, Grundstenen.

Allerede Ugen efter blev der begyndt paa Bygningen med saa stor Flid og Iver, at den stod færdig inden Vinterens Frembrud. Det var en herlig Bygning, der prangede med Skjønhed og Regelmæssighed. Den var Landsbyens Stolthed, og Mynsteret for alle vordende unge Architekter, og en Gjenstand for enhver Nybyggers Beundring.

Det var et langt, smalt, hvidt anstrøget Træhuus, saa rigelig forsynet med Vinduer, at man ikke behøvede at vælge nogen særdeles bequem Plads, for at nyde det skjønne Syn af Solens Opgang. Hele Bygningen

havde sandelig kun det ene Fortrin, at Daglyset uden Vanskelighed trængte ind fra alle Sider. Paa Façaden vare anbragte forskjellige Træ-Zirater, som Richard havde givet Tegning til, og Hiram forarbeidet; men Bygmesterens Stolthed var et Vindue i Midten af andet Stokværk ligeover Døren, eller den store Indgang, og Klokketaarnet. Det bestod af en hvælvet Afdeling i Midten og et mindre, firkantet Fag paa hver Side. De uhyre tykke Rammer af Grantræ vare overlæssede med alle Slags udskaarne Figurer, saa at det ene Felt ikke lignede det andet, og udfyldte med smaa, firkantede, grønne Glasskiver. Jalousier beskyttede Vinduerne udenfra; disse skulde ogsaa have været grønne, og vilde vist have bidraget meget til at forhøie det Heles Effect, hvis ikke det skjønnere, men dyrere Grønne, af oeconomiske Hensigter, var bleven forvandlet til den almindelige Blyfarve. Klokketaarnet lignede en lille Kuppel, og hævede sig i Midten af Bygningen paa fire, ranke Støtter af Grantræ, rigelig forsynede med udskaaret Arbeide. Kuppelen hvilede paa Søilerne, ligesom en omvendt Theekop, og af dens Midte hævede sig en Træpille, gjennemstukket med Jernstænger, hvis yderste Ender bare Bogstaverne: N. S. O. V. Oven over det Hele svævede en med Skælfarve anstrøgen Træfisk, som Richard forsikkrede lignede en der i Egnen yndet Fisk paa et Haar. Den sporede upaatvivlelig ogsaa en saa-

dan Natur i sig; thi i Stedet for at gjøre Tjeneste som Veirhane, og lade sig af Vinden bevæge hid og did, blev den altid staaende i samme Retning, med Hovedet vendt mod den yndige Vandflade, der laa indesluttet imellem Templetons Bjerge.

Saasnart Bygningen var færdig, skred man strax til Valget af en værdig Lærer for Academiet. Det første Stokværk bestod af en eneste lang Sal, der var bestemt til offentlige Høitideligheder paa Galladagene; det nederste derimod af to Værelser, hvor der i det første blev lært Latin og i det andet Engelsk. Det første skal aldrig have været overfyldt, endskjøndt de Forbigaaende til deres store Fryd tydelig igjennem de mange Vinduer havde hørt Ordene: **Nominativ, *pennaa*, Genetiv *penny*.**

En eneste Arbeider i dette Minervas Tempel skal have bragt det til et Forsøg paa en Oversættelse af Virgil. Han fremtraadte ved den aarlige Examen, til største Glæde for sine Paarørende, en Forpagterfamilie i Nabolauget, og declamerede med megen Pathos hele det første Hyrdedigt. Men dette blev det første og sidste Forsøg af det Slags; thi Academiets høie Ephorer indsaae snart, at de med Hensyn til den klassiske Dannelse vare ilede forud for deres Aarhundrede. Desaarsag maatte den lærde Magister vige Pladsen for en

ydmyg Skolemester, der indskrænkede sig til den almindelige Landsbyskole-Underviisning.

Fra den Tid betragtede man Academiet som en sædvanlig Landsbyskole, og Salen blev undertiden ved vigtige Undersøgelser brugt som Tingstue, eller om Aftenen til at drøfte religieuse Gjenstande. Ofte tjente den endog til Balsal; men om Søndagen altid til Kirke.

Lod en vandrende Præst, Methodist eller Anabaptist, Universalist eller Presbyterianer sig see i Omegnen, blev han strax indbuden til at prædike, og man lønnede ham for hans Umage med en Gave, som man i en Hat indsamlede hos Tilhørerne. Var der ingen ordentlig Geistlig tilstede, saa improviserede en eller anden af Menigheden nogle Bønner, eller Richard Jones forelæste en Prædiken af Sterne.

Af denne ubestemte Gudstjeneste opstod, som vi ovenfor have bemærket, en stor Meningsforskjellighed, og hver Sect havde sine Tilhængere, endskjøndt ingen var fuldkomment ordnet. Vi have allerede omtalt Marmadukes religieuse Opdragelse; men hans Troes tvivlsomme Characteer var slet ikke bleven opklaret ved hans Giftermaal. Elisabeths Moder bekjendte sig til den biskoppelige Kirke, og Dommerens Moder gjorde i Grunden det samme; — Marmaduke antog vel ikke dens Lære, men holdt sig dog til dens Former; Richard var der-

imod en ivrig Tilhænger af samme. Halsstarrig og urokkelig i sine Meninger, havde han endog enkelte Gange om Søndagen, naar Prædikestolen var ledig, forsøgt paa at indføre den biskoppelige Kirkes Skikke. Men da han pleiede at overdrive Alt i Livet, saa havde han ogsaa herved brugt saa mange catholske Ceremonier, at han allerede den anden Søndag saae sig forladt af de fleste af sine Tilhørere, og tredie Gang fandt han kun den trofaste Pumpe-Benjamin.

Før Revolutionskrigen havde nogle ivrige fædrelandske Tilhængere af den biskoppelige Kirke opretholdt den i Colonierne; men under Krigen, og efter at Staternes Uafhængighed var bleven erkjendt, vansmægtede denne Sect efter et Overhoved for Præsteskabet. Man udvalgte derpaa nogle fromme Præster, og sendte dem til England, for der at modtage hine Værdigheder, som, efter denne Kirkes Grundsætninger, ikkun en Biskop kan skjenke. Men uventede Vanskeligheder lagdes dem der i Veien, og det varede længe, inden de engelske Prælaters samvittighedsfulde Pligtfølelse tilstedede dem, at overdrage denne saa ivrig attraaede Værdighed til Andre. Tid, Taalmodighed og Iver overvandt dog alle Hindringer, og de ærværdige Mænd, som vare sendte fra den americanske Kirke til England, vendte endelig, beklædte med de høieste Værdigheder, tilbage til deres længselfulde Menigheder. De havde nu erholdt Ret til

at udnævne Præster og sende Missionairer til de nye Colonier, for der at udstrøe det guddommelige Ords saliggjørende Sæd.

Iblandt disse befandt ogsaa Herr Grant sig. Han var nemlig sendt til det Grevskab, hvis Hovedstad Templeton var, og blev af Marmaduke venskabelig opfordret til at opslaae sin Bopæl i Byen. Den værdige Mand var først faa Dage, førend han fremstilledes for Læserne, flyttet ind i det lille Huus, som man havde indrettet for ham og hans Familie. Da hans Lærdomme endnu vare ganske fremmede for de fleste af Indvaanerne, og en Geistlig af en anden Tro holdt Prædikestolen besat den første Søndag efter hans Ankomst, maatte han i Begyndelsen være taalmodig og tie. Men da hans Modstander forsvandt ligesom et Meteor, der kun glimrer et Øieblik og intet Spor efterlader, blev Richard beordret til at bekjendtgjøre i Templetons Gader og Omegn: „at den ærværdige Herr Grant vilde holde Gudstjeneste Juleaften i Academiets store Sal i Templeton efter den biskoppelige, protestantiske Kirkes Skikke.“

Denne Bekjendtgjørelse gjorde megen Opsigt blandt de forskjellige Partier. Nogle undrede sig over Maaden, hvorpaa samme skeete; andre smilede og spottede; men den største Deel holdt det for klogest, at tie. Alle ventede den bestemte Aften med Utaalmodighed og Nys-

gjerrighed, som ikke blev formindsket, da man saae Richard og Benjamin paa denne mærkværdige Dags Morgen komme ud af den nærmestliggende Skov med store Bunker Vintergrønt, gaae ind i Academiet og omhyggelig lukke Døren efter sig. Men hvad de toge dem for der, blev en uudforskelig Hemmelighed for Landsbyindvaanerne; thi Jones havde allerede forud tilkjendegivet Skolemesteren, til stor Glæde for hans Hjord, at der ikke kunde holdes Skole den Dag. Marmaduke var bleven underrettet derom ved Breve, og Alt var saaledes indrettet, at han tilligemed Elisabeth kunde komme til rette Tid, for at deeltage i Aftenens Høitideligheder.

Efter denne Udskeielse vende vi atter tilbage til vor Fortælling.

Niende Capitel.

Værelset, som Elisabeth betraadte med Herr le Quoi, stod i Forbindelse med Salen ved en Dør, der var anbragt under Urnen med Didos Aske. Værelset var

regelmæssigt og beqvemt; men Huusgeraadet var lige saa forskjelligt her, som i Salen. Det indeholdt ikke andre Meubler, end et Dusin grønmalede Lænestole, hvis Sæder vare betrukne med Plyds, og nogle store Spiseborde, hvorpaa Aftensmaden var anrettet. Paa Væggen over Kaminen, hvor der brændte en stor Ild af Sukkerahorn, hang et overmaade stort Speil i forgyldt Ramme. Aldrig saasnart saae Dommeren, med hvilken Træsort, man havde varmet Ovnen, førend han vendte sig ærgerlig til Richard og udbrød:

„Hvor ofte har jeg dog ikke forbudet, at varme Kakkelovnene i mit Huus med Sukkerahorn. Synet af Saften, der flyder ud af disse Stykker, smerter mig altid. Eieren af saadanne Skove bør være forsigtig og foregaae sine Undergivne med et godt Exempel, men ikke omgaaes letsindig med de skjønneste, herligste Træer, som om disse Skove aldrig kunde ødelægges. Gaaer man frem endnu i tyve Aar paa denne Maade, saa have vi maaskee intet Brænde mere.

„Intet Brænde i disse Skove, Fætter Duke!" udbrød Richard spottende. „Intet Brænde mere, Du kan lige saa gjerne spaae, at Fiskene ville omkomme af Mangel paa Vand, fordi jeg til Foraaret har ifinde at lede nogle Bække igjennem Landsbyen. Du gjør Dig altid nogle underlige Forestillinger om slige Ting."

„Kalder Du det underlige Foreſtillinger," ſvarede Dommeren alvorlig, „at man fordømmer en Skik, der ſætter vore Skoves Prydelſe, disſe Naturens koſtbare Gaver, ſom vi ſkylde ſaa meget, i Claſſe med ſimpelt Brænde? Men, ſaaſnart Sneen er ſmeltet, ſkal jeg ufortøvet lade grave efter Steenkul i de nærliggende Bjerge."

„Efter Steenkul!" gjentog Richard; „for Fanden, hvem vil give ſig af med at rode i Jordens Indre efter Steenkul, naar man, ved at grave efter ſamme, finder flere Rødder og Træſtammer, end en Skjeppe Kul er værd. Marmaduke, Du ſkulde lade mig ſørge for ſlige Ting, ſom jeg forſtaaer langt bedre. Jeg antændte ellers i Aften denne ædle Ild, for paa en værdig Maade at opvarme Blodet i min ſkjønne Couſines Aarer."

„Saa maa Diemedet denne Gang undſkylde Dig, Dick," ſagde Dommeren. — „Men, mine Herrer, vi lade vente paa os. Eliſabeth, ſæt Dig øverſt; jeg ſeer, at Richard vil ſkaane mig for at ſkære for, og har ſat ſig ligeoverfor Dig."

„Ja det er rigtig nok min Henſigt," ſagde Richard; „her ſtaaer en Kalkun, og hvem kan tranchere den bedre, end jeg. Herr Grant! hvor er Herr Grant? Aa vær ſaa god at læſe en Bordbøn; men kort, om jeg tør bede; thi ellers bliver Alting koldt. For Ex-

empel saaledes: „Kom Herre Jesus, vær vor Gjest, og sign nærværende vor Fest!" — Tager Plads, mine Herrer! Cousine Bess, ønsker De Vingen, eller et Stykke af Brystet?"

Men Elisabeth havde hverken hidtil sat sig, eller var beredt til at modtage Vinger eller Bryst; thi hun mynstrede med skalkagtig Mine Taffelets Arrangement, og den Mængde Retter, som vare fremsatte. Faderens Øine mødte hans Datters forundrede Blikke, og han sagde smilende: „Du seer, mit gode Barn, hvor megen Tak vi ere Remarkable skyldige for hendes Færdighed i Huusholdningen; hun har virkelig beredt os et saa rigeligt Maaltid, at den meest skrigende Hunger kunde mættes dermed."

„Det glæder mig, at Herr Dommeren er fornøiet," svarede Remarkable; „jeg haaber, at De ikke anseer det for overdrevent; men mig syntes, at der maatte gjøres lidt mere af det, end ellers, i Anledning af Elisabeths Tilbagekomst."

„Min Datter er nu en fuldvoxen Pige, og fra dette Øieblik af Bestyrerinde af mit Huus," sagde Dommeren i en noget streng Tone — „derfor ønsker jeg, at hun bliver kaldt Miss Temple af alle, som staae i min Tjeneste." —

„Jeg har aldrig hørt en saa ung Pige nævnes anderledes, end ved sit Døbenavn," svarede Remarkable

lidt forskrækket. „Havde Dommeren en Kone, vilde jeg ikke kalde hende andet, end Mistreſs Temple; men —"

„Men da jeg nu kun har en Datter, saa forlanger jeg, at hun bliver behandlet med den samme Agtelſe, ſom om hun var Kone i Huſet," afbrød Marmaduke hende med en saa fortrydelig Mine, at den kloge Huusholderſke holdt det for raadeligſt, at tie. I dette Øieblik traadte ogſaa Herr Grant ind, og hele Selſkabet ſatte ſig tilbords. Da Maaltidets Anretning giver et Begreb om den Smag, der herſkede i Landet, kunne vi ikke undlade, at give en kort Beſkrivelſe over ſamme.

Bordet var bedækket med en fiin Damaſtes Dug. Tallerkener og Fade vare af ægte Porcelain, ſom paa den Tid var en saa ſtor Luxusartikel i America; Knive og Gafler af det blankeſte Staal med Elfenbeens Skafter. Saa vidt forkyndte Alt ikke alene Velſtand, men ogſaa Elegance; men de forſkjellige Retter og deres Plads paa Bordet røbede Huusholderſkens Smag. Ligefor Eliſabeth ſtod en uhyre ſtor, ſtegt Kalkun og for Dommeren en kogt. Midt paa Bordet ſtod en Sølv-Pyramide, omgiven af fire Fade, ſom indeholdt Fricasſee af Graaegerner, ſtegt og kogt Fiſk og Dyreragout. Mellem disſe Fade og Kalkunerne ſtod paa den ene Side en meget ſtor Bjørneſkinke og paa den

anden en spækket Bedekølle. De tomme Rum imellem Kjødspiserne vare opfyldte med en Mængde Fade, der indeholdt det bedste og skjønneste Grønt, som Aarstiden og Jordbunden frembragte. Fire Tinfade med Kager hævede sig pyradeformig paa Hjørnerne af Bordet. Paa det ene stod en prægtig Tærte, men paa det andet hævede sig en fortagtig Substans, der, fordi den skyldte den mørke Sirup sin Farve, kaldtes Sirupskage og var Remarkables Yndlings-Bagværk. Peberkager fyldte det tredie og Rosinkager det fjerde Fad. Paa hver Ende af Bordet stode Skaaler, der vare fyldte med noget, der saae sælsomt ud og som Huusholdersken kaldte syltede Frugter. Kander med Brændeviin, Rum, Enebærbrændeviin og Viin, forskjellige Kruse med Cyder, Øl og skummende Flip — en stærk Drik af Øl, Brændeviin, Sukker og Citronsaft — vare skudte ind i ethvert aabent Rum. Endskjøndt Bordet var overmaade stort, kunde man dog neppe see en Plet af det hvide Damast, saa tæt stode Fade, Skaaler og Drikkekar ved hverandre.

Samtlige Gjester, saavelsom Dommeren selv syntes fuldkomment bekjendte med Retternes Beskaffenhed; thi enhver begyndte at spise med en Appetit, som gjorde Remarkables Smag og Duelighed Ære. Vel vare Tydskeren og Richard kjørte Dommeren imøde før Bordet; men Major Hartmann pleiede ikke paa Reiser at

binde sig til faste Regler i Henseende til Mad og Drikke, og Richard gjorde sig det altid til Pligt, at deeltage i alt hvad der mødte ham. Verten, som allerede for længe siden havde forglemt sin Hidsighed over det brændende Sukkerahorn, saae aldrig saasnart Gjesterne beskjeftigede med Knive og Gafler, førend han sagde venlig:

„Mr. le Quoi! De kan ikke gjøre Dem noget Begreb om den tankeløse Ødselhed, der gaaer i Svang her med de ædleste Træsorter. Jeg saae for kort siden en Mand fælde et Grantræ, fordi han behøvede en Stolpe; medens han lod det Øvrige rulle ned i Steenbruddet, istedet for at hugge Bjelker deraf, og kjøre dem til Markedet i Philadelphia, hvor han kunde faae dem godt betalte. Jeg havde haabet, ved egen Sparsomhed at foregaae Andre med et godt Exempel, men jeg har desværre ingen gode Følger seet deraf. — Men for at tale om andre Ting, Richard, kan Du ikke give mig nogen nærmere Oplysning om den unge Jæger, som jeg var saa uheldig at saare? Jeg fandt ham paa Jagt mellem Bjergene med Natty, som om de hørte til een Familie; og dog er deres Væsen ganske forskjelligt. Ynglingen taler et saa dannet Sprog, som man sjeldent hører det i disse Bjergegne, og aldrig af et Menneske, der er klædt i saa grove og fattige Klæder. Mohegan kjender ham ogsaa, og formodentlig

boer han i Nattys Hytte. Har De givet Agt paa hans Sprog, Mr. le Quoi?"

„Ja det forstaaer sig, Mr. Temple," svarede Franskmanden — „han taler overmaade godt Engelsk."

„Den Knegt syntes mig slet ikke at være et saadant Underværk," — udbrød Richard — „jeg har hørt Børn paa tolv Aar, som i Tide bleve satte i Skole, tale langt bedre. For Exempel, Jared Coe, den gamle Nehemias Søn, skrev, da han var fjorten Aar gammel, næsten lige saa smukt, som jeg — jeg havde rigtig nok bidraget det meste dertil i de lange Vinteraftener; — men denne skudfærdige Lømmel fortjener at blive puttet i Hullet, hvis han atter skulde faae det Indfald at lægge Haand paa nogen Tømme. Jeg har aldrig seet en mere keitet Behandling af Heste; han har nok hidtil ikke kjørt med andet end Oxer."

„Det forekommer mig, som om Du gjør det unge Menneske stor Uret, Dick," sagde Dommeren; „han viste dog megen Conduite i det critiske Øieblik. Hvad mener Du, Bess?"

I dette Spørgsmaal laa der hverken noget Besynderligt eller Listigt; men Elisabeth, der blev blussende rød ved Faderens Tiltale, foer dog op, ligesom af svære Drømme, og svarede:

„Han opførte sig, efter mine Tanker, meget besindig, behændig og modig; men Fætter Richard vil

sagtens indvende, at jeg forstaaer mig lige saa lidet derpaa, som den unge Gentleman."

„Gentleman!" gjentog Richard fornærmet. „Har De i Pensions-Anstalten lært at titulere slige Hans Qvaster for Gentlemen."

„Ethvert Menneske, der forstaaer at behandle vort Kjøn med Agtelse og Anstand, fortjener denne Titel, uden Hensyn til Fødsel eller Rang," svarede Elisabeth med megen Værdighed.

„Og han har vel erhvervet sig den hos Dem, fordi han vægrede sig ved at præsentere sig for Dem i Skjorteærmer," sagde Richard og gav Franskmanden et Vink, som denne dog kun besvarede med eet Øie, medens det andet deeltagende hvilede paa Elisabeth. „Nu, for mig maa De kalde ham, hvad De vil; men jeg vil før holde ham for enhver anden Ting, end for en Gentleman. Hans største Fortjeneste synes at bestaae deri, at han forstod at affyre sin Bøsse i rette Tid. Din Hjort traf han fortræffelig, ikke sandt Marmaduke?"

„Richard," sagde Major Hartmann alvorlig og kastede et strengt Blik paa ham, „Drengen er brav. Han har reddet Deres og vort Liv, og derfor, Richard, skal han aldrig mangle en Seng, saalænge gamle Fritz endnu har een selv."

„Meget vel, som det behager Dem, gamle Herre!"

svarede Richard med tilsyneladende ligegyldig Mine. „Tag ham hellere hjem med i Deres Steenbygning, Major; det unge Menneske har vist ikke i sit hele Liv sovet i en ordentlig Seng. Jeg spaaer blot, at De snart vil fordærve ham; thi man kunde jo see, hvor stolt og hovmodig han allerede var, da han uanmodet greb mine Heste i Tøilen."

„Nei, nei, gamle Ven," sagde Marmaduke. „Det tilkommer mig, at sørge for denne Yngling. Jeg er i hans Gjeld for mere, end mine Venners Frelse; men det vil sikkert koste megen Umage, at formaae ham til at antage mine Forslag. Forekom det ikke ogsaa Dig, Bess, som om han med Mishag optog mit Tilbud om at blive et Medlem af vor Familie?"

„I Sandhed, kjære Fader," sagde Elisabeth og bed sig i sine skjønne Læber, „jeg har ikke studeret den unge Mands Træk saa nøie, at jeg kan læse hans Følelser deri. Det syntes mig, at hans Saar voldte ham Smerte, og derfor havde jeg Medlidenhed med ham; men" — vedblev hun og kastede et stjaalent Blik paa Major Domus — „jeg tænker, at Benjamin kan fortælle Dem noget om ham; thi han har vist ikke kunnet lade sig see i Landsbyen, uden at blive bemærket af ham."

„Ja vist har jeg seet ham før," svarede Benjamin, der ikke behøvede nogen anden Opfordring for at

fortælle; „han hænger stedse ved Natty Bumppo, naar han streifer om i Skovene efter Vildt, ligesom en hollandsk Baad, som en Slup har taget paa Slæbetoug med sig. Han skyder desuden fortræffelig; thi Natty sagde nylig i min Overværelse, da vi sade om Betty Hollistars Kaminild, jeg troer det var i Tirsdags Aftes, at Junkeren altid voldte de vilde Dyr den visse Død."

„Boer han i Natty Bumppos Hytte?" spurgte Dommeren med nogen Interesse, medens Elisabeths mørke Øine uafladelig hvilede paa Huushovmesterens solbrændte Ansigt, og utaalmodig syntes at vente paa hans Svar.

„Ganske tæt ved," sagde Benjamin. „Næste Fredag bliver det tre Uger, siden han lod sig see første Gang med Leatherstocking. De havde fanget en Ulv og bragte Huden med som en Foræring. Denne Bumppo forstaaer ganske fortræffelig at flaae! og der gives Folk her i Landsbyen, som ville paastaae, at han har opnaaet denne Færdighed ved at trække Hovedhuden af christne Mennesker."

„Du skal ikke troe Alt, hvad Du hører om Natty," svarede Dommeren alvorlig; „jeg har givet ham Tilladelse til at søge sin Underholdning i disse Bjerge og Skove, og skulde nogle enkelte Ledliggængere faae isinde at fortrædige ham, saaledes som de gjøre ved bekjendte

Landstrygere, saa skal jeg vise dem, at han er beskyttet af Lovens stærke Arm."

„Deres Bøsser ere dem af større Vigtighed, end Loven," udbrød Majoren pathetisk.

„Jeg bryder mig ikke mere om deres Bøsser, end som saa," sagde Richard og knæpsede med Fingrene; „Benjamin har Ret, og jeg" —

Her blev han afbrudt ved Lyden af en almindelig Skibsklokke, som var ophængt paa Academiet, og som ved sin Ringning tilkjendegav, at Gudstjenesten skulde begynde.

„Herr Grant, vær saa god at læse en Bøn! Det er paa Tiden, at vi komme afsted; da vi, det vil sige jeg, Benjamin og Elisabeth ere de eneste i Omegnen, der bekjende sig til den biskoppelige Kirke."

Den Geistlige reiste sig og læste Bordbønnen, hvorpaa Selskabet lavede sig til at gaae i Kirke, eller rettere sagt i Academiet.

Tiende Capitel.

Medens Richard og Mr. le Quoi, ledsagede af Benjamin, gik ad en nærmere Fodsti til Academiet, valgte

Dommeren, hans Datter, den Geistlige og Majoren den længere, men bequemmere Vei gjennem Landsbyens Gader.

Maanen var imidlertid staaen op, og belyste de mørke Graner paa de østlige Fjelde. I andre Lande vilde man have anseet Himlen for lige saa klar som i Middagsstunden. Stjernerne blinkede lig en fjern Ilds sidste Glimt; men bleve dog fordunklede af Atmosphærens overvættes Glands, og Maanens Straaler paa Søens og Sletternes hvide Dække kastede ligesom et Dagskjer over den umaalelige Sneeflade.

Elisabeth morede sig, medens Sleighen kjørte langsomt gjennem Hovedgaden, med at læse Skildterne, hvoraf ethvert Huus i det mindste kunde opvise eet. Hun fandt ikke alene nye Haandværkere, Kræmmere og deslige, men ogsaa mange fremmede Navne, ja selv Husene syntes hende ikke mere at være de samme. Eet havde ved en Tilbygning, et andet ved en ny Farve, faaet et forandret Udseende. Atter et andet Huus var traadt i et tidligeres Sted, der var forsvundet af Jorden, lige saa hurtig, som det var fremstaaet. Alle syntes for Øieblikket at være forladte og uddøde, da samtlige Beboere vare ilede til Salen, hvor Richard og Benjamin havde drevet deres hemmelige Væsen.

Efterat vor Heltinde havde gottet sig over Bygningernes Udseende, der ellers ved Maanens matte

Skin viste sig i deres fordeelagtigste Skikkelse, kastede hun Blikket paa de forbiilende Grupper, for at opdage bekjendte Ansigter iblandt dem; men alle vare gjorte saa ukjendelige ved de store Peltse og Kapper, hvori de vare indsvøbte, at hun forgjæves saae efter de formummede Personer, der snart forsvandt og snart igjen traadte frem bag de store Brændestabler. Først da hun var kommen ganske tæt ved Foreningspunktet, saae hun en Person og en Bygning, som hun kjendte.

Huset laa i en af de yderste Ender af Byen, og viste sig, ved den fasttraadte Vei til dets Indgang og ved Skildtet, der bevægedes hid og did af Vinden, som det meest besøgte Vertshuus der i Egnen. Bygningen bestod kun af een Etage; men Tagvinduerne, Malingen, Vindueskodderne, og den behagelige Ild, som skinnede gjennem den aabne Dør, gav den et saa hyggeligt Udseende, som ikke mange andre Huse i Landsbyen kunde rose sig af. Skildtet lignede et almindeligt Ølhuus-Skildt, og det forestillede en Rytter, der, med en Bjørneskindshue paa Hovedet og bevæbnet med Sabel og Pistoler, sad paa en galopperende Hest. Man kunde tydelig kjende disse enkelte Gjenstande i Maaneskinnet, saavelsom den med sort Farve malede, skjøndt noget ulæselige Overskrift; men Elisabeth læste den med Lethed, fordi hun kjendte den, og den lød saaledes: „Den dristige Dragon!"

Et Mandfolk og et Fruentimmer traadte ud af Huusdøren, da Sleighen kjørte forbi. Den første bevægede sig med stive, militaire Skridt, som bleve endnu mere paafaldende, da det ene Been var lamt. Konens Gang og Udseende røbede ingen stor Længsel efter det, der ventede hende. Maanen skinnede lige paa hendes brede, røde Ansigt og viste de skarpe, mandlige Træk. En lille Hue af sort Silketøi og ikke meget regelmæssig Form bedækkede hendes Hoved, uden dog at skygge det ringeste for Ansigtet, der lignede den i Vesten dalende Sol. Hun travede med mandige Skridt efter Sleighen, og da Dommeren bød den Sorte at holde, vare begge Partier komne hinanden ganske nær.

„Velkommen hjem, Dommer!" sagde Konen med irlandsk Accent. „Hjertelig velkommen, Miss Lizzy! Hvad De er blevet for en smuk Pige. De vilde tænde Ild i mange unge Menneskers Hjerte, hvis her laa et Regiment i Byen. Men det sømmer sig ikke at tale om slige verdslige Ting, naar det ringer til Kirke. God Aften, Herr Major! Skal jeg have et godt Glas Enebærbrændeviin paa rede Haand til Dem, eller vil De holde Juleaften hos Dommeren?"

„Det glæder mig at see Dem, Mistress Hollistar," sagde Elisabeth; „De er den første Bekjendt, jeg har truffet, siden vi kjørte hjemmefra. Jeg finder Dem og Deres Huus uforandret, medens alle andre, lige indtil

Pladsen, hvorpaa de staae, ere mig fremmede. Jeg finder ogsaa endnu det bekjendte, kjære Skildt, som strax mindede mig om min Fætter Richard, ja endog Overskriften er den samme, endskjøndt der dengang vare forskjellige Meninger om den."

„De mener den dristige Dragon? Ja hvilket andet Navn skulde vi vælge, da —" i det samme fik hun Øie paa den Geistlige — „Er det ikke den nye Præst, Hr. Grant? Kjære Miss Lizzy, jeg vil ikke opholde Dem længere i Kulden, men hellere komme til Dem imorgen efter Gudstjenesten, for at høre om Deres Befindende. Det er vor Pligt at benytte det nærværende Øieblik paa bedste Maade, og begive os til det Huus, der staaer aabent for Enhver. Gud være med Dem og bevare Dem fra alt Ondt! — Skal jeg have Enebærbrændevinen parat til Dem i Aften, eller ikke, Major?"

Tydskeren besvarede Spørgsmaalet med „Ja," og efterat Dommeren havde talt nogle Ord med den ildrøde Vertindes Ægteherre, satte Sleighen sig i Bevægelse. De kom snart til Academiet, hvor Selskabet steg ud og gik ind.

Jones og begge hans Ledsagere vare komne nogle Minuter tidligere ad den nærmere Vei. Istedetfor strax at ile ind i den lange Sal og fryde sig over Nybyggernes Forundring, stak Richard begge Hænderne i Kjo-

lelommerne og spadserede med tilsyneladende Ligegyldighed op og ned foran Academiet.

Landsby-Indvaanerne betraadte Bygningen med den Anstand og Alvorlighed, som aldrig fattedes ved slige Leiligheder; men deres Gang røbede dog en usædvanlig Hast, der uden Tvivl var en Følge af en let tilgivelig Nysigenhed. Kun de, som kom fra Omegnen, gave sig nogle Øieblikkes Ro, førend de tilfredsstillede deres Længsel efter at see Husets Indre, og lagde uldne Dækkener paa deres Heste. Richard nærmede sig til disse Folk og spurgte om deres Familiers Befindende; han kunde nævne alle Børnenes Navne, og syntes nøie bekjendt med deres private Forhold; men man kunde ogsaa mærke paa Svarene, at han var Alles Yndling.

Nu kom en Fodgænger til fra Landsbyen og fæstede prøvende Blikke paa en nylig opført Bygning, der i Maaneskinnet kastede en lang Skygge hen ad Sneefladen. Paa den nordre Side af Academiet havde man ladet et stor, tomt, firkantet Rum blive tilovers; og ligeoverfor dette hævede den nye, endnu ufuldendte, St. Pauls-Kirke sig. Den var bleven bygget den foregaaende Sommer ved Subscription — saa hed det, endskjøndt Grundeieren næsten havde givet alle Pengene dertil. Overbeviisningen om, hvor nødvendigt det var, at have et mere passende Sted, end Academiets lange

Sal, til Gudstjeneste, vakte først Tanken om denne Bygning, hvis Oprettelse Indvaanerne saae imøde med det hemmelige Haab, at det vilde blive overladt til Dem, at afgjøre, hvilken Kirkes Skikke, der skulde antages. Denne Forventning holdt naturligviis de faa Secterere, der interesserede sig for Afgjørelsen, i en stor Spænding; endskjøndt kun enkelte yttrede noget om denne Gjenstand. Havde Dommeren bestemt erklæret sig for denne eller hiin Sect, saa havde Sagen været afgjort paa eengang; thi hans Indflydelse var altfor stor, til at man skulde modsætte sig ham. Men han afholdt sig fra enhver Indblanding i Sagen, og afslog sin Fætter Richard reent ud, at give hans Mening Overvegt, ved at erklære sig for den; endskjøndt denne allerede hemmelig havde forsikkret sine Tilhængere, at Bygningen var bestemt til den protestantisk-biskoppelige Kirke, hvortil Menigheden sikkert med Glæde vilde bekjende sig.

Men neppe var Dommerens Neutralitet bleven bekjendt, førend Richard for sildig indsaae, at han havde at bestille med et haardnakket Folk; han maatte derfor gribe til andre Forholdsregler, og hans første Forsøg bestod i, ved Fornuftgrunde, at vinde hver enkelt Person især for sin Mening. De hørte taalmodig paa ham, uden at indvende et eneste Ord, saa at Richard allerede troede, at have faaet dem Alle paa sit Partie. For nu at smede, medens Jernet var varmt, indbød

han dem alle, ved Hjelp af den offentlige Tidende, til en Forsamling, i det Haab at afgjøre Spørgsmaalet paa eengang ved Stemmefleerheden. Men hvad skeete!? Intet Menneske kom, og Richard tilbragte en af de piinligste Eftermiddage i sit Liv med at kives med Mistreſs Hollistar, der haardnakket paastod, at Methodisterne — hvortil hun hørte — var den fortrinligste Sect, og fremfor alle fortjente et nyt Gudshuus. Richard indsaae nu, at han havde været for overilet med sine Forventninger, og havde svævet i den samme Vildfarelse, som de fleste pleie, der have at bestille med dette kloge og forsigtige Folk. Nu tog han sin Tilflugt til Forstillelse, og forsøgte at naae Maalet Skridt for Skridt.

Bygningens Opførelse var ganske overdraget de Herrer Jones og Hiram. De havde i Forening bygget Herregaarden, Academiet og Fængselet; og de vare ene istand til at udkaste Planen til en saadan Bygning, som nu forlangtes. Strax i Begyndelsen vare de to Architecter blevne enige om, samvittighedsfuldt at dele Forretningerne mellem sig, saaledes, at den første skulde levere alle Tegninger dertil, og den sidste besørge Arbeidet.

For ikke at gaae Glip af denne Fordeel, besluttede Richard at anlægge Vinduerne i romersk Stiil. Da Bygningen var af brændte Stene, kunde han skjule

sit Forehavende lige til det Øieblik, da Rammerne skulde sættes ind. Han meddeelte sin Collega, Hiram, disse Planer med stor Forsigtighed, uden at røbe sit egentlige Øiemed; idet han behandlede Sagen blot som en Gjenstand for architectonisk Skjønhed. Hiram hørte opmærksomt til; men det var ikke Richard nok, da han paa denne Maade ikke kunde udgrunde, hvorvidt han vilde staae ham bi i dette interessante Punkt. Han turde jo vel ikke sige Richard aabenbart imod, da han ene stod for Bygningens Anlæg; men desto flere Hindringer lagde Hiram ham i Veien ved Udførelsen. Richards Genie vidste at bortrødde de fleste, og hvor det intet udrettede, hjalp hans Fætters aabne Pengepung. Kun een Omstændighed formaaede hverken Penge eller Genie at forandre, og det var Kirketaarnets uregelmæssige Form, som Richard, i forkortet Maalestok, havde dannet efter et af de mange smaa Taarne paa den store Cathedralkirke i London. Da Forholdene i Originalen ikke nøiagtig vare iagttagne, fik naturligviis Copien et noget lemlæstet Udseende; men efter mange Vanskeligheder havde Jones dog den Satisfaction, at see en Bygning opført, der havde største Lighed med en gammeldags Eddikeflaske. Den store Forkjærlighed for Nyt, som Colonister altid have, bevirkede, at Taarnets vanskabte Form blev langt mindre dadlet, end Vinduerne; saa-

meget var i det mindste vist, at dette Taarn ikke havde sin Lige.

Hermed sluttedes Arbeidet for det Aar, og de besværlige Spørgsmaal angaaende Indretningen af Kirkens Indre blev overladt til videre Drøftning. Richard vidste meget vel, at han vilde røbe sin Hensigt øieblikkelig ved at nævne en Kirkepult og et Chor, da saadanne Indretninger kun vare brugelige ved hans Kirke i dette Land. Men da han var bleven dristig ved de allerede høstede Fordele, vovede han at kalde Bygningen St. Pauls-Kirke, hvori Hiram var enig med ham, men raadede ham dog meget viselig at kalde den „den nye St. Pauls-Kirke," fordi han havde mindre Modbydelighed for den engelske Cathedralkirkes Navn, end for Helgenen.

Fodgængeren, som vi ovenfor nævnte som en taus Beskuer af Bygningen, var ingen anden, end meerbemeldte Squire Doolittle. Han var en høi, mager Mand, med skarpe Træk og et Ansigt, der udtrykte Klogskab og List. Richard nærmede sig ham med Monsieur le Quoi og Major Domus.

„God Aften, Squire!" — sagde Richard og nikkede ad ham, uden dog at tage Hænderne af Kjolelommerne.

„God Aften, Squire!" svarede Hiram og nikkede ligeledes.

„Det er koldt i Aften, Herr Doolittle, dygtig koldt!"

„Ja, lidt køligt er det rigtig nok," svarede Hiram.

„De betragter vor Kirke!" udbrød Richard. „Ja, den tager sig godt ud, se kun hvor Kuppelen glimrer! Jeg tør nok sværge paa, at den anden St. Pauls-Kuppel aldrig brillerer saa herlig i Londons Røg."

„Det er et skjønt Capel, som man gjerne gider see paa," sagde Hiram; „og jeg troer vist, at **Monshure Ler Quou** og Herr Penguillan ville sige det samme."

„**Certainement!** Ganske vist!" sagde den høflige Franskmand — „den er meget skjøn!"

„Ja jeg tænkte nok, at **Monshure** vilde sige det," bemærkede Hiram. „Den sidste Sirup vi fik fra Dem var fortræffelig: jeg haaber dog at De har meer af den?"

„**Oh oui!** Jo, min Herre!" svarede Monsieur le Quoi med et lille Træk paa Skulderen og intetsigende Mine. „Jeg har meer af den; og er henrykt over, at De holder af at nyde den. Men Madame Dooleet, hun befinder sig dog vel, vil jeg haabe?"

„I det mindste vel nok til at gaae ud," svarede Hiram. — „De har vel ikke Planen til det Indvendige af Kirken færdig endnu?" vedblev han, idet han vendte sig til Richard.

„Nei — nei — nei!" svarede denne hurtig; men

med et betydningsfuldt Ophold imellem hvert Nei — „det kræver Eftertanke. Vi skulle udfylde et stort Rum, og jeg frygter for, at det vil blive vanskeligt at fordele Gjenstandene. Vi maae lade en stor Plads være tom omkring Talerstolen, som jeg, i Forbigaaende sagt, ikke vil stille til Væggen, som et Skilderhuus ved en Fæstning."

„Det er almindelig Skik og Brug, at anbringe den anden Geistliges Sæde, under Talerstolen," sagde Hiram; men, som om han havde vovet formeget, vedblev han — „men hvert Land har jo sine egne Skikke."

„Det er sandt," udbrød Benjamin; „naar man seiler langs med Spaniens og Portugals Kyster, seer man hvert Øieblik et Nonnekloster stige i Veiret med saa mange Taarne, der see ud som Flag og Vimpler, at man ikke finder flere paa en tremastet Skonnert. Men ville de vide, hvorledes en Kirke skal være indrettet, saa raader jeg Dem at reise til Gammel-England; thi det er et Land, hvor man kan faae gode Modeller. Hvad St. Pauls-Kirken angaaer — endskjøndt jeg ikke har seet den, fordi Veien derhen er for lang fra Ratcliffes Landevei, eller fra Dokken — saa veed Enhver, at den er den skjønneste i Verden. Jeg forestiller mig, at vor Kirke her maa betragtes som en Deel af St. Pauls-Kirken; omtrent som et Stykke Fiskebeen i Sammenligning med Hvalfisken, og at For-

skjellen kun ligger i Størrelsen og Bygningsmaaden. **Mounsheer Ler Quau** har været i fremmede Lande og har sikkert seet Kirker nok i Frankrig. Han kan ogsaa gjøre sig Forestilling om, hvorledes en Kirke skal see ud. Ikke sandt, dette er en allerkjæreste lille Ting?"

„Den er meget passende efter Omstændighederne" — sagde Franskmanden, „meget vel indrettet; — men det er i de catholske Lande, hvor de bygge — hvad kalder De det nu — **la grande cathedrale** — den store Kirke. St. Paul i **Londres** er meget smuk, meget prægtig — meget — just hvad De kalder stor; men **monsieur Ben** maa **pardonnez moi** — forlad mig — den er ikke saa skjøn, som **notre Dame**."

„Hvad, **Mounsheer**! Hvad siger De?" raabte Benjamin med en truende Gebærde — „Er St. Pauls-Kirken ikke saa meget værd som en Dame?"

„Stille, Benjamin!" afbrød Richard ham og traadte imellem dem. „I misforstaaer Monsieur le Quoi og forglemmer Eder selv. — Der kommer Herr Grant, nu vil Gudstjenesten begynde. Lader os gaae ind i Kirken."

Franskmanden bukkede høflig, og traadte tilligemed de Øvrige ind i den lange Sal.

Ellevte Capitel.

Trods Richards og Benjamins foreneede Anstrengelser, var den lange Sal dog kun et høist simpelt og pragtløst Tempel. Simple Træbænke til Menigheden vare opstillede i Rækker og midt i Salen var et Slags Forhøining af umalede Bræder anbragt, der skulde tjene til Talerstol. Noget, der skulde ligne en Kirkepult stod foran denne Talerstol og et lille Mahagonybord, fra Herregaarden, som var bedækket med et Stykke Damast, gjaldt for et Alter. Gran- og Fyrregrene vare stukne i alle Revner og Spalter, hvoraf den hurtig opførte Bygning frembød en tilstrækkelig Deel; medens Krandse og Billeder rigelig vare ophængte langs ad de brune Vægge. Det lange, kun ved ti til femten Lys slet oplyste Værelse, hvis Vinduesklodder ikke engang vare lukkede, vilde have været en høist ubehagelig og mørk Skueplads for en Juleaftens Kirkehøitid, hvis ikke en blussende Ild i hver Ende af Salen havde udbredt en velgjørende Varme og Belysning, og derved givet det Hele et hyggeligt Anstrøg.

Begge Kjøn vare adskilte ved et tomt Rum i Midten af Værelset lige under Talerstolen; og kun faa Bænke for de vigtigste Personer i Landsbyen og Omegnen vare opstillede der. Dog var denne Udmærkelse

snarere at anse for en frivillig Tilbagetræden af de sattigere og meer ucultiverede Classer af Menigheden, end en Forrettighed for de enkelte fornemmere. Dommeren, hans Datter og deres Selskab fyldte een Bænk og ingen uden Doctor Todd anmassede sig nogen af disse udmærkede Pladser.

Richard, i Egenskab af Degn, sad paa en Stol bag et andet Bord, og Benjamin stillede sig, efter først at have kastet nogle dygtige Favnestykker i Ilden, i Nærheden af ham, for i Nødsfald at være strax ved Haanden.

Det vilde føre os altfor vidt, hvis vi indlode os paa at give en fuldstændig Beskrivelse over hele Menigheden, hvis Klædedragt var lige saa forskjellig, som Individuerne selv. Enkelte udmærkede Sager, maaskee Reliqvier fra ældre Tider, fandtes hist og her hos Fruentimmerne; men stedse i Forening med Skovbeboernes grove Beklædning. Her saae man en afbleget Silkekjole, der maaskee var gaaen igjennem tre Generationer, til et Par sorte Uldstrømper; der et Shawl, som havde alle Regnbuens Farver, over en grov Kjole af bruunt Tøi. Enhver bar et eller andet Yndlings-Klædningsstykke, og alle, baade Mandfolk og Fruentimmer, vare iførte deres bedste Stads, der rigtig nok kun bestod af hjemmegjorte Tøier. Een bar et frivilligt Artillerie-Compagnies Uniform, hvorved han engang havde

staaet i Kystlandet — blot fordi det var hans bedste Klædning. Nogle, især unge Mennesker, udmærkede sig ved lange, blaae Pantalons med røde Tresser — en Deel af Templetons lette Infanterie-Uniform — som de meest bar af Forfængelighed, for at vise sig i kjøbte Klæder. En paraderede i en tynd, stribet, med Tresser og Fryndser besat Kjole, der havde et meget lustigt Udseende; men en tyk Trøie af bruunt, hjemmegjort Tøi, der stak frem under den tynde Kjole, betryggede ham mod enhver mulig Forkjølelse.

Ansigterne, især den Deel af Menighedens, som ikke hørte til de mere dannede, udmærkede sig ved stor Overeensstemmelse i Udtrykket. Andagt og Opmærksomhed stod præget paa dem alle, forenet med en vis Godmodighed, der for Øieblikket var blandet med et Udtryk af Nysgjerrighed. Kun hist og her gjorde et Ansigt eller en Klædedragt en Undtagelse fra denne Beskrivelse. Den Koparrede, med blomstrende Ansigtsfarve, lange Been og en Kjole, der sluttede tæt om Livet, var upaatvivlelig en engelsk Emigrant. Den Blege med de skarpe Træk og fremstaaende Kindbeen var en Skotlænder, og den lille sortøiede Mand, hvis sydlige Træk og mørke Ansigtsfarve gave ham et spansk Udseende, var en Irlænder, der først nu havde lagt sin Bylt fra sig og nedsat sig som Kræmmer i Templeton. Kort sagt, Halvdelen af det nordlige Europas Nationer havde sine

Repræsentanter i denne Forsamling; endskjøndt de alle, undtagen Englænderen, lignede de Indfødte i Udseende og Klædedragt. Denne havde ikke alene bevaret sine Fædrene-Skikke i Klædedragt og Levemaade; men kjørte ogsaa sin Ploug paa samme Maade mellem Træstammerne, som han havde været vant til paa Norfolks Sletter; endskjøndt en dyrkjøbt Erfaring havde viist ham, at et klogt Folk bedre kjender sin Fordeel og hvad der efter Omstændighederne passer sig, end en tilfældig Jagttager, eller Fremmed, der maaskee af Fordom ikke vil sammenligne, eller af Indbildskhed ikke vil lære noget.

Elisabeth bemærkede snart, at hun saavelsom den Geistlige vare Gjenstandene for Forsamlingens Opmærksomhed. Derfor vovede hun i Begyndelsen blot at kaste stjaalne Blikke paa de nysbeskrevne Rariteter; men efterat man havde stampet Sneen af Fødderne, og en sagte Hosten, tilligemed andre smaa Præliminarier før Andagten, var ophørt, prøvede hun paa at see sig om med større Dristighed. Lidt efter lidt lagde Støien sig aldeles; man hørte kun Ildens Knittren og Alles Øine vare fæstede paa den Geistlige.

Da lød en stærk Trampen udenfor, som naar Nyankomne ryste Sneen af Fødderne, og strax derpaa traadte Mohegan ind, ledsaget af Leatherstocking og den

unge Jæger. Saa sagte de end gik igjennem Salen, vakte deres Komme dog Opmærksomhed.

Indianeren gik med stor Høitidelighed gjennem Mængden, og da han saae en ledig Plads ved Siden af Dommeren, indtog han den med en Mine, der tydelig udtalte, hvor nøie han kjendte sin Værdighed. Han havde svøbt sig tæt ind i sit uldne Dække, saa at det endog skjulte en Deel af hans Ansigt, og sad saaledes ubevægelig, men dog opmærksom under hele Gudstjenesten. Natty gik forbi den Plads, som hans røde Kammerat saa frimodig havde bemægtiget sig, og satte sig tæt ved Ovnen paa et Stykke Brænde med sin Bøsse mellem Knæene. Han syntes at være hensunken i just ikke behagelige Betragtninger. Ynglingen havde sat sig ved Menigheden, og anden Gang indtraadte en dyb Stilhed.

Nu reiste Her Grant sig og begyndte Gudstjenesten med den hebraiske Prophets ophøiede Ord: — „Herren er i sit hellige Tempel, lad nu hele Jorden tie!" Jones stod op, for derved at give Menigheden et Tegn til at reise sig; men hans Exempel behøvedes ikke; thi den Geistliges høitidelige Ord havde næsten magisk frembragt dette. Efter en kort Pause fortsatte Herr Grant sit Foredrag. Dyb Stilhed herskede rundt omkring, og man hørte blot Præstens klare, udtryksfulde Stemme; men nu forlod Richard, der pludselig saae

at noget manglede, sin Plads, og sneg sig paa Tæerne ud af Salen.

Da Herr Grant under Bønnen sank paa Knæe, fulgte Menigheden for saavidt hans Exempel, at de satte sig igjen; men intet formaaede den siden efter til at reise sig en masse. Enkelte Personer reiste sig vel Tid efter anden; men den større Mængde blev siddende ubevægelig, da denne Ceremonie snarere forekom dem som et Skuespil, end som en gudelig Handling, hvori de alle skulde deeltage. Forladt af sin Degn vedblev Præsten at læse; men intet Svar fulgte. Han gjorde en lille, høitidelig Pause efter hver Bøn — men hver Gang udeblev Svaret.

Elisabeths Læber bevægede sig vel, men frembragte ikke en Lyd. Vant til den fuldstændige Gudstjeneste i Hovedstadens Kirker, fandt hun rigtig nok denne Omstændighed meget stødende, da i det samme en blid, qvindelig Røst sagte gjentog Præstens Ord: „Vi have efterladt de Ting, vi skulde have udført!" Forundret over, paa dette Sted at finde et qvindeligt Væsen, der var istand til, i saa høi Grad at bekæmpe den medfødte Undseelse, vendte Miss Temple sit Blik til den Side, hvorfra Stemmen kom. Hun saae et ungt Fruentimmer knæle i nogen Frastand, med Øinene fæstede paa sin Bønnebog. Den Fremmede, thi det ansaae vor Heltinde hende for, havde en meget fiin Skabning, hen-

des Dragt var meget reenlig og klædelig, uden at være riig eller moderne; og hendes blege Ansigt, der bar Præg af Tungsindighed, var meget yndigt. To eller tre Svar lød endnu fra den unge Piges Læber, der bleve understøttede af en skjøn, mandig Stemme fra den anden Ende af Salen; Elisabeth gjenkjendte strax den unge Jægers Røst, søgte at bekæmpe sin Undseelse og istemmede Bønnen sagte og skjelvende.

Medens dette foregik, havde Benjamin meget ivrig bladet i sin Bønnebog, uden dog at kunne finde det rigtige Sted. Men førend den Geistlige kom til Enden af Bønnen, traadte Richard atter ind af Døren og gjentog, idet han gik igjennem Salen, Svaret med stærk Stemme. Han bar en lille Kasse uden Laag, paa hvis ene Side Tallene 8 og 10 varede malede med sort Farve. Efter at han havde sat den paa Talerstolen, som en Fodskammel til Præsten, vendte han just til rette Tid tilbage til sin Plads, for at udraabe et lydeligt „Amen." Forsamlingens Blikke vendte sig strax, da Richard traadte ind med sin besynderlige Byrde, fra den Geistlige paa ham, men da de vare vante til at see ham beskjeftiget med alle Slags Forretninger, fæstede de snart deres Øine igjen paa Præsten.

Lang Erfaring havde lært Herr Grant at virke Gavn ved sit geistlige Embede. Han kjendte sine Tilhøreres Characteer og ringe Grad af Cultur, og vidste

tillige, at dette Folk hengav sig gjerne til Spidsfindighed og nøie Undersøgelser, hvoraf de ikke alene vilde betragte nye Indretninger med Skinsyge, men ogsaa med Harme. Han samlede sin Menneskekundskab ved daglig at studere Naturens store Bog; og da han ret godt vidste, hvor farligt det var at stride mod Uvidenheden, saa gjorde han sig først Umage for at bortrødde denne ved klare og grundige Begreber, førend han paatvang dem en bedre Overbeviisning. Hans Orthodoxie hang ikke ved Præstekjolen; han kunde bede med Andagt og Inderlighed, selv naar indtrufne Omstændigheder berøvede ham Degnens Bistand, ja man havde endog hørt ham holde en evangelisk Prædiken med den ham egne Veltalenhed uden at han tog et fiint, hvidt Lommetørklæde til Hjelp.

I nærværende Tilfælde lempede han sig i flere Punkter efter Menighedens Fordomme; og da han havde endt sin Tale, maatte enhver af Tilhørerne tilstaae, at Ceremonierne vare langt mindre papistiske og anstødelige, og stemmede meget overeens med deres egne Begreber om kirkelig Andagt, end de havde ventet sig af en med saa mange Formaliteter overlæsset Gudstjeneste. I sin Prædiken gjorde den Geistlige sig Umage for at holde den strengeste Middelvei mellem hine overspændte Formularers mystiske Læresætninger, der daglig indvikle deres Bekjendere i de absurdeste Modsigelser, og det

moralske Overherredømmes ypperlige Forskrifter, der bringe Sædelæreren i Classe med Forløseren. Han maatte nødvendigviis prædike over bestemte Læresætninger; thi ellers havde hans trættekjære Tilhørere troet, at han undgik dem af Mangel paa Duelighed til at forsvare dem. Vi have allerede bemærket, at Nybyggerne, ifølge deres forskjellige Religionslærdomme, vare vante til at see hver Sect følge sine særegne Forskrifter; havde han ligegyldig tilsidesat blot en eneste af disse, vilde det have svækket hans Indflydelse betydelig. Men Herr Grant forstod saa kunstig at sammenblande de almindelig antagne Meninger om den christelige Tro med sin egen Kirkes Læresætninger, at kun Faa bleve urolige over disses Nyhed, endskjøndt Ingen ganske var undtagen fra hans Grundes Indvirkning.

„Mine elskede Tilhørere!" — saaledes sluttede han „sit Foredrag — „naar vi see hen til Menneskenes Cha„racteerforskjellighed, som Opdragelse, udvortes Omstæn„digheder, saavelsom legemlig og aandelig Stilling nød„vendig frembringer, kan det ingenlunde vække vor For„undring, at Troesformularer af saa forskjelligt Slags „kunne fremstaae af en Religion, der rigtig nok er aaben„baret, men hvis Aabenbaringer ere blevne fordunklede „i Tidens Løb, idet dens Læresætninger snart bleve fore„dragne i Parabler, snart i et med Metaphorer og Lig„nelser overlæsset Sprog. I de Materier, hvor de

„Lærde, efter deres bedste Overbeviisning, have været „nødte til at være af forskjellig Mening, maae natur„ligviis de Ulærde ogsaa blive uenige. Men til Lykke „for os, mine Brødre, udspringer den guddommelige „Kjærligheds Væld af en saa reen Kilde, at den umulig „kan tabe sin Klarhed under sit Løb. Hvo der drikker „af dette saliggjørende Vand, føler den Retfærdiges „Rolighed i sit Bryst; et evigt, over Alt ophøiet Liv „gjennemtrænger ham, og han erkjender Skaberens „Værker, saavidt de ere synlige for os Mennesker. Gud„dommens Hemmelighed er ogsaa dens Værkers Hem„melighed. En tydelig, klar Kundskab om Naturen, „Guds Magt og Majestæt kan vel skjenke os Overbe„viisning, men ikke Tro. Naar man fordrer, at vi „skulle rette os efter Læresætninger, der ikke staae i „nogen synlig Overeensstemmelse med den menneskelige „Viisdoms Slutninger, saa lader os ikke glemme, at et „saadant Bud er givet os af en uendelig Viisdom. „Det maa være os nok, at det, der er aabenbaret, er „tilstrækkeligt til at vise os den rette Vei og lede vore „Skridt til hiin store Indgang, der fører til det evige „Dagslys. Da kunne vi i Ydmyghed haabe, at det „himmelske Lys vil adsprede de jordiske Argumenters „Spidsfindighed, og at en Række af velsignelsesrige Aar „vil følge paa Prøvelsens Time, som Guds Naade sci„rende har ladet os overstaae. Alt, hvad der nu fore-

„kommer os dunkelt, vil da straale i det klareste Lys,
„og hvad der tykkes vore nærværende Følelser at være
„uforeneligt med vore begrændsede Begreber om Barm-
„hjertighed, Retfærdighed og Kjærlighed, vil være op-
„klaret af Sandhedens Lys og aabenbare os en alvidende,
„almægtig Guds Gjerninger."

„Hvor lærerigt, mine Brødre, vil ikke Tilbage-
„blikket paa vore Børneaar og Ungdoms Tilbøieligheder
„være for enhver af os; hvor forskjellig vil ikke den
„selvsamme faderlige Revselse forekomme det lidende
„Barn og den modne Mand. Naar Sophisten troer
„at kunne fortrænge Indskydelserne fra oven ved sin
„jordiske Viisdoms overmodige Theorier, saa vil han snart
„erkjende sin egen, svage Forstands ringe Omfang —
„og holde inde; han vil ære Guds Viisdom saavel i
„det Synlige som Usynlige; — kort sagt, Ydmyghed
„vil træde i Stedet for Stolthed, og en nye Tro og
„et nyt Liv vil oprinde for ham."

„Denne Betragtning, mine Tilhørere, indeholder
„rigelig Trøst og mange ypperlige Lærdomme, der, vær-
„dig anvendte, kunne forbedre og styrke det svage Men-
„neske paa hans jordiske Vandring. Det er en salig-
„gjørende Overbeviisning. at vi kunne nedlægge alle vor
„ængstelige Naturs Tvivl paa Dørtærskelen af Guddom-
„mens Bolig, hvorfra de, ved den store Indgangs Aab-
„ning, ville forsvinde som Morgentaagen for den opgaa-

„ende Sol. Den lærer os videre at kjende den men=
„neskelige Magts Ufuldkommenhed, viser os de mangfol=
„dige svage Sider, hvorfra dens Slægts grumme Fjende
„kan angribe os; advarer os for den vrange Mening,
„at vi ere stærke, naar vi ere allersvagest, der kun for=
„maaer at frembringe en høi Grad af Forfængelighed;
„viser os den store Forskjel imellem den ene saliggjørende
„Tro og en philosophisk Guddomslæres falske Slutnin=
„ger; og lærer os endelig, hvorledes vi skulle prøve os
„selv og udføre gode Gjerninger. Af den christelige
„Kjærligheds gode Handlinger kan man gjenkjende An=
„gerens Frugter. Jeg taler ikke blot om den christe=
„lige Kjærlighed, der lærer os at hjelpe den Træn=
„gende og trøste den Lidende; men om den almindelige
„Menneskekjærlighed, der opfordrer os til at elske alle
„Mennesker, at dømme med Mildhed og ikke fordømme
„Nogen."

„Mine Brødre! Ydmyghed er den Lærdom, vi
„kunne uddrage af denne Betragtning. Der finder kun
„en ringe Forskjel Sted imellem vor Troes Hovedmo=
„menter og hine Christnes, der erkjende Frelserens gud=
„dommelige Egenskaber og forlade sig paa hans Mæg=
„ling. Men Kjætterier have vanhelliget enhver Kirke,
„og Adskillelser ere Stridens uundgaaelige Følger. For
„at forebygge slige Farer og for at betrygge Enighe=

„den imellem sine Efterfølgere, har Christus oprettet „en synlig Kirke og anordnet kirkelige Skikke."

„Vise og gudfrygtige Mænd, vor Religions Fædre, „have anvendt deres Tid paa at opklare Sprogets Dun„kelhed, og Frugten af deres Erfaringer og Granskning „er givet os i Form af den evangeliske Lære. Hvor „velgjørende denne er for os, have vi allerede beviist. „Den alvise Gud give, at den maa være os og alle dem, „der iagttage dens Bud og Liturgie til Nytte for Frem„tiden. Og nu o. s. v."

Med denne behændige Hentydning paa sine egne Troesformer og kirkelige Skikke sluttede Herr Grant sin Prædiken. Dyb Stilhed og Opmærksomhed havde hersket, medens han talede; og blev end ikke Bønnen udført paa den rigtige Maade, saa skeete det dog ikke af forsætlig Ringeagt for den Liturgie, som Præsten sigtede til; men af dette Folks Vane, der ganske skyldte sine Forfædres Læresætninger sin Existens som Nation. Hiram Doolittle verlede rigtig nok nogle hemmelige misfornøiede Blikke med enkelte af Menigheden, men det blev ogsaa derved; og Menigheden forføiede sig stille og anstændig bort, efter at have modtaget Velsignelsen af Herr Grant.

Tolvte Capitel.

Da Forsamlingen begav sig bort, nærmede Herr Grant sig med den unge Pige, som vi omtalte i foregaaende Capitel, til den Plads, hvor Dommeren og Elisabeth sade, og forestillede hende for dem som sin Datter. Hun blev saa hjertelig og venskabelig modtaget, som man kunde vente efter Landets Skik og af Mangel paa godt Selskab. Dommeren, der heller ikke kjendte den Geistliges Datter, frydede sig over at kunne byde sit eneste Barn nogen Erstatning for Stadens selskabelige Glæder i det eensomme Templeton. Elisabeth, der blev indtaget af den unge Piges ydmyge Beskedenhed og elskværdige Udvortes, søgte ved sin egen Lethed og Munterhed at overvinde den Fremmedes Undseelse; og det lykkedes hende virkelig i den Grad, at de to unge Piger efter ti Minuters Forløb vare saa godt bekjendte med hinanden, at de ikke alene aftalte hyppige Sammenkomster i de følgende Dage, men for den halve Vinter.

„Saa sagte, saa sagte, min kjære Miss Temple!" — sagde den Geistlige. „De bringer min Datter til at hige efter for mange Adspredelser. Betænk, at hun bestyrer mit Huus, og at det vilde blive ganske forsømt,

hvis Loviſe vilde modtage blot Halvdelen af Deres godhedsfulde Indbydelſer."

„Og hvorfor ſkulde det ikke blive forſømt?" ſpurgte Eliſabeth. „De ere kun to, og jeg er overbeviiſt om, at min Fader med Glæde vilde lade ſit Huus ſtaae aabent for ſaa kjære Gjæſter. Selſkab er et Gode, ſom man i denne Udørken ikke maa forſpilde for nogle Formers Skyld; og jeg har ofte hørt min Fader ſige, at Gjæſtfrihed ikke er en Dyd i nyoprettede Stater; thi derſom Gjæſten blot beſidder nogle gode Egenſkaber, ſaa viſer han Verten en langt ſtørre Gunſt ved ſit Beſøg, end denne ham ved den venſkabeligſte Modtagelſe."

„Den ædle Maade, hvorpaa Herr Temple udøver Gjæſtfriheden, ſtadfæſter deres Ord," ſvarede den Geiſtlige — „men man maa intet overdrive. De ſkal ſee os tidt nok, iſær min Datter, naar mine Forretninger nøde mig til at gjøre ſmaa Reiſer i de forſkjellige Dele af Landet. For at faae nogen Indflydelſe hos et Folk ſom dette," vedblev han, idet han kaſtede et Blik paa nogle omkringſtaaende Individuer, „maa en Geiſtlig fremfor alt vogte ſig for, ikke at opvække Misundelſe; og det vilde uundgaaelig blive Tilfældet, hvis jeg boede under et ſaa prægtigt Tag, ſom Herr Temples."

„Taget behager altſaa ogſaa Dem, Herr Grant!" udbrød Richard, der imidlertid havde ſlukket Ilden og ſyſlet med andre ſlige Smaating, og netop var kommen

hen til dem, da den Geistlige sagde disse Ord. — „Det glæder mig, at jeg dog eengang træffer paa en Mand af Smag; thi min værdige Fætter Duke behager at tillægge mit Tag alle mulige Øgenavne, endskjøndt han, som jeg bedst kan bevidne, er en ret god Dommer, men en jammerlig Tømmermand. Nu, bedste Herr Grant, jeg troer dog vi kunne sige, uden at rose os selv, at Gudstjenesten i Aften er bleven holdt meget godt, i det mindste saa godt, som det er muligt uden Orgel. Skolemesteren sang Psalmen ret godt for; jeg pleier ellers stedse selv at gjøre det; men paa den sidste Tid synger jeg blot Bas. Man kan ikke destomindre lægge megen Kunstfærdighed for Dagen ved at synge Bas, og man har derved den bedste Leilighed til at vise en fuld, dyb Stemme. Benjamin har ogsaa en dygtig Basstemme, kun Skade, at han ikke altid kan faae Ordene med. Har de nogensinde hørt ham synge Visen — „„Bugten ved Biscaya?"

„Jeg troer næsten, at han opvartede os med en Deel af den i Aften," sagde Marmaduke smilende — „idet mindste hørte jeg af og til en frygtelig Trille, og jeg troer, at Benjamin, ligesom saa mange Andre, der excellere særdeles i en vis Ting, blot indskrænker sig til den. Han har i Sandhed en forunderlig Forkjærlighed for en bestemt Tone, som han giver til Bedste med en beundringsværdig Selvtillid. Men kommer nu,

mine Herrer! Veien er ryddelig, og Sleighen venter. God Nat, Herr Grant! God Nat, Miss Grant! Forglem ikke at indfinde Dem imorgen til Middagstaffel under det chorintiske Søiletag."

Derpaa adskiltes Selskabet. Mohegan havde endnu ikke forladt sit Sæde. Han sad i dybe Tanker med Hovedet indsvøbt i det uldne Dække, og syntes lige saa lidt at have bemærket de Bortgaaende, som de den tilbageblivende Høvding. Natty sad ligeledes endnu paa Brændestykket og støttede Hovedet paa den ene Haand, medens han holdt Bøssen med den anden. Hans Ansigt udtrykte stor Utilfredshed, og de urolige Blikke, som han hyppigen havde kastet omkring under Gudstjenesten, røbede tydelig nok hans Utaalmodighed. At han hidtil var bleven siddende, skeete af Ærefrygt for den indianske Høvding, som han ved enhver Leilighed viste den største Agtelse.

Disse to gamle Skovboeres unge Ledsager stod ved den udslukte Ild og ventede paa sine Staldbrødres Opbrud. Forresten var Salen, med Undtagelse af denne Gruppe og Præsten med sin Datter, ganske tom. Nu reiste Johyn sig, kastede det uldne Dække tilbage, strøg sit lange sorte Haar fra Ansigtet og nærmede sig den Geistlige med udstrakt Arm.

„Jeg takker Dig, Fader!" sagde han høitidelig. „De Ord, Du har talt efter Maanens Opgang, ere

stegne til Himlen, og den store Aand, er tilfreds. Hvad Du har sagt dine Børn, ville de lægge paa Hjertet, og de ville blive gode." Han holdt et Øieblik inde; men tilføiede derpaa, idet han rettede sig stolt iveiret. „Naar den Time kommer, da Chingachgook skal vende tilbage til sin Stamme mod den opgaaende Sol, og den store Aand fører ham med Aande i Brystet over Søer og Bjerge, da skal han berette sit Folk dine gode Ord, og det vil troe ham; thi hvo kan sige, at Mohegan nogensinde har løiet?"

„Mohegan overlade det til Guds Godhed og Barmhjertighed" — sagde Herr Grant, hvem Indianerens stolte Opførsel mishagede — „saa vil han ikke føle sig forladt. Det Hjerte, som er fuldt af Kjærlighed til Gud, har intet Rum til Synden. Dem, unge Menneske," sagde han, idet han vendte sig til Edward, „hvem jeg allerede skylder mit Livs Frelse, aflægger jeg herved min hjerteligste Tak for den gudfrygtige og fromme Maade, hvorpaa De understøttede mig i Dag i min piinlige Forlegenhed. Det skulde glæde mig meget, undertiden at see Dem i mit Huus; maaskee lykkes det mine Lærdomme, at føre Dem videre frem paa den Bane, som de efter mit Skjønnende har betraadt. I disse Skove at finde en Mand af deres Alder og Udseende, der nøie kjender alt, hvad der hører til vor Kirkes hellige Skikke, er noget saa usædvanligt, at det

ganske hæver alle fremmede Forhold imellem os. De synes at være meget bekjendt med alle Gudstjenestens Ceremonier; ja, jeg bemærkede ikke engang nogen Bønnebog i Deres Haand, endskjøndt Herr Jones havde fordeelt flere omkring i Salen."

„Det vilde være underligt, om jeg ikke skulde kjende alle vor Kirkes Skikke, da jeg, saavelsom mine Paarørende, er døbt og opdragen deri," svarede Ynglingen beskeden; „desuden har jeg hidtil aldrig bivaanet nogen anden offentlig Gudstjeneste. Alle andre Former vilde forekomme mig lige saa fremmede, som Deres vare for den forsamlede Menighed i Aften."

„Det er mig en sand Glæde, at høre Dem tale saaledes, kjære, unge Mand!" sagde den Geistlige og trykkede Ynglingens Haand med Varme. „De maa følge hjem med — min Datter er Dem endnu Tak skyldig for mit Livs Frelse. Kun ingen Indvendinger. Denne værdige Indianer og Deres Ven Natty ville ledsage os."

„For min Deel," afbrød Natty ham, „maa jeg svare nei. Jeg har nødvendigere Ting at besørge hjemme. Ynglingen maa derimod for mig gjerne drage med Dem; han er vant til at omgaaes med Præster og snakke om geistlige Sager, saavelsom gamle John, der allerede i den gamle Krigs Tider, blev christnet af Moravianerne. Jeg er kun en jevn, ulærd Mand, der

vel i fordums Dage har tjent sin Konge og sit Fædreneland tro mod Franskmændene og de Vilde, men aldrig givet sig af med Lærdom. Jeg kjender intet Bogstav, og saae endnu aldrig i en Bog; jeg veed desuden heller ikke, hvortil sligt nytter. Jeg er ingen Ven af huuslige Sysler, men holder af at arbeide i det Frie — hvor ofte har jeg ikke i eet Aar skudt to hundrede Stykker Bævere, andet Vildt uberegnet. Hvis De ikke troer mine Ord, saa spørg Chingachgook; thi det skeete i det Indre af Delawarernes Land, og den gamle Mand kan bevidne, at jeg taler Sandded."

„Jeg tvivler ingenlunde om, min Ven, at De i Deres yngre Aar har været en tapper Kriger og dygtig Jæger," sagde den Geistlige; — „men der udfordres mere, for værdig at berede sig til sit forestaaende Endeligt. De har vel sagtens hørt, at unge Mennesker kunne døe, men gamle derimod skulle døe."

„Tro kun ikke, at jeg er saa taabelig, at indbilde mig, at jeg skulde kunne leve evig. Hvo, der, som jeg, har færdedes med de Vilde i Skovene og tilbragt de hedeste Maaneder ved Søbredderne, veed dette, uden at De behøver at sige ham det. Vel har jeg en stærk Helbred og kan udholde meget; men jeg skal og maa døe lige saa vel som alle andre Menneskenes Børn. Men jeg har ikke længere Tid at staae her og sladdre; alvorlige Forretninger kalde mig."

Leatherstocking blev haardnakket ved sin Paastand, at vende tilbage til Hytten; men den unge Jæger og den gamle John gave efter for den Geistliges gjentagne Bøn, om at ledsage ham til hans Bolig, som Richard i sin Tid havde bygget ham, og saaledes skiltes da Natty fra dem.

Efterat de vare gaaede gjennem den første Gade, bøiede den Geistlige om ad en smal Markvei, paa hvis fastfrosne Sneeflade selv den unge Pige bevægede sig med Lethed. Maanen belyste det lille Selskab, der, idet den Ene gik bag efter den Anden, afgav et besynderligt Syn. Præsten gik foran i sin fine sorte Embedsdragt og vendte hyppig sit milde, venlige Ansigt om, for at see efter de Andre. Efter ham fulgte den gamle Indianer med blottet Hoved; hans sorte Haar hang ned over Ansigtet, og han havde svøbt det uldne Dække fast om Brystet. Naar man betragtede hans mørke, muskuløse Ansigt i Maaneskinnet, troede man at see et Billede af Alderdommen, der havde udholdt et Aarhundredes Vinterstorme, uden at tilintetgjøres. Dreiede han derimod Hovedet, og Maanens Straaler faldt paa hans sorte fyrige Øine, saa læste man deri utæmmelige Lidenskaber og dristige, frie Tanker. Miss Grant, hvis ranke Skabning kun var slet betrygget mod Kulden, fulgte efter den mørke Gamle, og den unge Jæger sluttede Toget.

Den Geistlige brød først Tausheden, idet han sagde til Ynglingen: „Det er sandelig en saa mærkelig Omstændighed, at finde en Mand paa Deres Alder, der ikke lod sig lede af Nysgjerrighed til at besøge en anden Kirke, end den, hvori han er opdragen, at jeg ikke kan undertrykke det Ønske, at lære Dem nøiere at kjende. Deres Opdragelse maa have været fortræffelig; det kan man tydelig bemærke af Deres Sprog og Opførsel. I hvilken Stat er De født, Herr Edward? thi saaledes kaldte Dommeren Dem, saavidt jeg mindes."

„I denne."

„I denne? Efter Deres Dialect at dømme, troede jeg det ikke; og jeg bemærkede heller ikke nogen af de Districters Eiendommeligheder hos Dem, som jeg kjender. Derfor kan jeg ikke andet end troe, at De meest har levet i store Stæder; thi kun disse ere saa lykkelige, for bestandig at være i Besiddelse af vor Kirkes ypperlige Lærdomme."

Den unge Jæger gjorde sig forgjæves Umage for at undertrykke et Smiil over den Geistliges Ord, der ved sine Spørgsmaal tydelig røbede, fra hvilket Land han selv var kommen; men ikke destomindre blev han ham, af Grunde, der stode i Forbindelse med hans nuværende Stilling, Svaret herpaa skyldig.

„Det glæder mig at have truffet Dem. Et saa uforderret Gemyt, som Deres, vil ikke aflade, at van-

dre paa den rette Vei. De har sikkert bemærket, hvormeget jeg maatte rette mig efter mine Tilhørere i Aften. Den gode Herr Jones bad mig om at holde Communion og hele Morgenandagten; men til Lykke kræver Kirkeloven ikke dette om Aftenen. Det vilde have mishaget den nye Menighed; men jeg tænker derimod at ville uddele Sacramentet imorgen. Vil de communicere, min unge Ven?"

„Jeg troer det ikke," svarede Ynglingen med nogen Forlegenhed, der blev større, da Miss Grant betragtede ham med forundrede Blikke. „Jeg er bange for, at jeg ikke er beredet dertil; thi jeg traadte endnu aldrig til Alteret, og ønsker heller ikke at gjøre det nu, saalænge mit Hjerte er beskjeftiget med saa mange verdslige Ting, som i nærværende Øieblik."

„Enhver maa selv bedst kunne dømme derom," svarede Herr Grant, „endskjøndt jeg troer, at en Yngling, der aldrig har ladet sig forlede til at følge falske Læresætninger og som i saamange Aar har høstet Gavn af vor Kirkes herlige Lærdomme trøstig tør nærme sig Alteret. Men det er en vigtig, høitidelig Fest, som ingen bør deeltage i, der ikke mener det ganske alvorlig. Deres Opførsel i Aften mod Dommeren røbede en bitter Følelse, der tydede paa en af de farligste menneskelige Lidenskaber. — Vi ville gaae over denne lille

Bæk; jeg haaber, at Isen er stærk nok til at bære os Alle. Vær forsigtig, mit Barn."

Medens han talede saaledes, vare de komne til en af de smaa Bække, der udgyde sig i Søen. Han saae sig om efter sin Datter og bemærkede, at Jægeren hjalp hende over. Efter at de alle lykkelig vare komne over, vedblev han: — „Det bliver stedse Uret, at give slige Følelser Rum i sit Hjerte, men i Særdeleshed i dette Tilfælde, hvor det tilføiede Onde ikke var forsætligt."

„Min Fader taler godt," sagde Mohegan og stod stille, hvorved de Andre ogsaa bleve nødte til at standse — „han taler som Miquon. Den hvide Mand maa handle, som hans Fædre have lært ham; men i den ungeØrns Aarer flyder en Delawarer-Høvdings Blod; det er rødt, og den Plet, det frembringer, kan kun aftvættes med en Mingos * Blod."

Forundret saae Herr Grant paa den Talende. Han havde ikke ventet at høre slige Ord af en Mands Mund, der bekjendte sig til den christelige Religion. Truende hævede han sin Haand, og sagde — „John, John! er det den Religion, Du har lært af Moravianerne? — Dog nei, jeg vil ikke være saa ukjærlig, at forudsætte sligt. De ere et fromt, stille, blidt Folk, og ville ingenlunde give slige Lidenskaber Medhold.

* d. e. hans Fjendes.

Mindes Dig vor Frelsers Ord — „Men jeg siger Eder, elsker Eders Fjender, velsigner dem, som Eder forbande, gjører vel mod dem, der hade Eder, og beder for dem, som fornærme og forfølge Eder —" Det er Guds Bud, John, og hvo der ikke følger det, kan aldrig haabe at vorde salig."

Indianeren hørte opmærksomt paa den Geistlige; den usædvanlige Ild i hans Øine mildnedes, og hans Ansigtsmuskler bleve atter rolige. Han rystede sagte med Hovedet og fulgte derpaa taus den inderlig bevægede Geistliges raskere Skridt. Edward bemærkede, at den unge Pige ikke formaaede at følge Mændenes hurtige Skridt paa den ujevne Vei; han blev derfor tilbage hos hende, og sagde: „De er træt, Miss Grant! Sneen giver efter, og De kan ikke holde Skridt med Mændene. Gaa her paa Kanten og støt Dem ved min Arm. Hiint Lys kommer formodentlig fra Deres Faders Huus; men det synes dog at være temmelig langt borte."

„Jeg er ingenlunde træt," svarede en sagte, skjelvende Stemme; „men den indianske Høvdings Tale og Adfærd har forfærdet mig. O, hans Diekast var frygteligt, da han vendte sig mod Maanen. — Men, jeg forglemmer, at han er Deres Ven, maaskee endogsaa Deres Paarørende; og dog er jeg aldeles ikke bange for Dem."

Den unge Mand bad hende nu indstændig, at tage ham under Armen, og saaledes understøttet gik hun atter rask fremad.

„De lader til at kjende meget lidt til dette Folk," sagde han, „ellers maatte De vide, at Hævn er en Dyd hos Indianerne. Man lærer dem fra Ungdommen af, ikke at taale nogen Fornærmelse uhævnet, og ikkun Gjæstfrihedens strenge Pligter kunne sikkre En mod deres Hævn, hvor det staaer i deres Magt, at udøve den."

„Min Herre," sagde Miss Grant og trak uvilkaarlig sin Arm til sig, „De er dog sikkert ikke opdraget i disse uchristelige Grundsætninger?"

„Det Svar, jeg gav Deres Fader, at jeg er opdragen efter hans Kirkes Lærdomme, kunde være tilstrækkeligt," svarede han; „men jeg føier endnu til for Deres Skyld, at Læren om at tilgive mine Fjender er tidlig bleven mig indprentet. I den Henseende troer jeg ikke, at jeg har meget at bebreide mig; og jeg skal stedse bestræbe mig for, at det skal blive endnu mindre."

Medens han sagde dette, havde han paa ny budet hende Armen, som hun nu ogsaa rolig modtog.

Den Geistlige og Mohegan vare imidlertid komne til Huset, og ventede udenfor paa de Tilbageblevne. Herr Grant havde talt meget ivrig om Indianerens onde Tilbøieligheder, og søgt ad udrødde dem ved gode

Lærdomme. Nu vare ogsaa den unge Jæger og Loviſe komne til, og de traadte derpaa alle ind i Huſet.

Dette laa noget fra Byen, midt paa en Slette, der var omgiven af fældede Træer, hvis ſneebedækte Stubbe kneiſede rundt omkring. Intet Træ eller Buskads var at ſee, og Huſets Ydre afgav et uvenligt og ufuldendt Syn, ſom characteriſerer de fleſte hurtig opbyggede Vaaninger i et nyt Land. Det Indre lignede derimod ikke det ſlette Ydre, og udmærkede ſig ved en overordentlig Reenlighed og behagelig Varme.

De traadte ind i et Værelſe, der vel egentlig ſkulde tjene til Gjeſteværelſe; men den ſtore Kamin med ſine Kogeindretninger viſte tydelig nok, at det brugtes til Huusholdnings-Forretninger. Ildens klare Skin gjorde Lyſet unødvendigt, ſom Loviſe havde tændt, da de faa Meubler bleve tilſtrækkelig oplyſte af det førſte. Gulvet var bedækket med et Tæppe, der var ſammenſat af forſkjellige Stykker Tøi — en dengang og for nærværende Tid meget almindelig Luxusartikel; kun Hjørnerne af Værelſet vare ubedækkede og udmærkede ſig ved en blendende Hvidhed. Thee- og Arbeidsbordet, ſaavelſom et gammeldags Mahagony-Bogſkab, røbede Beſidderens høiere Stand; men Stolene, Spiſebordet og de øvrige Meubler vare yderſt ſimple. Nogle Broderier og Tegninger hang paa Væggene; de førſte vare udførte med megen Omhu, endſkjøndt Udkaſtet ikke var

fortrinligt, men de Sidste lede af en stor Mangel paa begge Dele.

Et af Broderierne forestillede et Gravmæle, hvorover et ungt qvindeligt Væsen grædende bøiede sig; en Kirke med buede Vinduer indtog Baggrunden. Paa Gravstenen stod flere Personers Fødsels- og Dødsdage, der samtlige bare Navnet „Grant." Et flygtigt Blik derpaa var tilstrækkeligt til at underrette den unge Jæger om den Geistliges huuslige Stilling. Han læste paa Gravstenen, at den stakkels Grant var Enkemand, og at hans Ledsagerinde, den uskyldige, bly Pige, var den eneste Datter, han havde beholdt tilbage af sex Børn.

Under disse stumme Betragtninger havde det lille Selskab taget Plads ved Ilden; og da Lovise, efter at have aftaget en tynd Pels af falmet Silketøi og en stor Straahat, der passede bedre til hendes Ansigt, end til Aarstiden, ogsaa havde sat sig paa en Stol imellem sin Fader og den unge Jæger, vedblev hiin saaledes: „Jeg haaber, min unge Ven, at Deres gode Opdragelse for største Delen har udrøddet hine hævngjerrige Grundsætninger, der maaskee vare Dem medfødte; thi, hvis jeg har forstaaet John rigtig, saa flyder der delawarisk Blod i Deres Aarer. Forstaa mig ret, hverken Farve eller Herkomst bestemmer Menneskets Fortjeneste, og ikke Enhver, der gjør Krav paa at være beslægtet med dette

Lands oprindelige Besiddere, kan betræde disse Bjerge med den letteste Samvittighed."

Mohegan vendte sig høitidelig til Taleren, og sagde med den Indianerne egne, betydningsfulde Mine: „Fader, Du er endnu i dit Livs Sommer, og dine Lemmer ere unge. Stig op paa de høieste Fjelde og skue omkring Dig. Alt, hvad Du seer, fra Solens Opgang til dens Nedgang, fra Bredderne af den store Flod og lige til de mindste Kilder i Bjergenes Indre — alt tilhører ham. I hans Aarer flyder Delawarernes Blod, og hans Rettigheder ere store. Men Miquons Broder er retfærdig; han vil dele Landet i tvende Dele, saaledes som Floden allerede adskiller det, og han vil sige til den unge Ørn: „„Du Delawarernes Søn! tag det, behold det og vær en Høvding i dine Fædres Land."""

„Det vil han aldrig sige!" udbrød Jægeren med stor Heftighed. „Ulven i Skoven er ikke graadigere efter Bytte, end denne Mand efter Guld, og hans Snigen efter Rigdom ligner en Slanges Bevægelser."

„Hold inde, hold inde, min Søn!" afbrød Herr Grant ham. „Slige Vredesudbrud maae De søge at dæmpe. Den tilfældige Fornærmelse, som Dommeren tilføiede Dem, har opflammet Følelsen af Deres arvelige Had; men betænk, at det ene var uforsætligt, og det andet en Følge af de politiske Omvæltninger, hvori store Konger og mægtige Nationer gik til Grunde.

Hvor ere Philisterne blevne af, der saa ofte holdt Israels Børn i Slaveri? eller Staden Babylon, der svælgede i Vellyst og Laster og i sit drukne Overmod kaldte sig Nationernes Dronning? Tænk paa den hellige Bøn i vort Litanie, hvorved vi anraabe Gud om „„at det maa behage Dig, at tilgive vore Fjender, Forfølgere og Bagvaskere, og at omvende deres Hjerter.““ Den Uret, som de Indfødte have lidt, maa tilskrives hele Folket og ikke Dommeren Temple alene. Deres Arm vil snart faae sin forrige Kraft og Styrke tilbage."

„Denne Arm!" gjentog Jægeren haanlig, sprang op, og gik op og ned i Værelset med store Skridt. „Troer De, min Herre, at jeg holder Manden for en Morder? — O nei, til en saadan Forbrydelse er han altfor feig. Lad kun ham og hans Datter svælge i Yppighed — Gjengjeldelsens Time kommer nok! Nei, nei, nei!" vedblev han roligere — „Mohegan havde rigtig nok Grund til den Formodning, at han saarede mig forsætlig; men den Ubetydelighed er det ikke værdt længere at tænke paa."

Han satte sig derpaa ned og bedækkede Ansigtet med begge Hænder.

„Det er en Indfødts medfødte lidenskabelige Heftighed, mit Barn!" hviskede Herr Grant til sin Datter, der klyngede sig ængstelig til hans Arm. „Der

flyder indianſk Blod i hans Aarer, og hverken Fordelene af en bedre Opdragelſe, eller vor fortræffelige Liturgies Fortrin have været iſtand til fuldkomment at udrødde det Onde. Dog kan Omhyggelighed og Tiden udrette meget."

Endſkjøndt den Geiſtlige talte ſagte, ſaa havde Ynglingen dog hørt alt, og ſvarede ſmilende, idet han hævede ſit Hoved iveiret: „Frygt ikke mit raa Væſen og min ſimple Klædedragt, Miſs Grant. Jeg har ladet mig henrive af en Lidenſkab, ſom jeg burde have undertrykt. Deres Fader har Ret, det kommer af det indianſke Blod, men jeg anklager desuagtet ikke min Stamme. Jeg har jo intet andet tilbage, hvoraf jeg kan roſe mig! Ja, jeg er ſtolt af at nedſtamme fra en Delawarer-Høvding, en tapper Kriger! Den gamle Mohegan var hans Ven og kan bevidne hans Dyder."

Den Geiſtlige begyndte nu at tale, og da han ſaae, at den unge Mand var roligere og den gamle Høvding opmærkſom, holdt han en Tale over Pligten, at tilgive ſine Fjender. Samtalen varede vel over en Time, hvorpaa Gjeſterne reiſte ſig og brøde op, efter venſkabelig at have taget Afſked. Mohegan valgte den nærmeſte Vei til Landsbyen, medens Ynglingen gik henimod Søen. Præſten ſaae efter dem i ſin Dør, og da han kom tilbage, fandt han Loviſe ved et Vindue i Baghuſet, hvorfra man kunde overſee Veien, der førte

til Søen. Han saae endnu Ynglingen langt borte, der hurtig ilede hen ad den sneebedækte Vei. Derpaa forsvandt han i Krattet ad den Kant, hvor Nattys Hytte laa.

„Det er forunderligt, hvorlænge de Vildes Lidenskaber bevares i denne mærkværdige Slægt," sagde den gode Mand; „men bliver han ved, som han har begyndt, saa vil han dog seire tilsidst. Mit gode Barn, husk mig paa, at jeg laaner ham min Prædiken over Afguderiets Farlighed, naar han kommer igjen."

„Ja, kjære Fader!" sagde Louise; „men De troer dog vel ikke, at han staaer Fare for at falde tilbage igjen til sine Forfædres Tro?"

„Nei, mit Barn!" sagde Herr Grant, idet han kjærlig lagde sin Haand paa hendes blonde Lokker; „hans hvide Blod vil beskytte ham; men man kan ogsaa drive Afgudsdyrkelse med sine Lidenskaber."

Trettende Capitel.

Vi have ovenfor berettet, at Vertshuset: „Den dristige Dragon" laa i den yderste Ende af Landsbyen, hvor

sammes tvende Hovedgader krydsede hinanden. Da Templeton fra først af blev anlagt, var Bestemmelsen, at opføre Vertshuset ved den lille Bæk, som flyder igjennem Byen; saa at den Gade, der løb fra Søen til Academiet, skulde danne dens vestlige Grændse. Men Bequemmelighed kuldkaster ofte de herligste Planer, og det var ogsaa Tilfældet her. Uagtet Huset, som tilhørte Herr Hollistar, eller egentlig Herr Capitain Hollistar — saaledes kaldtes han nemlig, efter at han havde faaet Commandoen over det Militaire, der fandtes i Omegnen — fra Begyndelsen af vendte ud ad til Hovedgaden og dannede dens Grændse, banede dog Ryttere, og siden efter endog Vredrivere, sig en Vei gjennem Huset, for at forkorte Veien mod Vesten. Man søgte vel at hæmme denne Uskik, ja, satte endog Straf derfor, men forgjæves; da man derfor efter nogen Tids Forløb saae at disse Forholdsregler vare frugtesløse, anlagde man en ordentlig Landevei og byggede Huse, endskjøndt ikke saa store som Vertshuset, paa begge Sider.

Denne Omstændighed havde Gjestgiverstedet to væsentlige Fordele at takke for, der ganske strede mod Dommerens velordnede Planer. Den første bestod deri, at den dristige Dragon ikke mere laa uden for Byen, og at Gaden i Midten blev en halv Gang smallere, end den ellers var; og den anden, at den dristige Dragon var den anseeligste Bygning næst Herregaarden.

Hertil kom endnu Vertens og Vertindens fortræffelige Egenskaber, og saaledes er det let at begribe, at dette Vertshuus beholdt Fortrinet fremfor alle andre Rivaler. Ikke destomindre blev der gjort et stærkt Forsøg paa at styrte det; og det af Beboerne i et nytopbygget Huus, der laa ligeoverfor Dragonen, og som foragtelig saae paa alle dens Anstalter. Huset var af Træ og udsiret efter den Tids Smag, og i Henseende til Taget og Balustraden var det en af de tre Bygninger, der vare Efterabelser af Herregaarden. De øverste Vinduer vare bedækkede med uhøvlede Bræder, for at holde Kulden ude; thi Bygningen var ikke færdig endnu, endskjøndt Glasvinduer prydede Værelserne i nederste Stokværk, hvorigjennem man saae en stor Ild, der var det sikkreste Tegn paa Beboelse. Forsiden af Bygningen og den Ende, der vendte ud til Gaden, vare malede hvide; men Bagsiden og den Deel, der skulde støde til Nabohuset — hvad den dog ikke gjorde — var overstrøget med det smudsige Spansktbrune. Foran Huusdøren stode to høie Pæle, forbundne oventil ved en Bjelke, hvorpaa der hang et uhyre stort Skildt, hvis Hjørner vare forunderlig prydede med udskaarne Figurer af Grantræ; Midten derimod var opfyldt med Frimurer-Symboler. Ovenover dette hemmelighedsfulde Snitværk stod skrevet med store Bogstaver: „Templetons Caffeehuus" og „Gjestgivergaard for Reisende;" og

underneden Eiernes Navne „**Habakuk Foote og Joshua Knapp.**" Disse Personer vare rigtig nok et Par frygtelige Medbeilere for den dristige Dragon, da disse velklingende Navne allerede stode over Døren paa et nyt Magazin, en Hattemagerboutique og et Garveri i Landsbyen; men hvad enten de nu havde gjort for meget af det, for at gjøre alting fortræffeligt, eller fordi den dristige Dragons Hæder var grundfæstet — kort sagt ikke alene Dommeren Temple og hans Venner, men ogsaa de fleste andre af Landsbyens Indvaanere — som ikke skyldte det mægtige Firma noget — ansaae dette Vertshuus ved alle Leiligheder, naar man trænger til et saadant Sted, for deres Samlingsplads.

Denne Aften var den halte Veteran, kaldet Capitain Hollistar, neppe kommen tilbage fra Academiet med sin Ægtemage, førend man allerede hørte Folk stampe Sneen af Fødderne ved Huusdøren, og disse kom nu, for at sige deres Mening om Gudstjenesten, de havde bivaanet.

Den almindelige Gjeste- eller Skjenkestue var et rummeligt Værelse, hvis tre Sider vare forsynede med Bænke og den fjerde med et Ildsted. Et Par umaadelig store Kaminer optoge nemlig hele denne Væg, med Undtagelse af to Døre og en i et Hjørne anbragt Skjenk, der bugnede under Vegten af Flasker og Glas. I denne, ved et Skillerum afsondrede Helligdom præ-

siderede Mistress Hollistar med gravitetisk Alvorlighed, medens hendes Mand ragede Ilden sammen med en stor Jerngaffel.

„Saa, kjære Sergeant," sagde Vertinden, efterat Veteranen havde lagt Ilden tilrette — „lad det nu være nok, det brænder jo herligt. Der paa Bordet staae endnu Glassene og Bægeret, hvoraf Doctoren drak sin Cyder og Ingefærbrændeviin; — ræk mig dem strax herind; thi vi faae endnu i Aften Besøg af Dommeren, Majoren og Herr Jones, og saa regner jeg endda ikke Pumpe-Benjamin og Advocaterne; vi maae derfor itide have Stuen i Orden. Siig til Judith, det dovne, sorte Bæst, at hun skal holde Køkkenet reent, ellers jager jeg hende paa Porten, saa kan hun gaae til Herrerne, der holde Caffeehuus; jeg giver hende min Velsignelse med paa Veien. O, Sergeant! det er dog i Sandhed et stort Fortrin, at besøge et Bedehuus, hvor man kan blive siddende rolig, og ikke behøver at reise sig saa ofte, som denne Herr Grant vil have det."

„Det er altid et Fortrin at besidde et eget, Mistress Hollistar, hvad enten vi saa sidde, eller, som den gode Herr Whitfield pleiede at gjøre efter en trættende Dagmarche, falde paa Knæe og med opløftede Hænder bede til Gud, som Moses engang gjorde med sine Hærskarer til Høire og Venstre;" svarede hendes Gemal, idet han med største Rolighed udrettede hvad hun paa-

lagde ham. „Det var en herlig Træfning, Betty, som Israeliterne hiin Dag havde med Amalekiterne. Som det lader til, have de kæmpet paa en Slette; thi det hedder at Moses steg op paa en Høi for at overse Slaget og bede til Gud. Efter min ringe Indsigt have Israeliterne nok ikke bestaaet af andet end Cavallerie, thi der staaer skrevet, at Josva slog Fjenderne med skarpe Sværd, hvoraf jeg slutter, at de ikke alene havde Heste, men ogsaa godt disciplinerede Tropper. Det maa have været udsøgte Folk, sikkert lutter Frivillige; men uøvede Dragoner fegte dog sjeldent med Skarpen af Sværdet, især, naar Værget er noget krummet."

„Aa, hvad kommer Textens Forklaring Dig ved," afbrød Vertinden ham. „Saa meget er vist, at det var Herren, der hjalp dem; thi han stod altid Jøderne bi i Begyndelsen, indtil de faldt fra ham; og det kommer slet ikke an paa, hvad Slags Tropper Josva commanderede, naar han blot commanderede dem rigtig. O det fordømte Krigshaandværk! Gud forlade mig, at jeg bander. Det voldte jo min første, kjære Mands Død, der vist ellers vilde have levet meget længere. Jeg begriber endnu den Dag i Dag ikke, hvad der formaaede Soldaterne til den Fegtning."

„Jeg maa tilstaae," vedblev hendes Mand, „at jeg aldrig har seet udisciplinerede Tropper fegte saa godt som den venstre Fløi i den Affaire, hvorom Du taler.

Da de vare adsplittede, samlede de sig igjen uden Trommeslag, som ikke er nogen let Sag i Slagets Hede, og stode som en Muur til den sidste Mand faldt. Men for at komme tilbage til det forrige Capitel: Skriften indeholder ingen unyttige Ord, og derfor paastaaer jeg, at det Cavallerie, som forstaaer at slaaes med skarpe Sværd, maa være godt disciplineret. — Mangen god Prædiken er bleven holdt over langt ubetydeligere Ting i Verden. Naar Texten ikke her meente det saa tydeligt, hvorfor staaer der da ikke blot „med Sværdet," men „med skarpe Sværd?" Himmel! Hvilken Beviisgruund vilde ikke Herr Whitfield have uddraget af det Ord „„skarpe!"" — Hvad Anføreren angaaer — ja, havde han blot kommanderet Gardedragonerne frem, da han trak Fodfolket sammen, saa vilde de have viist Fjenden, hvad skarpe Sværd betyde; thi endskjøndt der ikke var nogen virkelig Officeer iblandt dem, saa troer jeg dog, at turde paastaae" — her trak Veteranen Halsbindet iveiret og rettede sig med en tjenstgjørende Sergeants vigtige Mine — „at de bleve anførte af en Mand, som trods deres Rovsyge forstod at drive dem fremad."

„Det er ikke smukt af Dig, at tale saaledes," udbrød Vertinden, „da Du dog selv veed, at Hesten, han red paa, ikke kunde springe fra Klippe til Klippe, og var saa sky som et Egern. Men, lader os ikke kjev-

les derom; han er jo desværre død for mange Aar siden. O, havde han dog blot oplevet, at skue det sande Lys! Men en tapper Sjel, der døer i Sadlen, idet han fegter for Friheden, vil nok finde Barmhjertighed. Havde de dog blot ikke reist ham et saa usselt Gravminde, da de andre, der faldt, fik langt bedre. Hans Billede paa Skildtet derimod er ham talende ligt; og det skal jeg bevare, saa længe Smeden kan gjøre en Krog til at hænge det paa — og det til Trods for alle Caffeehusene fra Templeton til Albany."

Det lader sig ikke bestemme, hvorvidt denne Samtale vilde have bragt det værdige Ægtepar, hvis ikke de Mænd, som vi hørte stampe Sneen af sig udenfor, pludselig vare traadte ind og havde afbrudt Samtalen.

Det varede ti til femten Minuter, inden de lidt efter lidt kommende Gjester havde taget Plads ved Kaminilden i den dristige Dragon, og næsten alle Bænkene vare besatte med Mænd af forskjellige Haandteringer, da Doctor Todd traadte ind med et ungt Menneske, der havde et smudsigt Udseende, endskjøndt hans Dragt var halvt elegant. Han tog meget hyppig Tobak, bar en Kjole af udenlandsk Tøi og taalelig moderne Snit, og trak hvert Øieblik et stort fransk Sølvuhr op af Lommen. Strax da han kom ind udsøgte han sig en Bænk med høi Ryg i den bequemmeste

Krog af Værelset, og gebærdede sig som en Mellemting imellem en Haandværksmand og en Gentleman, som han gjerne vilde ansees for.

Brune Bægere med Cyder og Øl bleve stillede paa de store Rister i Kaminerne, omkring hvilke Gjæsterne dannede smaa Grupper og lode Drikkevarerne gaae rundt imellem sig; thi ingen havde noget eget Glas; men man ansaae et særegent Kar til hver Drik for tilstrækkelig. Bægeret gik fra Haand til Haand hele Rækken igjennem; og Agtelse for Besiddelsesretten bragte de sidste Draaber tilbage til den, fra hvem Velgjerningen var udgaaen.

Ved disse Leiligheder drak man altid Sundheder, og hvo der af Naturen troede at være begavet med Vittighed, pleiede at give den tilkjende i nogle indholdsrige Sententser, medens de øvrige Drikkebrødre lode sig nøie med, at drikke paa „god Lykke" eller lignende Ønsker. Men den gamle Vert blev stedse opfordret til at efterligne de kongelige Mundskjenker og at smage paa Drikken først, som man rækkede ham med de betydningsfulde Ord: „Det er Skik at drikke efter Dem." Denne Opfordring fulgte han sædvanligen, idet han vædede Læberne, men udtalte det Ønske: „Paa det, som vi haabe" og overlod til Tilhørernes Phantasie, at tænke sig det Bedste derved. Under alle disse Forberedelser beskjeftigede Vertinden sig med at tillave de

af forskjellige Ingredientser bestaaende Drikkevarer, som hendes Gjester forlangte; hun hilsede venlig til alle Sider og spurgte dem, som nærmede sig hendes Lukaf, om deres Families Befindende.

Endelig, efter at den almindelige Tørst for det første var slukket, tog Samtalen en bestemtere, og til Tid og Sted mere passende Vending. Lægen og hans Staldbroder — den ene af Landsbyens to Advocater — som man holdt for de dueligste til at lede Samtalen, førte næsten ogsaa Ordet hele Tiden, endskjøndt Doolittle, som man dog i Henseende til god Opdragelse satte langt under hine, nu og da vovede at give sin Skilling med i Lauget. Almindelig Taushed herskede under følgende Samtale mellem Advocaten og Lægen.

„Som jeg hører, Doctor Todd, har De gjort en svær Operation i Aften; De har jo skaaret en Kugle ud af Skulderen paa den gamle Natty's Søn."

„Ja vist, min Herre," svarede Doctoren idet han hævede sit lille Hoved iveiret med tilsyneladende Ligegyldighed, „jeg kan ikke negte, at jeg har havt saadan en lille Forretning hos Dommeren; men det var kun en Bagatel i Sammenligning med hvad det kunde blevet, hvis Kuglen var gaaet igjennem Livet. Skulderen er ingen væsentlig Deel af Legemet, og jeg haaber, at den unge Mand snart vil være fuldkomment helbredet. Men jeg vidste ikke, at Patienten var Natty Bumppos

Søn; det er mig noget ganske Nyt at høre, at Leatherstocking har en Kone."

„Det er ingenlunde en nødvendig Følge," svarede Advocaten med et stjaalent Diekast til Skillerummet; „der gives noget, som De nok veed, der af os Juriſter pleier at kaldes en „„filius nullius."""

„Siig det paa godt, kongeligt Engelsk, min gode Mand! Hvad skal det ligne, at tale Indianſk i et Værelse, hvor der er lutter christne Mennesker, om det endog kun angaaer en stakkels Jæger, der neppe er bedre, end de vilde Dyr selv. Men vi ville haabe, at Missionairerne omvende disse arme Djævle; og saa er det ligegyldigt, hvad Farve Huden har, og om Manden har Uld eller Haar paa Hovedet."

„Aa, Mistreſs Hollistar, det var Latin og ikke Indianſk," svarede Advocaten, idet han gjentog sine listige Blikke og Vink, „og Doctor Todd forstaaer Latin, ellers kunde han ikke læse de smaa Sedler paa Apothekerkrukkerne og Æskerne. Nei, nei, Fru Vertinde, Doctoren forstaaer mig nok; ikke sandt lille gode Doctor?"

„Hm, hm, jeg troer at være paa det rigtige Spor," svarede Elnathan, ligeledes med en spøgefuld Mine; „Latin er et underligt Sprog, mine Herrer; og jeg er overbeviist om, at ingen af de Tilstedeværende, undta-

gen Squire Lippet, veed, at „„Far Ao"" hedder i vort Sprog Havregrød."

Ved denne lærde Beretning kom Touren med at blive forlegen til Advokaten; thi, endskjøndt han havde besøgt et Universitet i den vestlige Deel af Landet, bragte de latinske Ord, som hans Staldbroder fremførte, ham dog noget i Knibe. Men da han indsaae, hvor uklogt det vilde være, i en offentlig Skjenkestue, at stille sig blot for saa mange af sine Clienter, tog han det bedste Partie og lo af fuld Hals, som om han havde truffet den rette Mening, der kun var ham og Doctor Todd bekjendt. De opmærksomme Tilhørere belønnede ham ved Bifaldsnik og lydelige Udbrud af Beundring. Opmuntret derved, sprang Advocaten op fra sit Sæde, stillede sig med Ryggen mod Ilden og vedblev saaledes, idet han saae sig omkring i Forsamlingen.

„Nattys Søn eller Herr Ingens Søn — kort sagt, det unge Menneske vil dog vel ikke lade den Sag falde, skulde jeg haabe. Vi leve i et Land, hvor der gives Love, og det er min Pligt, at paasee, at de paa bedste Maade blive udøvede. Her kommer det ikke an paa Stand eller Rigdom, og om en Mand ogsaa eier hundrede tusinde Tønder Land, har han derfor ikke mere Ret til at skyde sine Medmennesker

i Skulderen, end enhver Anden. Hvad mener De, Doctor Todd?"

„O kjære Herre, jeg er af den Mening, at det unge Menneske, som jeg før sagde, snart vil være helbredet. Skuddet traf intet farligt Sted; og da Kuglen strax blev tagen ud, og Saaret blev godt forbundet, saa er der ingen Fare at befrygte."

„Jeg henvender mig til Dem, Squire Doolittle," vedblev den ærgerlige Advocat, idet han vendte sig til ham — „De er Øvrighedsperson, og veed hvad der hører til Loven og hvad der ikke hører til den. Desaarsag spørger jeg Dem, Herre: om det er Ret at lade en saadan Handling gaae fri for Straf? Sæt, at den unge Mand havde Kone og Børn, sæt, at han var en Haandværksmand og skulde ernære sin Familie, og sæt, at Kuglen, istedetfor at streife Skulderen, havde truffet Skulderbladet og gjort ham til Krøbling: — jeg spørger Dem alle, mine Herrer, sæt, at det havde været Tilfældet, skulde Retten da ikke tilstaae ham en betydelig Skadeserstatning?"

Da Slutningen af alle disse forudsatte Tilfælde var henvendt til hele Forsamlingen, ansaae Hiram Doolittle sig i Begyndelsen ikke for ene opfordret til at svare; men da han bemærkede, at samtlige Tilhørere betragtede ham med stor Forventning, tænkte han paa

sin Embedsstilling og sagde, efter nogle Øieblikkes Betænkning, med gravitetisk Mine:

„Naar en Mand skyder en anden, og naar han gjør det forsætlig, og Gjerningen bliver bekjendt, og Retten dømmer ham skyldig: saa kunde det give Anledning til Anvendelse af Fængselsstraf."

„Sikkert, Herre," svarede Advocaten. „Loven bryder sig ikke om en Persons Rang og Værdighed i et frit Land. En af de største Velgjerninger, vi have arvet fra vore Forfædre, bestaaer i, at alle Mennesker, baade høie og lave, ere Loven undergivne i lige Grad. Og have endog nogle, Gud veed paa hvad Maade, erhvervet Rigdom, saa tør de dog lige saa lidt overtræde Lovene, som den usleste Tigger. Det er min Mening, mine Herrer, og jeg troer, at naar Nogen offentlig vilde fremtræde som Klager, vilde der nok komme saa meget ud, at Salverne bleve betalte. Naa, Doctor, hvad siger De dertil?"

„Jeg, Herre!?" svarede Lægen noget forlegen over den Vending, Samtalen havde taget. „Dommer Temple lovede mig, og det for mange Vidner — ikke, fordi jeg tvivler om Gyldigheden af hans Ord, eller anseer det mindre sikkert, end hans Haandskrift — men han sagde i Overværelse af **Mounsher Ler Quou**, Squire Jones, Major Hartmann, Miss Pettibone og flere

Sorte, at han vilde give mig en rigelig Belønning af sin egen Lomme for min Umage."

„Lovede han dette før eller efter, De havde gjort den chirurgiske Operation?" spurgte Advocaten.

„Det er ganske ligegyldigt," svarede den discrete Læge; „dog troer jeg at han lovede det, førend jeg forbandt det unge Menneske."

„Sagde han, at han vilde give Dem en Belønning af sin Lomme?" spurgte Hiram. „Hvis han nu tilbød Dem sin Lomme, hvori der maaskee kun var sex Pence, og opfordrede Dem til at gjøre Dem betalt deraf, hvad vilde Loven saa gjøre?"

„Det vilde ikke være nogen tilstrækkelig Belønning i Lovens Øine" afbrød Advocaten ham — „ikke, hvad man kalder „„**quid pro quo**"" — Lommen kan desuden ikke ansees for en Sagfører, kun for en Deel af Mandens egen Person, det vil sige, i dette særegne Tilfælde. Jeg mener, at man ifølge dette Løfte kunde anlægge Proces, og er villig til at føre den gratis."

Doctoren svarede intet paa dette Forslag; men man vil paastaae, at han talte Personerne omkring sig med Øinene, for i Nødsfald at gjøre sine Forbringer gjeldende ved Hjelp af deres Vidnesbyrd. Det var forresten noget saa uhørt, at ville lægge Sag an imod Dommer Temple, at ingen af Selskabet havde

Mod til at indlade sig derpaa i et offentligt Vertshuus. En kort Taushed fulgte paa Advocatens Forslag, der blev afbrudt ved Nattys pludselige Ankomst.

Den gamle Jæger gik med sin trofaste Ledsagerinde, Bøssen, over Skulderen, gjennem hele Selskabet og satte sig tæt ved Ilden paa en stor Brændeknude. Man gjorde ham flere Spørgsmaal angaaende hans Bytte idag, som han besvarede meget beredvillig og med synlig Interesse. Mellem ham og Verten syntes der at herske en vis Fortrolighed, der var en Følge af hans tidligere Stand; og da han rækkede ham et Glas Brændeviin, kunde man see paa Modtagelsen, at det var ingen uvelkommen Gave. Efterat den gamle Skovboer havde drukket, satte han sig atter ned paa sit simple Sæde, og Advokaten fortsatte den afbrudte Samtale paa følgende Maade:

„De Stores Vidnesbyrd kan ikke gjelde; thi de ere alle Herr Jones's Livegne. Men der gives endnu en anden Maade til at tvinge Dommer Temple eller enhver anden Mand, til Skadeserstatning for et saadant Skud og for Helbredelsen af de bibragte Saar. Ja, jeg siger der gives endnu en anden Maade, uden just at drage Sagen for Retten."

„Det vilde klæde Dem meget ilde," afbrød Vertinden ham, at anklage Dommeren, der har en Pung saa lang som Granerne paa Fjeldene, og forresten er

en Mand, som man meget godt kan enes med, naar man blot retter sig lidt efter hans Luner. Han er en god, mild Herre, der ikke vil lade sig afskrække fra noget ved Deres Trusel med at anklage ham. Jeg veed intet at dadle hos ham uden hans Ligegyldighed for hans udødelige Sjel. Han er hverken Methodist, Papist, eller Presbyterianer, men ingen af Delene, og det er en sørgelig Tanke, at han, fordi han i denne Verden ikke vil kæmpe for den gode Sag under en retmæssig Kirkes Banner, ikke skal komme blandt de Udvalgte i Himmelen. Saaledes siger min Huusbonde, Capitainen der — jeg kalder ham stedse saaledes, endskjøndt der kun gives een, som fortjente denne Titel — Jeg haaber, Leatherstocking, at I ikke vil være saa taabelig, at styrke det unge Menneske i at anklage Dommeren; thi det vil ikke være godt for nogen af dem. Ynglingen skal finde en Lædskedrik her, uden at give en Skilling for den, indtil hans Skulder atter kan bære Bøssen."

„Det er honet! Det er ædelt!" lød det i Kredsen ved denne Vertindens gavmilde Yttring, medens Natty, blot ved sin bekjendte stille Latter, tilkjendegav sin Fortrydelse, der atter blev vakt ved Berørelsen af hiin Gjenstand, og efter en lille Pause sagde han:

„Jeg veed meget vel, at Dommeren ikke havde

noget Ondt ifinde, da han ſprang ud af Sleighen med ſin Fugleflint; jeg har desuden i min hele Levetid kun ſeet en eneſte Bøsſe af det Slags, der duede noget; det var en franſk med et Løb, ſom var halvt ſaa langt ſom mit, og hvormed man kunde træffe en Gaas paa hundrede Skridts Diſtance. Da jeg under Sir William tjente i Fæſtningen Niagara mod Franſkmændene, ſkjøde alle Jægerne med lange Bøsſer, og det er et frygteligt Vaaben i dens Haand, der forſtaaer at lade dem og ſigte rigtig. Capitainen der kan bevidne det; thi han ſiger jo, at han ogſaa har været Soldat; og endſkjøndt han var blot Muſketeer, ſaa maa han dog vide, hvorledes vi ſloge Irokeſerne og Franſkmændene i hine Slag. Chingachgook, der i vort Sprog betyder „„Stor-Slange"" — den gamle John Mohegan, der nu boer i min Hytte, var dengang en berømt Krigər og paa vort Partie. Han kan fortælle derom, endſkjøndt han altid holdt mere af at kæmpe med Tomahawken. Han vilde aldrig gjøre meer end to Skud, og han bemægtigede ſig altid førſt ſin dræbte Fjendes Hovedhud, førend han ladede ſin Bøsſe anden Gang. Ak! Tiderne have ſkrækkelig forandret ſig ſiden den Tid! Dengang, Doctor, gaves der kun Fodſtier, i det høieſte en meget ſmal Vei for Pakheſtene ved Mohawk og over Sletten til Fæſtningen. Nu tale de om at anlægge en ordentlig bred Vei langs med Floden og at indgrøfte den. Hvad det

nu atter skal betyde!? Jeg jagede ifjor i Cattskillbjergene tæt ved Colonierne, og Hundene tabte ofte Sporet, naar de kom paa Landeveien, blot fordi der altid er saamegen Færdsel paa den; thi ellers maa jeg give dem den Roes, at de ere gode Støvere. Gamle Hector sporer en Hjort paa det bredeste Sted i Otsao, og der er den halv anden Miil bred; thi jeg har maalt det paa Isen."

„Navnet Slange synes mig slet ikke noget passende Navn for gamle John nu, og har heller aldrig været nogen stor Compliment," sagde Vertinden. „Nimrod havde været langt bedre, og er desuden et christeligt Navn, der forekommer i Bibelen. Sergeanten forelæste mig det Capitel forleden Aftes; det er en sand Fryd, at høre noget af den Bog."

„Gamle John og Chingachgook maae betragtes som to ganske forskjellige Personer," svarede Jægeren, og rystede mismodig paa Hovedet. „I Krigen 1758 var han en Mand i sin bedste Alder og sagtens to Tommer høiere end for nærværende Tid. Havde I seet ham, som jeg, om Morgenen, da vi sloge Dieskau, saa vilde I sikkert have erklæret ham for den skjønneste røde Hud, der nogensinde var kommen Eder for Die. Han var nøgen til Beltestedet og saa smukt malet, som noget Menneske kan være. Den ene Side af hans Ansigt var rød og den anden sort. Hans Hoved var glat

raget med Undtagelse af en liden Dusk paa Issen, hvori nogle Ørnefjær vare fæstede, der glimrede som Paafuglefjær. Hans Bryst og Ryg var saa fiint og kunstig malet, at de syntes at bestaae af Guldstøv; thi Chingachgook havde en overordentlig Færdighed i slige Ting. Dertil kom endnu hans stolte, dristige Mine, den skarpe Kniv og Tomahawken i hans Belte — kort sagt, jeg saae aldrig nogen frygteligere Kriger. Han opfyldte ogsaa sin Pligt som en ærlig Kæmpe, og kunde efter Slaget i det mindste fremvise tretten Hovedhuder; og Stor-Slange scalperede blot dem, han selv havde dræbt."

„Hold dog op!" raabte Vertinden; „at kæmpe og kæmpe er to Slags, og jeg kan ikke begribe, hvorledes Nogen kan finde Behag i at mishandle et dødt Legeme; den guddommelige Lære kan desuden heller ikke bifalde sligt. Jeg haaber dog, Sergeant, at Du ikke tog Deel i slige Grusomheder?"

„Det var min Pligt at blive staaende i Geledet og falde for Bajonetten eller Kuglen. Jeg var dengang i Fæstningen, og da jeg aldrig forlod min Post, saae jeg kun faa af de Vilde, der stedse fegtede paa Fløiene eller foran Fronten; men jeg kan dog huske, at jeg har hørt Stor-Slange omtale som en tapper Kriger. Dengang tænkte jeg vigtig nok ikke paa, at jeg engang skulde see ham døbt og civiliseret som gamle John."

„Ja, ja! Moravianerne, der stedse vare meget fortrolige med Delawarerne, døbte ham," sagde Leatherstocking; „men havde man blot overladt dem til dem selv, var det sikkert ikke kommet saa vidt ved begge Floderne, som for nærværende Tid er Tilfældet, og disse Bjerge vare endnu den Dag i Dag et godt Jagtrevier for dets retmæssige Besiddere. Han er desuden ikke for gammel til at lade sin Bøsse, og ingen Falk har skarpere Blik, end han —"

Her blev han afbrudt af Selskabet fra Herregaarden, der i det samme traadte ind, ledsaget af den gamle Indianer John selv.

Fjortende Capitel.

Medens alle de Tilstedeværende reiste sig op, for at modtage de nye Gjester, var Advocaten forsvunden. De fleste traadte hen til Dommeren, rystede hans Haand, som han venlig bød enhver, og glædede sig over atter at see ham frisk og vel. Major Hartmann havde imidlertid lagt Hat og Paryk fra sig, taget en spids ulden Nathue paa, og sat sig ret magelig i den store Læne-

stol, som Advocaten nylig havde forladt. Derpaa tog han sin Tobakspung frem, stoppede den nye Kridtpibe, som Verten rækkede ham, og da han havde røget en liden Stund vendte han sig om til Skjenken og sagde: „Betty, Bring mig Brændevinen."

Efterat Dommeren havde hilset Selskabet, tog han Plads ved Siden af Majoren, medens Richard med stor Allarm gjorde sig magelig i den bequemmeste Krog af Værelset. Monsieur le Quoi blev længst staaende, og rykkede ikke sin Stol frem, førend han nøie havde efterseet, om han ikke ved sin Person undrog en anden Gjest nogen Varme. Mohegan satte sig paa en Bænk tæt ved Skjenken, og efter at Alle vare komne til Rolighed, vendte Dommeren sig spøgende til Vertinden, og sagde —

„Jeg seer, Betty, at I forstaaer at trodse ethvert Uveir, alle Rivaler og alle Secter. Men hvorledes var I fornøiet med Prædikenen?"

„Prædikenen?" sagde Vertinden. Ja, den var vel ganske fornuftig, men desto ufornuftigere var Bønnen. Det er ingen Smaating for en Kone i sit ni og halvtredsindstyvende Aar, at reise sig hvert Øieblik i Kirken. Herr Grant lader ellers til at være en god Mand, og hans Datter et beskedent, fromt Barn. Der, John, er et Bæger Cyder blandet med Brændeviin. En Indianer kan godt drikke Cyder uden at være tørstig."

„Jeg maa tilstaae," begyndte Hiram efter behørigt Overlæg, „at han holdt sin Tale meget godt, og jeg tør næsten ogsaa paastaae, at den har vundet Bifald. Han skulde blot have udeladt enkelte Ting og sat noget andet istedet; men Prædikenen var sagtens opskreven, og da er det ikke saa let at forandre noget, som naar den Geistlige prædiker uden Concept."

„Ja, deri stikker det just, Dommer!" udbrød Vertinden. „Hvorledes kan en Mand træde frem og prædike, naar han har nedskrevet alt, hvad han vil sige! Han er jo derved lige saa bunden, som en Dragon i en Vedette."

„Godt, godt!" sagde Marmaduke og bød Stilhed med Haanden. „Nu er der stridt nok derom. Der gives, som Herr Grant før sagde, forskjellige Anskuelser af saadanne Gjenstande, og efter min Mening talte han meget fornuftig. **A propos** Jonathan, man har fortalt mig, at De har solgt Deres Landeiendomme til en ny Colonist, og er flyttet til Byen, for at oprette en Skole. Er De bleven betalt med Papirspenge eller Sølv?"

Den saaledes Tiltalte sad tæt bag ved Marmaduke, som om han havde villet undgaae dennes Opmærksomhed. Han udmærkede sig ved en mager, uforholdsmæssig lang Skabning, meget fortrydelige Miner og et i det Hele særdeles kluntet Væsen. Efter at have

hoſtet og rømmet ſig nogle Gange, ſvarede han lidt forlegen:

„Halvt i Papir og halvt i Sølv. Jeg ſolgte min Eiendom til en Mand fra Pumfred. Han ſkulde give mig ti Dollars for hver Tønde Agerland og een Dollar for hver Tønde Skovgrund; hvorpaa vi bleve enige om, at lade Bygningen taxere af flere Mænd. Jeg valgte Aſa Mountagu og han Abſalon Bement, og begge disſe igjen den gamle Squire Nephtali Green. De aftalte en Sammenkomſt og beſtemte der Priſen for Bygningen til fiirſindstyve Dollars. Der var tolv Tønder Land til ti Dollars og otte og fiirſindstyve til een Dollar; og ſaaledes beløb det Hele ſig, efter at Mændene vare betalte, til to hundrede, ſex og fiirſindstyve og en halv Dollar."

„Hm!" ſagde Marmaduke; „hvad gav De for Pladſen?"

„Foruden det, der tilkommer Dommeren, betalte jeg hundrede Dollars for Pladſen til min Broder Tom; men nu ſtaaer der ogſaa et nyt Huus derpaa, der koſter mig tredſindstyve Dollars; og jeg betalte hundrede Dollars til Moſes for Udhugning, Træfælding og Saaning, ſaa at det Hele omtrent beløber ſig til to hundrede og tredſindstyve Dollars. Da jeg havde meget Korn ſtaaende der endnu, ſaa forlangte jeg ſex og tyve

og en halv Dollar mere, og jeg troer, at have gjort en god Handel."

„Ja, men De glemmer, at Høsten havde været Deres endogsaa uden denne Handel, og at De har narret Dem selv for sex og tyve Dollars."

„Det skulde jeg ikke troe," sagde Manden med en klog Mine, idet han ved sig selv endnu engang overregnede sin Handel.

„Og hvad har De nu isinde, at foretage dem i denne Vinter?" spurgte Dommeren paa ny. „De maae vide, at Tid er Penge!"

„Jeg tænkte, siden Skolemesteren er reist ned i Landet, for at besøge sin Moder, der, som Folk sige, ligger for Døden, saa vilde jeg overtage Skolen, indtil han kommer tilbage. Hvis Tiderne ikke blive værre til Foraaret, saa har jeg tænkt paa at aabne en lille Handel; og mislykkes Alt, saa tager jeg fat paa mit gamle Haandværk; thi jeg har lært Skomagerprofessionen."

Det lod ikke til, at Marmaduke satte saa høi Priis paa Mandens Selskab, at han skulde have gjort flere Forsøg paa at holde ham fast paa Stedet; thi han afbrød Samtalen og vendte sin Opmærksomhed til andre Gjenstande.

Efter en kort Pause vovede Hiram at spørge: „Hvilke nye Efterretninger har Dommeren bragt med

fra Hovedstaden? Det er ikke tænkeligt, at Congressen kan have udrettet meget i denne Session. Og hvorledes gaaer det Franskmændene? Have de i den sidste Tid vundet mange Slag?"

„De have ikke gjort andet, end kæmpe, siden de halshuggede deres Konge," svarede Dommeren. „Nationen synes ganske at have skiftet Characteer. Jeg lærte at kjende mange Franskmænd under Krigen, og de lode alle til at være meget humane og godmodige Mennesker; men disse Jacobinere ere blodtørstige som Bulbidere."

„Der var en vis Roshambow hos os i Staden York," sagde Vertinden; „det var en herlig Mand og han havde ogsaa en herlig Hest. Det var dengang, da Sergeanten blev skudt i Benet ved at storme de forbandede engelske Batterier."

„Ah, mon pauvre roi!" * mumlede Monsieur le Quoi.

„Forvrigt har Congressen," vedblev Marmaduke, „givet flere Love, der ere meget gavnlige for Landet. Iblandt andet er fastsat, at man i flere Floder og smaa Søer kun paa visse Tider af Aaret maa fiske med Net, og at man ikke maa jage i Skovene og paa Bjergene, saalænge Dyrene ere drægtige. Disse Lovbud bleve udtrykkeligen forlangte af forstandige Folk; og jeg har

* O, min stakkels Konge!

nu sikkert Haab om at udvirke et Decret, der skal forbyde denne uhensigtsmæssige Ødslen med Brænde."

Den gamle Jæger lyttede til denne Tale med stor Opmærksomhed. Da Dommeren havde udtalt, svarede han med haanlig Latter:

„De kan skrive saa mange Love, som De lyster, Dommer; men hvor finder De Folk, der ville bevogte Bjergene de lange Sommerdage, eller Søerne om Natten? Vildt er Vildt, og hvem der træffer det, kan skyde det. Denne Lov har, saavidt jeg veed, gjældt i meer end halvhundrede Aar, og jeg skulde troe, at een gammel Lov er mere værd end to nye. Kun en uforstandig Grønskolling vil skyde en drægtig Hind — det skulde da være, for at skaffe sig en nye Beenbeklædning; thi Kjødet er seigt og haardt. En eneste Bøsse knalder ofte mellem Bjergene og ved Søebredderne, som om halvtredsindstyve bleve affyrede paa eengang; og det skulde dog falde vanskeligt at sige, hvor Manden stod, som spændte Hanen."

„Udrustet med Lovenes Magt, Herr Bumppo," svarede Dommeren alvorlig, „kan en aarvaagen Øvrighed hæmme mangen Uorden, der hidtil fandt Sted og gjorde Vildtet sjeldent. Jeg haaber endnu at opleve den Dag, da Grundeierens Ret med Hensyn til hans Vildt vil blive lige saa meget respecteret, som hans Landgaarde selv."

„Eders Rettigheder og Landgaarde ere lige nye," svarede Natty; „men Lovene skulde dog i det mindste være upartiske, og lade Enhver vederfares Ret. Jeg skjød for fjorten Dage siden efter en Hjort, og den sprang over en Hække; da jeg vilde efter den, blev jeg hængende i Grenene med Bøsselaasen, og imidlertid undløb Dyret. Nu gad jeg dog vide, hvem der betaler mig Hjorten, der ovenikjøbet var stor og smuk. Havde Hækken ikke været, saa kunde jeg have givet den nok et Skud, og meer end to Gange behøvede Natty aldrig at skyde til Noget, der ikke havde Vinger. Nei, nei, Dommer; det er Colonisterne og ikke Jægerne, der gjøre Vildtet sjeldent."

„Hjortene ere rigtig nok ikke saa talrige nu, som i forrige Krig, Bumppo," sagde Major Hartmann, der, indhyllet i tykke Røgskyer, havde været en opmærksom Tilhører; „men Verden er heller ikke skabt for Hjortene, men for Menneskene."

„Major, jeg anseer Dem for en Ven af Ret og Retfærdighed, endskjøndt De saa ofte besøger Herregaarden, og De maae derfor troe, at det smerter en gammel Mand, at lade sine retfærdige Fordringer paa Levnetsmidler indskrænke ved slige Love, og ovenikjøbet, naar han føler, at han har fuldkommen Ret til at fiske og jage paa enhver Dag i Ugen, eller paa den bedste Landstrækning, naar han har Lyst."

„Jeg forstaaer Dig, Leatherstocking," svarede Majoren og fæstede sine sorte Øine stivt paa Jægeren; „men Du pleiede ellers ikke at være saa forsigtig!"

„Maaskee det heller ikke var saa nødvendigt før," sagde Jægeren vranten, og sank hen i dyb Taushed.

„Dommeren vilde før fortælle os noget mere om Franskmændene," bemærkede Hiram efter et lidet Ophold.

„Ja, Herre," svarede Marmaduke; „Jacobinerne synes at gaae fra een Tøilesløshed til en anden. De fortsætte deres Myrderier, som de tillægge Hædersnavnet „„Executioner."" Har De ikke hørt, at de have forøget Listen paa deres Forbrydelser ved Dronningens Henrettelse?"

„**Les bêtes!**" mumlede Monsieur le Quoi, idet han dreiede sig convulsivisk om paa Stolen.

„Republicanerne have ødelagt den skjønne Provinds Vendée, og ladet nedskyde Royalisterne der i hundredeviis. Vendée er et District i det sydvestlige Frankrig, der vedbliver at være Tilhængere af Bourbonerne. Monsieur le Quoi kjender det sagtens nøiere og kan bedre beskrive det."

„**Non, non, non, mon cher ami!**" * svarede Franskmanden med dæmpet Stemme, medens han gesticulerede

* Nei, nei, nei, kjære Ven.

med den høire Haand og bedækkede Øinene med den venstre.

„Der er holdt flere Slag i den sidste Tid," vedblev Marmaduke, „hvori de rasende Republicanere altfor ofte seirede. Een Efterretning har imidlertid glædet mig, den nemlig, at de have taget Toulon fra Englænderne; thi Frankrig har dog retmæssig Fordring paa denne Stad."

„Ah!" udbrød Monsieur le Quoi, idet han sprang op og fegtede heftig med Armene. — „Disse Engelskmænd maatte give Slip paa den. Ja, Franskmændene ere et tappert Folk, naar de have en god General. Ah! Toulon erobret! **C'est bon!** Jeg vilde ønske de toge **Londres** med — **pardonnez moi** — forlad mig; **mais**, det er **bon!**"

Franskmanden fortsatte disse Exclamationer endnu nogle Minuter, og styrtede derpaa, overvældet af sine Følelser, ud af Huset. Man saae ham vade gjennem den dybeste Snee, for ad den korteste Vei at naae sin lille Bod; han holdt Hænderne iveiret hele Tiden, som om han vilde hente Frankrigs tabte Ære ned fra Maanen.

Denne pludselige Bortgang vakte ingen stor Forundring blandt de Tilstedeværende, da Landsby-Indvaanerne kjendte hans Maneer; men Major Hartmann lo for første Gang overlydt, siden han sidst var kom-

men til Templeton, og sagde, idet han hævede sit Bæger høit i Veiret: „Fransmanden er gal — men forresten en brav Karl; kun ved Drikkelaget duer han ikke; thi han bliver drukken af Glæde."

„Fransmændene ere kjekke Soldater," sagde Hollistar, „det har jeg ofte havt Leilighed til at bemærke i York, da vi saa længe havde dem for Øinene. Uden deres Forstærkning havde vi ikke kunnet marchere mod Cornwallis."

„Det er et sandt Ord, Du siger, Sergeant!" afbrød hans snakkelystne Ægtemage ham. „Ja, de Fransmænd ere allerkjæreste Folk. De betale altid med godt Sølv og lade dog hvergang blive lidt tilbage i Glasset."

„Slige Kunder ere Dem kjærkomne, Mistress Hollistar," sagde Marmaduke leende. — „Men hvor er Richard bleven af? Han sprang op, ligesom han havde sat sig, og nu bliver han saa længe borte, at jeg næsten er bange for, at han er frossen ihjel."

„Vær uden Frygt, Fætter Duke!" sagde den Savnede, der i det samme traadte ind. „Arbeide gjør varm, selv i den koldeste Nat. Betty, Eders Mand fortalte mig, da vi gik fra Kirken sammen, at han frygtede for, at hans Svin fik Tinter. Nu har jeg selv været henne, for at overtyde mig derom, og funden at det er ganske sandt. Jeg sprang over til Dem, Doctor, lod Deres Dreng veie mig et Pund Salt af og blan-

bede det sammen med Øden i Svinetruget. Jeg tør vedde en Dyreryg imod et Egern, at de ere bedre om otte Dage. Men nu, Mistreſs Hollistar, maa jeg have mig et Bæger skummende Flips."

„Ja jeg tænkte nok, at De kunde trænge til det," svarede Vertinden, „og derfor har jeg det ogsaa færdigt og skal blot gjøre det varmt. Kjære Sergeant, giv mig det gloende Jern, som ligger langt inde i Kaminen."

Nu var Drikken heed og Richard drak det med den Overbeviisning, at have gjort en herlig Gjerning.

„O, I har en Haand, Betty, der ret kan lave Flips," sagde Richard. „Selv det gloende Jern giver det Velsmag. Se der, John, drik engang! Drik dog, Mand. Jeg, Du og Doctor Todd have alle tre viist vor Kunst paa Ynglingens Skulder. Duke, jeg har digtet en Vise, medens Du var borte; det var just paa en Dag, da jeg ikke havde noget andet at bestille. Jeg vil synge et Par Vers deraf for Dig, endskjøndt jeg endnu ikke er ganske enig med mig selv om Melodien. Hør nu efter:

Hvad er Verden? Kun en Jammerdal,
Hvor Hver tildeles Sorg og Slid;
Derfor bær med Lystighed din Qval
Og forøg de Glades ringe Tal;
Sang og Spøg forkorte Dig din Tid!

Glæd Dig paa ny!
Sorgen lad flye,
Græmmelse gjør oftest sorteſt Lok sneehvid.

„Nu, Duke, hvad siger Du om den? Der er eet Vers endnu; men jeg mangler den sidste Strophe. Gamle John, holder Du af Melodien? Er den saa god, som dine gamle Slagsange?"

„God!" sagde Mohegan, der havde talt Vertindens Drikkevarer for hyppig til, og ligeledes gjort Majoren og Marmaduke Besked, der begge havde rakt ham deres Bæger.

„**Bravo, Bravo,** Richard!" udbrød Majoren, hvis sorte Øine begyndte at funkle. „**Bravissimo!** Det er en god Vise, men Natty kan dog en, som er bedre. Hør, gamle Dreng, vil Du ikke synge Skovsangen for os?"

„Nei, nei, Major!" svarede Jægeren og rystede sørgmodig paa Hovedet, „jeg har maattet opleve, at see det med egne Øine, som jeg ikke havde anseet for muligt i disse Bjerge, og det betager mig alt Mod til at synge. Naar den, der som retmæssig Herre skulde byde her, maa drikke Sneevand, for at stille sin Tørst, saa sømmer det sig ikke for os, der leve af hans Velgjerninger, at være lystige, som om der ikke var andet end Solskin og Sommer i Verden."

Da Natty havde sagt dette, lod han atter Hove-

det synke, og bedækkede sine haarde, raae Ansigtstræk med den flade Haand. Den pludselige Afvexling fra den strenge Kulde udenfor og den stærke Hede i Skjenkestuen, forbunden med de kraftige Drag, som Richard havde gjort af de fulde Bægere, havde ganske hævet al Ulighed imellem ham og de øvrige Gjester og forandret den til inderligt Venskab. Han tog to Bægere, bød Jægeren det ene og sagde —

„Paa en glædelig Juul, gamle Dreng! Solskin og Sommer! Nei Leatherstocking, I er blind, det er Maanskin og Vinter; tag disse Briller, for at Eders Øine kunne see rigtig."

Glæd Dig paa ny!
Sorgen lad flye,
Græmmelse gjør ofte sorteste Lok sneehvid.

„Hør, hvor gamle John slaaer Triller. Det er dog en forbandet Sang, de Indianere sætte op. Major, jeg gad dog vide, om de kunne synge efter Noder?"

Medens Richard deels sang, deels sladdrede, udstødte Mohegan nogle dybe, eensformige Toner, hvortil han slog Tact med Haand og Hoved. Man hørte kun enkelte Ord, og disse vare i Delawarer-Sproget, saa at ingen uden Natty forstod dem. Uden at agte

paa Richard, vedblev han at synge sin vilde, melancholske Sang, hvorved han ofte gik over til de høieste Toner og sank derpaa ned til de dybe og tremulerende, hvoraf den indianske Musik især bestaaer.

Selskabets Opmærksomhed var meget deelt; nogle, som havde siddet bag ved, dannede nu smaa Grupper i Forgrunden og afhandlede forskjellige Materier. Hovedgjenstandene vare Behandlingen af tintede Sviin og Præsten Grants Prædiken. Doctor Todd bestræbte sig imidlertid for at give Dommeren et tydeligt Begreb om Beskaffenheden af den unge Jægers Saar. Mohegan vedblev at synge; han havde afkastet det uldne Dække, det buskede, sorte Haar hang forvirret om hans Hoved og gav ham et vildt Udseende. Stedse høiere og høiere bleve hans Toner, saa at tilsidst al Samtale maatte holde op. Nu hævede Natty sit Hoved og tiltalte den gamle Høvding i Delawarer-Sproget med følgende Ord, som vi ville forsøge paa at gjengive Læseren i vort Sprog.

„Chingachgook, hvor kan Du synge om dine Slag og de Krigere, Du har dræbt, saalænge vor værste Fjende er nær og forholder den unge Ørn sin Ret? Ogsaa jeg har kæmpet i disse Slag lige saa tappert, som enhver anden Kriger af vor Stamme; men her er ikke Tid og Sted til at rose sig af sine Bedrifter."

„Hawkeye,“* sagde Indianeren og gik hen imod ham med vaklende Trin — „jeg er Delawarernes store Slange, jeg kan opspore Mingoerne, som Øglen Fuglereder, og dræbe dem med eet Slag, som Klapperslangen. Den hvide Mand vilde gjøre Chingachgooks Tomahawk saa skinnende, som Otsegos Vand, naar Solen skinner derpaa; men den er rød af Maquaernes Blod.“

„Og hvorfor har Du dræbt Mingoernes Krigere? Skeete dette ikke for at bevare disse Skove og Søer for dine Fædres Børn? Ere de ikke blevne overgivne i Ildædernes høitidelige Forsamling? Og flyder der ikke krigersk Blod i en ung Høvdings Aarer, der skulde tale høit, men hvis Stemme desværre er for svag til at blive hørt?“

Disse Jægerens Ord syntes nogenlunde at bringe Indianerens forvirrede Tanker i Orden. Han vendte sig mod Tilhørerne, stirrede paa Dommeren med ufravendte Blikke og rystede paa Hovedet, idet han strøg det sorte Haar fra Ansigtet og viste et Par fyrige, hævngnistrende Øine. Han gjorde et frugtesløst Forsøg paa at løsne Stridsøxen af Beltet og indtog en truende Stilling. I dette Øieblik bød Richard ham et fuldt Bæger; hans vilde Træk forvandlede sig til et

* Falkeøie. Under dette Navn forekommer Natty Bumppo bestandig i Den sidste Mohicaner.

eenfoldigt Smiil, og idet han hævede Bægeret med begge Hænder til Munden og drak det ud, faldt han baglænds ned paa Bænken.

„Udgyd intet Blod!" raabte Jægeren, da han saae det frygtelige Udtryk af Vildhed paa Indianerens Ansigt — „Men han er jo drukken og kan ingen Skade gjøre. Saaledes gaaer det med de Vilde; giv dem Brændeviin, og de nedværdige sig selv til Qvæg. Dog Taalmodighed! Den Dag kommer vel ogsaa, da der atter skal vederfares os Ret."

Natty talte endnu bestandig i Delawarer-Sproget, som selv Høvdingen nu ikke mere forstod. Da han holdt op at tale, sagde Richard til ham: „Hvad hjelper det, at I taler til ham! Seer I da ikke, at han er baade døv og blind? Herr Hollistar, giv ham Huusly i Nat i Deres Lade, jeg vil betale for ham. I Aften er jeg rig, tigange rigere, end Duke med alle sine Landeiendomme, Renter og rede Penge.

Glæd Dig paa ny!
Sorgen lad flye,
Græmmelse gjør ofte fortest Lok sneehvid.

„Drik, Kong Hiram — Drik Herr Doolittle — drik Herre! siger jeg. Det er en Fest, der kun kommer eengang om Aaret."

„Hihi! Squiren er ret musikalsk iaften," sagde Hiram, paa hvis Ansigt man ogsaa sporede en vis Slaphed. „Skulle vi ikke bygge en Kirke endnu, Squire?"

„En Kirke, Herr Doolittle! Vi ville bygge en Cathedral med Sacristie og Chor, Orgel og Blæsebælge. Og saa udnævne vi Biskopper, Præster, Diaconer og Organister. Ved Lord Harry! som Benjamin siger — vi ville bygge et Taarn til og gjøre to Kirker deraf. Hvad siger Du dertil, Duke? Vil Du betale? Hei, Fætter Dommer, giver Du Pengene dertil?"

„Dick, Du gjør jo saadan en Støi," svarede Marmaduke, „at jeg ikke kan forstaae hvad Doctor Todd fortæller mig. Sagde De ikke, at Saaret let kunde inflammere i denne Kulde og blive farligt?"

„Nei, det er ikke tænkeligt, Herr Dommer, paa ingen Maade tænkeligt," svarede Elnathan. „Et saa godt forbundet Saar, hvoraf jeg selv har taget Kuglen ud, kan ikke inflammere; og da De har ifinde at tage det unge Menneske i Huset, hvor han ikke vil fattes Pleie, saa behøver jeg efter al Sandsynlighed kun at forbinde det eengang endnu."

„Jeg troer selv, at eengang vil være tilstrækkeligt," svarede Marmaduke med hiint skalkagtige Smiil,

der saa ofte spillede om hans Læber og lode de Omkringstaaende i Tvivl, om det udtrykte Spot eller Munterhed.

Verten havde imidlertid beredet Indianeren et Natteleie i en Sidebygning, hvor han ogsaa blev liggende Resten af Natten, indsvøbt i sit uldne Dække.

Nu begyndte ogsaa Major Hartmann at blive lystig og høirøstet. Et Glas jagede det andet; Bæger fulgte paa Bæger, og Drikkelaget varede til langt ud paa Natten, eller til den tidlige Morgenstund, da den tydske Veteran endelig yttrede det Ønske, at vende tilbage til Herregaarden. De fleste af Gjesterne vare allerede borte; men Marmaduke kjendte sin gamle Vens Vaner for godt, til at han skulde have foreslaaet et tidligere Opbrud. Men saasnart denne selv yttrede det Ønske, opfyldte Dommeren det med stor Beredvillighed, og de tre Herrer lavede sig til at gaae. Mistress Hollistar ledsagede sine fornemme Gjester uden for Gadedøren og bad dem at gaae forsigtig.

„Hold Dem til Herr Jones, Major," sagde hun; — „han er ung og kan være dem en sikker Støtte. Det er mig altid en stor Glæde, at see Dem i den dristige Dragon, og det er sandelig heller ingen Synd at holde Juleaften med glade Hjerter — man kan jo ikke vide, hvor snart Sorger ramme En. God Nat, Dommer, jeg ønsker Dem Alle en glædelig Fest."

Herrerne anbefalede sig saa godt de kunde og gik temmelig sikkert frem paa den brede, banede Vei, indtil de naaede den yderste Indgang til Herregaarden. Men her havde man nogle Vanskeligheder at overvinde, som ogsaa mange fra Veien afvigende Fodspor røbede den næste Dag. Inden de naaede den egentlige Huusdør, savnede Marmaduke sine to Staldbrødre og fandt dem efter nogen Søgen paa en Sidevei, hvor de vare sunkne ned i Sneen til Halsen. Richard sang med lydelig Stemme:

Glæd Dig paa ny!
Sorgen lad flye,
Græmmelse gjør ofte sorteſt Løk sneehvid.

Colonisterne,

eller

Susquehannas Kilder.

En Fortælling.

Oversat

af

A. C. Clausen.

Tredie Hefte.

Kjöbenhavn.

Forlagt af og trykt hos S. Trier.

1834.

Colonisten,

oder

Emporkömmlinge.

Ein Roman

in

drei Theilen.

Dritter Theil.

1854.

Femtende Capitel.

Før den nysbeskrevne Scene i den dristige Dragon, var Elisabeth bleven sikkert ledsaget hjem til Herregaarden, hvor det overlodes til hende selv, at gjøre sig Tiden saa behagelig som mulig. Benjamin satte fire store Messing-Lysestager, med tykke Lys i, paa Bordet, hvorved Værelset blev lysere og behageligere, end Academiets lange, mat oplyste Sal.

Remarkable havde ogsaa været i Kirke, hvorfra hun var vendt tilbage noget mildere stemt imod sit unge Herskab. Hun tænkte paa Elisabeths Ungdom, og holdt det for en let Opgave, endogsaa under nærværende Omstændigheder, i det mindste indirecte at beholde Regimentet i Huset, som hidtil endnu Ingen havde gjort hende stridigt. At vise sig med underdanig Mine for en saa ung Pige og lade sig befale af hende, var hende

en utaalelig Tanke; og hun besluttede derfor hellere at vove et dristigt Forsøg, der paa eengang skulde bestemme hendes tilkommende Stilling i Huset. Men saa ofte hun mødte et mørkt, stolt Blik fra Elisabeth, som gik taus op og ned i Værelset i dybe Tanker over den forbigangne Tid, over hendes pludselig forandrede Stilling og den nærværende Dags Begivenheder, følte Husholdersken en Ærefrygt, som ellers sjeldent nogen Dødelig havde indgydt hende. I Begyndelsen var hendes Tunge som lænkebunden; men endelig besluttede hun at begynde Samtalen med en Gjenstand, der syntes ganske at egne sig til at lægge hendes Mening om menneskelig Frihed og Lighed for Dagen.

„Det var en fortræffelig Prædiken, Herr Grant holdt i Aften," begyndte Remarkable. „Disse evangeliske Geistlige ere for det meste gode Prædikanter; men de nedskrive ogsaa deres Tanker iforveien, og det er en stor Fordeel. Jeg troer ikke, at de af Naturen have saa stor Færdighed i at holde en Tale, uden at have overtænkt den iforveien, som de staaende Menigheders Præster."

„Hvad forstaaer Du ved en staaende Menighed?" spurgte Elisabeth forundret.

„Jh nu, Presbyterianerne, Independenterne, Anabaptisterne og alle de, som ikke holde deres Bøn knælende."

„Efter denne Inddeling vil Du vel kalde den Sect, hvortil min Fader hører, den siddende?" spurgte Elisabeth leende.

„Nei, dem har jeg aldrig hørt nævne andet end Quækere," svarede Remarkable noget forlegen. „Jeg skulde egentlig ikke kalde dem saaledes, og jeg har endnu aldrig i mit Liv understaaet mig, at tale med utilbørlige Ord om Dommeren og hans Religion. Forresten kjender jeg blot Quækerne som et godmodigt, flittigt, stille Folk; og det undrer mig endnu den Dag i Dag, hvorledes Deres Fader er falden paa at ægte et Fruentimmer af saa forskjellig Tro —"

„Det vilde være mig kjært, om Du vilde see til Ilden i mit Værelse," afbrød Miss Temple hende — „thi jeg er træt af Reisen og ønsker at gaae til Sengs."

Remarkable følte en ubetvingelig Tilbøielighed til at svare sin unge Frøken, „at hun kunde være saa god selv at aabne Døren og see efter," men Klogskaben seirede dog over den opluende Vrede, og efter at hun havde dvælet nogle Øieblikke, for ikke at opoffre noget af sin Værdighed, gjorde hun, hvad der var blevet hende befalet. Svaret var tilfredsstillende, hvorpaa Elisabeth ønskede den gode Major-Domus, der forsynede Ovnen med det behørige Brænde, saavelsom Husholdersken en god Nat, og gik ind i sit Værelse.

Hun havde neppe lukket Døren efter sig, førend

allerede Remarkable begyndte at tale om hendes Egenskaber, og man kunde tydelig mærke, at hun var meget utilfreds. Benjamin syntes ikke at give Agt derpaa; men syslede med Ovnen, saae efter Thermometret, og aabnede et lille Skab i Skjænken, som indeholdt forskjellige styrkende Essentser. Efterat han havde taget en Slurk, som vilde have været tilstrækkelig til at opvarme ham i en kold Stue, rykkede han et lille Bord tæt hen til Ovnen, satte Flasker og Glas derpaa og stillede to Stole foran det. Alt var indrettet paa bequemmeste Maade, og først da syntes Benjamin at lægge Mærke til den fornærmede Huusholderske.

„Kom, Mistress Remarkable! Læg Eder for Anker i denne Stol og fortæl mig, hvorledes vor unge Frøken behager Eder."

„Efter min Mening, Herr Penguillan —"

„Kald mig Pumpe-Benjamin, om jeg tør bede," — afbrød Huushovmesteren hende. „Det er Juleaften, Mistress Pettibone, kald mig derfor hellere Pumpe. For det første, fordi det er kortere og for det andet, fordi jeg har ifinde at pumpe denne Kande lends."

„I er ret en Spøgefugl, Benjamin!" svarede Remarkable med en Latter, der truede med at ryste alle hendes Lemmer af Led. „Men, hvad jeg nu vilde sige, det aner mig, at Tiderne snart ville forandre sig her i Huset."

„Forandre sig!" sagde Major-Domus og skelede til Flasken; „det bryder jeg mig kun lidt om, Mistress Remarkable, saalænge jeg endnu har Kjeldernøglen i Lommen."

„Jeg kan ikke sige andet," vedblev Huusholdersken, „end, at der jo altid har været Overflødighed af Mad og Drikke her. Giv mig lidt mere Sukker, Benjamin — thi Squire Jones er en spandabel Leverandeur. Men nye Herrer, nye Indretninger; og jeg frygter for, at vor Fremtid ikke er meget sikker."

„Hele Livet er jo saa ustadigt, som Vinden," sagde Benjamin med vigtig Mine, „og intet vexler oftere, end Vinden, Mistress Remarkable; I kan troe, hvad jeg siger; thi jeg har som Skibsdreng lært alle Vinde at kjende."

„Jeg veed nok at Livet er ustadigt," svarede Remarkable med spøgefuld Mine; „men jeg seer store Forandringer imøde her i Huset, og det vil ikke vare længe, inden man sætter en ung Herre over Eder, saaledes som man nu har sat en ung Herskerinde over mig, hvilket dog er meget haardt for Folk, der have været saalænge i Huset, som I."

„Befordring skulde jo egentlig være Lønnen for lang Tjeneste," sagde Benjamin. „Squire Dick" — saaledes kaldte Huushovmesteren ham altid, naar han var vred — „er en accurat Herre og en god Mand,

med hvem jeg vilde fare hver Dag; men skulde det falde min gode Squire ind, at sætte en uvidende Mikkel over mig, saa fortæller jeg ham strax paa godt Engelsk, og det er mit Modersmaal, at jeg gaaer min Vei. Jeg har gaaet Touren igjennem, Mistreſs Pettibone; thi jeg har som en brav Karl arbeidet mig op fra neden af. Først var jeg i ſex Maaneder Skibsdreng, og gjorde intet andet, end hale i Tougene, hvorpaa jeg gjorde en kort Reiſe paa en lille Seiler; men derved lærer man kun lidt, undtagen hvorledes man skal styre efter Strømmen. Derpaa maatte jeg passe alle Slags Smaaforretninger i Kahyten, lærte at lave Grog og deslige. Derfra har jeg ogsaa min fine Smag, som I saa ofte har roſt. — I det Punkt stemme vi altid overeens."

Remarkable besvarede Complimenten med et Nik og tog en Slurk af Drikken, der stod for hende; thi, naar der var kommet brav Sukker i, saa forsmaaede hun den ikke.

„I har oplevet meget Benjamin; thi den hellige Skrift siger, at de, som seile paa de store Skibe, see Herrens Underværker."

„Aa, det gjøre ogsaa de, som fare med smaa Fartøier og Skonnerter, ja, jeg kan gjerne sige, de see Djævelens Værker med. Søen, Mistreſs Remarkable, er et Sted, hvor man kan erhverve sig store Kundska-

ber; thi man lærer ikke blot at kjende forskjellige Nationer og deres Levemaade, men ogsaa Landenes Figur. Jeg er i Sammenligning med en Søcapitain kun en ulærd Mand, og dog er der ikke en Landtunge, eller D fra Cap Hogue til Cap Finis, som jeg jo veed Navnet paa, og hvorom jeg jo kan fortælle meer eller mindre! — Tag noget mere Sukker. Men hvad jeg vilde sige, ja, jeg kjender hele Kysten lige saa nøie, som Veien herfra til den dristige Dragon, og Bugten ved Biscaia er et nederdrægtigt Bekjendtskab. Jeg vilde blot ønske, at I engang hørte Vinden tude der. Man behøver undertiden to Mand til at holde Haaret fast paa Eens Hoved. Det er ikke mindre farligt, at lavere i den Bugt, end her tillands at ville kjøre op ad den ene Side af et Bjerg, og ned ad den anden."

„O fortæl!" udbrød Remarkable. „Gaaer da Søen saa høit som Bjerge, Benjamin?"

„Ja naturligviis; men lader os først smage vor Grog. Hm! det er dog den bedste Drik, I have her i Landet; men I ere da ogsaa nær ved Vestindien. Hvad Søen angaaer, og Bølgerne i Bugten ved Biscaja, saa ere de undertiden høie, og undertiden lave, ligesom Vinden er beskaffen. Men engang, da jeg tjente paa Fregatten Bodishey, gik Bølgerne saa høit, at man ikke kunde see andet, end Vand og et Stykke af Luften, omtrent saa stort, som Seilet paa Stormasten; og

saa havde vi ovenikjøbet et Læk i Skibet, saa stort, at den hele brittiske Armee magelig kunde marchere derigjennem."

„Men for Himmelens Skyld, Benjamin, var I da ikke bange? Hvorledes fik I Vandet ud igjen?"

„Bange! Hvem Djævlen vil strax være bange, fordi man faaer lidt Søvand over Hovedet? I spørger om, hvorledes vi fik det ud igjen? Nu, da vi havde saameget, at vort Dæk kunde blive godt spulet, kaldte vi alle Mand op; thi I maae vide, sat alle de, som ikke havde Vagt, laae lige saa rolige i deres Hængekøier, som I i Eders Seng. Alle Hænder toge fat, og saa varede det ikke længe førend vi atter fik Fregatten flot. Men jeg lyver ikke, naar jeg siger Eder, Mistreſs Pettibone, at Skibet blev hævet iveiret og derpaa atter sænket ned i Dybet, ligesom et Egern, der springer fra Træ til Træ."

„Hvad, paa Vandet?" raabte Remarkable og strakte sine visne Arme af Forundring iveiret.

„Ja, det var ingen let Sag, at slippe derfra; thi Skummet sprøitede saaledes omkring, at man ikke kunde skjelne Havet fra Skyerne; men Skibet holdt sig fortræffeligt. O, det var et stolt Fartøi, hvori jeg hellere vilde boe, end i det skjønneste Huus i hele England. Var jeg Konge af England, saa lod jeg Fregatten heise op paa Londonbridge, og indrette til Pal-

lads. Er der nogen i Verden, der har Ret til at leve efter sin Bequemmelighed, saa er det dog Hans Majestæt."

„Men Benjamin," raabte Remarkable i den høieste Forundring over Huushovmesterens udstandne Farer — „hvad gjorde I da dengang?"

„Jh, vi gjorde vor Pligt, som flinke Gutter. Ja, havde Fregatten været fyldt med **Mounsheer Ler Quous** Landsmænd, saa vare de nok strandede paa en af Smaaøerne; men vi seilede Landet forbi og med strygende Vind lige mod Bjergene ved Pico; og dog vil jeg være fordømt, om jeg endnu den Dag i Dag veed, hvorledes vi kom derhen, om vi seilede over Øen eller uden om den. Men da vi vare komne dertil, bleve vi liggende til Vinden atter blev gunstig."

„O, det maa have været skrækkeligt!" raabte Remarkable, der rigtig nok ikke havde forstaaet endeel af Benjamins Udtryk, men dog havde faaet et dunkelt Begreb om en Storms Rædsler. „Det maa være frygteligt at leve paa Søen! Jeg begriber ogsaa derfor let, at I ikke kan udholde Tanken om at forlade dette behagelige Hjem. Jeg for min Deel bryder mig kun lidt derom; thi der er Gud skee Lov flere Familier, hvor jeg kan faae det godt. Da jeg kom til Dommeren, var det ikke min Hensigt at blive der længe; jeg vilde see, hvorledes Familien befandt sig — det var omtrent en

Uge efter Mistreſs Temples Død — og atter vende hjem, før Natten brød frem; men da fandt jeg Alt i en saa bedrøvelig Tilstand, at det vilde have været grusomt at forlade de stakkels Folk, og saa blev jeg, fordi man trængte til min Hjelp."

„Og da I hidtil er bleven liggende for Anker paa samme Sted, saa kan jeg formode, at Skuden har fundet det meget godt der?"

„Hvad er det for en Snak, Benjamin! Man kan aldrig tale alvorlig med Eder. — Jeg maa tilstaae, at baade Dommeren og Squire Jones stedse have behandlet mig meget artigt; men det vil nok blive anderledes. Jeg hørte nok at Dommeren var reist for at hente sin Datter hjem; men jeg havde dog ikke forestilt mig Sagen saaledes. Pas paa, Benjamin! hun vil blive et hæsligt Tvistens Æble for os!" —

„Hæslig!" gjentog Huushovmesteren, og slog sine søvndrukne Øine forundret iveiret. „Hæslig! Ved Lord Harry! Jeg vilde før kalde Bodishey en hæslig Fregat! Hvad Satan vil I da have? Funkler hendes Øine ikke som Aften- og Morgenstjernen, og er hendes Haar ikke saa sort og glindsende, som frisk tjæret Tougværk? Holder hun sig ikke saa rank som Stormasten i stille Veir? Den udskaarne Figur paa Fregattens Bugspryd har ikke saa smækker en Taille, som hun, endskjøndt den forestiller en deilig Dronning, som Capitainen ofte har

fortalt mig; og Dronninger ere jo dog altid skjønne! Hvem vilde vel ogsaa være Konge, naar man ikke skulde kunne vælge sig en smuk Dronning! Hellere to end en."

„Tal anstændigt, Benjamin," svarede Huusholderskten, „eller jeg bliver ikke hos Eder. Jeg vil ikke dermed sige, at Dommerens Datter er hæslig, men hendes Opførsel røber ingen Levemaade. Hun synes at holde sig for god, til at tale med en af os. Efter hvad Squire Jones havde fortalt om hende, troede jeg, at jeg skulde være bleven ganske fortryllet af hende; men det er ingenlunde Tilfældet. Efter min Mening opfører Louise Grant sig langt bedre, end Betsy Temple; thi hun vidste jo knap om hun vilde svare, da jeg spurgte hende om, hvorledes Huset behagede hende uden hendes Mama."

„Hun forstod Eder maaskee ikke; thi I kan just ikke rose Eder af en smuk Udtale; Miss Lizzy derimod har lært det bedste Engelsk af en fornem londonsk Lady, og forstaaer Sproget lige saa godt, som jeg selv, der er en født engelsk Undersaat. I har glemt hvad I har lært, og taler derfor slet; men vor unge Herskerinde taler derimod ypperligt."

„Herskerinde!" udbrød Remarkable; „kald hende ikke saaledes. M i n Herskerinde er hun ikke, og skal heller ikke blive det. Hvad min Udtale angaaer, saa

kan jeg maale mig med enhver i Ny-England. Jeg er født i Provindsen Esser, og hele Verden veed, at den er berømt for sin gode Dialect."

„Dog ikke som London," svarede Benjamin. „I maae gaae til Londons Forstæder, naar I vil høre reent, godt Engelsk. Forvrigt kan jeg ikke indsee, hvad stor Uret Miss Lizzy har gjort Eder; drik derfor blot endnu en Slurk paa hendes Sundhed, og tilgiv og forglem, som det sømmer sig et ærligt, christent Menneske."

„Nei, Benjamin! Det gjør jeg paa ingen Maade. En saadan Behandling er utaalelig, ja, ikke til at udholde. Jeg eier hundrede og halvtredsindstyve Dollars foruden en Seng og tyve Faar, og behøver derfor ikke at blive i et Huus, hvor man ikke tør nævne et ungt Fruentimmer ved sit Fornavn. Jeg vil kalde hende Betsy saa ofte mig lyster; vi leve i et frit Land, og Ingen kan tvinge mig. Det var min Hensigt at blive til Sommeren; men jeg forlader Huset imorgen, jeg vil tale, som jeg selv vil."

„Hvad det angaaer, Mistress Remarkable," sagde Benjamin, „saa vil sikkert Ingen sige Eder imod; thi efter min Mening er det lige saa let at standse en Storm, som Eders Tunge. Siig mig, kjære Kone, er der ogsaa Aber hos Eder?"

„I er selv en Abekat, Herr Penguillan!" raabte Husholdersken rasende, „eller en Bjørn, en sort, hæs-

lig Bjørn, med hvem intet anstændigt Fruentimmer kan omgaaes. Jeg skal aldrig søge Eders Selskab, om jeg ogsaa blev endnu i tredive Aar i Dommerens Huus. Slig Snak passer sig i Køkkenet, men ikke i et Værelse, hvor der er Personer, som jeg."

„Hør Mistreſs Petti — Petti — Pettibone! En Bjørn kan jeg mangengang være; det skulle alle faae at føle, der binde an med mig; men jeg vil være fordømt, om jeg lader mig skjelde ud for en Abekat — — — — Jeg sværger ved dette Glas Grog, at Ingen ustraffet skal kalde mig saaledes."

„I har nok allerede drukket for megen Grog," sagde Remarkable og greb et Lys, idet hun nødig reiste sig. „I er jo fuld, og jeg vil skynde mig ud af Værelset, for ikke at høre flere usømmelige Ord af Eders Mund."

Derpaa gik Huusholderſken, som hun selv troede, med lige saa stor Anstand som Elisabeth, ud af Værelset og mumlede endnu i Døren: „Drukkenbolt — dumme Menneske — Abekat — o. s. v."

„Hvem skjelder I ud for Drukkenbolt?" raabte Benjamin harmfuld og sprang op. „I vil sætte Eder i Classe med fornemme Damer? I, som ikke kan andet, end bruge Mund og bagtale skikkelige Folk! Men hvad andet kan man vente af Eder, I gamle

Drage; hvor Satan skulde I ogsaa have lært Levemaade!"

Ved disse Ord faldt Benjamin tilbage i sin Stol og gav nogle underlige, næsten brummende Toner fra sig, der meget lignede hans Yndlingsdyr, Bjørnens. Men førend han, for at betjene os af visse ziirlige Autorers Yndlings-Udtryk, „sank ganske hen i Morpheus's Arme," hørte man ham endnu nævne følgende afbrudte Ord — „Abekat! — Papegøie! — Tjæreboette! — Bjørn!" —

To Timer kunde vel den gode Major-Domus have tilbragt i en sød Slummer, da han blev vækket ved Richards og Majorens larmende Indtrædelse. Efter at have gnedet sine Øine tilbørlig, kom han dog saavidt til Besindelse, at han kunde transportere begge Herrerne til deres Værelser; hvorpaa han selv begav sig paa sit Kammer, og overlod til Herren af Huset at sørge for sin Eiendoms Sikkerhed. Skodder og Laase vare ikke nødvendige i hine Tider og efterat Marmaduke havde seet til det store Baal i Kaminen, lagde han sig selv til Hvile. Og hermed slutter den første Nat i vor Fortælling.

Sextende Capitel.

Det var en Lykke for de fleste af Gjesterne, der gik hjem fra Drikkelaget i den dristige Dragon, at den strenge Kulde var taget betydelig af. Tynde Skyer begyndte at overtrække Himlen mod Østen, og Maanen skjulte sig bag tykke Dunster, som Sydvestvinden drev mod Norden. Tykke Skyer, der toge mere og mere til, formørkede den opgaaende Sol, medens den sydlige Vind i Dalen medførte alle Tegn paa det sig nærmende Tøveir.

Det var allerede langt ud paa Morgenstunden, da Elisabeth saae Solens svage Gjenskin paa de østlige Bjerge, og beredede sig til at forlade Huset. Hun vilde tilfredsstille sin Nysgjerrighed, og tage de nærmeste Omgivelser i Diesyn ved høi lys Dag, inden Juleaftens Gjesterne lode sig see ved Frokostbordet. Idet hun traadte ud af Huset og holdt sin Pelts tættere sammen, da Kulden vel var tagen af, men dog var streng nok endnu, raabte Jones ovenfra til hende med høi Røst.

„Glædelig Juul! Glædelig Juul, Cousine Bess! De er staaet tidlig op, men jeg er kommen Dem i Forkjøbet. Ingen har endnu forekommet mig med Lykønskningen, hverken Mand eller Qvinde, Stor eller Lille,

Sort, Hvid eller Bruun. Bliv blot et Øieblik til jeg faaer min Kjole paa; jeg mærker, at De vil beſee de nye Anlæg og Forbedringer, og Ingen kan bedre ſige Dem Beſked herom, end jeg, der ſelv har anlagt dem alle. Det vil viſt vare en Times Tid endnu, inden Duke og Majoren faae udſovet Miſtreſs Holliſtars fordømte Miſkmask; og ſaa kan jeg viſe Dem omkring ſaalænge."

Eliſabeth ſaae iveiret og blev ſin Fætter vaer, der, trods den ſtrenge Kulde, havde ſtukket Hovedet med Nathuen paa ud af Vinduet, for at Ingen ſkulde komme ham i Forkjøbet med Lykønſkningen. Hun lovede leende, at ville oppebie hans Komme, og traadte derfor igjen ind i Huſet. Hun kom efter faa Øieblikkes Forløb tilbage med en Pakke i Haanden, hvorpaa der var trykket tre ſtore Segl og fandt allerede Richard ventende.

„Kjære Beſſ, kom!" raabte han og greb hendes Arm. „Sneen vil blive blød, men os bærer den nok. Mærker De ikke, at Vinden kommer fra Pennſylvanien? Vi ere virkelig her i et afſkyeligt Clima; igaar ved Solens Nedgang var det ſaa koldt, at man var færdig at fryſe ihjel, Klokken ni eller ti begyndte Kulden at tage af; ved Midnat var det ganſke mildt, og i Nat har det været ſaa varmt, at jeg ikke kunde taale at have noget Tæppe paa Sengen. Heida,

holla, Aggy! Glædelig Juul, Aggy! Kan Du da ikke høre, Du sorte Hund! Der har Du en Dollar, og skulde Herrerne staae op inden jeg kommer tilbage, saa maa Du strax kalde paa mig; thi jeg vilde ikke for al Verden, at Duke skulde komme mig i Forkjøbet."

Negeren tog Pengen op af Sneen og lovede at passe paa; han kastede den vist mere end tyve Fod i Høiden, greb den igjen med den flade Haand og ilede derpaa med glad Hjerte til Køkkenet, for at vise sin Foræring.

„Vær lidt stille, kjære Fætter!" sagde Elisabeth. „Jeg tittede i Forbigaaende ind i min Faders Kammer, og saae, at han sov endnu ganske trygt. Naar der er stille, har De intet at frygte, og Ingen gjør Dem Æren af den første Hilsen stridig."

„Duke er Deres Fader; men jeg forsikkrer Dem, at han altid, om det ogsaa er ved de største Ubetydeligheder, gjerne vil være den Første. Jeg for min Deel bryder mig ikke det mindste om sligt, uden ved denne Leilighed; thi en Ting, som i og for sig er ubetydelig, bliver af Vigtighed, naar Flere tragte efter den. Deres Fader vil, som sagt, altid være den Første; men jeg indlader mig blot i Kamp med ham ved slige Leiligheder."

„Jeg forstaaer Dem," sagde Elisabeth. „De vilde

ikke stræbe efter Forrang, naar De var alene paa Jorden; men da der nu tilfældigviis befinde sig Flere sammesteds, saa maae De jo naturligviis indlade Dem i Kamp med dem."

„Ganske rigtig, Bess! Jeg mærker De er en fornuftig Pige og gjør Deres Lærere Ære. Det var da ogsaa mit Forslag, at de skulde sendes til Pensions-Anstalten. Da Deres Fader førstegang talte om at sende Dem derhen, skrev jeg til en paalidelig Ven i Staden, for at faae nogen Underretning, og paa hans Anbefaling kom De dertil. Duke var i Førstningen en Smule halsstarrig, som sædvanlig, men endelig gav han dog efter."

„Ikke et Ord meer om min Faders Svagheder," sagde Elisabeth. „Vidste De, hvad han har gjort for Dem, da vi vare i Albany, saa vilde De dømme anderledes om han."

„For mig!" udbrød Richard og stod pludselig stille, for at tænke sig om. „O, nu gjetter jeg det. Han har nok skaffet mig Tegningen af det nye hollandske Capel; men det bryder jeg mig ikke meget om. Fremmede Ideer hjelpe sjeldent en talentfuld Mand; hans egen Hjerne er den bedste Architect."

„Det er intet af det Slags," svarede Elisabeth med en skjelmsk Mine.

„Ikke? Lad see, maaskee har han foreslaaet mig til Overopsynsmand over Anlægget af de nye Landeveie?"

„Det er muligt; men jeg mener ikke en saadan Ansættelse."

„En saadan Ansættelse!" gjentog Richard meget nysgjerrig; „altsaa er Talen dog om en Ansættelse. Hvis det er ved Militairet, saa tager jeg ikke derimod."

„Nei, nei, det er ikke ved Militairet," sagde Elisabeth, idet hun leende holdt den forseglede Pakke iveiret, og derpaa atter skjulte den. „Det er et hæderfuldt og indbringende Embede."

„Hæderfuldt og indbringende!" raabte Richard i glad Forventning. „Viis mig Papiret. Er det et Embede, hvorved der er noget at bestille?"

„Sikkerlig, Fætter Dick; det sagde i det mindste min Fader, da han igaar Aftes gav mig Pakken, for at jeg skulde overrække Dem den idag som Julegave. Han meente, at hvis noget skulde volde vor Fætter Richard Glæde, saa maatte det være Forvaltningen af den udøvende Magt."

„Hvad, Forvaltningen af den udøvende Magt? Hvilken Galskab!" raabte den utaalmodige Mand, idet han rev Papiret ud af Haanden paa hende; „Der er jo intet saadant Embede i Grevskabet. Og dog, det er jo sandelig Patentet, som udnævner Richard Jones, Esquire, til Sherif i Grevskabet. Det er et skjønt

Træk af Fætter Duke, jeg maa sige, han har et godt Hjerte og glemmer ikke sine Venner. Over-Sherif i Grevskabet — det klinger ret smukt, Bess; men Forretningerne skulle ogsaa blive godt udførte. — Duke er en forstandig Mand og kjender Menneskene til Grunden. Jeg tilstaaer, jeg er ham megen Tak skyldig," vedblev han, idet han, uden at vide det, aftørrede sine vaade Øine med Kjolefligen; „men jeg skal ogsaa stræbe at gjøre lige saa meget for ham hver Dag; det skal han faae at see, saasnart mit Embede byder mig en Leilighed dertil. Det skal blive godt forvaltet, forlad Dem derpaa. Den forbømte Sønden vind faaer Øinene til at løbe paa mig."

„Nu, Richard! Nu haaber jeg, at De vil faae Forretninger nok," sagde den skjelmske Pige. „Jeg hørte Dem ellers ofte klage over, at der var intet at bestille i dette nye Land, endskjøndt mine Øine overalt støde paa noget, der endnu burde gjøres."

„At bestille!" sagde Richard idet han med en opblæst Mine rettede sin lille Figur. „Alt beroer paa visse Systemer, lille, gode Cousine. Jeg skal endnu i Eftermiddag sætte mig hen og inddele Grevskabet systematisk; jeg maa have nogle Medhjelpere, det forstaaer sig. Jeg vil inddele Grevskabet i Districter og fordele mine Medhjelpere som Opsynsmænd i disse. Jeg udvælger een for Templeton, som jeg vil kalde Føde-

byes-Departementet. Men hvem faaer jeg nu dertil, lad see — Benjamin vil blive en god Medhjelper. Han er nu bleven vant til at være paa det faste Land og passer sig herlig dertil; naar han blot kunde ride!"

„Ja, Herr Sherif," sagde hans Ledsagerinde; „og da han saa godt forstaaer at omgaaes med Toug og Reb, saa kunde han i Nødsfald fungere som **Jack ketch** *."

„Nei," afbrød Richard hende, „jeg tør smigre mig med, at ingen bedre forstaaer at klynge nogen op, end — det vil sige — ja, ja, Benjamin vilde i Nødsfald udføre denne sørgelige Forretning godt, naar man blot kunde formaae ham dertil; men det tvivler jeg paa. Jeg faaer ham lige saa lidt til at hænge Nogen, som til at ride; jeg maa derfor vælge mig en anden Medhjelper."

„Det kalder jeg klogt, Fætter Richard; men da De har meer end Tid nok til slige vigtige Ting, saa beder jeg Dem for Øieblikket glemme Over-Sheriffen, og skjenke Galanteriet nogle Minuter. Hvor ere de Skjønheder og Forbedringer, som De vilde vise mig?"

Hvor? Overalt. Her har jeg anlagt nye Gader, der vist ville danne en deilig Stad, naar de først

* d. e. Skarpretter.

blive planerede og besatte med Huse paa begge Sider. — Duke er dog en raisonnabel Mand med al sin Egensindighed. — Jeg bruger i det mindste fire Medhjelpere, foruden en Fangevogter."

„Jeg seer ingen Gader," sagde Elisabeth. „Det kan dog vel aldrig være Deres Alvor, at ville bygge Vaaningshuse paa denne bjergige, sumpige Grund?"

„Vi bryde os hverken om Sumpe, Bjerge, eller Træer," svarede Richard. „Det er Deres Faders Villie, og Deres Fader har som De veed —"

„Udnævnt Dem til Sherif, Herr Jones!" afbrød Elisabeth ham med eftertrykkelig Tone.

„Jeg veed det, jeg veed det," raabte Richard; „og stod det til mig, saa vilde jeg udnævne Duke til Konge. Han har et ædelt Hjerte og vilde vist blive en fortræffelig Konge, det vil sige, naar han havde en god Premierminister. — Men hvad er her paa Færde? Jeg hører Stemmer i Buskene. Sikkert en Sammensværgelse! Lader os træde nærmere og undersøge Sagen nøiere."

Under denne Samtale var Richard tilligemed Elisabeth kommen til en aaben Plads, der laa bag ved Landsbyen, temmelig langt fra Herregaarden, og her havde Richard virkelig besluttet at anlægge en ny Gade; men Alt tydede paa, at der blot var begyndt. Det var kun Fældningen af de uhyre Grantræer, der

viste, at man havde isinde at gjøre nye Anlæg, skjøndt disse ikke bleve meget begunstigede af Naturen; thi der voxede saa mange Skud frem af de fældede Træstammer, at hele Pladsen lignede et eviggrønt Krat. Vindens Susen forhindrede, at de Spadserendes Fodtrin bleve hørte, og tykke Buske skjulte dem. Paa denne Maade naaede de ubemærkede den Plads, hvor den unge Jæger, Natty Bumppo og den indianske Høvding stode fordybede i en alvorlig Samtale. Den første talte meget ivrig, og Natty hørte til med usædvanlig Opmærksomhed. Mohegan stod noget fra med nedbøiet Hoved. Haarene hang vildt om hans Ansigt og skjulte de mørke Træk; men hans hele Holdning viste tydelig, at han var nedslaaet, om ikke harmfuld."

„Lader os vende om," hviskede Elisabeth til sin Ledsager, „vi have ingen Ret til at aflure disse Mennesker deres Hemmeligheder."

„Ingen Ret!" — svarede Richard utaalmodig, men sagte, og holdt saa fast paa hendes Arm, at hun ikke kunde slippe fra ham. „De forglemmer, Cousine Bess, at min Pligt fordrer, at jeg skal sørge for Fredens Opretholdelse i Grevskabet. Man maa ikke troe slige Landstrygere, endskjøndt jeg ikke frygter for, at John fører noget Hemmeligt i sit Skjold. Den stakkels Djævel! Han var ganske drukken i Aftes, og synes ikke

at have forvundet det ganske endnu. Lader os træde nærmere og høre, hvad de sige.

Trods al sin Modstræben, maatte Elisabeth dog føie sig efter Richards Trang til at opfylde sin Pligt; og de vare nu komne nær nok, for at høre de Talendes Ord.

„Den Fugl maae vi have," sagde Natty, „enten med det Gode eller med det Onde. Jeg mindes den Tid, da de vilde Kalkuner ikke vare saa sjeldne her i Landet, og kun den, der saae efter skjønne Fjær, maatte drage til Virginien. Der er stor Forskjel paa en Agerhøne og en stoppet Kalkun; men for mig er en Bæverhale og en Bjørneskinke det bedste Maaltid; Smagen er saa forskjellig. Jeg gav imorges alle mine Penge, paa denne Shilling nær, ud til den franske Kjøbmand for Krudt; naar De altsaa ikke har noget, saa kunne vi kun gjøre et Skud; og jeg veed bestemt, at Billy Kirby har stort Mod paa at faae Kalkunen, John maa skyde, han har et sikkert Blik. Min Haand ryster ofte, naar jeg har noget Overordentligt i Sigte, og jeg kunde derfor let skyde forbi. Da jeg lagde an paa Bjørnen, traf jeg strax; men det er en ganske anden Sag, Herr Oliver."

„Her!" udbrød den unge Jæger med et Udtryk af bitter Spot over sin Fattigdom, idet han holdt en Shilling høit iveiret — „her er min hele Rigdom!

Denne Shilling og min Bøsse er alt, hvad jeg eier. — Men jeg er jo bleven en Skovboer og maa altsaa søge min Føde der. Kom Natty, lader os sætte det sidste paa Fuglen; ved Eders Hjelp maa Skuddet lykkes."

„Jeg ønskede hellere, at John skjød denne Gang. Jeg er ængstelig, fordi De saa aldeles har slaaet Lid til mig, og vil sikkert skyde forbi. Det forholder sig anderledes med Indianerne; de skyde lige saa godt idag som imorgen — intet forstyrrer dem. John, der er Shillingen; tag min Bøsse og skyd efter den fede kalkunske Hane, som man har bundet der til Træstubben. Herr Oliver har stor Lyst til Fuglen, og jeg træffer den bestemt ikke, naar jeg er ængstelig."

Indianeren svarede, efter nogle Øieblikke at have seet sig taus og mørk omkring. „Da John var ung, havde Ingen et skarpere Syn og en hurtigere Kugle. Mingoernes Qvinder skrege ved Knaldet af hans Bøsse, og Mingoernes Krigere forvandledes til Qvinder. Hvad hjalp det dog Ørnen, at den svingede sig saa høit i Luften; den maatte dog give sine Fjær som Prydelse til Qvinderne. Men se nu disse Arme," vedblev han, idet han pludselig hævede Stemmen, „de skjelve som Hjorten ved Ulvens Hyl. Er John gammel? Ere halvfjerdsindstyve Vintre istand til at gjøre en Mohicaner gammel? Nei! Den hvide Mand bringer Alder-

dom og Svaghed med sig — Rom er hans Tomahawk!" —

„Hvorfor drikker Du den, gamle Mand?" udbrød Ynglingen; „hvorfor vil en saa ædel Natur tjene Djævelen og nedværdige sig selv til et Dyr?"

„Til Dyr! Er John et Dyr?" gjentog Indianeren langsomt. „Ja, Du Ildædernes Søn! Du taler Sandhed, John er et Dyr. Før steg der kun sjeldent Røg op blandt disse Bjerge. Vildtet slikkede den hvide Mands Haand, og Fuglene satte sig paa hans Hoved, endskjøndt han var en Fremmed. Mine Forfædre kom fra Saltsøens Bredder; de flygtede for Rommen og vendte tilbage til deres Fædre, hvor de levede i Fred; og hævede de ogsaa undertiden Stridsøxen, da var det for at kløve Hovedet paa en Mingo. De forsamlede sig om den store Ild, og hvad de befalede skeete strax. Dengang var John en Mand og intet Dyr. Men saa kom Krigerne og Handelsmændene med de lyse Øine og bragte de lange Knive og Rommen med sig. Der var flere, end der ere Grantræer paa Fjeldene; de ophævede Forsamlingerne og bemægtigede sig Landet. Den onde Aand sad i deres Romflasker, og de slap ham ud. — Ja, ja, unge Ørn, Du taler Sandhed — John er et Dyr!"

„Tilgiv mig, gamle Kriger," sagde den unge Jæger og greb hans Haand. „Det sømmer sig mindst

for mig at gjøre Dig Bebreidelser. Himlens Forbandelse ramme de gjerrige Nidinger, der have ødelagt denne ædle Slægt. Tænk paa, John, at jeg nedstammer fra din Familie, og at jeg sætter min største Stolthed deri."

„Du er en Delawarer, min Søn!" sagde John i en mildere Tone. „Dine Ord blive ikke hørte. — John kan ikke skyde."

„Tænkte jeg det ikke nok, at der flød indiansk Blod i det unge Menneskes Aarer," hviskede Richard; „jeg mærkede det strax af den gale Maade, hvorpaa han greb mine Heste i Tøilen. Men den arme Djævel skal dog have to Skud til Kalkunen; jeg vil selv give ham en Shilling endnu, skjøndt jeg gjorde bedre i at skyde for ham. Det lader til, at deres Julelystigheder allerede ere begyndte — sandsynligviis her i Buskene, hvor jeg kan høre dem lee. Vi ville strax gaae derhen."

„Holdt, Fætter Richard!" raabte Elisabeth og klyngede sig fastere til hans Arm. „Er det ikke upassende at tilbyde denne Gentleman en Shilling?"

„Er De nu der igjen med Deres Gentleman! Troer De at en saadan Halvvild afslaaer at tage imod Penge? Nei, nei! Han vil baade tage Shillingen og Rom ovenikjøbet, hvis De byder ham noget, skjøndt han moraliserede saameget derover. Jeg vil give ham

Leilighed til at vinde den kalkunske Hane. Billy Kirby er ellers en af de bedste Skytter i Landet, at sige, naar vi undtage denne — denne Gentleman."

„Naar De da endelig vil," sagde Elisabeth med Stolthed, „saa lad mig tale med ham."

Ved disse Ord gik hun rask frem og traadte ind i Krattet til de tre Jægere. Hendes pludselige Komme syntes at forfærde Ynglingen. Han gjorde en rask Bevægelse, som for at gaae bort, men fattede sig dog hurtig og bukkede med Anstand for Miss Temple. Natty og Mohegan lode sig derimod ikke forstyrre ved hendes Nellemkomst.

„Jeg hører," begyndte Elisabeth, „at den gamle Juleskik, at skyde en kalkunsk Hane, endnu gjelder hos Dem, og jeg havde Lyst til at prøve min Lykke. Hvem af dem vil være saa god at modtage denne Shilling og skyde for mig?"

„Er det en Forlystelse for Damer!?" udbrød den unge Jæger med en Mine, der ikke kunde misforstaaes, og med en Hurtighed, som viste, at han talte, uden at tage Hensyn til andet end sin Følelse.

„Hvorfor ikke, min Herre?" svarede Miss Temple. „Er det en umenneskelig Fornøielse, saa falder Skylden paa Deres Kjøn, som har opfundet den. Jeg har nu engang besluttet det; men jeg forlanger jo ikke Deres Bistand. Denne gamle Skovboer," vedblev hun, idet

hun vendte sig til Natty, „vil vel ikke være saa ugalant, at negte en ung Dame at skyde for hende."

Natty Bumppo stak Pengen i Lommen, ladede sin Bøsse og sagde, idet han kastede den over Skulderen, med sin sædvanlige Latter:

„Hvis Billy Kirby ikke skyder Fuglen ned før mig, og Franskmandens Krudt ikke har taget Skade af den fugtige Morgenluft; saa skal De om faa Minuter have en kalkunsk Hane liggende død for Deres Fødder, og en federe har der vist aldrig været paa en Dommers Bord. Jeg har ofte seet Hollænderinderne tage Deel i slige Skydegilder paa Mohawks og Skoharies Bredder; og det var paa ingen Maade Net af Dem, Herr Oliver, saaledes at overfuse den smukke Lady. Men lader os skynde os, ellers er den prægtige Fugl fløiten, inden vi komme."

„Men jeg har Skuddet før Eder, Natty," sagde Yuglingen. „Tilgiv mig, Miss Temple, at jeg maa forekomme Dem saa uhøflig; men vigtige Grunde tvinge mig til at paastaae min Ret."

„Gjør som De vil," svarede Elisabeth. „Denne er min Ridder, og jeg stoler paa hans Haand og Øie. Før Toget an, Herr Leatherstocking; vi Andre følge efter."

Natty, som fandt Behag i den smukke Piges Opfordring, gik nu foran igjennem Sneen hen til den Plads,

hvorfra den høie Latter lød. Edward saae sig ofte om med urolige Blikke efter Elisabeth, der blev holdt nogle Skridt tilbage af Richard.

„Jeg havde troet, Miss Temple," sagde han, saasnart de Andre ikke længere kunde høre ham — „at naar de havde Lyst til en kalkunsk Hane, De da ikke vilde have valgt en Fremmed dertil, og allermindst et Menneske som denne Leatherstocking. Jeg kan næsten heller ikke troe, at det er Deres Alvor; jeg har desuden i dette Øieblik i det mindste halvtredsindstyve Kalkuner i min Hønsegaard, og De kan vælge hvilken De selv vil. Derfor indseer jeg ikke" —

„Men Fætter Dick!" afbrød Elisabeth ham; „jeg ønsker nu netop at have denne kalkunske Hane, og derfor bad jeg Herr Bumppo at skyde for mig."

„Har De nogensinde hørt tale om det Mesterskud, jeg gjorde paa Ulven, der stjal Deres Faders Faar?" spurgte Richard. „Den bar Faaret paa Ryggen og havde bøiet Hovedet om paa Siden, ellers havde jeg ganske bestemt truffet den; men saa — —"

„Traf De Faaret," afbrød Elisabeth ham atter. „Jo, jeg veed det altsammen. Men vil det passe sig for Over-Sheriffen at deeltage i slige Lystigheder?"

„De troer dog for Pokker ikke, at jeg selv vil skyde med," sagde Jones. „Men lader os ile for at see paa Skydningen. De har intet at frygte; Dem,

Deres Faders Datter, kan intet ubehageligt møde i min Nærværelse."

„Min Faders Datter er slet ikke bange," svarede Elisabeth skjelmsk, „især, naar hun staaer under Grevskabets Over-Sherifs Beskyttelse."

Hun tog ham derpaa under Armen, og han førte hende gjennem Krattet til den Plads, hvor Landsbyens unge Mennesker vare forsamlede, og Natty ligeledes var ankommen med begge sine Ledsagere.

Syttende Capitel.

Den gamle Skik, at skyde efter en kalkunsk Hane paa første Juledag, hører til de faa Folkefester, som disse Nybyggere have bevaret. Denne Forlystelse svarede ogsaa fuldkomment til et Folks daglige Beskjeftigelser, der ombyttede Øxen og Seglen med Bøssen, naar en Hjort sprang igjennem Skoven, eller en Bjørn vovede sig ud paa de dyrkede Agre.

Idag var Festen begyndt tidligere end sædvanlig, for at den kunde være tilende før Gudstjenestens Begyndelse, hvilken de unge Skytter ikke for al Verden

vilde forsømme. Eieren af den kalkunske Hane var en Frineger, som havde bragt flere Fugle af forskjellig Bonitet med til denne Høitid. De yngre og beskednere Skytter skjøde efter Fugle, som ikke vare saa kostbare, som den omtalte, og saaledes vare allerede nogle Skud gjorte til Negerens Fordeel. Indretningen ved denne Skydning var ellers yderst simpel. Man bandt Fuglen fast til en Træstub, der var hugget flad oven til, for at tjene Diet til et fast Sigtepunkt. Afstanden imellem Træstubben og Skytterne var nøiagtig afmaalt til hundrede Alen; og en Fod meer eller mindre vilde være bleven anseet for et Indgreb i den ene eller den anden af Parternes Rettigheder. Negeren bestemte Indsatsen for hver Fugl og de nødvendige Betingelser ved Skydningen, men han maatte ogsaa staae inde for, at disse bleve punktligen opfyldte, og tilstede Enhver Adgang, der vilde forsøge sin Lykke.

Selskabet bestod af tyve til tredive unge Mennesker, der næsten alle vare bevæbnede med Bøsser, og alle Landsbyens Drenge. Dette lille Publicum, der var klædt i grove, men varme Høitidsklæder, stod, med Hænderne i Veste- og Kjolelommerne, for at holde sig varm, omkring de meest udmærkede Skytter og lyttede opmærksomt til deres storpralende Fortællinger om de Heltegjerninger, de havde udført ved tidligere Leiligheder af dette Slags.

Billy Kirby, som Natty ovenfor talte om, førte Ordet. Denne unge Karl, af Profession en Brændehugger, udmærkede sig ved en stor Skabning og et dristigt Ansigt. Han var en forvoven, heftig, letsindig Knegt og en stor Pralhans; men havde dog noget Godmodigt ved sig, der bødede paa hans Feil. Han drev hellere hele Uger omkring paa alle Grevskabets Vertshuse, eller forrettede simpelt Arbeide for Brændeviin og et Maaltid Mad, end han skulde ladet sig aftinge en Hvid af den Løn, han forlangte. Men var Contracten engang sluttet til hans Tilfredshed, saa drog han munter med Øxe og Bøsse ud i Skoven og arbeidede utrættelig med herculisk Kraft. Ethvert af hans kraftfulde Hug kostede et af de skjønneste Træer Livet. Et Øieblik var tilstrækkeligt til at fælde en hundredaarig Stamme, og han og hans Øxe hvilede ikke, førend de havde gjort lyst i Skoven.

Dage, Uger, ja ofte hele Maaneder saae man ham ivrig beskjeftiget paa denne Maade; men naar Arbeidet var tilende, begyndte han atter paa sin gamle Levemaade, eller lod sin vældige Stemme lyde saa stærkt for sine taalmodige Staldbrødre, saaledes kaldte han Øxerne, at det lød som Oprørsskrig imellem Fjeldene. Man har engang en mild Sommeraften hørt hans Stemme gjennem Dalen ved Templeton, indtil den, ført af Echoet, fra Bjerg til Bjerg, endelig hendøde i sagte

Toner mod Fjeldvæggene. Han var vel bevandret i alle frie Kunster, saasom Bryden, Løben, Skyden o. s. v., og pleiede derfor aldrig at mangle ved slige Lystigheder, som den nærværende.

Natty Bumppo og han havde allerede længe været skinsyge paa hinanden for deres Færdighed i at skyde. Trods Nattys lange Øvelse, var Brændehuggeren, ved sin Muskelkraft og sit skarpe Syn næsten hans Ligemand. Hidtil havde de ikke havt nogen Leilighed til at indlade sig i en Nærdekamp; og det var stedse blevet ved Sammenligninger af deres Færdighed paa Jagten og andre saadanne Tilfælde. Men nu traadte de første Gang op som virkelige Medbeilere.

Da Natty traadte hen til Skytterne med begge sine Kammerater, var Billy Kirby endelig efter lang Kjevlen bleven enig med Fuglens Eier om Indsatsprisen. Den kalkunske Hane sad fastbunden til Træstubben, dog saaledes, at Kroppen var ganske bedækket af Sneen, og kun det røde, opsvulmede Hoved tilligemed den lange, stolte Hals var synligt. Traf en Kugle Fuglens Legeme gjennem Sneevolden, saa blev den den første Besidders Eiendom; men derimod tilfaldt den Skytten, naar Kuglen blot berørte en Fjær paa den synlige Deel.

Disse Betingelser bleve med lydelig Stemme forkyndte af Negeren, der sad paa Sneen næsten i en farlig Nærhed af sin elskede Fugl, da Elisabeth og hendes

Fætter, den nye Sherif, nærmede sig de larmende Skytter. Elisabeths uventede Komme standsede et Øieblik den lydelige Glæde; men det var ogsaa kun et Øieblik; thi saasnart hun med et venligt Smiil var traadt hen til dem og havde sagt, at hun vilde see deres Høitid, begyndte den glade Jubel paa ny.

„Af Veien, Drenge!" raabte Brændehuggeren, idet han stillede sig paa den bestemte Plads. „Af Veien, I Slyngler, siger jeg, eller jeg skyder midt iblandt Eder. Nu, Bromm,* nu kan Du sige Godnat til din kalkunske Hane."

„Holdt!" raabte den unge Jæger, „jeg ønsker ogsaa at forsøge min Lykke. Her er en Shilling."

„I kan ønske for ingen Penge," sagde Kirby overmodig; „men tænk paa, hvorledes det gaaer med Eders Skud, naar jeg blot berører saameget som en Fjær paa Hanen derhenne. Har I saa mange Penge i Eders Læderpung, at I kan sætte dem paa noget saa Uvist?"

„Hvad kommer det Dig ved, uforskammede Knegt, hvormange Penge jeg har!" svarede Ynglingen stolt. „Der er min Shilling, Bromm, og jeg har det andet Skud."

„Ikke strax saa hidsig, gode Herre!" sagde Billy og skruede sin Flintesteen fast med største Koldblodighed. „Man siger, I har et Saar i Skulderen; derfor

* Forkortning af Abraham.

meente jeg, at Bromm gjerne kunde overlade Eder Skudet for halv Priis. Det vil koste Anstrengelse at træffe den Fugl. I vil nok selv føle det, naar I skal til det, som jeg dog ikke haaber skal blive Tilfældet."

„Pral ikke, Billy Kirby," sagde Natty, der stod tæt ved, lænet til sin Bøsse. „Du faaer i det mindste kun eet Skud; thi skulde den unge Mand skyde forbi, som ikke var noget Under, da han har en stiv, svullen Arm, saa kommer der en god Bøsse efter ham, og et øvet, skjøndt gammelt Øie. Vel muligt, at jeg ikke skyder saa godt som før; men hundrede Alen er kun en ringe Afstand for en lang Flint."

„Hvad, er Du ogsaa med, gamle Leatherstocking?" spurgte hans Medbeiler. „Nu gjelder det at gribe sig an. Men jeg har første Skud, gamle Dreng, og saa er det nok muligt, at jeg snapper denne fede Steg bort lige for din Næse."

Grundet Frygt stod ved disse Ord malet paa Negerens Ansigt, og han saae paa Brændehuggerens Tilberedelser med bankende Hjerte.

„Tilbage, Billy Kirby, I staaer for nær; af Veien, Drenge!" skreg han høit. „Pas paa, min Fugl! Du Nar, seer Du ikke, at de sigte paa Dig?"

Han haabede ved dette Udraab at drage Skyttens Opmærksomhed fra Fuglen; men det lykkedes ikke. Brændehuggerens Nerver vare ikke saa pirrelige, og han

sigtede med største Rolighed. Dødsstilhed herskede i Forsamlingen; nu brændte han løs. Den kalkunske Hane dreiede Hovedet til den ene Side og flagrede med Vingerne; men lidt efter sad den atter rolig i sit Sneeleie og saae sig omkring med ængstelige Blikke. Enhver havde holdt sin Aande tilbage; men nu brød Negeren Tausheden. Han lo og skreg af lutter Glæde og væltede sig omkring i Sneen som en Afsindig.

„Bravo, min Fugl!" raabte han, og sprang op med udbredte Arme, som om han vilde omfavne det elskede Dyr. „Giv en Shilling endnu, Billy, saa skal Du faae et Skud endnu."

„Nei! Det næste Skud hører mig til," sagde den unge Jæger. „Du har allerede faaet Pengene. Gjør Plads, for at jeg kan prøve min Lykke."

„De kaster Deres Penge bort, unge Mand," sagde Leatherstocking. „En kalkunsk Hanes Hoved og Hals er intet let Maal for en lam Arm. De gjorde bedre i, at lade mig skyde; saa kunde vi underhandle om Fuglen med den unge Dame."

„Touren er til mig," svarede Edward. „Gjør Plads, at jeg kan komme til at sigte."

Medens man snakkede frem og tilbage om det forrige Skud, havde Ynglingen lagt an og vilde just trykke løs, da Natty holdt ham tilbage.

„Deres Haand ryster, unge Mand, og De gaaer

altfor hurtig tilværks. Kugleſaar gjøre ſvag, derfor kan De ikke ſkyde ſaa godt, ſom ellers. Men naar De endelig ikke vil lade det være, ſaa ſkyd i det mindſte ſtrax, naar De har Sigte, ellers forfeiler Deres uſikkre Haand Maalet."

„Tredie Mand ſpiller under Bordet!" raabte Negeren. „Hvad ſkal det ſige. Hvad har Natty Bumppo at ſladdre med det unge Menneſke. Lad ham ſkyde, og gjør Plads."

Den unge Jæger trykkede løs i det ſamme; men den kalkunſke Hane ſad ubevægelig, og da man ſøgte efter Kuglen, befandtes det, at Edward havde ſkudt forbi Træſtubben.

Eliſabeth bemærkede til ſin ſtore Forundring en ſynlig Forandring i hans Træk. „Hvor er det muligt," tænkte hun, „at et ungt Menneſke, der i enhver Henſeende udmærker ſig fremfor ſine Staldbrødre, kan tage ſig ſligt ubetydeligt Tab ſaa nær!"

Nu beredede hendes Ridder ſig til at træde i Skranken. Bromms lydelige, ſkjøndt mindre larmende Glæde over det andet mislykkede Skud, forſtummede, da han ſaae Natty træde frem. Hans Hud fik brune Pletter, han kneb de uhyre tykke Læber ſaa tæt ſammen, at man ikke kunde ſee en eneſte af hans blændende hvide Tænder, og puſtede ſine Næſeboer, et af de betydeligſte Partier i hans Anſigt, ſaa ſtærkt op, at de

indtoge den største Deel af Ansigtsfladen. Han rodede, uden at vide det, i Sneen med sine brune, magre Hænder, og syntes af Angst og Forventning ganske at have mistet sin medfødte Afsky for Kulden.

Medens den sorte Eier af den udsatte Priis røbede sin indre Bevægelse paa en saa aabenbar Maade, stod den Mand, der indjog ham denne Skræk, saa rolig og besindig, som om der ikke havde været en eneste Tilskuer tilstede.

„Kort før den sidste Krigs Udbrud bivaanede jeg en lignende Lystighed i de hollandske Colonier ved Scoharie," sagde Natty, idet han tog Pandehætten af sin Bøsse. „Dengang gloede de kjære Hollændere ret paa mig; thi jeg vandt dette Krudthorn, tre Stænger Bly og et Pund Krudt af sjelden Bonitet; ja, de Klodrianer bandede alt hvad de kunde i deres Kaudervelsk. Kort efter fik jeg at vide, at en drukken Hollænder havde svoret mig Døden, og at jeg ikke skulde vende levende tilbage til mine Skove. Men havde han blot vovet at hænge sin Bøsse over Skulderen i slig Hensigt, saa havde Guds Straf sikkert ramt ham; og havde han endog tilstedet det, saa kjender jeg dog een, der vilde have straffet ham derfor."

Nu var den gamle Jæger færdig med alle Tilberedelser og lagde an med største Rolighed. Alles Øine vendte sig fra Skytten til Maalet; men i det samme

Øieblik, enhver lurede efter Knaldet af hans Bøsse, hørte man intet andet, end Flintestenen slaae imod Laasen.

„Det klikkede — det klikkede!" jublede Negeren, idet han sprang op og dandsede vildt omkring sin Fugl. „Klik er Skud — Natty Bumppos Flint klikkede — Natty Bumppo traf ikke den kalkunske Hane."

„Natty Bumppo vil sikkert træffe Dig, hvis Du ikke pakker Dig af Veien," sagde den gamle Jæger ærgerlig. „Det er et taabeligt Forlangende, at Klik skal gjelde for Skud. Derfor, marche, af Veien, Drenge, for at jeg kan vise Billy Kirby hvorledes man skyder en Juledagskalkun."

„Paa ingen Maade," raabte Negeren, „paa ingen Maade! Enhver veed, at Klik er det samme som Skud. Spørg kun Squire Jones og den unge Dame."

„Lad Dig dog sige, Leatherstocking," sagde Brændehuggeren, „det er nu engang en bestemt Lov hos os; og vil Du skyde anden Gang, saa maa Du betale en Shilling endnu. Her, Bromm, er min Indsats; jeg har det næste Skud."

„Vel muligt, at Du kjender Skovlovene bedre, end jeg, Billy Kirby," svarede Natty. „Du kom herhid som Drevdriver med din Stav i Haanden tilligemed Nybyggerne, og jeg kom, længe før den sidste Krig, med

Moccasiner* paa Benene og en god Bøsse over Skulderen. Hvem troer Du nu der kjender dem bedst? Ingen faaer mig til at indrømme, at Klik er det samme som Skud, naar Fængkrudtet ikke er afsvedet."

„Lad Herr Jones afgjøre det," sagde den bestyrtede Neger, „han veed alt."

Denne Opfordring til at gjøre Udslaget var altfor smigrende, til at Richard skulde afslaae den; han traadte derfor nogle Skridt frem og afgav følgende Erklæring med al den Værdighed, som Gjenstanden og hans Rang fordrede:

„Der synes at herske forskjellige Meninger om Nathaniel Bumppos Ret til at skyde efter Abraham Freeborns Kalkun, førend bemeldte Nathaniel har betalt en Shilling for Tilladelsen til at skyde." Dette Factum var altfor indlysende, til at blive misforstaaet; og efter et lidet Ophold, som Richard skjenkede Forsamlingen til at fordøie denne Indledning, vedblev han saaledes:

„Det er ikke meer end billigt, at jeg afgjør denne Sag, da det paaligger mig i Kraft af mit Embede, at holde Freden vedlige i Grevskabet; og man bør aldrig overlade Folk med morderiske Vaaben i Hænderne til dem selv eller deres vilde Lidenskaber, naar der er opkommet Uenighed imellem dem. Da det nu lader til, at der hverken existerer nogen skriftlig, eller mundtlig

* Et Slags Halvstøvler af ugarvet Læder

Overeenskomst angaaende det bestridte Punkt, saa maae vi afgjøre det efter analoge Tilfælde, det vil sige: gaae frem her, som ved en Sag, der ganske ligner denne. Lader os sammenligne det med en Duel, hvor begge Parter have Ret til at skyde paa eengang; her maa nødvendig Klik gjelde det samme som Skud, da det er muligt, at Modstanderens Skud gjør ham, hvem det klikkede for, uduelig til at skyde anden Gang. Det forekommer mig derfor ganske fornuftstridigt, at tilstede en Mand, at staae en heel Dag og klikke foran en kalkunsk Hane, fordi Fængkrudtet ikke duer; og er jeg fuldkommen af den Mening, at Nathaniel Bumppo har tabt sit Skud, og først maa betale nok en Shilling, førend han kan skyde."

Denne Erklæring, der med tilbørlig Eftertryk blev afgivet af en saa vigtig Mand, gjorde Ende paa de forskjellige Partiers Knurren og Stridigheder. Kun Natty var ikke tilfreds dermed, men sagde, da Richard havde sluttet sin Tale:

„Mig synes, at man burde spørge Miss Temple om, hvad hun siger dertil. Det var da ikke første Gang, at jeg hørte den fornuftigste Mening af et Fruentimmer; thi naar Indianerne ere af forskjellige Meninger, lade de ofte Qvinderne gjøre Udslaget. Først naar Miss Elisabeth siger, at jeg har tabt, opgiver jeg mine Fordringer."

„Saa erklærer jeg, at De har tabt," svarede Eli=

sabeth; „men jeg betaler nok et Skud for Dem, hvis ikke Bromm hellere vil sælge mig Fuglen for en Dollar; thi det vilde glæde mig meget, at frelse det stakkels Slagtoffers Liv."

Dette Forslag vandt intet Bifald af Forsamlingen, ja selv Negeren syntes ikke at ville opgive Fornøielsen for den Priis; især da han endnu haabede, at blive selv Eier af Fuglen. Billy Kirby havde imidlertid lavet sig til at skyde, og Natty traadte fortrydelig af Veien, idet han brummede ved sig selv:

„Der er dog ingen ægte Flintestene at faae mere, siden de Hvide handle med dem. Før kunde man selv samle dem ved Søebredderne; men nu har Plougen ødelagt dem alle, eller drevet dem ned i Jorden. Vildtet og Midlerne til at fælde det blive lige sjeldne, saa at en ærlig Karl neppe veed, hvor og hvorledes han skal finde noget til Livets Ophold. Men jeg vil dog sætte en anden Steen for, thi Billy Kirby har intet Øie for det Maal, det veed jeg iforveien."

Brændehuggeren følte, at hans hele Reputation afhang af dette Skud, og han opbød derfor alle sine Kræfter. Han spændte Hanen, sigtede nøie, men tøvede med at trykke løs. Alt var stille, selv Bromm forholdt sig ganske rolig. Nu skjød Billy Kirby, med lige saa lidet Held, som første Gang. Negerens høie Frydeskrig fyldte Luften. Han lo, kastede Hovedet

snart til høire, snart til venstre Side, dandsede omkring paa Sneen, og yttrede sin Glæde med den Negerne eiendommelige Heftighed saa længe, indtil hans Kræfter vare ganske udtømte.

Brændehuggeren kunde neppe tvinge sin Harme; thi han havde anvendt al mulig Færdighed og dog skudt forbi. Feilen maatte være ved Fuglen; han undersøgte den overalt, for at see, om han ikke havde berørt Fjærene; men dens Hoved og Hals var uskadt; han maatte altsaa give sig tabt og forsøie sig bort.

„Luk din Bod, Du sorte Satan," raabte han med Stolthed til Negeren. „Hvor er det muligt at træffe Hovedet paa en kalkunsk Hane i saa lang Afstand. Jeg var en Daare, at jeg vilde prøve paa det. Hold op at gjøre Støi, dumme Knegt, og viis mig hellere den Mand, der er istand til at træffe den."

„Gjør Plads, Billy Kirby," sagde Leatherstocking, „saa skal jeg vise Dig den Mand, der har gjort endnu bedre Skud, og det paa en Tid, da han trængtes haardt af Mennesker og vilde Dyr."

„Maaskee er der endnu En iblandt os, hvis Fordringer ere større, end vore, Natty," sagde Miss Temple, „og hvis saa er, da træde vi gjerne tilbage."

„Mener De mig, Miss," svarede den unge Jæger, „saa takker jeg Dem; men min Arm er for svag til at vove endnu et Skud."

Elisabeth bemærkede hans stolte, tvungne Væsen, og troede at see Skamfuldhedens høie Rødme malet paa hans Kinder. Hun taug derfor og lod sin Ridder anden Gang træde i Skranken.

Endskjøndt Natty Bumppo i sit Liv havde gjort langt vigtigere Skud baade paa sine Fjender og paa Vildtet, saa troer jeg dog at turde paastaae, at de aldrig havde kostet ham saa stor Anstrengelse som det nærværende. Han lagde tre Gange an, men satte bestandig af og sigtede paa ny, saa at Fuglen blev ængstelig over den Dødsstilhed, som herskede rundt omkring den, og dreiede Hovedet. Nu skjød Natty. Røgen, Knaldet og Tilskuernes øieblikkelige Bestyrtelse gjorde, at Udfaldet ikke strax blev lydelig bekjendt; men da Elisabeth saae, at hendes Ridder satte Bøssekolben paa Sneen, aabnede Munden høit til den sædvanlige, stille Latter, og derpaa koldblodig begyndte at lade Flinten paa ny, saa vidste hun, at han havde seiret. Drengeflokken styrtede hen til Maalet og hævede den kalkunske Hane høit iveiret; den var død, thi Kuglen havde næsten taget hele Hovedet bort.

„Bringer Fuglen herhid, og lægger den for den smukke Dames Fødder," sagde Leatherstocking. „Hun valgte mig til sin Skytte, og derfor er Fuglen hendes Eiendom."

„De har viist Dem som en dygtig Skytte, Leather-

stocking," sagde Elisabeth med et venligt Smil. „Fætter Richard, jeg beder Dem, husk paa dette Skud." Hun taug et Øieblik, vendte sig derpaa alvorligere, men stærkt rødmende og med alle sine Yndigheders Tryllemagt til den unge Jæger, og sagde:

„Blot for at sætte Natty's vidtberømte Færdighed paa Prøve, forsøgte jeg min Lykke. Tør jeg bede Dem, at modtage Fuglen som en lille Erstatning for Saaret, der hindrede Dem fra selv at vinde den?"

Den Mine, hvormed Ynglingen modtog denne Gave, lader sig ikke beskrive. Han syntes henrykt over det fortryllende Væsen, hvor meget endogsaa en Stemme i hans Indre kæmpede derimod, og han bukkede sig dybt, idet han taus optog det for hendes Fødder liggende Offer.

„Blot et Øieblik, Cousine Bess," udbrød Richard; „der synes endnu at herske nogen Tvivl angaaende Lovene for disse Lystigheder, og Ingen kan bedre hæve den, end jeg. Hvis de vilde udvælge en Deputation, mine Herrer, og sende den til mig i Morgen, saa skal jeg opsætte nogle skriftlige Regler og ——"

Han taug og saae sig forundret om, for at opdage, hvem der vovede at lægge sin Haand saa fortrolig paa Over-Sheriffens Skulder.

„Glædelig Juul, Fætter Dick!" sagde Dommeren, der ubemærket var kommen til. „Jeg maa have et

vaagent Die med min Datter, hvis Du atter skulde faae slige galante Anstød; thi jeg undrer mig sandelig over din Smag, at føre en ung Dame til slige Lystigheder."

„Det var hendes egen Villie, og hun paastod med Heftighed at komme herhid, Duke!" raabte den skuffede Sherif, hvem Tabet af den første Hilsen græmmede mere, end en stor Ulykke mangen anden Mand. „Og jeg maa tilstaae, at det gik meget anstændigt til. Jeg var just ifærd med at vise hende de nye Anlæg og Forbedringer, da vi med eet hørte Skud. Ved de første Knald ilede hun igjennem Sneen, som om hun var opdragen i en Leir og ikke i en af de bedste Pensions-Anstalter. Jeg finder, at man bør forbyde slige farlige Lystigheder, Dommer Temple; ja, jeg troer endog at de ere lovstridige."

„Meget vel, Dick! Det er jo Sheriffens Pligt nøie at undersøge slige Ting," svarede Marmaduke leende. „Jeg seer, at Bess har udrettet sit Ærinde, som sikkert blev godt optaget."

Richard kastede et Blik paa Pakken, som han bestandig holdt i Haanden, og al Fortrydelse over Dommerens første Hilsen forsvandt øieblikkelig.

„O Duke, kjære Fætter," raabte han, „jeg har noget meget Nødvendigt at sige Dig, naar Du blot vil træde noget tilside med mig."

Marmaduke samtykkede, hvorpaa Sheriffen førte ham ind i Buskene og vedblev saaledes:

„Lad mig for det første takke Dig, Duke, fordi Du har anbefalet mig til Gouvernementet; thi store Fortjenester blive ofte uden sligt ubelønnede. Vi ere Søskendebørn — ja, Søskendebørn ere vi, og Du maa gjerne bruge mig, som en af dine Heste, baade til Riden og Kjøren, ja, til alt hvad Du vil, Duke — jeg er ganske til din Tjeneste — Men efter min Formening, bør man holde et vaagent Øie med Nattys unge Ledsager. Han har en farlig Forkjærlighed for kalkunske Haner."

„Lad Du mig bare sørge for det, Dick," svarede Dommeren alvorlig; „jeg haaber, at jeg nok skal stille hans Appetit. Jeg ønskede gjerne at tale med ham, lader os derfor vende tilbage til Skytterne."

Attende Capitel.

De fandt endnu Ynglingen i samme Stilling, lænet til sin Bøsse, og hensunken i dybe Betragtninger over Fuglen ved hans Fødder. Marmaduke tog sin Datter ved Armen og traadte hen til ham. Dommerens Nær-

værelse forstyrrede ikke Lystigheden, der med Støi og Allarm blev fortsat om en ringere Priis. Natty og Mohegan vare derimod traadte bort fra Skydepladsen og havde nærmet sig saa tæt til deres unge Ven, at de kunde høre følgende Samtale.

„Jeg har været saa ulykkelig, at saare Dem, Herr Edward, og — —"

Den unge Jæger foer op af sine dybe Tanker ved disse Ord og kastede et vildt Blik paa Dommeren. Da intet Svar fulgte, og Ynglingens Heftighed syntes at lægge sig, vedblev Marmaduke endelig:

„Men jeg kan, Gud være lovet, gjøre det Onde godt igjen. Min Fætter, Richard Jones, har faaet et Embede, der for Fremtiden berøver mig hans Hjelp, og det just paa en Tid, da jeg trænger meget til hans Pen. Deres Opførsel vidner, trods alle andre Omstændigheder, om en god Opdragelse, og Deres Skulder tillader Dem heller ingen anden Beskjeftigelse for det første. Mit Huus staaer Dem aabent, min unge Ven! I dette Land kjende vi ikke til Mistro. Bliv min Medhjelper i det mindste for nogen Tid, og tillad mig at byde Dem en passende Belønning derfor."

I Maaden, hvorpaa dette Tilbud skeete, laa intet, der kunde retfærdiggjøre Ynglingens Uvillie mod Dommeren, som han yttrede paa en næsten ufor-

skammet Maade. Efter nogen indvortes Kamp, svarede han:

„For at have et ærligt Udkomme vilde jeg lige saa gjerne tjene Dem, Herr Dommer, som nogen Anden, og jeg tilstaaer, at min Fattigdom nøder mig til at være afhængig; men jeg frygter for, at Forretningerne hos Dem vilde afholde mig fra at opfylde vigtigere Pligter, derfor maa jeg afslaae Deres Begjæring, og som hidtil søge min Føde ved min Bøsse."

Richard traadte nærmere til Elisabeth og hviskede hende i Øret: „Se kun, Cousine Bess, det er en Halvvilds medfødte Ulyst til Stadighed. Det Slags Mennesker kunne ikke forandre deres Levemaade, da dette Nomadeliv er bleven dem til en anden Natur."

„Det er et usikkert Liv," svarede Marmaduke, der ikke havde hørt Sheriffens Bemærkning, „og et Liv, der udsætter Dem for mange Savn. Tro mig, min unge Ven! Jeg har meer Erfarenhed, end De, og kan forsikkre Dem om, at det omvankende Jægerliv ikke skaffer nogen Fordeel i dette Liv, og afholder den, der hengiver sig dertil, fra vigtigere og helligere Ting."

„Nei, nei, Dommer;" afbrød Leatherstocking ham, der hidtil var bleven ubemærket, „tag ham i Deres store Huus, men sig ham Sandheden. Jeg har levet fyretyve Aar i Skovene, og i fem Aar ikke seet meer af Solens Lys, end hvad der kunde trænge gjennem

Trætoppene; og De skal maaskee dog lede længe, inden De træffer en Mand paa otte og tredsindstyve Aar, der, trods alle Deres Forbedringer og Vildtlove, finder sin Føde saa let som jeg; og at det kan skee paa en ærlig Maade, har jeg for længe siden viist."

„Du hører til Undtagelserne, Leatherstocking," svarede Dommeren med et venligt Nik til Jægeren; „men man finder heller ikke din Lige i Maadeholdenhed og Haardførhed. Denne unge Mand er derimod af en finere Natur og vilde snart bukke under for den Levemaade. Bliv derfor et Medlem af vor Familie, Herr Edward! I det mindste saalænge, indtil Deres Arm er fuldkomment helbredet. Min Datter vil, som Frue i Huset, kunne sige Dem, at De er velkommen."

„Ja tilvisse," svarede Elisabeth alvorlig, men mild; „enhver Ulykkelig er os velkommen, og dobbelt den, hvis Ulykke vi selv have foraarsaget."

„Ja," sagde Richard; „og hvis De finder Smag i Kalkuner, saa kan De finde en stor Mængde af bedste Sort i min Hønsegaard."

Opmuntret ved denne Hjelp, vedblev Marmaduke at trænge ind paa Ynglingen, opregnede ham alle de Pligter, der paalaae ham i hans nye Stilling, og lod et Par Ord falde om Lønnen derfor.

Edward hørte paa ham med synlig Bevægelse og indvortes Kamp. Undertiden syntes det, som om han

med Glæde vilde modtage Tilbudet; men saa foer pludselig et Træk af Modbydelighed over hans smukke Ansigt, som en mørk Sky over Middagssolen.

Indianeren, i hvis hele Holdning man tydelig kunde spore en selvpaalagt, tvungen Ydmyghed, hørte Dommerens Tilbud med stigende Interesse. Han havde lidt efter lidt nærmet sig til Gruppen, og da han med sit skarpe Blik læste den indvortes Kamp i Ynglingens Træk, forandrede han pludselig Mine og Stilling. Skam og Nedslagenhed var forsvunden og med en indiansk Krigers kjekke Stolthed traadte han frem og sagde:

„Hør din Fader; thi hans Ord ere gamle. Den unge Ørn og den store Landeier kunne gjerne spise sammen og sove uden Frygt under eet Tag. Miquons Børn elske ikke Blod; de ere retfærdige og ville udøve Retfærdighed. Solen maa staae op og gaae ned mange Gange, førend Menneskene udgjøre een Familie; det er ikke en Sommers, men mange Vintres Værk. Mingoerne og Delawarerne ere Fjender fra Fødselen af, og deres Blod vil ikke flyde sammen i een Strøm i Slaget. Men hvad gjør Miquons Broder og den unge Ørn til Fjender? Ere de ikke udsprungne af een og samme Slægt? Lær at vente, min Søn. Delawarernes Blod flyder i dine Aarer, og Taalmodighed er en indiansk Krigers første Dyd."

Denne, paa billedlige Udtryk rige Tiltale syntes at gjøre stort Indtryk paa den unge Jæger, og han tog imod Marmadukes Tilbud. Begge Parter holdt det dog for raadeligst, ikke at indgaae nogen fast Forbindelse; men at prøve nogen Tid, hvorledes de kunde harmonere. Ynglingens slet dulgte Modbydelighed for et Tilbud, som enhver anden i hans Stilling vilde have anseet for en uventet stor Lykke, kastede just ikke noget gunstigt Lys paa hans Characteer. Da Selskabet skiltes ad, tjente det nys Forefaldne begge Parter til Gjenstand for deres Samtale. Vi meddele først Læseren den, som fandt Sted imellem Dommeren, hans Datter og Sheriffen, medens de langsomt gik tilbage til Herregaarden.

„Det er dog en mageløs Halsstarrighed og Trodsighed; Jeg har hele Tiden maattet tænke paa vor Frelsers hellige Bud, at elske dem, som behandle os haanlig," sagde Marmaduke. „Jeg kan ikke begribe, hvad der kan have givet ham den Modbydelighed for mit Huus, med mindre det skulde være din Nærværelse, Bess?"

„Ingenlunde," faldt Richard ham troskyldig i Talen, „det er ikke Cousine Bess, han har Modbydelighed for; men ingen Halvvild kan udholde Tanken om en civiliseret Levemaade. I det Punkt ere de langt værre,

end de Vilde selv. Elisabeth, lagde De ikke Mærke til, hvor vildt hans Øine funklede?"

„Jeg lagde ikke Mærke til hans Øine," svarede Miss Temple; „men han behøvede just ikke at kaste dem saa stolt omkring. I Sandhed, kjære Fader, det forekom mig, som om Deres christelige Taalmodigheds Dyd blev sat paa den haardeste Prøve. Hans Afsky for at blive et Medlem af vort Huus gik vel vidt, og vi maae sandelig føle os særdeles hædrede ved denne Forbindelse. Hvilket Værelse ønsker De, at der skal indrettes til ham, og ved hvilket Bord skal han nyde sin Nectar og Ambrosia?"

„Han skal spise med Benjamin og Remarkable," afbrød Richard hende; „thi Du vil dog vel ikke lade det unge Menneske spise med Negerne! Han er jo rigtig nok et Stykke af en Indianer; men de Indfødte foragte Negerne dybt. Nei, — han omkom før af Hunger, førend han deelte en Brødskorpe med de Sorte."

„Jeg har ikke ifinde at forhaane ham," svarede Marmaduke, „han skal spise med os og ved vort Bord, hvis dette Selskab synes ham værdigt nok."

„Saa er det," sagde Elisabeth med en Mine, der tydelig røbede, at hun kun af Lydighed adlød sin Faders Befaling — „saa er det vel deres Hensigt, at behandle ham som en Mand af Stand?"

„Naturligviis, mit Barn, jeg troer virkelig, at

han bør betragtes som en Saadan; og saa længe han ikke gjør sig denne Titel uværdig, skal han ogsaa blive behandlet, som hans Stand kræver det."

„Godt, godt!" udbrød Sheriffen. „Du vil snart komme efter, at det er ingen let Sag, at gjøre ham til en Gentleman. Hvad siger ikke det gamle Ordsprog: der hører tre Generationer til at danne en Gentleman. Min Fader — nu ham har da alle kjendt. Min Bedstefader var Læge, min Oldefader var Præst, og min Tipoldefader kom fra England. Videre har jeg ikke kunnet erfare om ham; men han var vist enten en stor Kjøbmand, eller en Retslærd."

„Der har Du jo et ordentligt americanst Stamtræ," sagde Marmaduke leende. „Alting gaaer fortræffeligt, saalænge Du bliver i Landet; men gaaer Du over Havet, saa bliver det mørkt, og Du maa slutte Dig til saa meget. Men Du er jo overbeviist om, at din engelske Tipoldefader var en Mand af høi Rang, hvad han saa forresten ellers var."

„Ganske bestemt," svarede Richard, „jeg har ofte hørt min gamle Tante tale om ham. Vi ere af god Familie, Dommer Temple, og have bestandig beklædt de hæderfuldeste Embeder."

„Jeg undrer mig over, Fætter Dick, at Du lader Dig nøie med en saa ringe Provision af god Herkomst. De fleste amerikanske Genealoger begynde deres For-

tællinger, ligesom Ammestue-Eventyrene, med tre Brødre, og sørge for, at een af dette Triumvirat bliver Stamfader til en berømt Slægt, der gjør stor Lykke i Verden. Men her i Landet ere alle lige, der opføre sig anstændig, og Oliver Edward skal i mit Huus behandles som Over-Sheriffens Ligemand."

„Duke, det kalder jeg Democratie og ikke Republicanisme; men jeg siger ikke mere. Lad ham blot vogte sig for at overtræde Lovene paa mindste Maade; thi jeg skal ellers vise ham, at Friheden her i Landet ogsaa er noget indskrænket."

„Det er Ret, Dick; men jeg haaber dog, at Du ikke vil straffe, førend jeg har dømt ham?" sagde Marmaduke. „Men hvad siger Bess om det nye Medlem af vor Familie? Vi maae dog ogsaa i dette Punkt høre Damernes Mening."

„O, kjære Fader!" svarede Elisabeth, „jeg troer heri at have nogen Lighed med en vis Dommer Temple. Men alvorlig talt, endskjøndt jeg virkelig anseer det for et Bovestykke, at bringe en Halvvild i vort Huus, saa vær dog forvisset om, at den, De tager under Deres Beskyttelse, kan vente sig den bedste Modtagelse af mig."

Dommeren drog hendes Arm tættere til sig og taug, medens Richard udtømte sig i betydningsfulde Vink og Advarsler.

Skovboerne, saaledes maatte de, trods deres Forskjellighed, dog kaldes, gik imidlertid tause ved Siden af hverandre, indtil de havde naaet Søen. Først da de vare komne over dens frosne Overflade og havde naaet Foden af Bjerget, hvor Nattys Hytte stod, udbrød Ynglingen:

„Hvem skulde have forudseet det for en Maaned siden! Jeg har forbunden mig til, at træde i Marmaduke Temples Tjeneste! — i min Slægts værste Fjendes Tjeneste! — Og dog, hvad kunde jeg gjøre bedre? Dette Slaveri kan ikke vare længe, og saasnart Aarsagen, der nøder mig dertil, er hævet, afryster jeg det, som Støvet under mine Fødder."

„Er han en Mingo, siden Du kalder ham din Fjende?" spurgte Mohegan. „Krigeren af Delawarernes Æt sidder rolig og venter paa Tiden, som den store Aand vil bestemme ham. Han er ingen Qvinde, og græder ikke som et Barn."

„John, jeg er ikke mistroisk," sagde Natty, hvis Miner under hele Samtalen havde udtrykt Tvivl og Uvished; — „men de tale atter om nye Love her i Landet, og hvad vil det vel sige andet, end nye Veie paa Bjergene og i Skovene. De forandre jo Landet saaledes, at man knap kan kjende Søerne og Floderne igjen; jeg maa tilstaae, at slige fagre Ord ikke længere kunne bedrage mig. Hvor ofte har jeg ikke hørt de

Hvide tale saa smukt, naar de allermeest trængte til Indianernes Lande. Jeg siger det reent ud, endskjøndt jeg selv er hvid og nedstammer fra ærlige Forældre, der boede i Nærheden af York."

„Jeg vil ydmyge mig," sagde Ynglingen, „og glemme, hvem jeg er. Glem Du ogsaa, gamle Mohegan, at jeg nedstammer fra en Delawarer-Høvding, der engang beherskede disse majestætiske Bjerge, disse skjønne Dale og denne yndige Flod. Ja, ja, jeg vil blive hans Tjener — hans Slave! Er det ikke en hæderfuld Trældom, gamle Mand?"

„Gamle Mand!" gjentog Indianeren høitidelig og sagtnede sine Skridt. „Ja, John er gammel. Du min Broders Søn! Da John var ung, hvilede hans Bøsse aldrig. Hvor kunde Vildtet have skjult sig, saa at han ikke skulde have fundet det! Men nu er John gammel; hans Haand er en Qvindes Haand, og hans Tomahawk er en Øre. Siv og Pilegrene ere hans Fjender — han fælder ingen andre. Hunger og Alderdom forene sig. Se paa Hawkeye! Da han var ung, kunde han vanke flere Dage omkring, uden at spise noget; men lagde han nu ikke Brænde til Ilden, saa vilde den slukkes. Unge Mand, modtag den Haand, Miquons Søn rækker Dig — han vil hjelpe Dig."

„Jeg er rigtig nok ikke den Mand, jeg har været, Chingachgook!" svarede Natty; „men jeg kan endnu

hungre, om det skulde knibe. Da vi forfulgte Irokeserne gjennem Skovene, dreve de Vildtet foran sig, og jeg fik intet at spise fra Mandag Morgen til Onsdag Aften. Paa Grændsen af Pensylvanien skjød jeg endelig en Raabuk, saa fed, som nogen vilde ønske sig den. Da skulde Du have seet Delawarerne spise! Jeg fulgte dengang med dem og var sendt ud paa Recognoscering. Indianerne laae stille paa Jorden og ventede, at Himlen skulde sende dem noget Vildt; men jeg gik ud for at søge Levnetsmidler, og stødte ogsaa snart et Dyr op, som jeg skjød, endskjøndt det vist gjorde meer end en halv Snees Spring. Jeg var for mat og hunrig, til at vente indtil det blev stegt, og tog derfor en dygtig Slurk af dets Blod, men Indianerne spiste derimod Kjødet raat. John veed det; han var selv med. Nu kunde jeg sagtens ikke holde ud at hungre saa længe, skjøndt jeg i det Hele ikke er nogen stærk Spiser."

„Det er nok, mine Venner!" udbrød Ynglingen. „Jeg mærker, at ogsaa I forlange dette Offer af mig, og jeg skal opfylde Eders Ønske; men jeg beder Eder, taler ikke mere derom. Jeg kan ikke udholde at tænke derpaa."

Hans Kammerater taug. De havde nu naaet Hytten og traadte ind, efterat Natty først havde taget en kunstig Laas fra Døren, som sandsynligviis blot tjente til at sikkre Eiendommen. Uhyre Sneemasser be-

dækkede den ene Side af den eensomt liggende Træhytte; Stumper af smaa Træer og sammenblæst Ege- og Rødbeqvas den anden. En tynd Røgstøtte steeg op igjennem den af Træ og Leer sammensatte Skorsteen, der stødte op til Klippen, og farvede den ovenover liggende Snee med en bruunlig Farve.

Den øvrige Deel af Dagen henrandt, som Høitidsdage i Almindelighed pleie i nye Lande. Colonisterne indfandt sig atter i Academiet, for at høre Herr Grants anden Prædiken. Mohegan var der ogsaa; men endskjøndt den Geistlige, da han bød Menigheden at nærme sig til Alteret, hæftede sine Blikke stivt paa Indianeren, adlød den gamle Høvding dog ikke denne Opfordring, da han endnu alt for stærkt mindedes det Feiltrin, som han havde begaaet den foregaaende Aften.

Under Gudstjenesten vare Skyerne, som havde trukket sig sammen hele Morgenstunden, blevne tykkere og mørkere, og førend endnu Halvdelen af den nysgjerrige Forsamling havde naaet deres Boliger, skyllede Regnen ned i store Strømme. Træstubbene kom tilsyne under den hurtig svindende Snee; Gjerderne traadte atter frem, Is og Snee faldt af Træerne og snart saae man Tøveirets Indvirkning paa hele Egnen.

Elisabeth sad i et varmt Værelse paa Herregaarden ved Vinduet tilligemed Lovise Grant, og saae forundret paa den hurtige Forandring, der foregik. Selv

Landsbyen, der havde været bedækket med Snee, viste sig nu atter i sin gamle Dragt med sine mørke Tage og forrøgede Skorstene. Granerne afrystede deres Sneedække, og Alt fik, ligesom ved et Tryllespil, sit forrige Udseende tilbage.

Nittende Capitel.

Slutningen af Juledagen 1795 var stormfuld, men dog varm. Elisabeth var bleven siddende ved Vinduet indtil det sidste Glimt af Daglyset svandt bag de svære Grantoppe, saa stod hun op, tog Louise under Armen og gik langsomt op og ned i Værelset med hende. Dagens Begivenheder beskjæftigede hendes Tanker, men hun dvælede længst ved den, der havde givet Anledning til, at et ganske fremmedt Menneske, hvis Opførsel stak saa besynderlig af mod hans Udvortes, var bleven indlemmet i hendes Familie. Varmen i Værelset havde givet hendes Kinder en stærkere Colorit, ja selv forskjønnet Louises milde, blege Træk med en fiin Incarnat, der, lig en hectisk Rødme gav hendes Skjønhed en ny, smertelig Interesse.

Mændene, som gjorde sig tilgode med Dommerens ypperlige Vine, kastede dog af og til deres Blikke paa de to smukke Piger. Lydelig, ja endog larmende Munterhed tonede fra Richards Mund; men Major Hartmann havde endnu ikke naaet den rette Høide af sit lystige Lune, og Marmaduke følte for megen Agtelse for sin geistlige Ven, til at han skulde have hengivet sig til sin sædvanlige Spøgefuldhed. Dog kan jeg ikke undlade at bemærke, at plump og uanstændig Spøg ved Flasken ikke dengang var bekjendt, men blev først indført omtrent 15 Aar sildigere. Saaledes sysselsat finde vi Selskabet omtrent en halv Time efter at Vinduesskodderne vare lukkede, og der var tændt Lys overalt. Benjamin, der kom pustende med hele Favnen fuld af Brænde, afbrød Scenen først.

„Hvorledes, Herr Pumpe!" raabte den nybagte Sherif til ham. „Troer I ikke at Fætter Dukes bedste Madera kan holde os varme nok i dette Tøveir? Husk paa, gamle Dreng, at Dommeren er gjerrig med sine Bøge- og Ahorntræer, fordi han frygter for, at disse kostbare Artikler ganske skulle forsvinde af Landet. Hi-hi! Du er en god, deeltagende Fætter — det maa jeg tilstaae — men Du har undertiden nogle pudsige Ideer. Men lader os nu være muntre og glade, og ikke tænke mere paa det."

Tonerne hendøde nu i en utydelig Surren. Den

fortørnede Major=Domus havde imidlertid skilt sig ved sin Byrde og traadte med alvorlig Mine hen til Spørgeren.

„Det kan nok være, Squire Dickons!" sagde han, „at De har fuld Ladning af Varmestof, skjøndt det ikke er det rette til at varme mit Legeme; thi jeg bruger ægte Jamaica, naar jeg ikke har godt Brænde, eller Newcastler=Steenkul; men tro mig, som kjender Veiret: det er Tid at lukke Lugerne, lade Kanonportene falde og faae Ilden til at brænde. Jeg har ikke levet 27 Aar paa Søen og 7 Aar her i Skovene for ingenting, mine Herrer!"

„Troer Du, at Veiret vil forandre sig, Benjamin?" spurgte Herren i Huset.

„Vinden er sprungen om, Herr Dommer," svarede Huushovmesteren, „og det betyder stedse her tillands Forandring af Veiret."

„Hvorledes er det da nu?" afbrød Marmaduke ham.

„De maae da vide, Herre, at Vinden hele Dagen blæste fra Syd, men nu er det saa blikstille, som om det sidste Pust var ude af Blæsebælgen; og saa var der mod Nord langs med Bjergene en Stribe paa Himlen, der i Begyndelsen ikke var større end Deres Hoved; Skyerne dreve over den, som naar man udspænder Storseilet, og Stjernerne traadte frem som Lys og Fyrtaarne, ret ligesom de vilde paaminde os

om, at plyndre Skovene og sørge for Kakkelovnene. Seer De Herre! Hvis jeg nu er en sand Veirprophet, saa er det paa den høie Tid at tænde en dygtig Ild; thi ellers vil over Halvdelen af Deres Porter- og Viinflasker springe af Kulde inden Morgengry."

„Du er en omhyggelig, forsigtig Skildvagt," sagde Dommeren. „Gjør med Skovene, hvad Du vil, i det mindste i Aften."

Benjamin gjorde, hvad man befalede ham, og allerede efter to Timers Forløb stadfæstedes hans Udsagn. Sønden vinden havde virkelig holdt op at blæse, og paa den fulgte en Stilhed, som sædvanlig pleier at gaae forud for en paafaldende Veirforandring. Før Familien begav sig til Ro, var det allerede blevet meget koldt, og da Monsieur le Quoi vilde gaae hjem i det klare Maanskin, var han nødt til at vende om og udbede sig et uldent Dække tillaans, hvori han svøbte sig, endskjøndt han var meget varmt paaklædt. Den Geistlige og hans Datter bleve om Natten paa Herregaarden, og da samtlige Gjester havde sviret dygtig Aftenen iforveien, fordeelte de sig snart i deres Værelser, og allerede Klokken 11 vare alle til Ro.

Elisabeth og hendes Veninde sov endnu ikke, da Nordvestvinden begyndte at hyle. De nøde den behagelige Følelse, man i sligt Tilfælde har ved at være i et med Vinduesskodder og Gardiner vel forsynet Værelse.

Just da de med Bevidstheden om dette Gode vilde til at slumre ind, skrækkede et langt, klageligt Hyl dem atter op. Det var intet egentligt Hundehyl, og dog lignede denne Lyd det trofaste Dyrs Stemme, naar dets Vagtsomhed bliver forhøiet ved Nattens Mørke. Louise trykkede sig tæt ind til sin Veninde, der ogsaa var bleven opmærksom, og sagde med sagte Stemme:

„Dette fjerne Hyl klinger saa klagende og gysseligt; mon det skulde være Hundene i Natths Hytte?"

„O nei, det er Ulve, der have vovet sig ud af Skoven ned til Søen," hviskede Louise, „og som blot ved de brændende Lys i Landsbyen afholdes fra at komme nærmere. Een Nat drev Hungeren dem endogsaa lige til vor Dør. O, det var en skrækkelig Nat! Men her er jeg ikke bange; thi en saa rig og fornem Mand, som Deres Fader, lader sikkerlig sit Huus omhyggelig bevogte."

„Min Fader har ikke alene sørget for, at Menneskene finde Beskyttelse i deres Huse; men hans Bestræbelser gaae ogsaa ud paa at rense Skovene fra de vilde Dyr, og man kan allerede tydelig spore hvormeget Gavn der er virket."

Denne Hylen vedvarede nogle Minuter endnu, men blev derpaa svagere og syntes at fjerne sig. Pigerne faldt snart i en dyb Søvn, hvoraf de først bleve væk-

kede den anden Morgen, da Tjenestepigen kom ind, for at lægge i Kakkelovnen.

De stode op og klædte sig hurtig paa, da der trods alle Forsigtighedsregler, var trængt en kold Luft ind i Miss Temples varme Værelse. Elisabeth traadte først til Vinduet, og trak Gardinet op, for at see ud over Landsbyen og Søen; men tyk Is bedækkede Ruderne og hindrede Udsigten. Hun aabnede Vinduet, og det skjønneste Syn viste sig for hende. Søen havde ombyttet sin blændende hvide Sneeflade med et dunkelt Isdække, hvorpaa den opgaaende Sols Straaler brødes, som paa et blankt Speil. Alle Husene vare iførte en lignende Dragt, kun med den Forskjel, at de formedelst deres forskjellige Beliggenhed og de svære Istapper, der hang ned fra Tagene, glimrede som slebet Staal. Men langt mere fængslede de umaadelige Bjergskove Miss Temples Opmærksomhed. Gran- og Fyrretræernes store Grene paa de vestlige Bjerge bøiede sig under Vægten af Isen, medens deres Toppe, lig Taarne af blinkende Sølv, kneisede over Ege- Bøge- og Ahorntræerne. I Landskabets Forgrund, ved Søbredden og i Nærheden af Landsbyen, saae hvert Træ ud, som om det var oversaaet med Diamanter, der, bevægede af Vinden, kunde lignes ved dandsende Straaler. Den hele Udsigt var indhyllet i en zittrende Glands, der spillede i de meest forskjellige Farver.

„Se," raabte Elisabeth — „se Lovise! Skynd Dem til Vinduet og se, hvilken en vidunderlig Forandring der er foregaaet."

Miss Grant traadte til Vinduet, og efter at hun et Øieblik havde været en taus Tilskuer, sagde hun sagte:

„Forvandlingen er i Sandhed vidunderlig! Jeg begriber ikke, hvorledes han saa hurtig har kunnet bevirke den."

Ganske forundret over at høre en saadan Yttring af sin velopdragne Veninde, vendte Elisabeth sig hurtig om og bemærkede, at Miss Grants milde, blaae Øine dvælede paa en velklædt og velskabt ung Mand, der stod udenfor Huset i en alvorlig Samtale med hendes Fader, istedetfor paa Egnen! Der behøvedes blot endnu et Blik, for i denne Person at gjenkjende den unge Jæger, der var klædt i en simpel, men standsmæssig Dragt.

„I dette Trylleland synes Alt at grændse til det Vidunderlige," sagde Elisabeth; „og blandt alle Forandringer er denne sikkert ikke den mindst paafaldende. Nu kan jeg begribe, at Deres Øine hvilede paa ham, uden at lægge Mærke til den Forvandling, der er foregaaet med Egnen. Landskabet er egent, men dets Indvaanere ikke mindre."

Miss Grant rødmede og svarede, idet hun forlod Vinduet. „Jeg er en eenfoldig Pige, Miss Temple,

og jeg er bange for, at mit Selskab ikke vil være Dem behageligt. Jeg — jeg forstaaer Dem ikke rigtig; men jeg troede, at De opfordrede mig til at see den Forandring, der er foregaaet med Herr Edward. Er den ikke saameget mere forunderlig, naar vi tænke paa hans Herkomst. Man siger jo, at han er en Halvvild."

„Hvis saa er" svarede Elisabeth smilende, „maa man tilstaae at han er en cultiveret Vild. Men lader os gaae ned og skjenke Thee til vor nye Huusfælle, der formodentlig nedstammer fra Kong Philip eller fra Pocahonta selv."

Dommeren modtog Damerne ved Døren, og trak strax sin Datter til Side, for at underrette hende om den Forandring, der var foregaaet med den unge Jægers Dragt.

„Han synes ikke gjerne at ville tale om sin forrige Stilling" vedblev Marmaduke; „men man kan godt mærke af flere Yttringer og paa hans hele Væsen, at han har havt bedre Dage, og jeg hælder nu til Richards Mening om hans Herkomst. Man finder hyppig indianske Agenter, der give deres Børn en god Opdragelse."

„Meget vel, kjære Fader," afbrød Datteren ham, idet hun vendte sig bort, for at skjule et Smiil. „Det er altsammen meget godt; men da jeg ikke forstaaer et Ord af Mohawker-Sproget, saa maa han være saa god, at tale mit Modersmaal, og De har at vaage over hans Opførsel."

„Men Bess," sagde Dommeren og holdt hende

blidt tilbage; „der maa ikke tales om hans tidligere Liv; det har han udtrykkelig udbedet sig. Han er maaskee endnu lidt forstemt over Saaret i Armen; men det vil snart være lægt, og saa bliver han vel sagtens venligere og mere forekommende."

„O, jeg lider slet ikke af den Sygdom, man kalder Nysgjerrighed. Jeg seer i ham en Søn af en eller anden berømt eller berygtet Høvding, maaskee af Stor-Slange selv, og jeg har isinde at behandle ham som en saadan, indtil han lader sit smukke, krøllede Hoved rage, laaner et halvt Dusin af mine bedste Ørenringe, tager sin Bøsse paa Skulderen, og forsvinder lige saa hurtig, som han er kommen. Men kom nu, kjære Fader, og lader os ikke forsømme Gjestfrihedens Pligter, da vi dog ikke vide hvorlænge det forundes os, at udøve dem imod ham."

Dommeren glædede sig over sin Datters muntre Lune, tog hende under Armen og traadte ind med hende i Værelset, hvor Frokostbordet var dækket. De fandt allerede den unge Jæger der, hvis hele Væsen tydelig viste hans Beslutning, at leve saa uafhængig som muligt i Dommerens Huus.

Efter at vi paa denne Maade have indført vor Helt i Dommerens Familie, overlade vi ham der til sin Skjebne, og til de Beskjeftigelser, som Marmaduke paalagde ham, og vende tilbage til andre Ting.

Major Hartmanns Besøg varede denne Gang ikke heller længere, end ellers, og efter faa Dages Forløb tog han atter Afsked paa tre Maaneder. Den Geistlige var ofte nødt til at tilbringe flere Uger i de fjerne Dele af Landet, og i den Tid var hans Datter en stadig Gjest paa Herregaarden. Richard helligede sig sit nye Kald med al mulig Iver, og Marmaduke havde nok at bestille med Nybyggerne, der alle forlangte Raad og Bistand af ham.

Paa den Maade svandt Vinteren hurtig hen. Søen tjente de unge Mennesker til Hovedskueplads for deres Morskab. Damerne, der bleve kjørte i Enspænder-Kaner af Richard og, naar Sneen tillod det, ledsagedes af Edward paa Skøiter, tilbragte mange Timer i den skjønne, friske Bjergluft. Ynglingens Tilbageholdenhed forsvandt efterhaanden, endskjøndt det ikke kunde undgaae en opmærksom Jagttager, at ofte heftige og bittre Følelser overmandede ham.

Elisabeth saae i disse tre Maaneder store Bjergstrækninger blive røddede. Der indfandt sig stedse flere og flere Nybyggere med utallige Sleighs, fulde af Kornsække og Potaskefoustager, som var et tydeligt Beviis paa, at deres Forgængeres Foretagender ikke havde været frugtesløse. Hele Landet var en blomstrende Colonie. Vogne med Huusgeraad fulgte disse Colonister, der med Munterhed ilede til deres nye Hjem.

Atter andre Vogne førte Landets rige Producter til Markedet i Albany, hvorved Mange fristedes til ligeledes at forsøge deres Lykke i et saa frugtbart Distrikt.

Et muntert, virksomt Liv herskede i Landsbyen. Haandværkernes Velstand tog til med Landets Befolkning, og alt, især Sæder og Skikke, kom mere og mere til at ligne Indretningen i de store Stæder. To Gange om Ugen gik et Postbud til Mohawks Bredder, for at modtage alle Breve, som kom dertil fra de sydlige Provindser; ja, man saae ham endog enkelte Gange om Vinteren at fare lynsnar over Sneefladen med en Passageer i sin Slæde. Henimod Foraaret, medens Sneen endnu bedækkede Jorden, vendte flere Familier, som havde besøgt deres Paarørende i andre Dele af Landet, tilbage, undertiden ledsagede af et heelt Naboskab, der, fristede ved Fru Tantes eller Herr Fætters Fortællinger og Skildringer, forlode deres Hytter i Connecticut og Massachusett, for at prøve deres Lykke i Skovene.

Imidlertid var Oliver Edward, hvis Ophøielse ikke havde gjort nogen Opsigt, om Dagen meget ivrig beskjeftiget i Marmadukes Tjeneste, men Aftenen og ofte endog endeel af Nætterne tilbragte han i Nattys Hytte. Det venskabelige Forhold imellem de tre Jægere vedblev, endskjøndt der hvilede et tæt Slør over de nærmere Omstændigheder derved. Mohegan kom sjeldent til Herregaarden, og Natty aldrig.

Edwards Besøg i den nysnævnte Bolig vakte rigtig nok ofte Mistanke, især hos hans nærmeste Omgivelser; men der gjordes dog ingen Bemærkninger derover, og man hørte blot Richard undertiden hviske:

„Det er ikke at undres over; en Halvvild kan aldrig fuldkomment give Slip paa sine vilde Sædvaner; meget mindre, end en virkelig Vild."

Tyvende Capitel.

Da Foraaret nærmede sig, begyndte ogsaa de Sneemasser, som ved den afvexlende Tø og Frost havde faaet en betydelig Fasthed, lidt efter lidt at vige for de mildere Vinde og den varmere Sol. Undertiden var det som om Himlen aabnedes; en mild Luft oplivede den stivfrosne Natur og vækkede den af dens lange Slummer, men kun for nogle faa Timer; thi strax efter viste en skærende Nordenvind sin barske Indflydelse. Tykke Skyer formørkede Solen og tilintetgjorde i nogle Øieblikke, hvad dens venlige Straaler havde fremlokket. Slig Kamp imellem Vinter og Foraar gjentoges daglig, og Jorden, som var Stridens Offer, mistede Vinterens oplivende Glands, uden at smykkes med Vaarens Yndigheder.

Flere Uger henrandt paa denne ubehagelige Maade. Indvaanerne forlode deres hidtil havte Sysler og begyndte at forberede sig til dem, som den næste Aarstid førte med sig. Landsbyen var ikke længere Samlingspladsen for utallige Fremmede; Handelen, som i den sidste Tid havde været i fuld Gang, ophørte nu ganske, Landeveiene ombyttede deres glimrende, fastfrosne Sneedække med ufremkommeligt Søl, og saae sig ganske forladt af de Reisende, der havde oplivet dem i Vintermaanederne, — kort sagt, Alt tydede paa Aarstidens nærforestaaende Forandring.

Den yngre Deel af Herregaardens Beboere, hvortil Lovise Grant nu næsten bestandig kunde regnes, vare ikke ligegyldige Tilskuere ved disse Naturscener. Saalænge Sneen gjorde Veiene tilgængelige, havde de med Glæde deeltaget i Vinterens Forlystelser, og ikke alene gjort daglige Toure paa Bjergene og i Dalene, undertiden tyve Mile *) i Omkreds, men ogsaa nydt alle Slags Fornøielser paa Isen. Snart fore de i Richards Kane med fire, raske Heste for, over den speilglatte Is; og snart lode de sig kjøre omkring i smaa Haandslæder, som Skøiteløberne styrede. Tvang Veiret dem til at blive inde, saa tjente Marmadukes meget udsøgte Bibliothek dem til Underholdning — og saaledes blev den onde Fjende, Kedsomhed kaldet, Dem

* Engelske Mile; omtrent fem danske.

ganske fremmed; og Elisabeth tilstod sin Fader, at den frygtede Vinter havde været langt mindre kedelig og sørgelig, end hun havde troet.

Da Bevægelse i fri Luft selv for Damerne i dette Land var høist uundværlig, og den bestandige Afvexling af Frost og Tø gjorde Gaderne ufremkommelige for ethvert Slags Kjøretøi, betjente man sig af Ridehester. Damerne forsøgte paa smaa, sikkert gaaende Heste at betræde Bjergstierne, ja, selv at trænge ind i de eensomste af Nybyggerne dyrkede Dale. Richard ledsagede dem stedse paa disse Tog, og Marmaduke og Edward ligeledes, naar deres Forretninger tillode det. Den sidste følte sig Dag for Dag mere hjemme i denne Kreds, og yttrede paa slige Vatfarter ofte en Munterhed, som om alle ubehagelige Erindringer vare udrøddede af hans Sjel. Vane og ungdommelig Munterhed havde endelig seiret over den hemmelige Aarsag til hans Mishag; men undertiden gaves der dog endnu Øieblikke, hvor det samme Udtryk af inderlig Uvillie brød frem i hans Samtaler med Dommeren, som i de første Dage af deres Bekjendtskab.

Det var mod Enden af Marts Maaned, at Sheriffen havde overtalt sin Cousine og hendes Veninde til at ledsage ham til Hest op paa et af hine Bjerge, der udmærkede sig ved deres romantiske Beliggenhed og skjønne Udsigt.

„Desuden, Cousine Beff," vedblev den utrættelige Richard; „kunne vi ogsaa paa Veien tage Billy Kirbys Sukkerhytte i Øiesyn; han koger just nu Sukker her i Egnen for Fared Ransom. Der er ingen i hele Grevskabet, der forstaaer den Haandtering bedre end Billy Kirby. Duke, Du husker jo nok, at jeg i Begyndelsen hjalp ham, og saa er det jo ikke saa forunderligt, at han forstaaer noget af den Ting."

„Han er en dygtig Brændehugger, denne Billy," bemærkede Benjamin, der holdt Hestens Tøile, medens Sheriffen svingede sig i Sadlen, „og han forstaaer at bruge Øxen, som en Sømand Entrehagen, eller en Skrædder Pressejernet. Man paastaaer, at han kan tage en Potaskekjedel af Ilden med een Haand; jeg har rigtig nok ikke seet det; men Alle sige det. Og han koger herligt Sukker, skjøndt det just ikke er saa hvidt, som et Seil. Selv min gamle Veninde, Mistress Pettibone, har erklæret det for godt, og sagt, at det havde den rette Sirupssmag; og De er ikke den eneste, Squire Dickons, som veed, at Mistress Remarkables tandløse Mund har en remarkabel fiin Smag for alle søde Ting."

Den lydelige Latter, hvormed Richard belønnede Benjamins Vittighed, og som denne selv istemmede med ikke altfor harmoniske Toner, vidnede om den store Overensstemmelse, der var imellem disse to Gemytter. Denne Vittighed gik imidlertid tabt for det

øvrige Selskab, der deels var ifærd med at stige til Hest, deels med at hjelpe Damerne. Saasnart alle sade sikkre i deres Sadler, bevægede Toget sig i største Orden igjennem Landsbyen, men standsede dog uden for Monsieur le Quois Huus, for at tage denne Hædersmand med, der ogsaa strax besteg sin Hest og sluttede sig til Selskabet.

Nu gik det videre; men da Dagmildningen havde optøet Isen, maatte Selskabet ride den ene efter den anden paa en smal Sti, bedækket med Grønsvær, for at Hestene kunde gaae sikkert. Man saae endnu svage Spor af Vegetation, og Jordens Overflade frembød et saa koldt, vaadt og sørgeligt Udseende, at Blodet standsede i vore Rytteres Aarer. En stor Deel af de dyrkede Agre vare endnu bedækkede med Snee, og kun hist og her, hvor Solen havde smeltet den, saae man det skjønne, livlige Grønne, som styrker Landmandens Haab. Intet var dog mere forunderligt end Forskjellen imellem Jorden og Himlen; thi, medens den første saae saa sørgelig ud, som vi nylig have beskrevet, lignede Himlens klare Blaa et Azurhav.

Richard var her, som ved enhver anden Leilighed, der ikke udfordrede overordentlige Evner, Anføreren og bestræbte sig for at holde Selskabet muntert ved sine Discourser.

„Idag er det et sandt Sukkerveir, Duke," raabte

han, „jeg vedder paa, at Saften løber ud af Ahorntræerne, som Vinen af et anstukket Fad. Det er for Gud sørgeligt, Dommer, at Du ikke søger at anvende lidt Kunst ved dine Sukkermanufacturer. Det lod sig gjøre, uden at man behøvede at være saa lærd, som Doctor Franklin — det lod sig sandelig gjøre, Dommer Temple."

„Mit første Foretagende, Ven Jones," svarede Marmaduke, „skal bestaae i, at bevare mig denne Rigdoms Kilde, og beskytte den mod Nybyggernes Ødelæggelser. Er først dette vigtigste Punkt bragt i Rigtighed, saa er det altid tidsnok, at henvende vor Opmærksomhed paa denne Artikels bedre Tilberedelse. Men Du veed jo, Richard, at jeg allerede har begyndt at lade vort Sukker raffinere og kan fremvise Sukkertoppe, saa hvide, som Sneen der paa Marken."

„Ja, det kan nu altsammen være meget godt, Fætter; men Du har dog ingen store Sukkertoppe, det er jo smaa Sukkerbrød," svarede Sheriffen. „Og jeg paastaaer, at man ikke kan sige, at noget Forsøg er lykkedes, førend man har prøvet det i det Store. Havde jeg saa store Eiendomme, som Du, saa vilde jeg anlægge et Sukkersyderi i Landsbyen og udvælge lærde Mænd til at bestyre det — saadanne ere let at finde; ja, Fætter, de ere sandelig let at finde! — Mænd, som forbinde Theorie med Praxis. Saa vilde jeg ud-

vælge mig en lille Skov, fuld af unge, kraftfulde Træer, og istedet for at lave Sukkerbrød, der ikke ere større, end et Stykke Candis, Duke, vil jeg være forbømt, om jeg ikke skulde gjøre dem saa store som Høstakke."

„Og saa kjøbte De en Chinafarers hele Ladning," udbrød Elisabeth, „forandrede deres Potaskekjedler til Overkopper, og de smaa Baade paa Søen til Underkopper, lod bage Kager i hiin Kalkovn og indbød hele Grevskabet til Thee. Hvor store og ophøiede ere ikke et Genies Planer! Men det være sagt til Deres Beroligelse, Fætter, at Alle ere tilfreds med min Faders Experimenter, endskjøndt han ikke har givet sine Sukkertoppe den colossale Form, som svarer til Deres høitravende Begreber."

„Le De kun, Cousine Elisabeth! Jeg tillader Dem at lee," sagde Richard stødt, dreiede sig i Sadlen og smækkede fornemt med sin Ridepidsk, „men jeg appellerer til den sunde Menneskeforstand, eller hvad der er endnu bedre, til Smagen, som er en af de fem Sandser, og spørger om en stor Sukkertop ikke er langt bedre og mere velsmagende, end Eders smaa Tingester, der ikke ere større end et Stykke Candis, som Hollænderinderne putte i Munden til deres Thee. Der gives to Maader i Verden at gjøre en Ting paa, en rigtig og en urigtig. Jeg tilstaaer, Fætter, at Du laver Sukker og maaskee ogsaa Sukkertoppe; men det bliver dog stedse

endnu et Spørgsmaal: om Du gjør det bedste Sukker og de meest hensigtsmæssig formede Sukkertoppe."

„Du har Ret, Richard!" svarede Dommeren alvorlig. „Det er rigtig nok sandt, at vi tilberede Sukker, men hvorledes og hvormeget? Dette Spørgsmaal behøver en nøiere Undersøgelse. Jeg haaber endnu at opleve, at hele Landgaarde og Colonier ville lægge sig efter denne Industriegreen. Vi kjende endnu kun lidt til Ahorntræets Egenskaber, der er en sand Rigdomskilde. Vi vide ikke hvormeget det endnu kan vinde ved Forbedring og ved Anvendelsen af Hakke og Spade."

„Hakke og Spade!" raabte Sheriffen; — „Vil Du lade det ædle Ahorntræes Rødder stubbe? Stubbe Træer! Er Du gal, Duke? Det ligner dit Indfald, at ville grave efter Steenkul. Bah, Bah, kjære Fætter! Hør Fornuftens Stemme, og overlad Sukkertræernes Behandling til mig. Der er Monsieur le Quoi! Han har været i Vestindien og har vist ofte seet dem koge Sukker, og af ham kunne vi faae at vide, hvorledes det der bliver tilberedet. Aa, Monsieur, fortæl! Hvorledes laver man Sukker i Vestindien? Sikkert ikke paa Dommerens Maneer."

Den saaledes tiltalte Franskmand red en lille, ikke altfor vælig Hest. Han brugte saa korte Stigbøiler, at hans Knæe kom i en temmelig nær Berørelse med

Hagen, da han red op ad en lille Bakke. Denne Stilling tillod ingen Gesticulationer, især da den flibrige Bjergsti satte ham i en vedvarende Angest. Med den ene Haand holdt han krampagtig fast paa Tøilen, medens han med den anden banede sig en Vei gjennem Grene og Buske. Under saadanne, i Sandhed betænkelige Omstændigheder, var han gjerne bleven Richard Svar skyldig, men hans medfødte Artighed tillod ham ikke at ignorere Spørgsmaalet, og han svarede:

„Sikkert. De tilberede meget paa **Martinique**; **mais — mais**, det er ikke af hiint Træ; det er af — ah — ah — Hvad De kalder — **Je voudrois que ces chemins fussent au diable** * — hvad De kalder — **un baton pour la promenade.** **)"

„Rør," sagde Elisabeth, og lo ad Franskmandens Forbandelse, som han ikke troede, nogen forstod.

„**Oui, Mademoiselle**, Rør."

„Ja, ja," udbrød Richard. „Rør er det almindelige Navn; men dets rigtige Benævnelse er **saccharum officinarum**; og det, som vi kalde Sukker eller Ahorn, tillægge de Lærde Navnet af **acer sacharinum.** Det er Kunstudtryk, Monsieur, som De udentvivl forstaaer."

„Taler Fætter Richard Græsk eller Latin, Herr Edward?" hviskede den skjelmske Miss Temple til Yng-

* Jeg vilde ønske, at de Veie vare Fanden i Vold.

** En Spadserestok.

lingen, der banede hende og hendes Veninde en Vei gjennem de sammenflyngede Buske — „eller betjener han sig maaskee af et endnu lærdere Sprog, som De alene kan forklare os?"

Ynglingen saae paa den unge Pige med et skarpt Blik; men fattede sig dog strax, da han ikke saae Spot, men huldsalig Venlighed paa hendes skjønne Ansigt.

„Jeg skal huske paa Deres Spørgsmaal, Miss Temple, naar jeg seer min gamle Ven Mohegan; og hans eller Nattys Sprogkundskaber ville sikkert kunne opløse denne vanskelige Opgave."

„Er De da ganske ubekjendt med deres Sprog?" spurgte Elisabeth med en Livlighed, som røbede hendes Interesse for denne Gjenstand.

„Ikke ganske; men Deres Herr Fætters dybe Lærdom og selv Herr le Quois høflige Sprog er mig dog mere bekjendt."

„Taler De Fransk?" spurgte hun endnu hurtigere.

„Det er jo Irokesernes almindelige Sprog," svarede han med et tvetydigt Smiil.

„Men det er jo Mingoer, og Deres Fjender!" sagde Elisabeth.

„Held mig, hvis jeg ikke havde værre Fjender!" sagde Ynglingen og standsede sin Hest, for at gjøre Ende paa Samtalen.

Richard fortsatte imidlertid Samtalen med stor Livlighed, indtil de havde naaet Toppen af Bjerget, der, berøvet alle sine Graner og Fyrrer, blot havde en lille Skov af Ahorntræer at fremvise. En stor Strækning af Underskoven var aldeles bortrøddet og sikkert anvendt til at koge Sukkeret ved, saa at man overskuede en Flade af flere Tønder Land, der lignede Skibet af et stort Tempel, hvori Ahorntræernes høie, ranke Stammer udgjorde Pillerne.

Der var gjort dybe Indsnit i hvert Træ, hvori der var stukket smaa Rør af Elletræ eller Sumachbark og store, plumpe Truge af Lindetræ vare stillede derunder, for at modtage Saften, som denne kunstløse, men ødsle Indretning fremlokkede.

Paa Toppen af Bjerget standsede Selskabet et Øieblik, for at lade Hestene trække Veiret og for nøiere at betragte en Egn, som var de fleste ganske ubekjendt, tilligemed Maaden at aflokke Sukkersaften. De hørte en herlig, kraftfuld Stemme synge følgende Vers af hiin uefterlignelige Folkesang, hvis Melodie faaer Hjertet til at hoppe af Glæde i Livet paa enhver Americaner, lige fra Connecticuts Vande til Ontarios Bredder.

I Østen sees Mennesker nok,
Men Vesten har Skove, min Herre!
Fast skjules hvert Bjerg hist af Oxrgets Flok,

Og Veiene Rigdomme bære.
Thi flyd kun du Saft saa sød og skjær,
Jeg vil dig til Kaagning berede!
Hvor findes en Fryd, som den Du os gi'er,
Forresten paa Jorden hernede?

Ahornets Træ er saa hvidt og saa fast
Og deilig er Varmen, det giver;
Men mere endnu efter Dagens Last
Dets Saft os velsignet opliver.
Thi flyd v. s. v.

Hvor qvæger ei Vinen den strøbsomme Mand,
Og Theen den naadige Frue!
Men Sukk'ret først sætter en perlende Rand
Om Glassets og Theekoppens Bue.
Thi flyd v. s. v.

Saalænge Sangen varede, slog Richard Tacten med sin Ridepidsk og ledsagede den med allehaande Gesticulationer og Hovedbevægelser. Mod Enden af Versene sang han endogsaa selv med og brølede:

„Thi flyd kun Du Saft saa sød og skjær"

med vældig Stemme, hvorved Effecten rigtig nok forhøiedes, men Harmonien derimod intet vandt.

„Bravo!" raabte Sheriffen i samme Toneart; „en smuk Sang, Billy Kirby, og meget godt udført. Hvem

gav Dig Ordene? Der ere sikkert flere Vers; Du maa endelig skaffe mig en Afskrift deraf."

Sukkersyderen, som var beskjæftiget med sit Arbeide i en kort Afstand fra de Ridende, dreiede Hovedet om med philosophisk Ligegyldighed, og begloede med beundringsværdig Kulde Selskabet, der nærmede sig. Han nikkede godmodig og ligefrem til enhver af de Forbiridende, som om de vare hans Ligemænd, ja, han tog ikke engang den Tingest, der skulde forestille en Hat, af Hovedet, da Damerne hilsede ham.

„Hvor gaaer det, hvor gaaer det, Sherif?" spurgte Brændehuggeren. „Hvad Nyt?"

„Intet overordentligt, Billy," svarede Richard; „men hvad seer jeg! Hvor ere dine fire Kjedler, dine Truge og Jernøser? Koger Du Sukker paa denne langsomme Maade? Jeg ansaae Dig for den bedste Sukkersyder i Grevskabet."

„Det er jeg ogsaa, Squire Jones," sagde Kirby; „jeg giver Ingen paa disse Bjerge noget efter i at tilberede Potaske og meie Korn, endskjøndt jeg holder meest af det første Arbeide; thi Øxen passer bedst til min Natur."

„De er en Jack Alleslags, Mester Berl," sagde Monsieur le Quoi.

„Hvorledes det, **Mounsheer!**" sagde Billy med en eensoldig Mine. „De tvivler dog vel ikke om God-

heden af mit Sukker? De finder det intetsteds bedre; det er fuldkomment klart og har den rigtige Ahornlugt. I York vilde man sælge det for Candissukker."

Franskmanden nærmede sig til det Sted, hvor Kirby havde lagt sine Sukkerkager under et Tag af Bark, og begyndte at prøve den saa høit anpriste Gjenstand med en Mands Blik, der forstaaer at skatte dens Værdie. Marmaduke var ogsaa steget af, for at undersøge Træerne. Han saae med bitter Harme, hvor ødsel man omgikkes med dem, og holdt med Nød og neppe sin Vrede tilbage.

„Man siger, Du er vel bevandret i disse Ting, Kirby," sagde han til ham. „Paa hvad Maade tilbereder Du dit Sukker? Jeg seer, Du har kun to Kjedler."

„To ere lige saa gode, som to tusinde, Dommer; jeg gjør ikke saa mange Omstændigheder med mit Sukkersyderi, som de, der koge for de store Herrer; men dem, som ville have den ægte, søde Saft, kan jeg tjene. Først udsøger jeg mig de Træer, jeg vil bruge og saa tapper jeg dem ud. Dette skeer omtrent i Slutningen af Februar Maaned, eller her i disse Bjerge maaskee midt i Marts; men i alt Fald først, naar Saften begynder at flyde hurtig."

„Jeg forstaaer Dig," afbrød Marmaduke ham;

„men hvilke ydre Kjendetegn bestemme dit Valg og vise Dig de meest brugbare Træer?"

„Ja, Overlæg maa man jo bruge ved enhver Ting i Verden," sagde Kirby, idet han behændig rørte Saften om i Kjedlen. „Enhver Ting har sine egne Kjendetegn, som man maa vide allesammen. Rom blev ikke bygget paa een Dag, og Templeton ikke heller, endskjøndt man siger at det voxede frem i Hast. Jeg sætter aldrig min Øxe i et vanskabt Træ, eller som ingen god sund Bark har; thi Træerne have lige saa vel Sygdomme som Menneskene og Qvæget. At bore Hul paa et sygt Træ vilde være lige saa taabeligt, som at bruge et stivbenet Øg til Posthest, eller en udslidt Øxe for Ploven."

„Det er altsammen meget rigtigt; men hvorpaa skjelner Du et sundt Træ fra et sygt?"

„Hvorpaa kjender Doctoren, om Du har Feber?" afbrød Richard ham — „ene derpaa, at han undersøger Huden og føler Pulsen."

„Saaledes er det," vedblev Billy; „Squiren er paa det rigtige Spor. Tingens Ydre viser os dens indvendige Beskaffenhed. — Naar Saften begynder at flyde, hænger jeg Kjedlen op og sætter Truget under. Det første Opkog gjør jeg dygtig stærkt, men saasnart det begynder at blive sirupsagtigt, som dette her i denne Kjedel, maa man ikke fyre for stærkt; thi ellers

bliver Sukkeret forbrændt, og det smager ikke godt, da det aldrig bliver saa sødt. Derpaa hælder man det af den ene Kjedel i den anden, indtil det bliver saa seigt, at man kan trække det ud som en Traad, og dertil hører Forsigtighed. Man har endnu en anden Maade at klare det paa, naar det bliver grynet, nemlig ved at komme Leer i Panden. Men det bruger man ikke allevegne; nogle gjør det paa en, andre paa en anden Maade. — Nu **Mounsheer**! Har De ikke Lyst til at gjøre en lille Handel?"

„Mester Berl, jeg vil give dem for et Pund — **dix sous**."

„Nei, jeg maa have rede Penge derfor, jeg giver aldrig mit Sukker bort; men, siden det er Dem, **Mounsheer**," sagde Billy med et indsmigrende Smiil, „saa skal De faae alt, hvad her er i Kjedlen, naar de lader Sirupen gaae med i Kjøbet, for en Gallon* Rum og Lærred til to Skjorter. Det er gode Varer, og man kan ikke ønske sig bedre Sirup til at komme i sin Drik."

„Herr le Quoi har buden Dig ti Pence for Pundet," sagde Edward.

„**Oui**," sagde Franskmanden, „**ti pence. Je vous**

* Et Maal, som indeholder 4 quarts eller Potter.

remercie, monsieur; ah, mon anglois! je l'oublie! toujours.*"

Brændehuggeren betragtede snart Franskmanden, snart Edward med fortørnede Blikke, da han troede, at de vilde gjøre Nar ad ham. Han greb en uhyre stor Øseskee og begyndte ivrig at røre om i den kogende Saft. Derpaa fyldte han Skeen, holdt den høit i Veiret, lod den tykke Saft dryppe ned i Kjedlen, svingede den i Luften, som om han vilde afkjøle den, og holdt den derpaa hen til Franskmanden.

„Prøv engang, **Mounsheer**, og jeg vedder paa, De vil tilstaae, at det er meget mere værdt, end De bød mig. Siruppen koster jo alene saa meget!"

Den complaisante Franskmand nærmede sine Læber med stor Vaersomhed til Randen af Skeen og tog en god Mundfuld; men brændte sig saa forfærdelig, at han sprang om som en Afsindig, slog Hænderne sammen over Brystet, og saae paa Damerne med et ynkeligt Ansigt. For at betjene os af Billy Kirbys egne Ord, hvormed han siden efter pleiede at fortælle denne Begivenhed, saa havde ingen Trommestok nogensinde bevæget sig saa hurtig paa et Kalveskind, som Franskmandens Been; og hele Tiden havde han bandet paa Fransk og

* Jeg takker Dem, min Herre; ja, mit Engelske glemmer jeg bestandig.

spyttet. Man seer deraf, at det ikke er raadeligt, at spille Gjek med en americansk Brændehugger.

Den uskyldige Mine, hvormed Billy Kirby vedblev at røre i sin Kjedel, vilde have bragt Tilskuerne til at tvivle, om han med Villie havde bevirket Monsieur le Quois Lidelser, hvis han ikke havde anstillet sig altfor eenfoldig. Monsieur le Quoi fattede sig dog snart, og undskyldte sig med mange Complimenter for Damerne angaaende nogle heftige Udtryk, som Smerten havde afpresset ham. Derpaa besteg han sin Hest, og holdt sig paa den øvrige Ridetour bagved. Kirbys plumpe Spøg havde naturligviis paa eengang gjort Ende paa deres Handel om Sukkeret. Marmaduke havde imidlertid vandret om i Skoven, hvor han fandt rigelig Anledning til ubehagelige Bemærkninger.

„Det smerter mig, overalt i dette Land at støde paa Ødselhed," sagde han. „Disse Nybyggere skalte og valte i Sandhed med Naturens skjønneste Gaver, som omvankende Eventyrere. Du gaaer heller ikke fri for denne Daddel, Kirby; thi Du bibringer disse Træer dødelige Saar, hvor et lille Indsnit vilde gjøre det samme. Betænk dog, at der hører Aarhundreder til, inden de naae en saadan Størrelse; og ingen af os oplever at see dette Tab erstattet."

„Jeg forstaaer mig ikke paa Dem, Dommer," svarede Billy! „have disse Bjerge Overflødighed af noget,

saa er det af Træer. Er det Synd at fælde dem, saa har jeg et svært Synderegister at aflægge Regnskab for; thi jeg har med egen Haand vist røddet fem hundrede Tønder Land i Vermount og York, og jeg haaber at faae Tusindet fuldt, inden jeg lægger min Øxe til Hvile. Jeg er født til Brændehugger og ønsker mig ingen anden Beskjeftigelse; jeg havde heller ikke nu tænkt paa at koge Sukker, hvis Fared Ransom ikke havde meent, at Sukkeret vil blive sjeldent iaar, fordi der er kommet saamange Nybyggere hertil. Derfor besluttede jeg, at paatage mig Arbeidet, dette Foraar."

„Vore Anskuelser af slige Gjenstande ere forskjellige," sagde Marmaduke. „Jeg agter det ædleste Træ i dette Land ikke blot for dets Skjønhed, men tillige for dets Nytte. Vi plyndre Skovene, som om et eneste Aar kunde erstatte, hvad vi ødelægge. Dog Tiden nærmer sig, hvor Lovene ikke alene ville tage Skovene, men ogsaa Vildtet, de indeholde, i deres besynderlige Varetægt."

Med disse Ord besteg Dommeren sin Hest og det ridende Selskab drog over Sukker-Valpladsen hen til det Sted, hvor Richard havde lovet det den skjønne Udsigt. Brændehuggeren blev tilbage i det Indre af Skoven ved sit Arbeide. Førend de rede ned ad Bjerget, saae Elisabeth sig endnu engang om. Den sagte Ild under den store Kjedel, Billys Rørhytte, Taget

med Granebark, hans gigantiske Figur, da han med kraftfuld Haand svingede Røreskeen, de majestætiske Træer, med deres skjønne Grene i Baggrunden — alt forekom hende som et sandt Billede af det menneskelige Liv paa Civilisationens første Trin. Billys høie, kraftfulde Toner, der lød igjennem Skoven, forstyrrede ikke det romantiske Indtryk. — Hun hørte kun følgende Ord:

Om Skoven end for Øren falder,
Jeg vandrer med min Hjord i Fred,
Hver Morgen og hver Aften kalder
Min Røst paa den: hei, fort, afsted!

Hvert Arbeid' dele vi tilsammen,
Min Arm og dette stærke Spand;
For Krybets Stik og Solens Flammen
Mig denne Skjerm bevare kan.

Nu! vil Du her Dig Bolig søge,
Vælg Egen hist paa Bjergets Kant,
Vælg mellem Dalens Gran og Bøge,
Og ei min Fred en Ulven fandt,

Eet og tyvende Capitel.

Veiene omkring Otsego vare, naar vi undtage Hovedlandeveiene, paa den Tid vor Fortælling foregaaer, ikke meget bedre, end Skovstier af lidt usædvanlig Brede. Indsluttet af høie Træer, hvorigjennem en Solstraale i det høieste om Middagen kunde trænge, var den fugtige, svampede Jordbund meget vanskelig for vore Reisende at passere. Dertil kom endnu, at Veiene vare stenede og paa mange Steder, formedelst de nøgne Træ-rødder og afhuggede Fyrrestammer, endogsaa farlige. Det var derfor besynderligt, at vore Ryttere, trods alle disse Hindringer, der vilde have afskrækket et mindre øvet Øie, ikke røbede det mindste Tegn paa Frygt, naar deres Heste arbeidede sig igjennem Sumpene, eller med usikkre Skridt gik frem paa de mørke, slibrige Veie. Paa mange Steder kjendte man blot Veien paa de Mærker, der vare huggede i Træerne. Saaledes var den Vei beskaffen, ad hvilken den travle Sherif førte Selskabet, efterat de havde forladt den Fodsti, der førte dem ud af Sukkerskoven. Nu kom de til en lille, af Træstammer bygget, Bro. Richards Hest standsede, undersøgte Grunden med Snuden og gik derpaa over med menneskelig Forsigtighed. Elisabeths unge hidsige

Dyr forsmaaede derimod denne usle Vaersomhed. Efter at den var gaaen to til tre Skridt fremad og var kommen til det farligste Sted, satte den, dreven af den modige Rytterskes Pidsk, over med et Egerns Hurtighed.

„Sagte, sagte, mit Barn!" raabte Marmaduke, der, lige bag efter hende, var kommen over paa Richards forsigtige Maade — „dette er ingen Jordbund for Ridekunster. For at reise sikkert paa vore ujevne Veie, behøves mere Forsigtighed, end Mod. Du maa øve din Færdighed i at ride paa New-Jerseys Sletter; thi sligt lader sig endnu ikke gjøre paa Bjergene omkring Otsego."

„Saa kan jeg vel lige saa gjerne sige god Nat til min Nidning;" svarede Datteren, „thi skal jeg vente, til dette vilde Land bliver cultiveret, saa overrasker nok Alderdommen mig og gjør Ende paa mine Ridekunster, som De kalder dem."

„Siig ikke det, mit Barn; dog, hvis Du oftere fik ifinde, at være saa forvoven, som her ved Broen, saa vil Du ikke opleve at see dette Land i en bedre Tilstand, men vel berede din Fader den sørgelige Skjebne, at maatte begræde sit eneste Barn. Havde Du seet dette Landskab, da det endnu laa i Naturens Søvn; havde Du iagttaget dets Opvaagnen og den pludselige

Forandring, saa vilde Du ikke med Utaalmodighed tvivle om Muligheden af dets fuldkomne Omdannelse."

„Jeg mindes, at have hørt Dem tale om Deres første Besøg i disse Skove, kjære Fader; men Erindringen er kun dunkel, og blander sig med de forvirrede Billeder fra min Barndom. Hvor vild og udyrket denne Egn endog nu seer ud, saa maa den dog dengang have været tusinde Gange skrækkeligere. Fortæl os, hvad De følte, da De første Gang saae den, og hvilke Forhaabninger De nærede om Deres Foretagende."

Medens Elisabeth gjorde sin Fader disse Spørgsmaal, der tydelig røbede hendes levende Interesse nærmede Edward sig til Dommeren, og betragtede ham saa nøie med sine mørke Øine, som om han vilde gjette hans Tanker.

„Du var rigtig nok dengang meget ung, mit Barn, men Du kan dog vist huske, da jeg tog Afsked fra Dig og din Moder, for første Gang at see mig omkring i disse vilde, øde Bjerge. De hemmelige Bevæggrunde, som formaae at bestemme en Mand til at taale alle Slags Ubehageligheder og Savn, for at erhverve sig Rigdomme, er Du ikke istand til at begribe. Gud har begunstiget mine Planer, og maatte jeg endog i Begyndelsen kæmpe med Sorger, Hunger og Sygdomme, saa fik jeg dog den Glæde, at see mine Bestræbelser kronede med Held."

„Har De ogsaa lidt Hunger!" udbrød Elisabeth. „Jeg troede, at dette Land var Overflødighedens Land?"

„Det er det ogsaa nu, mit Barn," sagde Faderen. „Hvo der for nærværende Tid seer alle de Ladninger Levnetsmidler, som i den gode Aarstid blive udførte fra hine vilde Bjergkløfter, vil neppe troe, at disse Skoves Beboere for fem Aar siden ikke kjendte andre Næringskilder, end nogle faa Frugter og Vildtet, som deres uøvede Haand kun sparsomt fældede."

„Ja," udbrød Richard, som tilfældigviis havde hørt de sidste Ord, „ja det var sandelig en Hungers Tid, Cousine Bess. Jeg blev saa tynd, som en Væsel, og mit Ansigt saa blegt, som om jeg havde Feber. Monsieur le Quoi blev saa indskrumpen som et fortørret Græskar, og mig synes, at han endnu ikke har faaet sit forrige Huld tilbage. Men vor Benjamin fortvivlede meest over Hungeren og svoer, at han før for evig vilde sættes paa halv Ration, end ganske hungre en kort Tid. Hvad Banden og Sværgen angaaer, da er han en ugudelig Krabat. Duke, jeg havde dengang stor Lyst til at forlade Dig og gaae til Pensylvanien, for at spise mig mæt, men jeg vil være fordømt, tænkte jeg, om jeg dog ikke bliver hos ham. Vi ere Sødskendebørn og ville leve og døe sammen."

„Jeg skal aldrig glemme dit Venskab," sagde Mar-

maduke, „lige saa lidt, som at vi ere udsprungne af een Stamme."

„Men, kjære Fader," sagde Elisabeth meget forundret — „hvad var da Aarsag til denne pludselige Mangel? Hvor vare Mohawks skjønne, frugtbare Dale? Kunde de ikke afhjelpe Eders Trang?"

„Der var dengang en almindelig Misvext; alle Levnetsmidler i Europa stode i en høi Priis og bleve opkjøbte af Speculanterne. Fra Østen og Vesten droge bestandig Udvandrede gjennem Mohawkdalen, og førte alle Levnetsmidler bort med sig, som en Græshoppesværm. Det gik ikke Tydskerne bedre, som boede paa Sletterne. De vare selv nødtrængende, men gav med Glæde hvad de kunde undvære til deres lidende Brødre. Dengang blev ingen Fattig udsuget, Ordet Speculant kjendte vi ikke. Jeg har seet mangen en stærk Mand puste under Byrden af en Meelsæk, som han bar fra Møllerne ved Mohawk igjennem de steile Fjeldkløfter, for at mætte sine halvforhungrede Børn, og naar han kom til sit Hjem, forglemte han ved deres Frydeskrig, at han havde tilbagelagt tredive Mile. Tænk paa, mit Barn, at vi dengang befandt os i vor første Barndoms Tilstand. De havde hverken Møller, eller Korn, eller Veie — neppe engang Stier; intet tiltog hos os, uden sultne Munde, der skulde mættes; thi selv i hiin ulykkelige Tid hvilede de Udvandredes driftige

Aand ikke; ja, den almindelige Mangel, som udbredte sig indtil de østlige Dele af Landet, formerede ikkun Udvandrernes Antal."

„Hvorledes udholdt Du denne skrækkelige Ulykke, kjæreste Fader!?" sagde Elisabeth, henreven af sin varme Følelse, og brugte, uden at vide det, det fortrolige Du. „Hele Ansvaret hvilede sikkert paa Dig?"

„Det gjorde saa, min Datter," svarede Dommeren, og taug et Øieblik, som om han erindrede sig den svundne Tid. „Hundrede Hungrige krævede i hiin skrækkelige Tid det daglige Brød af mig. Deres Familiers Lidelser og den dunkle Fremtid, de gik imøde, havde ganske lammet deres Mod og Virksomhed. Hungeren drev dem om Dagen i Skoven, for at søge Føde; men de vendte fortvivlede og udmattede om Aftenen tilbage til deres Hytter. Her var hurtig Hjelp fornøden. Jeg kjøbte Korn i Magazinerne i Pensylvanien, indskibede det i Albany, lod det bringe i Baade op ad Mohawk og derfra paa Pakheste gjennem Skovene, og uddeelte det derpaa blandt Folket. Jeg lod gjøre Fiskenæt, for at fange Fisk i Floderne og Søerne. Noget, der lignede et Underværk, kom os til Hjelp; man opdagede nemlig en uhyre Mængde Sild, som vare vandrede 500 Mile gjennem den rivende Susquehannas Bugtninger og havde opfyldt Søen. De bleve fangede

og uddeelte blandt Mængden med afmaalte Portioner Salt. Fra det Øieblik af begyndte vor Velstand."

„Ja!" udbrød Richard. „Jeg var den, som uddeelte Fisk og Salt; og da de stakkels forsultne Djævle styrtede ind paa mig, for at faae deres Portioner, maatte Benjamin, som var min Medhjelper, spænde et Tou omkring mig, for at de ikke skulde komme mig altfor nær; thi da de i saa lang Tid ikke havde spiist andet end vilde Løg i Skoven, saa udbredte de en saadan Stank, at jeg nær var besvimet. De var dengang et Barn, Bess, og vidste intet deraf; thi vi gjorde os al optænkelig Umage, for at beskytte Dem og Deres Moder for Mangel. Det Aar satte mig skrækkelig tilbage i min Svineavl og Kalkunyngel."

„Ja, Bess!" sagde Dommeren, uden at agte paa sin Fætters Afbrydelse — „hvo der hører tale om Colonier i et nyt Land, kjender kun lidt til de Sorger og Arbeider, som ere forbundne dermed. Denne Egn, der forekommer Dig saa øde og vild, hvor ganske anderledes er den nu, end da jeg første Gang betraadte den! Jeg lod mine Ledsagere blive tilbage, saasnart vi vare komne til Dalen, som vi siden efter have kaldet Kirsebærdalen, og red ad en smal Sti, som ene Vildtet havde banet, op paa Bjerget, som vi senere have tillagt Navnet Trylle-Bjerget, fordi den Udsigt, der frembød sig for mine Blikke, forekom mig som et Drøm-

mebillede. Jeg steg op i et Træ og skuede vist en Times Tid ned i Vildnisset. Man kunde ikke opdage en eneste Aabning i den ubegrændsede Skov, og kun Søen laa for mig, som et blankt Speil. Myriader af vilde Fugle bedækkede Vandet, og fra mit høie Standpunkt saae jeg en Bjørn med sine Unger stige ned til Bredden, for at slukke deres Tørst. Jeg havde seet mange Hjorte og meget andet Vildt springe gjennem Skoven; men endnu ikke opdaget et menneskeligt Væsen. Intetsteds var en Udhugning, en Hytte eller blot en Krumning af Veien at see; intet uden Bjerge og Skove. Selv den lille Susquehanna var dengang skjult af de høie, tykke Træer."

„Og De var der ganske alene?" spurgte Elisabeth. — „Tilbragte De Natten i denne Eensomhed?"

„Nei, mit Barn. Efterat jeg havde anstillet mangehaande Betragtninger paa mit luftige Sæde, forlod jeg Træet og steg ned ad Bjerget. Jeg havde ladet min Hest blive tilbage ved Søbredden, medens jeg undersøgte den Plads, hvor nu Templeton staaer. Et majestætisk Grantræ af usædvanlig Størrelse hævede sig paa det Sted, hvor vort Huus nu er bygget. Under dette Træ fortærede jeg min medbragte Middagsmad og var just færdig dermed, da jeg paa den østlige Søbred under hine Bjerge saae en Røgstøtte stige ivei-

ret, det eneste Tegn, jeg endnu havde opdaget, paa at der var Mennesker i Nærheden. Med stor Anstrengelse banede jeg mig en Vei derhen, og fandt ved Foden af Bjerget en Hytte af utilhugne Træstammer, der havde alle Kjendetegn paa at den var beboet, endskjøndt den var ganske tom."

„Det var vist Nattys Hytte!" sagde Edward hurtig.

„Netop; i Begyndelsen ansaae jeg den for en Indianers Bolig; men, medens jeg endnu gik omkring den, kom Natty, pustende under Byrden af en nylig fældet Hjort. Fra hiint Øieblik stammer vort Bekjendtskab; thi jeg havde ikke før hørt, at der opholdt sig et saadant Væsen i disse Skove. Han løsnede sin Baad, roede mig over Søen til den Plads, hvor jeg havde bundet min Hest, viste mig et Sted, hvor den kunde finde lidt sparsomt Foder til den næste Morgen, og jeg vendte derpaa tilbage med ham og tilbragte Natten i hans Hytte."

Miss Temple var saa forundret over Edwards spændte Opmærksomhed ved denne Fortælling, at hun forglemte at gjøre Faderen flere Spørgsmaale; men Ynglingen fortsatte selv Samtalen, idet han med et snu Smiil spurgte —

„Hvorledes opfylde Leatherstocking en Verts Pligter?"

„Hjertelig og venlig, indtil han fik mit Navn

og Hensigten af mit Besøg at vide. Denne Opdagelse formindskede rigtig nok hans Hjertelighed betydelig, eller rettere sagt, begrændsede den. Jeg troer, at han ansaae min Bosættelse i denne Egn for et Indgreb i hans Rettigheder; thi han yttrede stort Mishag derover. Jeg kunde ikke forstaae hans forvirrede og gaadefulde Indvendinger; men det forekom mig, at de især angik Jagtens Indskrænkning."

„Var De allerede dengang Besidder af disse Landeiendomme, eller undersøgte De dem i den Hensigt, at kjøbe dem?" afbrød Edward ham.

„De tilhørte mig allerede i flere Aar, og jeg besøgte dem i den Hensigt, om muligt at grunde en Colonie. Efterat Natty havde erfaret dette min Reises Hovedøiemed, behandlede han mig rigtig nok fremdeles som sin Gjest, men med paafaldende Kulde. Jeg sov om Natten paa hans Bjørnehud og forenede mig atter den næste Morgen med mine Ledsagere."

„Talte han ikke om Indianernes Rettigheder?" vedblev Edward. „Jeg veed, at han er meget tilbøielig til at gjøre Europæerne deres Fordringer paa disse Landstrækninger stridige."

„Jeg kan nok erindre, at han talte om sligt, men jeg forstod ham ikke ganske, og veed derfor ikke mere, hvorledes han udtrykkede sig desangaaende. Indianernes Rettigheder vare ophævede efter den sidste Krig,

og denne Landstrækning tilhørte mig i Følge det af Regjeringen udfærdigede og af Congressen stadfæstede Lehnsbrev."

„O, jeg tvivler ikke om Deres Fordringers Retmæssighed," svarede Ynglingen koldt, idet han holdt sin Hest tilbage, for ikke at tage nogen videre Deel i Samtalen.

Det hørte til de sjeldne Tilfælde, at Richard havde ladet en Samtale blive saa langt udspunden, uden at blande sig i den. Sandsynligviis havde han været behjelpelig ved Landets Opmaaling; thi han benyttede Tausheden for at fortælle videre. Men da hans Beskrivelser ikke vakte den almindelige Interesse, som Dommerens, anse vi det for overflødigt, at bringe dem paa Papiret.

De naaede snart Maalet for deres Vandring, og fandt een af hine maleriske, eiendommelige Udsigter, hvoraf denne Egn kan opvise flere. Men da baade Isen paa flere Steder, og det manglende Grønne berøvede Udsigten den største Deel af sin Skjønhed, besluttede man at besøge dette deilige Sted endnu engang længere hen paa Foraaret eller i den tilstundende Sommer, for at see det i sin fulde Glands.

„Foraaret i America, og især blandt disse Bjerge, er den sørgeligste Aarstid," sagde Dommeren. „Vinteren trækker sig tilbage i de utilgængelige Bjerge, som

i et Castel, og kan kun uddrives ved en langvarig Beleiring, efter at begge Partier vexelviis ere løbne af med Seieren."

„En meget træffende Lignelse, Dommer Temple," bemærkede Sheriffen, „og Besætningen under Marchal Frosts Commando gjør hyppige **sorties** — De forstaaer dog, hvad jeg mener ved **sorties**, Monsieur le Quoi? Det er Udfald — og drive undertiden General Foraar og hans Tropper tilbage i det lavere Land."

„Ja, Monsieur," svarede Franskmanden, hvis fremstaaende Øine bevogtede ethvert af hans Hests forsigtige Skridt, hvormed den bar ham over Stene, Trærødder og Moradser. „**Que, je vous entends**; * i det lavere Land varer Frosten næsten et halvt Aar."

„Sheriffen lagde ikke Mærke til Monsieur le Quois Feiltagelse; og det øvrige Selskab var altfor meget beskjeftiget med Veirets pludselige Forandring, til at bryde sig noget videre derom. Tunge Skyer formørkede allerede Luften, og Dommerens aarvaagne Øie mærkede, at en Storm nærmede sig. Tykt Sneefog indhyllede allerede Bjerget, som dannede Søens nordlige Grændse, og en skærende Nordvestvind traadte istedet for den mildere, varme Luft.

Enhver søgte nu, saa hurtig som muligt at naae Landsbyen, endskjøndt det slette Føre ofte standsede de

* Jo, jeg forstaaer Dem nok.

utaalmodige Hestes Løb. Richard var hele Tiden i Spidsen, og le Quoi fulgte umiddelbar bag efter ham. Derpaa kom Elisabeth, som efterat Edward saa pludselig havde afbrudt Samtalen var redet taus bort med sin Fader. Marmaduke holdt sig tæt bag ved sin Datter og bad hende gjentagne Gange, at være ret forsigtig. Den øiensynlige Tillid, som Luise Grant havde til Edwards Bistand, bevægede Ynglingen til at blive ved hendes Side, da de rede igjennem et frygteligt Skovpartie. Sjeldent gjennembrød en Solstraale denne Tykning, og selv Daglyset faldt skummelt og sparsomt derind. Hidtil havde ikke et Vindstød forfærdet de Ridende; men den dybe, dødlignende Stilhed, som hyppigen pleier at gaae forud for Stormen, gjorde deres Stilling endnu piinligere. Pludselig hørte man Edward raabe høit og ængstelig:

„Et Træ! Et Træ! Hvo der har sit Liv kjært, spore sin Hest! Et Træ! Et Træ!"

„Et Træ! Et Træ!" gjentog Richard, idet han trykkede Sporerne saa heftig i sin Hests Sider, at Dyret gallopperede som rasende igjennem Sumpen og sprøitede Dynd og Vand høit op i Luften.

„**Un arbre! Un arbre!***" skreg Franskmanden og lagde sig med lukkede Øine langs hen ad Ryggen paa sin Hest, hvis Sider han bearbeidede saaledes med Spo-

* Et Træ! Et Træ!

rerne, at det ængstede Dyr fløi efter Sheriffen med Lynets Fart.

Elisabeth holdt et Øieblik stille og saae med ængstelige Blikke efter Gjenstanden for Faren. Der var intet at see, og Stilheden i Skoven blev blot afbrudt ved en fjern Bragen. Øieblikkelig greb Marmaduke med kraftig Haand i hendes Hests Tøile og raabte, idet han galopperede afsted med hende:

„Et Træ! Et Træ! Gud holde sin Haand over Dig, mit Barn!"

Enhver bukkede sig saa dybt som muligt ned i Sadlen, og i samme Øieblik forkyndte et tordenlignende Buldet, at en af de største Graner var styrtet til Jorden.

Et Blik var tilstrækkeligt for Dommeren, til at overtyde sig om, at hans Datter og de, der vare foran ham, vare reddede; men med dødelig Angst dreiede han Hovedet om, for at udforske de Tilbageblevnes Skjebne. Edward var paa hiin Side af Træet, og laae bøiet saa langt tilbage paa sin Saddel, som han kunde; af al Kraft holdt han Tømmen med venstre Haand, medens han med den høire saa heftig strammede Tøilen paa Miss Grants Hest, at dens Hoved var bøiet ned under Bugen. Begge Hestene skjelvede af Skræk og pustede stærkt. Træet laa tvers over Veien nogle faa Skridt fra dem. Den forskrækkede

unge Pige havde sluppet Tømmen og sad bøiet forover i Sadlen, idet hun med begge Hænder bedækkede sit Ansigt, hvori Fortvivlelse og Hengivenhed til Gud vidunderlig var forenet.

„Ere I frelste?" raabte Dommeren og brød den rædselsvangre Taushed.

„Gud være lovet," svarede Ynglingen. „Havde Træet havt Grene, havde vi været forlorne."

Nu reiste Louise sig langsomt i Sadlen; men sank atter svag tilbage, og vilde uden Edwards Bistand være falden af Hesten. Det viste sig dog snart, at kun Skrækken havde foraarsaget denne Afmagt; og ved Elisabets Hjelp kom hun sig snart saavidt, at hun kunde sidde opreist i Sadlen. Understøttede af Marmaduke og Oliver Edward, fulgte de langsomt Toget.

„Denne Træernes pludselige Omstyrtning," sagde Dommeren, „høre til de farligste Begivenheder i disse Skove. Man kan ikke forudsee et saadant Fald og vogte sig derfor, da hverken Vinden eller nogen synlig Aarsag bevirker det."

„Aarsagen dertil er let at begribe," sagde Sheriffen. „Træet er gammelt og raadent og lidt efter lidt tilintetgjort af Frosten. Dets Marv bliver til Støv; det Indre af Stammen fortæres og saa hører der ikke meget til at foraarsage dets Fald."

„Meget sandt Richard," afbrød Marmaduke ham.

„Din Forklaring er meget rigtig, og hvis jeg ikke husker feil, saa har jeg selv afgivet den ved et lignende Tilfælde. Men hvorledes skal man betrygge sig mod en saadan Fare? Kan Du gaae igjennem Skovene, og beregne alle Gran- og Fyrretræers Tyngdepunkt? Hvis Du kunde det, saa vilde Du bevise Landet en uskatteerlig Tjeneste."

„Du tvivler nok paa, at jeg kan besvare det Spørgsmaal?" svarede Richard. „Ven Temple, den der har havt en god Opdragelse, kan besvare alle Spørgsmaale. Saae Du nogensinde andre, end gamle og forraadnede Træer, styrte om paa denne Maade? Vogt Dig for at komme udgaaede Træers Rødder for nær, saa kan Du være ganske tryg."

„Saa kunde jeg jo lige saa gjerne blive reent ude af Skovene," sagde Marmaduke. „Men lykkeligviis sørger Stormen for, siden den nu ved Udhugningerne kan trænge ind i det Indre af Skovene, at befrie os for disse farlige Gjester, og et Tilfælde, som det nærværende, er høist sjeldent.

Da Louise imidlertid var bleven saa vel, at hun kunde ride hurtigere, travede hele Cavalcaden rask afsted; men, længe førend de havde naaet Landsbyen, overraskede Stormen dem, og da de stege af ved Herregaarden, vare de sorte Fjer paa Elisabeths Hat og Mandfolkenes Kjoler fulde af Snee.

Da Edward hjalp Louise af Hesten, trykkede hun hans Haand og hviskede:

„Herr Edward, nu skylder baade Fader og Datter Dem Livet."

Stormen rasede heftig, og endnu før Solens Nedgang var ethvert Spor af Foraaret forsvundet. Søen, Bjergene, Landsbyen og Markerne — alt var paa ny bedækket med dyb Snee.

Cooper's

Samlede Skrifter.

Oversatte fra Originalsproget.

Halvtreds- til to og halvtredsindstyvende Hefte.

Kjöbenhavn.
Forlagt af og trykt hos S. Trier
1834.

Colonisterne,

eller

Susquehannas Kilder.

En Fortælling.

Oversat

af

A. C. Clausen.

Fierde Hefte.

Kjöbenhavn.

Forlagt af og trykt hos S. Trier.

1834.

To og Tyvende Capitel.

Fra den Tid indtil Slutningen af April var Veiret ustadigt. Een Dag syntes den milde Foraarsluft for stedse at være steget ned i Dalen, og i Forbindelse med Solens oplivende Straaler at have vækket alle Naturens slumrende Kræfter; men Dagen efter susede en skærende Nordenvind over Søen og udslettede ethvert Spor af det fremblomstrende Foraar. Sneen forsvandt dog endelig aldeles, og man frydede sig ved Synet af de deilige grønne Kornmarker, der vare indsluttede af mørke forbrændte Træstubbe, som, Aaret forhen, havde udgjort Skovens skjønneste Prydelse. Man saae den flittige Landmand styre sin Plov; men derimod steg der ikke længere Røg op af Ahornskovene. Søen havde mistet sin characteristiske Skjønhed, den blanke Isflade;

men dens Overflade var dog endnu tilhyllet af et mørkt Teppe, der var en Følge af, at der endnu ingen Strøm gik.

Store Flokke Vildgæs trak igjennem Landet og nedlode sig Tid efter anden ved Søen. Men, saasnart de saae, at den endnu ikke var aaben, fløi de atter med høie Skrig mod Norden, ligesom om de klagede over Naturens langsomme Fremskridt.

I nogen Tid tjente Otsegos mørke Flade to Ørne til Hvileplads, hvorfra de med stolte Blikke skuede ud over det Territorium, som Ingen gjorde dem stridigt. Medens disse Himmelmonarker opholdt sig der, vare flere Flokke af Trækfugle ankomne; men da de fandt Isfladen besat, fløi de til Bjergene, for der at søge Ly i Skovene; og Søens midlertidige Beboere hævede deres Blikke med majestætisk Værdighed mod Himlen, som om de vilde gjennemskue den med deres funklende Øine.

Men der kom dog en Tid, da disse kongelige Fugles nærværende Opholdssted gjordes dem stridigt. En lille Aabning i den nedre Deel af Søen, der selv i den strengeste Kulde ikke havde været tilfrossen, blev lidt efter lidt større. Den raske Sønden vind virkede betydelig; smaa Bølger krusede sig ved Kanten af Isfladen; og snart begyndte denne med en saadan Hurtighed at briste, at hele Søen efter faa Timers For-

løb var fri for Is. Ørneparret svang sig i Luften og skuede med Forundring ned paa Søen, der i saa kort Tid befriedes for den Tvang, som den i fem Maaneder havde været undergiven.

Den følgende Morgen vaagnede Elisabeth ved Svalernes muntre Qviddren uden for hendes Vinduer. Richard, hvis Stemme klang lige saa høit som disse Forkyndere af den skjønnere Aarstid, raabte tillige:

„Vaagn op, vaagn op, mine smukke Damer! Alle Vandfuglene ere allerede forsamlede omkring Søen, og Himlen er fuld af Duer. Man kan ikke see Solen, saa tyk er Sværmen. Herop, herop, I dovne Tøse! Benjamin har allerede alt i Beredskab, og vi vente blot paa Frokosten, for at gaae paa Duejagt."

Denne Opfordring kunde den unge Pige ikke modstaae; og efter faa Minuters Forløb traadte Miss Temple med sin Veninde ind i Frokostværelset. Forværelsets Døre stode aabne, og en klar Foraarsmorgens milde, balsamiske Luft trængte forfriskende ind i Stuen, hvor den utrættelige og aarvaagne Huushovmester hele Vinteren igjennem havde vedligeholdt en kunstig Varme.

Samtlige Herrer, undtagen Monsieur le Quoi, ventede med Utaalmodighed paa Frokosten. Sheriffen løb hid og did, og gjorde snart sin Cousine, snart hendes Fader opmærksom paa, hvad der foregik udenfor.

„Se Elisabeth! Se Duke! Alle Dueslag i Syden

ere aabnede. Med hvert Øieblik bliver Hoben tykkere. Der er en Flok, som man ikke kan øine Enden paa. I Sandhed, Levnetsmidler nok til at ernære Xerxes's Armee i en Maaned, og Fjær nok til alle Senge i hele Grevskabet. Xerxes, Herr Edward, var en græsk Konge, som — nei, nei, en tyrkisk eller persisk Konge, som vilde undertvinge Grækenland, og som kom med lige saa talrige Skarer, som her nu ere Duer. Hurtig, lille Bess, hurtig, jeg længes efter at hilse paa Dem fra Bjergene."

Marmaduke og Edward istemmede ogsaa dette Ønske, da Synet var altfor tillokkende for en Jæger. Damerne beredede i største Hast Frokosten, og Jagtelskerne droge ud.

Ligesom Luften var fyldt med Duer, saaledes var Landsbyen fyldt med Mennesker. Mænd, Koner og Børn — alle vilde deeltage i Jagtens Glæde. Mændene vare forsynede med alle Slags Skydegeværer, lige fra den franske Andeflindt med sit sex Fod lange Løb, indtil de almindelige Saddelpistoler; medens de Yngre for det meste maatte hjelpe sig med Flitsbuer og Pile af Nøddetræ og gamle Armbuer.

Synet af Husene og Larmen i Landsbyen drev de ængstede Fugle udaf den lige Linie, hvori de fløi henimod Bjergene, langs med Søen.

Vi have forhen bemærket, at den store Landevei,

som førte til Templeton, gjennemskar Sletten, der strakte sig fra Foden af Bjergene til Susquehannas Bredder. Et betydeligt Stykke Jord paa begge Sider var opploiet; her posterede Skytterne sig, og efter faa Øieblikkes Forløb begyndte Angrebet.

Natty Bumppo, med sin Bøsse over Skulderen, traadte som Tilskuer hen iblandt de Skydende. Hans Hunde besnusede de mangfoldige blødende Offere, der laae paa Jorden, men rørte dem ikke, og trængte sig nærmere til deres Herre, som om de deelte hans Anskuelser af denne ødsle og ujægerlige Fremgangsmaade.

Richard Jones, som forsmaaede de simple og almindelige Ødelæggelsesredskaber, havde imidlertid tillige med Benjamin truffet Anstalter til at gjøre et stærkere Angreb, som skulde have frugtbarere Følger. Blandt de Reliquier, der endnu vare tilovers fra de krigerske Tider, fandtes i Templeton en lille eenpunding Kanon. Man formodede, at den enten var bleven glemt af en Afdeling europæiske Tropper paa et Tog imod Indianerne, eller med Villie var bleven efterladt, for at den ikke skulde hindre deres hurtige Marche. Denne Miniatur-Kanon havde Richard befriet for Rust, og ladet lægge paa en lille Lavette, hvorved den atter blev sat i brugbar Stand. Allerede i flere Aar brugtes den til at forkynde overordentlige og glædelige Begivenheder i disse Bjerge. Om Morgenen den 4de Juli

løb den, begunstiget af Echoet, som en Sex og Tredive Pundinger, og selv Befalingsmand Hollistar, hvis Autoritet gjaldt meget ved slige Leiligheder, forsikkrede, at den ikke var til at foragte til Salutering. Den havde sagtens lidt noget ved denne Tjeneste, da Fænghullet næsten var bleven ligesaa stort som Mundingen; men det afskrækkede ikke Sheriffen, der ikke var lidt stolt af den sublime Idee, at skyde Duer med Kanoner. Mordinstrumentet blev af en Hest trukket hen til Kampladsen, og Benjamin Pumpe ladede det.

Synet af et saa overordentligt Skyts samlede en Flok ledige Tilskuere, meest Børn, som opfyldte Luften med Frydeskrig. Kanonen blev stillet i Høiden, og Richard, der havde en Ildtang med et Stykke gloende Kul i Haanden, satte sig paa en Stub, for at vente paa en Flok, der var hans Angreb værdig.

Fuglenes Antal var saa stort, at hverken Flinteskuddene, Pilene eller Drengenes Hujen frembragte nogen anden Virkning, end at enkelte smaa Hobe afsondrede sig fra den uhyre Masse, og fortsatte deres Flugt igjennem Dalen. Det syntes, som om alle befjærede Skabninger droge igjennem denne Egn. Ingen gjorde sig den Umage, at tage et eneste af de utallige Offere op af Jorden.

Natty havde i Begyndelsen været en taus og utilfreds Tilskuer af dette Myrderi; men da han saae dem

bringe Kanonen hid, kunde han ikke længere tvinge sig og udbrød harmfuld:

„Det er ogsaa en Følge af Eders Colonier. I fyrretyve Aar har jeg seet disse uskyldige Duer trække herigjennem, uden at Nogen hindrede deres Flugt. Men efterat I have begyndt at regjere i Landet, saa skærer det mig stedse i Hjertet, naar jeg seer de stakkels Dyr komme. De gjorde En dog før Selskab og tilføiede aldrig noget Menneske Ondt. Men Gud vil vist ikke længe rolig see paa, at hans Skabninger blive ødelagte til ingen Nytte, og Duerne ville faae de samme Rettigheder, som andre Dyr. Som jeg seer, er Herr Oliver ikke et Haar bedre, end de andre! Skyder han ikke imellem de arme Duer, som om det var lutter Ringoer!"

Billy Kirby, bevæbnet med en gammel Bøsse, var en af de ivrigste Skytter. Uden at agte paa de nedstyrtende Duer, ja endog uden at sigte, fyrede han, og ladede atter paa ny. Han havde hørt Nattys Ord og fandt sig beføiet til at svare.

„Hvad skal det betyde, gamle Leatherstocking?" sagde han. — „Hvem vil gjøre en saadan Allarm for nogle lumpne Duers Skyld! Havde Du, som jeg, maattet besaae dine Marker to, ja tre Gange, fordi de Galgenknebler bestandig opaade Sæden, saa havde Du vist ikke havt saa stor Medlidenhed med dem. Holla, Dren-

ge! opsamler Fjærene. Det er bedre, end at skyde efter en kalkunsk Hanes Hoved og Hals, ikke sandt gamle Ven?"

„For Dig er det rigtig nok bedre, Billy Kirby," svarede den forbittrede gamle Jæger, „og for alle dem, som ikke forstaae at sende en Kugle ud af et Bøsseløb, eller at sigte rigtig. Men det er ugudeligt, at skyde paa Lykke og Fromme mellem en saadan Flok; og det gjør heller ikke den, som kan hente en enkelt Fugl ned fra Skyerne. Har Nogen Lyst til Duesteg, saa kan han let tilfredsstille den; og dette Dyr er lige saa vel, som andre, bestemt til Menneskenes Næring; men han skal ikke dræbe tyve for at spise een. Naar jeg vil have noget saadant, saa gaaer jeg ud i Skoven, opsøger mig en Fugl, og skyder den ned af Grenen, uden at berøre en Fjær paa nogen anden, om der endog sad hundrede paa det samme Træ. Men det kan Du ikke, Billy Kirby — det nytter ikke engang, at Du prøver derpaa."

„Hvad siger Du, Du gamle tørre Humlestage! Du saftløse Træstub!" raabte den fornærmede Brændehugger. „Du er bleven forbandet storagtig, siden Du traf den kalkunske Hane; men, da Du besidder saa stor Færdighed i at skyde enkelte Fugl, saa viis det nu; thi der kommer just een flyvende."

Skydningen fra den modsatte Side af Valpladsen

havde fordrevet en enkelt Due fra Flokken der nu, ængstet ved den bestandige Knalden, nærmede sig til det Sted, hvor de Stridende stod. Den flagrede hid og did, snart til den ene, snart til den anden Side, gjennemskar derpaa atter Luften med Lynets Fart og frembragte en Lyd med sine Vinger, som lignede en Kugles Hvinen. Ulykkeligviis havde Brændehuggeren, trods alt sit Praleri, ikke seet Duen, førend det var for sildig at sigte paa den, og trykkede løs, da den svingede sig iveiret lige over hans Hoved. Uskadt fortsatte den sin Flugt med utrolig Hurtighed.

Natty havde taget Bøssen af Skulderen, da han sik hiin Opfordring, og ventede paa det gunstige Øieblik; nu lagde han an med usædvanlig Hurtighed, og trykkede løs. Var det Tilfælde, eller virkelig udmærket Færdighed — eller begge Dele, nok sagt, Duen dreiede sig i Kredse omkring i Luften, og faldt derpaa vingeskudt i Søen. Ved Knaldet af hans Bøsse, sprang begge Hundene op fra Jorden, og faa Minuter efter lagde Hector den endnu levende Due for sin Herres Fødder.

Rygtet om Nattys vidunderlige Skud udbredte sig hurtig, og Skytterne omringede ham, for selv at overtyde sig derom.

„Hvorledes!" raabte Edward. „Har I virkelig truffet Duens Vinge med en eneste Kugle?"

„Har jeg ikke før skudt Ænder, naar de dukkede med den halve Krop i Bølgerne?" svarede Jægeren. „Det er større Fortjeneste, at skyde det, man netop bruger, end at bortøsle Krudt og Bly paa en saadan syndig Maade. Jeg gaaer i Almindelighed kun ud efter een Fugl, og De, Herr Oliver, veed Grunden, hvorfor jeg holder af smaat Vildt, Nu, da jeg har skudt mig en Steg, vil jeg ogsaa gaae hjem; thi jeg kan ikke længere udholde at see paa denne skændige Ødelæggelse af det, der er skabt til vor Nytte."

„Det er et sandt Ord, Du der siger, Leatherstocking," sagde Marmaduke, „og jeg troer ogsaa, det er Tid at sætte Grændse for denne Uskik."

„Sæt en Grændse for Deres Udhugninger, Dommer. Ere Skovene ikke lige saa vel Herrens Verk, som Duerne? Bruger hvad I behøver, men ødelægger ikke. Ere Skovene ikke til, for at Dyr og Fugle kunne leve deri? Behøver Mennesket deres Hud, Kjød og Fjær, saa veed han, hvor han skal søge det. Dog, hvorfor prædiker jeg her for døve Øren, istedetfor at gaae hjem til min Hytte. For ingen Priis vilde jeg berøre een af de ulykkelige Skabninger, som bedække Jorden. De see paa mig, som om de blot manglede Mæle, for at give deres Klager tilkjende."

Ved disse Ord slængte Natty atter sin Bøsse over Skulderen og gik bort, ledsaget af sine Hunde; men vogtede sig omhyggeligen for at berøre de blødende Duer.

Om Nattys moralske Forelæsning gjorde noget Indtryk paa Dommeren, er uafgjort; men at Richard ikke brød sig det ringeste derom, viste sig strax efter. Han benyttede Skytternes Sammenstimlen, for at udføre en fuldstændig Ødelæggelsesplan. Musketererne bleve opstillede i Slagorden paa begge Sider af Artilleriet, og ventede paa Signalet til at fyre.

„Giver Agt," raabte Benjamin, der i dette vigtige Øieblik fungerede som **Aide-de camp**; „giver Agt, mine Venner! Naar Squire Dickons giver Signal, saa fyrer, men sigter lavt; saa skal I see et Nederlag!" — „Sigte lavt!" raabte Kirby — „nei, hør til den gamle Tosse, naar vi skyde lavt, saa træffe vi Træstubbene, men ikke Duerne."

„Hvad forstaaer Du Dig derpaa, Slyngel?" raabte Benjamin med en Heftighed, som sømmede sig meget ilde for Adjutanten et Øieblik før Slaget. „Hvad vrøvler Du Hundesteile om? Jeg har været fem Aar ombord paa Bodishey, og der var det en fast Regel at sigte lavt. Staaer stille med Geværerne, og giver Agt paa Commandoen."

Musketerernes lydelige Latter blev bragt til Taushed ved Richards befalende Stemme, hvormed han opfordrede dem til at være opmærksomme og give Agt paa Signalet.

Flere Millioner Duer havde denne Morgen taget

deres Vei gjennem Dalen ved Templeton; men Mage til den Flok, der nu kom til Syne, havde der ikke været. Den strakte sig fra eet Bjerg til et andet, og man kunde ikke opdage Enden af dem. Selv Marmaduke glemte i dette Øieblik Leatherstockings moralske Forelæsning og lagde an.

„Fyrer!" tordnede Sheriffen, idet han holdt det gloende Kul til Kanonens Fænghul. Geværsalven fulgte paa det grove Skytses Knald. Ved dette Angreb svingede Fronten af Troppen sig iveiret og flere tusinde Efternølere indtoge deres Plads. Luften var opfyldt med disse uregelmæssige Skarer, og een Flok hævede sig over den anden lige med de høieste Graners Toppe. Ingen vovede sig ind i det farlige Pas; da pludselig nogle Anførere for denne bevingede Armee fløi tvers igjennem Dalen og toge Flugten over Landsbyen. Hundrede tusinde fulgte disses Exempel og overlode den østlige Side af Sletten til deres Forfølgere og de Faldne.

„Triumph!" raabte Richard; „Triumph; vi have fordrevet Fjenderne fra Valdpladsen."

„Ingenlunde, Dickon!" sagde Marmaduke. „Valpladsen er bedækket med Fjender; og, ligesom Natty, læser jeg tause Bebreidelser i de stakkels Livendes Øine, der omgive os. Halvdelen af de Faldne leve endnu, og jeg troer, det er Tid, at gjøre Ende paa Legen, hvis det kan kaldes Leg."

„Leg!“ raabte Sheriffen; „det er en kongelig Leg. Her ligge flere Tusinde blaakjolede Knegte paa Jorden; og der er saa mange, at enhver gammel Kjælling kan putte een i sin Gryde imorgen.“

„Ja, vi have lykkelig fordrevet Fuglene fra denne Egn,“ sagde Marmaduke, „og vi maae nu gjøre Ende paa dette Myrderi. — Hører Drenge! Jeg giver sex Pence for hvert Hundrede Duehoveder; skynder Eder, og bringer mig dem i Landsbyen.“

Dette Løfte havde en magisk Virkning. Hele Landsbye-Ungdommen styrtede over de saarede Duer og reve Hovederne af dem. Dommeren gik hjem med den ubehagelige Følelse, at have skaffet sig en Fornøielse ved Andres Elendighed. De Døde bleve læssede paa Heste og bragte til Landsbyen; og efter dette første Hovedangreb, blev Duejagten en stadig Beskjeftigelse hele denne Aarstid igjennem. Richard roste sig endnu mange Aar efter af sit Nederlag med Kanonen; og Benjamin forsikkrede med den største Alvorlighed, at der paa hiin Dag blev dræbt lige saa mange Duer, som der faldt Franskmænd ved Rodneys uforglemmelige Seier.

Tre og Tyvende Capitel.

Foraaret, der hidtil var gaaet meget langsomt frem, nærmede sig nu med stærke Skridt. Dagene vare varme og behagelige, medens Nætterne endnu bestandig vare kolde, men dog uden Frost. Enge og Dale gave Gjenlyd af deres utallige fjærede Indbyggeres glade Melodier. Den indenlandske Poppels Blade begyndte at udfolde sig, Bjergsiderne ombyttede deres brune Farve med en livlig grøn, ja selv det sildig udspringende Egetræes Knopper begyndte at svulme og forkyndte den sig nærmende Sommer. Blaahalsen, Rødkælken og den lille, vevre Gjerdesmutte oplivede Engene med deres Sang, medens den høitflyvende Fiskeørn svævede over Otsegos Vande, og lurede med Rovbegjerlighed paa sit Bytte.

Søens Beboere vare lige saa berømte for deres Mængde, som Fortræffelighed. Isen var neppe borte, førend man allerede saae mange smaa Fiskerbaade paa Vandet. Snører bleve kastede ud allevegne, for at fange de sorgløse Dyr med al mulig Lokkemad. Men dette langsomme, skjøndt sikkre Fiskeri med Snøre og Krog tilfredsstillede ikke de utaalmodige Colonister, der nu vare vante til Overflod. Man tænkte paa meer ødelæggende Midler, og da Aarstiden kom, hvori det efter Loven var tilladt at fiske paa Søen, erklærede Richard,

at han vilde benytte den første Nat til i egen Person at anstille en saadan Fiskejagt.

„De skal ogsaa være med, Cousine Bess!" sagde han, „og Miss Grant og Herr Edward ligeledes. Jeg skal vise Eder, hvad det er at fiske; thi Fætter Dukes langsomme Maade med Snøren kan ikke kaldes saaledes. Jeg tilstaaer reent ud, at jeg ikke har Lyst til at sidde hele Timer i den meest brændende Solhede, eller paa den koldeste Vinterdag foran et lille Hul i Isen, for efter syv lange og syv brede at fange en Laxørred eller undertiden, naar man er ret heldig, slet ingenting. Nei, da priser jeg et Garn af halvtredsindstyve Favnes Længde, en Mængde flinke Baadsfolk, som ere muntre og lystige ved Arbeidet, Benjamin til Roers og Fisk i Tusindeviis — se, det kalder jeg at fiske."

„Aa Dick," sagde Marmaduke. „Du veed ikke, hvor stor Fornøielse det er at mede, Du vilde ellers omgaaes sparsommere med de stakkels Fisk. Hvor ofte har jeg ikke, naar Du havde præsideret ved en saadan Fiskejagt, den næste Dag seet en saadan Mængde Offere, at de havde været tilstrækkelige til at mætte en halv Snees forhungrede Familier, ligge paa Strandbredden."

„Jeg vil ikke trættes med Dig derom, Fætter Temple," sagde Sheriffen med paatagen Værdighed, „men

jeg opfordrer Selskabet til i Nat at bivaane min Fiskefangst og saa dømme."

Denne Indbydelse blev modtaget, og Richard benyttede den største Deel af Dagen til at gjøre de nødvendige Tilberedelser. Neppe var Solen gaaet ned, og et lille Stykke af Maanen op, førend Fiskerne seilede til det bestemte Sted ved Søens vestlige Bred, en god halv Miil fra Landsbyen. Marmaduke, hans Datter, Miss Grant og Edward gik ad Veien, der løb langs med Søen, og som nu var bleven tør og jevn; de saae efter den hurtig seilende Baad, indtil den ikke var større end et lille Punkt og endelig ganske forsvandt. Veien tillands var omtrent en Miil og Marmaduke bemærkede, at man maatte gaae lidt raskere, da Dicks velbekjendte Utaalmodighed vel vilde oppebie Maanen, men ikke deres Ankomst.

Aftenen var mild, og det lille Selskab gik med muntert Sind paa Otsegos græsrige Bred.

„Se," raabte Edward, „de tænde allerede Blus; det flammer og slukkes atter, som en St. Hans-Orm."

„Nu blusser det, som en Glædesild," sagde Elisabeth; „man kan tydelig kjende Skikkelserne, der bevæge sig omkring den. Jeg vedder mit Juvelskrin imod Remarkables gyldne Rosenkrands, at det er min utaalmodige Fætter, der har tændt dette Baal. Men se,

nu tager det allerede af, det er ret et livagtigt Billede af hans glimrende Planer."

„Du har gjettet det, Bess," sagde hendes Fader. „Han har kastet en Bunke tørt Ovas paa Ilden, og det flammer hurtig iveiret, men tager ogsaa strax af igjen. Nu kan jeg see, at de have lagt bedre Brænde paa; thi en høi og stadig Flamme slaaer iveiret. Se det deilige Gjenskin paa Vandfladen!"

Synet af den klare Ild bevingede Vandrernes Skridt; thi selv Damerne brændte af Begjerlighed efter at see det berømte Fiskeri. Nu havde de naaet den høie Brink, der ragede ud over den Plads, hvorpaa Fiskerne færdedes. Maanen skjulte sig i dette Øieblik bag en Granskov; lette Skyer bedækkede Stjernerne, saa at Scenen neden under dem blot blev oplyst af Ilden. Marmaduke foreslog at blive der et Øieblik, for at lure paa deres Samtale.

Hele Gruppen, med Undtagelse af Richard og Benjamin, sad paa Jorden omkring Ilden. Den første havde sat sig paa en stor Trærod, og den anden stod med Armene overkors saa tæt ved Ilden, at den opstigende Røg ofte formørkede hans Træk.

„Ja, veed De hvad, Squire," sagde Major-Domus; „De kalder en Fisk paa tyve til tredive Pund en betydelig Fangst, men jeg, som har fanget Haier, synes

at vort nærværende Fiskeri ikke er stort andet, end Narrestreger."

„Jeg skulde dog troe," svarede Sheriffen — „at det ikke er Smaating at fange en stor Mængde Gjedder, Karper, Suder og andre Fisk i eet Dræt. Det kan være lystigt nok at fange en Hai med Harpuner, men den er jo til ingen Nytte; vore Fisk ere derimod alle værdige til at pryde en Konges Taffel!"

„Meget sandt, Squire, og det har alt sine gode Grunde. Hvorledes skulde de Fisk, som laae i det store Ocean, kunne bestaae i denne lille Dam, hvor der knap er Vand nok til at drukne i! Dog det kjender kun de, som have været til Søes, og seet Hvalfiske, saa lange som Granerne paa hine Bjerge."

„Betænk hvad I siger, Benjamin!" sagde Sheriffen, som om han frygtede for, at hans Yndling skulde forspilde sin Credit. „Mange af disse Graner ere jo et Par hundrede Fod og maaskee længere."

„To hundrede eller to tusinde, det er ligemeget," sagde Benjamin med en Mine, der tydelig tilkjendegav, at han ikke havde isinde, at forandre sit Udsagn. „Har jeg kanskee ikke seet dem med mine egne Øine? Jeg paastaaer, at mange af dem ere lige saa lange, som vore Graner, og tager ikke mit Ord tilbage."

Under denne Samtale, der uden Tvivl var Slutningen af en længere Strid, havde Billy Kirby strakt

sig langs med Ilden, og stangede ligegyldig sine Tænder med en Træsplint. Af og til rystede han vantro paa Hovedet over Benjamins vidunderlige Fortællinger; men da han begyndte at beskrive Hvalfiskene, kunde han ikke tie længere.

„Jeg tænker," sagde han, „at vor Sø har Vand nok for den største Hvalfisk, der er til, og hvad Granerne angaaer, saa forstaaer jeg sagtens den Ting bedst. Jeg har fældet mangt et Grantræ, der fra Roden til Toppen sikkert var tredsindstyve Gange længere, end Skaftet paa min Øxe, og jeg troer, at hvis den gamle Gran der paa Tryllebjerget, ligeoverfor Landsbyen — Du kan see det herfra; thi Maanen skinner just paa det — ja, hvis den gamle Gran stod paa Bunden af Søen, hvor den er dybest, vilde der endnu staae saa meget Vand over den, at det største Skib kunde seile der, uden at berøre Toppen."

„Har Du nogensinde seet et Skib, Kirby?" sagde Huushovmesteren ivrig — „har Du nogensinde seet et Skib? Jeg mener ikke dermed en stor Baad eller Pram, som de skvalpe omkring paa i det ferske Vand."

„Ja jeg har seet Skibe," svarede Brændehuggeren trodsig; „det kan jeg sige frit, uden at lyve."

„Har Du nogensinde seet et engelsk Skib, Kirby, et engelsk Linieskib? Har Du, min Gut? Hvor skulde Du vel ogsaa have seet et ordentlig bygget Skib med

Stænger, Gallion, Stormast, Mesanmast og Fokmast, Skandse og Bak, Spygatter og Pumper? Siig mig, hvor har Du seet slige Tremastere, slige ordentlig byggede Skibe?"

Disse Spørgsmaal forfeilede ikke deres Virkning paa det øvrige Selskab. og Richard sagde siden efter: „at det var stor Skade, at Benjamin ikke kunde læse og skrive, da han vist ellers var bleven en duelig Søofficier, og han undredes slet ikke over, at Englænderne stedse seirede over Franskmændene til Søes, naar endog den simpleste Matros saa nøie kjendte enhver Deel af Skibet." — Men Billy Kirby lod sig ikke bringe ud af Fatning, og allermindst af en Udlænding, hvem han allerede, som saadan, betragtede med skinsyge Blikke. Medens Benjamin fremsatte sine Spørgsmaal, var han sprungen op, traadte kjek hen imod ham og svarede til alle Tilstedeværendes store Forundring.

„Hvor jeg har seet Skibe? Paa Golfstrømmen og paa Champlain-Søen. Der er der Slupper, som kunne maale sig med det bedste af Kong Georges Skibe. Mange af dem have 90 Fod høie Master, og jeg har fældet meer end eet Grantræ dertil. Var jeg blot Capitain paa et saadant Skib og traf Dig ombord paa et af dine vidtberømte Linieskibe, saa skulde vi snart faae at see, om et amerikansk Skib ikke er bygget af lige saa godt Tømmer, som et engelsk; og om en

Mand fra Vermount ikke er lige saa tykhudet, som en Englænder."

Benjamin slog ved disse Ord en saa høi Latter op, at det gav Gjenlyd i Bjergene.

„Lader os stige ned," hviskede Marmaduke, „ellers banker der blodige Pander. Benjamin er en forvoven Pralhans, og Billy Kirby er rigtig nok godmodig, men en ægte Skovens Søn, der vurderer een Americaner langt høiere, end sex Englændere. Jeg undres over, at Dickon tier stille, hvor han burde handle som Sherif."

Dommerens og hans Selskabs pludselige Komme bragte sagtens ikke Freden tilveie, men forhindrede dog Fjendtlighedernes Udbrud. Paa Richards Befaling stege Fiskerne i Baaden og bragte Garnet i Orden; og efterat han havde bebreidet de nys Ankomne deres Seendrægtighed, lagde han selv Haand paa Værket. Al Kiv og Strid var endt, og en Stilhed indtraadte, lig den, der herskede i Naturen.

Det var imidlertid blevet ganske mørkt, og man kunde neppe skimte de Gjenstande, der ikke bleve oplyste af Ilden. Saa langt som Skinnet af Flammen naaede kunde man Havfladen glimre; men omtrent hundrede Skridt fra Bredden herskede et tykt Mørke, der kun sjeldent blev opklaret af nogle faa Stjerners dæmrende Skær. Naar Sheriffen ikke selv styrede Fiskeriet var

Pumpe-Benjamin engang for alle ansat som Styrmand og skulde tillige kaste Garnet ud. Brændehuggeren og nogle andre stærke unge Mennesker fungerede som Roerkarle, medens de øvrige Fiskere stode ved Tougene, for i det afgjørende Øieblik at hale Garnet iland. Nu var Alt klart inden Borde, og Richard gav Tegn til at stikke i Søen.

Elisabeth fulgte Baaden med Øinene; men det varede ikke længe, saa forsvandt den aldeles, og hun hørte blot de fjerne Aareslag.

Dyb Stilhed herskede i Begyndelsen i Baaden, fordi Richard forsikkrede, at Fiskene bleve skræmmede bort ved den ringeste Allarm; men nu lød Benjamins grove Stemme gjennem Mørket. Han raabte i en befalende Tone: „Ro Styrbord, ro Bagbord, flink Gutter, flink!“ og saaledes vedblev han, til Alt var i Orden. Lang Tid var forløben med disse Forberedelser. Benjamin, der af Naturen var meget omstændelig, havde ikke forglemt noget, der kunde sætte hans Dueligheb som Fisker i det herligste Lys, og han vidste meget godt, at det heldige Udfald af Fangsten for største Delen beroede paa, at Garnet blev kastet rigtig ud. Endelig forkyndte en stærk Plabsken, at denne vigtige actus var foregaaet, og snart efter hørte man Benjamin befale, at de skulde roe til Lands.

Richard greb en Brand og ilede henimod den Kant,

hvor han formodede, at Fiskerne vare. Man hørte Aarernes Pladsken, og snart blev Baaden synlig og lagde til Bredden.

Flere travle Hænder grebe efter Touget, som var knyttet i Garnet. Richard traadte imellem Mandskabet og uddeelte Befalinger baade til høire og venstre Side. Marmaduke og hans Selskab havde ogsaa nærmet sig Gruppen, for nærved at see Udfaldet af dette Foretagende.

Fiskerne yttrede deres Formodninger angaaende Garnets Indhold, som Nogle fandt saa let som en Fjær og Andre saa tungt som Bly. I Begyndelsen brød Sheriffen sig ikke om disse Bemærkninger, da han vel vidste, at man ikke kunde bedømme det, ved at hale i et flere hundrede Fod langt Toug; men endelig traadte han selv til, for at prøve det med egen Haand.

„Hvad Djævlen, Benjamin!" raabte han efter det første Forsøg. „I har kastet Eders Garn forbandet galt ud; jeg kan trække det op med min lille Finger."

„Troer De kanskee, at der er en Hvalfisk deri," svarede Huushovmesteren; „jeg siger Dem, at Garnet er kastet rigtig ud, og hvis det ikke er fuldt, saa maa Satan selv være med i Spillet."

Richard indsaae snart sin Vildfarelse; Billy Kirby stod nemlig nogle faa Skridt derfra paa den ene Side

og halede Touget til sig med Kæmpekraft, saa at der for Øieblikket ikke var noget for de Andre at gjøre; gav han derimod los, saa forekom det dem uhyre svært.

„Nu seer jeg Stængerne," raabte Richard; — haler op, mine Venner!"

Ved dette Udraab vendte ogsaa Elisabeth sine Blikke paa de arbeidende Mænd, og saae Enderne af begge Stængerne stige frem af Dybet. Garnet blev stedse tungere; Fiskerne anvendte alle deres Kræfter, og Richard raabte til dem:

„Flink, Karle, nu gjelder det! Haler af alle Kræfter, at vi kunne faae Garnet paa Land, saa er Indholdet vort."

„Muntert, Kammerater, muntert!" raabte Benjamin og halede paa den ene Side.

„Muntert, Kammerater, muntert!" gjentog Billy Kirby og halede paa den anden Side.

Alle grebe til med Kraft, og man hørte en sagte Bevægelse i Vandet, som tilkjendegav, at de Fangne anstrængte sig for at slippe ud.

„Holder fast!" raabte Richard. „Gavtyvene ville ud."

Nu viste Garnet sig paa Vandets Overflade, og man saae gjennem Maskerne alle Slags Fisk sprætte deri.

„Hurra!" jublede Richard. „et Par kraftige Tag endnu og Byttet er vort."

„Flink, Gutter, flink!" brølede Benjamin; „jeg seer en Laxørred saa lang som en Skibskanon."

„Af Veien, Du Pralhans!" sagde Billy idet han trak en Aal ud af Maskerne og slængte den i Vandet. „Haler blot rask til; jeg vil være forbandet, hvis der ikke er over tusinde Fisk deri."

Ved disse Ord sprang han i sin Ivrighed og uden at tænke paa Aarstiden i Vandet til midt paa Livet, og drev de modstræbende Dyr ud af deres Element foran sig paa Land.

Marmaduke og Edward havde ligeledes taget fat, for at trække det tunge Garn op af Vandet; efter stor Anstrengelse blev det ogsaa lykkelig trukket iland, og de utallige Offere givne til Priis for en hastig Død.

Selv Elisabeth og Louise følte et Slags Glæde over at see flere tusinde af Søens Beboere beseirede for deres Fødder. Men da den første Glædesruus var forbi, greb Marmaduke en Aborre paa flere Pund, betragtede den med mørke Blikke og sagde derpaa til sin Datter:

„Det kan man kalde tankeløst at bortødsle Guds Gaver! Disse Fisk, som ligge omkring os i stor Mængde og som i Morgen ville staae paa den fattigste Landsby-Indvaaners Bord, som en lidet agtet Spise, vilde i andre Lande blive opbevarede som Lækkerbidskener for Kongernes Tafler. Der er ingen fortræffeligere Fisk

end Aborren i Otsego. Den forener Laxørredens fine Smag med Laxens faste Kjød."

„Men kjære Fader," svarede Elisabeth; „det er dog vist en stor Velgjerning for Landet og de Fattige."

„Den Fattige bliver stedse en Ødeland, hvor han seer Overflødighed," svarede Marmaduke, „og tænker sjeldent eller aldrig paa den Dag i Morgen. Hvis imidlertid nogen Ødselhed i denne Henseende kan undskyldes, saa er det Aborrefangsten. Om Vinteren beskytter Isen den imod Menneskenes Efterstræbelser; thi den biber aldrig paa Krogen, og i den hede Aarstid gaaer den til Bunds, for at søge Kjølighed i Dybet. Det er blot om Foraaret og Høsten, og det endogsaa kun en kort Tid, at man paa enkelte Steder kan fange den i Garn. Men, takket være Menneskenes Ødselhed, nu begynder den da ligesom alle Havets andre Skatte at blive sjeldnere!"

„At blive sjeldnere, Fætter Duke!" udbrød Sheriffen. „Hvor kan Du dog sige sligt i det Øieblik, da der ligger Tusinder for dine Fødder; Men det er din gamle Vane. Først klager Du over at Træerne blive sjeldne, saa over Vildtet, saa over Sukker-Ahornen, og endelig nu over Fiskene. Snart taler Du om Canaler, og det i et Land, hvor man paa hver halve Miil har en Sø eller Flod, og det ene og alene, fordi Vandet ikke flyder i den Retning, som Du vil have.

Atter en andengang phantaserer Du om Kulminer, endskjøndt ethvert Menneske, der har Øine i Hovedet kan see, at vi have mere Brænde, end der udfordres for at varme en Stad som London i halvtredsindstyve Aar! — Er det ikke sandt, Benjamin?"

„Jo, hvad London angaaer, Squire Jones," svarede Major-Domus, „saa er det rigtig nok ingen lille Stad. Hvis man kunde flytte Husene herhid, og sætte dem ved Siden af hverandre, saa vilde jeg paatage mig at indeslutte hele Søen med dem; og Skoven lige over for os kunde varme dem i mange Aar, da man i London ikke brænder andet end Steenkul."

„**A propos** om Steenkul, nu falder der mig noget ind, som er af Vigtighed" — afbrød Jones ham, „og som jeg maa fortælle Dig, Fætter Duke; aa nei, det kan ogsaa gjerne blive til i Morgen. Jeg veed, Du har ifinde at gjøre en lille Tour til dine vestlige Besiddelser, jeg skal ledsage Dig og føre Dig til et Sted, hvor nogle af dine Planer lode sig iverksætte. Jeg siger ikke mere for Øieblikket, da vi ere omgivne af Lurere; men den Hemmelighed, som jeg i Dag har opdaget, er langt vigtigere for Dig, end alle dine Grundeiendomme."

Marmaduke lo ad denne vigtige Opdagelse; da han var vant til, at see sin travle Fætter bestandig sysselsat med nye Planer, og stolede derfor heller aldrig

paa hans glimrende Løfter. Richard betragtede ham med et medlidende Blik; men hans nærværende Forretninger interesserede ham altfor meget, til at han skulde have indladt sig paa en nøiere Forklaring, og han vedblev derfor tilligemed Benjamin, at bringe Garnet i Orden til nok et Dræt.

Fire og Tyvende Capitel.

Medens Fiskerne vare sysselsatte med at dele deres Fangst i lige Dele, forlode Elisabeth og hendes Veninde det Sted, hvor Baaden var landet, og gik langs med Søbredden. Natten var imidlertid bleven endnu mørkere, og da de vare komne et Par hundrede Skridt fra Ilden omgav det tykkeste Mørke dem. Ubemærkede af Fiskerne kunde de dog overse hele Pladsen og glædede sig over den skærende Contrast imellem den bælmørke Nat og den stærkt oplyste Forsamling.

„Denne Gruppe er i Sandhed til at male!" udbrød Elisabeth. „Se, hvor Glæden spiller paa Brændehuggerens Ansigt, idet han viser min Fætter en usæd-

vanlig stor Fisk; og min elskede Fader, hvor værdig og ædel staaer han ikke mellem disse Landmænd! Hans Ansigt er alvorligt og han synes at være hensjunken i mørke Betragtninger, som om han frygtede for, at Gjengjeldelsens Dag snart vilde følge paa denne Ødselhed. Ikke sandt, Louise! Kunde denne Gruppe ikke afgive et skjønt Maleri?"

„Miss Temple, De veed jo nok, at jeg slet ikke kjender til de skjønne Kunster.

„Kald mig Elisabeth," svarede Miss Temple. „Jeg kan ikke lide dette stive, ceremonielle Sprog."

„Velan da, min dyrebare Elisabeth" — sagde Louise frygtsom — „siden De spørger mig om min Mening, saa tilstaaer jeg, at jeg troer, det vilde blive et skjønt Maleri. Billy Kirbys raa Udvortes og det graadige Blik, hvormed han betragter Fisken, danner en malerisk Contrast til de ædle Træk i Edwards Ansigt. Jeg veed ikke hvad jeg skal kalde det; men der er noget — noget Egent i hans Opførsel, som —, ja De veed nok, hvad jeg mener, bedste Elisabeth."

„De har for store Tanker om mig, Miss Grant!" svarede Elisabeth. „Jeg kan hverken gjette Deres Tanker eller forstaae Deres afbrudte Ord."

Laa der end ikke Kulde eller Haardhed i den Tone, hvori Elisabeth sagde disse Ord, saa blev dog Samtalen derved afbrudt, og begge Pigerne gik en lille

Stund tause ved Siden af hinanden. Elisabeth, der følte, at hun maaskee kunde have fortørnet Louise, knyttede atter Samtalens Traad.

„Se, Louise!" udbrød hun; „vi ere ikke alene. Der ligeover for os tænde nogle andre Fiskere Blus; det kan ikke være langt fra Natthys Hytte."

Louises Blikke havde været stivt fæstede mod Jorden, og vi overlade til Læseren selv at bedømme, om det var af medfødt Frygtsomhed, eller af en anden Aarsag; men da hun hørte Elisabeths Udraab, foer hun op af sine Drømmerier, hævede Hovedet og saae da den samme Gjenstand, som hun.

Et lille Lys trængte gjennem det tykke Mulm ved de vestlige Bjerge. Det bevægede sig hid og did, blussede snart mat, snart atter stærkt og syntes at nærme sig til Bredden. Nu blev det pludselig større og klarere, som en Ildkugle af et Menneskehoveds Størrelse.

En saadan Glands, der ligesom ved Trylleri blev frembragt i denne afsides Egn, indjog rigtig nok vore skjønne Vandrende lidt Frygt. Skinnet havde desuden heller ingen Lighed med Richards Blus og var langt mere funklende, klarere og regelmæssigere i Omrids og Udseende.

Der gives Øieblikke i Livet, hvor selv det meest dannede Menneske faaer et Anstød af barnagtig Frygt; og Elisabeth smilede over sin egen Svaghed, da hun

tænkte paa de fabelagtige Rygter, der gik om Natty i Landsbyen.

En lige Følelse besjelede hendes Veninde; thi Louise trykkede sig tættere op til Elisabeth og hviskede, idet hun saae sig ængstelig omkring: „Har De aldrig hørt noget om Nattys sælsomme Eventyr, Miss Temple? Man siger, at han i sin Ungdom har været en indianst Kriger, eller, hvilket er det samme, levet i Fælleskab med de Vilde; ja, man paastaaer endogsaa, at han har deeltaget i deres fiendtlige Indfald i sidste Krig."

„Det er ikke usandsynligt," svarede Elisabeth; „men han var ikke den eneste, som gjorde det."

„Nei, sikkert ikke, men er det dog ikke paafaldende, at han er saa hemmelighedsfuld med sin Hytte? Han gaaer aldrig ud, uden at lukke den med største Omhyggelighed; og nogle Gange, naar Børn, ja, endog Mænd fra Landsbyen have bedet ham om Ly mod Stormen, har han negtet det, og viist dem bort med Haardhed og Trusler. Sligt er dog ganske usædvanligt her i Landet."

„Det taler just ikke meget for hans Gjestfrihed; men vi maae ikke forglemme, hvormeget han hader det civiliserede Liv. Han har jo dog, som min Fader nylig fortalte os, modtaget ham meget venskabelig ved hans første Besøg i denne Egn. Herr Edward

besøger ham jo ogsaa hyppig," tilføiede hun med et besynderligt Smiil, „og ham anseer dog ingen af os for en Vild."

Loviſe ſvarede intet, men betragtede med ufravendte Blikke den Gjenſtand, der tiltrak ſig hendes hele Opmærkſomhed. Nu viſte der ſig et andet, ſvagere Lys i nogen Afſtand fra det førſte. Mellem begge hvilede det tykkeſte Mørke; men et Øieblik var tilſtrækkeligt til at overtyde begge Veninderne om, at det andet Lys kun var et Gjenſkin i Vandet af det førſte, der nu med ſtor Hurtighed nærmede ſig.

„Man kunde let friſtes til at anſee dette Syn for overnaturligt," hviſkede Loviſe, idet hun gik henimod Gruppen, ſom de nys havde forladt.

„Et herligt Skueſpil!" udbrød Eliſabeth.

Nu ſaae de en klar, men bevægelig Flamme, ſom ſvømmede paa Søen og ſtedſe kom nærmere.

„Heida, Natty! Er det Eder?" raabte Sheriffen. — „Ro nærmere til Land, ſaa ſkal jeg give Eder en Ladning Fiſk, gamle Dreng, ſom ingen Konge har bedre paa ſit Taffel."

Blusſet forandrede pludſelig ſin Retning og ſtyrede lige mod Richards klart flammende Ild. Et langt, letbygget Fartøi traadte frem af Mørket, og Ildens røde Skær faldt paa Nattys mørke Anſigt. Den høie, mager Mand ſtod opreiſt i den ſkrøbelige Canoe, og

havde i Haanden en lang, med Jern paa begge Ender beslaaet Stang, som han holdt fast i Midten og hvormed han som en duelig og erfaren Roerkarl, stagede den lille Barkebaad frem, idet han snart stak den ene, snart den anden Ende tilbunds. I den anden Ende af Canoen sad en Figur, som man ikke tydeligt kunde skjelne, og styrede Roret. Da Natty nu ragede omkring i Ilden med sin lange Stang, gjenkjendte man ved det klarere Lys den gamle Indianers mørke Ansigt og sorte, funklende Øine. Baaden seilede langs med Bredden, indtil den kom ligeoverfor Fiskerne, og styrede saa til Land.

„Kom Mohegan," sagde Marmaduke, „og Du, Natty, lader Eders Fartøi med Fisk. Det var Synd at angribe de stakkels Dyr med Harpuner, medens vi have saa mange af dem der, at der ikke vil være Folk nok til at fortære dem."

„Nei, nei, Dommer!" svarede Natty, idet han steg op paa den lave Søbred, hvor Fiskene laae afdeelte i Bunker; „jeg vil ikke have noget af det, som Menneskene paa en saa ugudelig Maade ødelægge. Har jeg Lyst til en Aal eller en Laxørred, saa veed jeg, hvorledes jeg skal skaffe mig den. Jeg vilde ikke deeltage i Eders syndige Fiskeri, om man endog vilde give mig den bedste Bøsse, som nogensinde kom fra det gamle Land. Havde Fiskene endda Skind, som Bæverne eller

Bjørnene, saa var der dog noget, der kunde undskylde, at I fangede dem i tusindviis; men da Gud ene har skabt dem til Menneskenes Næring, saa er det syndigt at dræbe flere, end man kan fortære."

„Det er ogsaa min Mening," udbrød Marmaduke; „heri stemme vi overeens, gamle Jæger; og jeg vilde ønske, at vi kunde bringe Sheriffen paa samme Tanker. Et halvt saa stort Garn kunde forsyne hele Landsbyen med Fisk for en heel Uge."

Natty syntes ikke at finde noget Behag i denne Overeensstemmelse; thi han rystede vantro paa Hovedet og sagde: „Ingenlunde, Dommer; Vi ere ikke saa ganske af samme Mening, som De troer; thi saa havde De ikke ladet ødelægge saa megen Skov, som De desværre har gjort. De fisker og jager uden Diemed; mig smager derimod det Dyr bedst, som jeg paa en Maade gav Leilighed til at frelse sit Liv; derfor lader jeg stedse min Bøsse kun med een Kugle, endogsaa naar jeg skyder efter en Fugl eller et Egern. Man sparer derved Blyet og en Kugle er ogsaa tilstrækkelig for en god Skytte, undtagen paa de Dyr, som ere meget seiglivede."

Sheriffen harmedes over disse Ord, men tvang sig dog saalænge, til han var færdig med sin lige Forbeling af Fiskene, og udbrød da.

„Saa sandt jeg lever, en ypperlig Sammenstilling!

Dommer Temple, Eieren og Stifteren af et heelt Distrikt, og Nathaniel Bumppo, en Landstryger og privilegeret Krybeskytte. Lad Dig dog sige, Fætter Duke! Jeg driver mit Fiskeri ordentlig og ikke for Narrestregers Skyld; derfor flink, mine Venner, lader os gjøre en Fangst endnu; saa kunne vi i Morgen sende Vogne og Karrer herud, for at hente den."

Fuldkomment overbeviist om, at det vilde være umuligt, at bringe Sheriffen fra hans Forsæt, lod Marmaduke ham seile sin egen Sø, og traadte hen til Nattys Canoe, som de to Piger og Edward betragtede.

Nysgjerrighed havde bragt de to første hid, men andre Grunde ledede Ynglingens Fjed. Elisabeth undersøgte Barken, hvoraf Baaden var sammensat, med megen Opmærksomhed, og beundrede dens kunstige, skjøndt simple Indretning; men det syntes hende ubegribeligt, at Nogen turde være saa dumdristig, at betroe sit Liv til et saa skrøbeligt Fartøi. Men da Edward havde oplyst hende om, hvor sikkre disse Canoer ere, naar der sidde erfarne Mænd ved Aarerne, og underrettet hende om, hvorledes man harpunerer Fiskene, forsvandt al Frygt, og Ønsket, at gjøre en Tour paa Søen i denne Baad, og see paa dette nye Slags Fiskeri, traadte i Stedet derfor. Leende bad hun sin Fader om at føie hende i denne Grille.

„Kald det ikke saaledes, Bess," svarede Dommeren;

„det glæder mig, at Du er ophøiet over slig barnagtig Frygt. Disse Canoer ere de sikkreste Fartøier, naar de styres af stærke, kyndige Mænd. Jeg har seilet over Oneida, hvor den er bredest, i et langt mindre Fartøi."

„Og jeg over Ontario," afbrød Leatherstocking ham, „og det ovenikjøbet med Vinder. Men Delawarernes Fruentimmer forstaae at bruge Aarerne og er lige saa virksomme som Mændene. Hvis vor unge Lady vil seile med, saa skal jeg vise hende, hvorledes en gammel Mand fanger sig en Lakørred til Frokost. Jeg indbyder hende dertil, og John vil forsikkre hende, at der er ingen Fare at befrygte. Han har bygget Canoen og prøvet den første Gang igaar."

Natty ledsagede denne Indbydelse med et Nik og sin bekjendte stille Latter; men Mohegan nærmede sig med en Indianers hele Værdighed til den unge Pige og sagde, idet han greb hendes hvide, bløde Haand, med sin haarde og brune.

„Kom, Du skjønne Skud af Miquons Stamme, og glæd den gamle John. Vel er hans Hoved gammelt, men Haanden er sikker, skjøndt den stundum begynder at ryste. Den unge Ørn skal ledsage os og vaage over, at hans Søster ikke tilføies noget Ondt."

„Herr Edward, har De hørt det Løfte, Deres

Ven Mohegan har gjort mig i Deres Navn?" sagde Elisabeth let rødmende. „Vil De opfylde det?"

„Om det endog gjaldt mit Liv, Miss Temple!" svarede Ynglingen fyrig. „Men her er ingen Fare, og jeg ledsager Dem og Miss Grant, for at sætte Mod i dem."

„Vil De ledsage mig?" udbrød Lovise forundret. „Nei, Herr Edward, mig sikkert ikke; og De vil, som jeg haaber heller ikke betroe Deres Liv til denne skrøbelige Canoe."

„Men jeg vil," sagde Elisabeth og sprang i Baaden; „thi jeg er ikke bange. Herr Edward, De kan gjerne blive tilbage; tre Mennesker synes tilstrækkelige for denne Æggeskal."

„Den kan nok bære det fjerde," svarede Ynglingen, idet han med stor Heftighed sprang i det lille Fartøi, saa at det vaklede. „Tilgiv mig, Miss Temple; men jeg kan ikke tilstede denne ærværdige Charon, at føre Dem i Skyggernes Rige, uden at Deres Genius ledsager Dem."

„Er den en god eller ond Genius?" spurgte Elisabeth.

„For Dem er den god."

„Og for Mine?" vilde Elisabeth spørge videre; men Canoen stødte i det samme fra Land, hvorved hendes Tanker bleve beskjeftigede med andre Ting, og Edward blev fri for at svare.

Mohegan styrede Fartøiet saa let og sikkert, at det forekom hende, som om det ved Trylleri blev drevet over Vandfladen. Taus, for ikke at gaae Glip af sin Fangst, viste Natty ham hvad Vei han skulde tage. Snart naaede de et Sted, hvor Vandet var lavere, og man tydelig kunde see Fiskene paa Bunden. Det var Aborrernes egentlige Samlingsplads.

Ved det klare Blus saae Elisabeth tusinde af disse Fisk svømme omkring i det lave Vand; thi Søen var oplyst lige til Bunden. Hvert Øieblik ventede hun at see Nattys hævede Harpun bore sig i en af disse Fisk; men Leatherstocking havde ved alle Ting sin egen Maneer, og som det syntes ogsaa sin egen Smag. Formedelst hans høie Vært og opreiste Stilling kunde han see meget længere, end de, der sadde i Agterenden af Canoen. Idet han kastede sit Blik snart til høire snart til venstre, syntes han at ville udspeide Dybets Hemmeligheder. Endelig fandt han, hvad han søgte, og idet han pegede derhen med Harpunen, sagde han sagte:

„Her, John, her! Jeg seer en Fisk, som er værd at fange; man finder dem sjeldent saa store, i det lave Vand."

Indianeren vinkede med Haanden til Tegn paa, at han havde forstaaet ham, og i det næste Øieblik var Baaden ude af Aborrernes Gebeet og atter paa

Dybet. Man kastede nogle Granrødder paa Ilden, som oplyste Søen lige til Bunden, og Elisabeth saae en Laxørred af sjelden Størrelse staae ved et Stykke Træ, omtrent tyve Fod dybt. Man kunde blot kjende den paa en let Bevægelse af Halen og Svømmefinnerne. Herskerinden paa Landet og Herskeren i Søen syntes at være lige nysgjerrige; thi medens Elisabeth med ufravendte Blikke betragtede Dybets opdagede Hemmelighed, gjorde Laxørreden en Bevægelse med Hovedet og Kroppen, hævede sig nogle Tommer iveiret, men sank atter tilbage i sit naturlige Leie.

„Stille!" sagde Natty sagte til Elisabeth, som gjorde lidt Støi, idet hun reiste sig, for mageligere at kunne see ned i Søen. „Stille! Man træffer sjeldent et saadant Bytte, og det er ogsaa vanskeligt at faae fat paa det; thi min Harpun er ikke meer end fjorten Fod lang, og Fisken ligger i det mindste atten Fod dybt. Jeg vil dog forsøge det; en Tipundinger er nok værdt at gjøre sig lidt Umage for."

Medens han sagde dette, havde Leatherstocking svinget sit Vaaben med kraftfuld Haand og slynget det ned i Dybet. Elisabeth saae det glatte, blanke Jern paa Enden af Stangen glide ned i Vandet, men skuffet ved Gjenskinnet, forekom det hende, som om det havde forfeilet sit Bytte. Stangen forsvandt under Vandet, som dreiede sig i smaa Kredse, og Natty buk-

kede sig ud over Vandfladen, for at see Udfaldet. Nu kom den øverste Ende af Stangen tilsyne, han greb den med kraftig Haand og trak den ypperlig harpunerede Laxørred op af Søen.

„Nu har jeg nok," sagde han, idet han hævede Fisken iveiret og belyste den paa alle Kanter. „Mere vil jeg ikke have."

Indianeren gjorde atter en Bevægelse med Haanden og sagde langsomt og høitidelig: „Godt."

Aareslag og Benjamins grove Stemme tilkjendegav, at den store Baad nærmede sig.

„Pak Eder bort, Bumppo!" raabte Benjamin, der var ifærd med at kaste Garnet ud anden Gang. „Eders klare Lys skræmmer Fiskene og lader dem see Garnet. Troer I ikke, at de ere lige saa kloge som Hestene og undflye Faren? Pak Eder bort, siger jeg, og lad mig faae Plads til mit Garn!"

Mohegan styrede sin lille Canoe hen til en anden Side, hvorfra man kunde betragte Fiskernes Bevægelser, uden at forstyrre dem. Der syntes at herske Misfornøielse og Splid paa den store Baad, hvad man kunde slutte sig til af Benjamins gjentagne Befalinger, som han gav i en vred Tone.

„Lad være at roe Styrbord, Kirby," raabte den gamle Sømand, „jeg kan jo ellers ikke kaste Garnet ud, om jeg saa var den bedste Admiral paa hele den en-

gelske Flaade. Sei, Du Hallunk! lad være at roe Styrbord, eller den Onde —"

„Hør, Herr Pumpe," svarede Kirby noget hidsig, idet han holdt op at roe, „jeg holder meget af høflige Ord og en anstændig Behandling. Vil Du have, at jeg skal vende, saa kan Du sige det med det Gode, og jeg gjør det strax; men jeg lader mig ikke dressere, som et umælende Dyr."

„Hvem taler om umælende Dyr?" raabte Benjamin, og dreiede sit vrede Ansigt om til Ilden. „Men naar Mandskabet ikke lystrer, saa maa Satan være Commandeur. Naa, nu muntert, hvis Du ikke vil, at vi skulle ligge og skvalpe paa Søen hele Natten."

Denne uundgaaelige, for Brændehuggeren saare ubehagelige Udsigt bevægede ham til at adlyde Benjamins Befalinger, skjøndt det skeete med stor Uvillie. Han vendte nu Baaden saa voldsomt, at den fik et heftigt Stød, hvorved ikke alene Garnet, men ogsaa Huushovmesteren styrtede over Bord.

Lykkeligviis var Baaden ikke meget langt borte fra den lille Canoe, saa at man der baade saae og hørte Benjamins Fald.

En lydelig, skadefro Latter, hvori Billys kraftige Lunge ikke tog liden Deel, lød nu, forstærket af Echoet imellem Bjergene.

Huushovmesterens Legeme forsvandt i Vandet, og

da de smaa Bølger, som hans Fald frembragte, sloge sammen over hans Hoved, bleve Tilskuerne ganske anderledes tilmode, end for et Øieblik siden.

„Hvad er det I gjøre?" raabte Richard, som stod paa Søbredden.

„Den dumme Djævel kan ikke svømme!" raabte Kirby, idet han sprang op og trak sin Kjole af.

„Ro derhen, Mohegan!" udbrød Edward. „Lyset vil vise os, hvor han ligger, og saa skal jeg nok hente ham op."

„O, red ham for Guds Skyld!" raabte Elisabeth, og vendte Hovedet bort med Gysen.

Mohegans stærke Arm drev Canoen med Lynets Fart hen til det Sted, hvor Benjamin var falden i Vandet, og et lydeligt Udraab af Natty tilkjendegav, at han saae Legemet.

Edward gjorde en Bevægelse, for at springe ud.

„Sagte, kjære Dreng, sagte!" udbrød Natty. „Jeg vil trække ham op med min Harpun, saa sættes intet Liv i Fare."

Man saae Benjamin, der holdt fast paa en Buskt Siv med begge Hænder, ligge omtrent ti Fod dybt paa Bunden. Blodet standsede ved dette Syn i Elisabeths Aarer. Nu nærmede Natty meget forsigtig Harpunen til Benjamins Hoved, tog fat om Pidsken og Kjole-

kraven med Hagen, trak saaledes Legemet op, og lagde den Skindøde forsigtig i den store Baad.

Paa Søbredden løb Alle urolige omkring og talte i Munden paa hverandre, og da Baaden nærmede sig, vadede Richard, af Utaalmodighed efter at erfare sin Yndlings Skjebne, gjennem det lave Vand og hjalp at bære den livløse Huushovmester i Land, hvor de lagde ham ned ved Ilden. Sheriffen gav Brændehuggeren med lydelig Stemme utallige Befalinger, for at bringe den Skindøde til Live igjen: „Løb, Kirby," sagde han, „løb hurtig til Landsbyen og bring mig det Romfad, som ligger foran Døren, og hvori jeg laver Eddike, naar Luften er kold; men spild ikke Eddiken og ophold Dig ingensteds. Hos Herr le Quoi kjøber Du en Karduus Tobak og et halv Dusin Piber. Lad Remarkable give Dig sin Lugteflaske og en ulden Klokke, og bed Doctor Todd at sende mig sin Lanzette og tillige komme selv. Hvad seer jeg, Duke! Hvad er det Du gjør? Vil Du da slaae ham reent ihjel, ved at give ham Rom, saalænge han endnu er fuld af Vand? Hjelp mig hellere med at faae hans sammenknugede Hænder fra hinanden og med at gnide dem."

Imidlertid laae Benjamin med stive Træk og Munden tæt sammenpresset. Hans Hænder holdt bestandig fast paa Sivene, som han i Angsten havde grebet fat om og som havde forhindret ham fra at dukke op.

Øinene stode aabne og stirrede vildt paa de Omkringstaaende, og Lungerne arbeidede som en Grovsmeds Blæsebælg, ligesom om de vilde holde sig skadesløse for deres korte Uvirksomhed. Da han havde knebet Læberne tæt sammen, kunde han kun trække Aande gjennem Næsen; men det skete med saa stor Heftighed, at det mere lignede en stærk Snorken, end et sagte Aandedræt, og gjorde Richards travle Omhu og store Tilberedelser ganske overflødige.

Flasken, som Marmaduke holdt til sin Huushovmesters Mund, virkede som en Talismand. Hans Læber aabnede sig instinctmæssig, Hænderne slap Sivene og grebe efter den fremrakte Velgjerning, og hans Øine stirrede ikke mere vildt omkring, men saae mod Himlen. Kort sagt, hele Karlen kom pludselig til sig selv, og tog høist ugjerne Flasken fra Munden, for at trække Veiret.

„For Pokker, Benjamin!" raabte Sheriffen. „Hvor kan dog en saa erfaren Sømand, som I, være saa uforsigtig. I har endnu hele Livet fuldt af Vand, og saa —"

„Hælder jeg Rom i, for at lave Grog," svarede Benjamin, hvis Ansigtstræk atter vare komne i deres gamle Orden. „Vær ikke bange Squire; jeg holdt mine Luger godt til, og saa er der ikke kommet meget i Mellemdækket. Men, min gode Kirby, jeg maa have

den Ære at sige Dig, at Du er en stor Æsel. Saalænge jeg endnu har faret til Søes, har jeg aldrig truffet paa en mere klodset og tølperagtig Ulk, end Du er. For mig maa der seile med Dig hvem der vil, men Fanden skal tage mig, om jeg nogensinde gaaer ombord med Dig mere. Natty Bumppo, ræk mig Eders Haand. Folk kalder Eder en Indianer og en Scalperer, men I har frelst mit Liv, det skal jeg aldrig glemme, og I kan stole paa mig baade til Lands og Vands. Det havde jo rigtig nok været mig kjærere, hvis I havde slaget et Toug eller en Fangeline omkring mig og halet mig i Land, istedet for at harpunere mig som en Laxørred og trække mig op ved Pidsken; men jeg kan tænke, at I er vant til at gribe Folk ved Haartoppen, og da der ingen Skade er skeet, saa kan det ogsaa være det samme."

Marmaduke forhindrede Natty i at svare og sin Fætter i at gjøre flere Indvendinger, ved at give Befaling til strax at bryde op. Benjamin bragtes til Lands til Herregaarden, og Garnet blev trukket saa hurtig i Land, at de fangne Fisk denne Gang lykkelig undslap.

Fordelingen af Byttet skete paa sædvanlig Maade, nemlig saaledes, at en af Fiskerne stillede sig med Ryggen imod de opstablede Hobe, og raabte den ene Eiermand op efter den anden. Billy Kirby, som skulde holde Vagt ved Fiskene og Garnet til næste Morgen,

lagde sig i Græsset langs med Ilden, og det øvrige Selskab steg i Baaden, for at vende tilbage til Landsbyen.

Man saae Brændehuggeren riste sin Aftensmad paa Gloderne, og Mohegans lette Canoe glide lynsnar over Bølgerne.

Elisabeths Tanker fløi fra Ynglingen, som havde udbredt et Tag af Shawler over hende og Louise, til Jægeren og den gamle Høvding; og det Ønske opstod hos hende, at besøge denne Hytte, hvori Mennesker af saa forskjellig Levemaade og Temperament boede og havde boet.

Fem og tyvende Capitel.

Den følgende Morgen stod Richard op i Dagbrækningen og traadte, efter at have befalet at sadle hans og Marmadukes Heste, ind i Dommerens Værelse med en Mine, der tydelig viste, at der laa ham noget Vigtigt paa Hjertet.

„Til Hest, Duke, til Hest!" raabte han; „saa skal jeg forklare Dig alt det, som jeg sigtede til igaar Aftes. David siger i Psalmen — nei, det var Salomon,

dog det er det samme, thi han hørte til Familien — Salomon siger: Hver Ting har sin Tid, og efter min Indsigt er det ikke passende at afhandle vigtige Materier ved et Fiskeri. Men for Pokker, hvad fattes Dig, Marmaduke? Er Du syg? Lad mig føle din Puls. Du veed, min Bedstefader — "

„Jeg er legemlig frisk, Richard," afbrød Dommeren ham og trak sin Haand tilbage, hvorefter hans Fætter, som Doctor Todds værdige Famulus, havde grebet; „men mit Sind er sygt. Da vi igaar Aftes kom hjem fra Fiskeriet, fandt jeg flere Breve og blandt andre dette her."

Sheriffen tog Brevet, men uden at kaste et Blik paa Udskriften; thi hans Fætters forandrede Udseende beskjeftigede ham altfor meget for Øieblikket. Derpaa lod han sine Øine løbe omkring i Værelset, fra Bordet, der var dækket med Breve, Pakker og Aviser, til Sengen, hvori Ingen havde ligget. Marmadukes Paaklædning fra igaar, hans blege, forstyrrede Udseende, de nedbrændte Lys — alt vidnede om, at han havde vaaget hele Natten.

Sheriffen kunde i Begyndelsen ikke fatte sig; men endelig fik han dog Tid til at kaste et Blik paa Brevet, som han holdt i Haanden.

„Hvad! Et Brev, der er kommet til Skibs!" ud-

brød han; „og fra England! Ja, Duke, det kan rigtig nok indeholde vigtige Efterretninger."

„Læs det," sagde Marmaduke, og paabød Taushed med Haanden, idet han i stor Bevægelse gik op og ned.

Richard var vant til at yttre sine Tanker lydelig og kunde desaarsag heller ikke læse et heelt Brev sagte. Vi meddele Læserne, hvad han læste høit af Brevet, tilligemed hans egne Bemærkninger derover.

„London, den 12te Februari 1793." Det har været forbandet længe underveis, men Vinden var ogsaa i sex Uger Nord-Vest og først i de sidste fjorten Dage gunstig. „Sir, Deres ærede Skrivelser af 10de August, 23de September og 1ste December have vi modtaget og strax besvaret det første. Efterat vi have modtaget det sidste," Sheriffens sagte Mumlen gjorde her en heel Sætning uforstaaelig. — „Det smerter os, at maatte mælde, at" — hm, hm, slemt nok, i Sandhed — „men vi haabe, at det algode Forsyn" — hm, hm, hm, det lader til at være en god og from Mand, Duke; han hører vist til den biskoppelige Kirke; hm, hm — „Skibet afgik fra Falmouth den 1ste September forrige Aar, og" hm, hm, hm — „Skulde noget gunstigt indtræffe i Anledning af denne ubehagelige Gjenstand, skulle vi ikke undlade" hm, hm; af en Jurist at være, er det ret et godmodigt, deeltagende Menneske — „for

Øieblikket er der intet meer at berette." — Hm, hm — „Den ulykkelige Ludvig" — hm, hm, — „Eders Washingtons Exempel" — jeg maa tilstaae, den Mand behager mig; han skriver fornuftig og ikke som en affindig Democrat, hm, hm, — „vor tappre Krigsflaade" — hm, hm — „under vor fortræffelige Monark" — det kan være en ret god Mand, denne Kong Georg, men han har slette Raadgivere; hm, hm — „Vi slutte med Forsikkringen om den inderligste Høiagtelse" — hm, hm — „Andrews Holt." — Andrews Holt — det er en fornuftig Mand, denne Andrews Holt; men han meddeler os nogle slemme Efterretninger. Hvad har Du isinde at gjøre, Fætter Marmaduke?"

„Hvad andet kan jeg gjøre, Richard, end haabe Alt af Tiden og Forsynet? Der er endnu et andet Brev fra Connecticut; men det er blot en Gjentagelse af det forrige. Den eneste trøstende Tanke, der lader sig uddrage af Efterretningerne fra England, er den, at mit sidste Brev maa være ankommet, førend Skibet afseilede."

„Det er i Sandhed slemt nok, Duke, meget slemt! Nu gaae alle mine skjønne Planer fløiten om at bygge Fløie til paa begge Sider af Huset. Jeg havde beredet mig til en Ridetour med Dig idag, for at aabenbare Dig en meget vigtig Opdagelse, jeg har gjort.

Du veed, jeg har allerede engang før talt til Dig om en Ertsgrube, som — "

„Tal ikke om sligt," afbrød Dommeren ham; „jeg har for Øieblikket vigtigere Ting at afgjøre, som ingen Opsættelse taale. Jeg maa skrive den hele Dag, og jeg har din Hjelp nødig, Richard; thi jeg holder det ikke for raadeligt, at bruge Oliver Edward som Skriver i en saa hemmelig og vigtig Sag."

„Nei, nei, Duke," sagde Sheriffen og trykkede hans Haand, — „jeg er den rette Mand dertil; vi ere Sødskendebørn, og Slægtskab er den bedste Basis for Venskab. Det haster ikke med Sølvminen, den løber ikke bort. Jeg kan tænke, vi maae vel have Dirky Van til Hjelp?"

Marmaduke bejaede dette Spørgsmaal, og Sheriffen forglemte for Øieblikket alle sine Planer og Hensigten med Ridtet, og vendte tilbage til Frokostværelset, for strax at sende Bud efter Dirk van der School.

Landsbyen Templeton havde dengang to Advocater. Den ene have vi allerede fremstillet for Læserne i Skjenkestuen i den dristige Dragon, og den anden var den, som Richard nævnede med den familiaire Forkortning Dirk eller Dirky Van. Megen Godmodighed, taalelige Kundskaber i sit Fag og efter Omstændighederne en ikke ubetydelig Portion Ærlighed, vare Hoved-

trækkene i denne Retslærdes Characteer, som var bekjendt iblandt Colonisterne under Titel af „Squire van der School," eller „Hollænderen," eller „den ærlige Advocat." Det er ingenlunde vor Hensigt, at give vore ærede Læsere et falsk Begreb om de i denne Fortælling forekommende Characterer, og tilføie derfor i største Hast, at Tillægsordet „ærlig" ikke maa tages i dette Ords hele Udstrækning. Det vilde være unødvendigt at sige vore rettroende Venner, at al Fortjeneste i Verden maa vurderes efter Omstændighederne; og saaledes maa Squire van der Schools Ærlighed ogsaa bedømmes.

Den øvrige Deel af Dagen tilbragte Dommeren med sin Fætter og Advokaten i sit Studerekammer, hvortil ingen uden Elisabeth havde Adgang. Hende alene havde Marmaduke ogsaa fortroet en Deel af sin Kummer, og en stille Tungsind var udbredt over hendes yndige Ansigt. Med stum Forundring bemærkede Edward den pludselige Forandring, hvis Aarsag var ham ganske ubekjendt. Han betragtede Elisabeth nøiere, og da han saae Taarer i hendes skjønne Øine, kunde han ikke tvinge sig længere.

„Har De faaet ubehagelige Efterretninger, Miss Temple?" spurgte han med en saa mild og deeltagende Stemme, at Louise Grant hævede sine Øine fra sit Arbeide, men slog dem atter rødmende og skamfuld ned.

„Jeg vilde gjerne tilbyde Deres Fader min Tjeneste, hvis han, som jeg formoder, skulde trænge til En, der kunde besørge hans Forretninger i en anden Deel af Landet; — det vilde sikkert være Dem en Trøst, at beholde ham her."

„Vi have rigtig nok faaet slemme Efterretninger," svarede Elisabeth, „og det kunde maaskee blive nødvendigt, at min Fader forlod os for en kort Tid; men jeg haaber dog, at skulle overtale ham til, at lade Fætter Richard besørge disse Forretninger, endskjøndt hans Nærværelse i Grevskabet ogsaa for Tiden er nødvendig."

Ynglingen taug nogle Øieblikke, men vedblev derpaa, idet Blodet steg ham til Kinderne —

„Hvis Forretningerne vare af den Beskaffenhed, at jeg kunde besørge dem, saa —"

„Det er Forretninger, som vi blot kunne betroe til En, vi kjende — til en af Familien."

„De kjender mig dog sikkert, Miss Temple!" udbrød han med ufædvanlig Varme. — „Skulde jeg have levet fem Maaneder under eet Tag med Dem og dog være Dem fremmed!"

Elisabeth var beskjeftiget med sit Sytøi, og bukkede sig dybt ned over Musselinet, som om hun vilde betragte sit Arbeide nærved; men hendes Haand skjel-

vede, og en høi Rødme udgjød sig over hendes skjønne Kinder, da hun med nogen Eftertryk sagde:

„Hvor lidt kjende vi dog til Dem, Herr Edward!"

„Hvor lidt!" gjentog Ynglingen, og vendte sit Blik fra Elisabeth til Lovise Grant, i hvis Øine han læste den inderligste Deeltagelse. „Hvor lidt! I saa lang Tid har jeg altsaa opholdt mig hos Dem, uden at De lærte at kjende mig?"

Elisabeth hævede sit Hoved iveiret, hendes første øieblikkelige Forlegenhed var forsvunden, og hun svarede med et skjelmsk Smiil:

„Ja vist kjende vi Dem; De kalder Dem Oliver Edward, og har, som jeg hører, betroet min Veninde, Miss Grant, at De er en Indfødt."

„Elisabeth!" raabte Lovise stærkt rødmende og skjelvende som et Espeløv. „De har misforstaaet mig, gode Miss Temple. Jeg — jeg — det var blot en Formodning. Lad Herr Edward længe nok være en Indfødt; det sømmer sig ikke for os, at bebreide ham det. Hvori ere vi vel bedre end han, idet mindste jeg, en fattig Geistligs Datter?"

Elisabeth rystede smilende og vantro paa Hovedet; svarede imidlertid intet, førend hun saae det Udtryk af Kummer, der udbredte sig over Lovises Ansigt ved Tanken om hendes Faders Fattigdom og møisommelige Liv.

„Nei, Loviſe, Deres Ydmyghed gaaer for vidt. En Præſts Datter bør ikke erkjende Nogen over ſig. Hverken jeg, eller Herr Edward kunne anſee os for Deres Ligemænd, med mindre," tilføiede hun med et ſkjelmſk Smiil, „han er en forklædt Konge."

„Kongernes Konges tro Tjener, Miſs Temple, ſtaaer ikke tilbage for Nogen i Verden," ſvarede Loviſe, „om hans Stand endog er nok ſaa ringe. Jeg er kun en fattig, venneløs Mands Barn og kan ikke hæve mig over Nogen; hvor ſkulde det da falde mig ind at gjøre det ved Herr Edward, fordi — fordi han maaſkee er langt ude beſlægtet med John Mohegan."

Loviſes Beſtræbelſer for at befrie ham fra et nærmere Slægtſkab med den gamle Høvding vare altfor iøinefaldende, til at de kunde blive ubemærkede. Men hverken Eliſabeth eller Ynglingen tillode ſig at ſmile derover.

„Efter nøiere Overveielſe maa jeg indrømme, at min Stilling her er noget tvetydig," ſagde Edward, „endſkjøndt jeg vel tør ſige, at have kjøbt den med mit Blod."

„Med en indfødt Høvdings Blod!" udbrød Eliſabeth, hvis Bedrøvelſe ganſke var forſvunden under denne Samtale.

„Kan man da ſaa tydelig ſpore min Herkomſt af mit Udvortes?" ſpurgte Ynglingen lidt ſtødt. „Jeg

har rigtig nok en mørk, men dog ingen rød Hud — ikke mørkere, end man ofte finder den, skulde jeg troe."

„Snarere lysere," svarede Elisabeth.

„De maa endnu ikke have betragtet Herr Edward nøie, Miss Temple!" sagde Lovise. „Hans Øine ere langtfra ikke saa sorte som Mohegans, ja, ikke engang som Deres, og hans Haar heller ikke."

„Saa var det maaskee muligt, at udlede min Herkomst af samme Kilde. Den Tanke vilde i Sandhed berolige mit Sind meget; thi jeg maa tilstaae, at det smerter mig, at see den gamle Mohegan, lig en af sine Forfædres Aander, vandre her omkring i Landet, medens mine Afkomster dertil ere saa ringe."

„Er det Deres Alvor?" spurgte Ynglingen med en Heftighed, hvorover begge Pigerne forfærdedes.

„Ja, mit ramme Alvor?" svarede Elisabeth, efter at have fattet sig af sin Forundring. „Men hvad kan jeg, hvad kan min Fader gjøre? Vilde vi tilbyde den gamle Mand en Bolig og Underholdning, saa vilde hans Sædvaner ikke tillade ham at tage derimod. Og atter at forvandle disse Udhugninger og dyrkede Jordstrækninger til Jagtrevierer, saaledes som Leatherstocking ønsker det, kunde dog ingen fornuftig Mand faae isinde, om det endog var muligt."

„De har Ret, Miss Temple," sagde Edward.

„Hvad kan De gjøre? Jo, en Ting kan De dog gjøre, naar De engang bliver Herskerinde over dette District, og det vil De sikkert ikke undlade — nemlig at anvende deres Rigdomme til at hjelpe de Fattige og Trængende. Derved er allerede meget afhjulpet."

„Og det vilde nok skee," svarede Louise med et huldt Smiil. „Men saa vil der ogsaa være En, som besørger disse Forretninger for hende."

„Det være langt fra mig, at ville forsage Ægtestanden," sagde Elisabeth, „eller som en taabelig Pige ikke drømme om andet, baade Nat og Dag; men uden at have aflagt Løftet, lever jeg jo her som en Nonne. Hvor skulde jeg finde en Mand i disse Skove?"

„Her er ingen, Miss Temple," svarede Edward hurtig, „her er ingen, som turde vove at gjøre sig saa store Forhaabninger; og jeg er overbeviist om, at De ikke vil opoffre Deres Kjøns Værdighed. Kun en Mand, der er Dem lig i Stand og Dannelse, tør vove at beile til Deres Haand; findes ingen saadan, saa vil De døe, som De har levet, elsket, agtet og beundret af alle, som kjendte Dem!"

Det lod til, som om det unge Menneske troede at have sagt alt, hvad Høflighed og Galanterier kunde fordre; thi han sprang op, tog sin Hat og ilede ud af Værelset. Et sagte, neppe hørligt Suk, som

Louise udstødte, idet hun saae op fra sit Arbeide, rø-bede, at han, efter hendes Mening, havde sagt mere, end der behøvedes; men vi maatte tage meget feil, om ikke Miss Temple gjerne havde ønsket at høre lidt mere; thi hun stirrede nogle Minuter paa Døren, han var gaaen ud af, og vendte sig derpaa taus til sin Veninde.

Det første menneskelige Væsen, som Edward, traf, da han styrtede ud af Huset, var den lille, firskaarne Advocat, med en stor Pakke Papirer under Armen, og paa Næsen et Par grønne Briller, der ovenikjøbet vare forsynede med Sideglas.

Herr van der School var en studeret Mand, men havde kun ringe Evner. Hvad der manglede ham af Veltalenhed og Snedighed, hvori næsten alle hans Colleger overgik ham, søgte han at erstatte ved stor Forsigtighed og Punktlighed i Ord og Handlinger. Desuden udmærkede baade hans mundtlige og skriftlige Stiil sig ved en saadan Mængde af Parentheser, at det ofte var vanskeligt for Tilhørerne, eller Læserne, at finde den rigtige Mening af hans Ord.

„God Morgen, Herr van der School!" raabte Edward til ham; „der lader til at være meget at bestille paa Herregaarden idag."

„God Morgen, Herr Edward, — hvis det virkelig er deres Navn; thi da De er en Fremmed, saa

have vi ingen anden Hjemmel derfor, end Deres eget Udsagn — god Morgen, min Herre. Det synes i Sandhed at være en travl Dag — men sligt behøver man uden Tvivl ikke at sige en saa skarpsindig, ung Mand, som Dem — der er meget at bestille paa Herregaarden."

„Har de vigtige Papirer til Afskrivning? Kan jeg paa nogen Maade hjelpe Dem?"

„Her har jeg rigtig nok Papirer — som De uden Tvivl har bemærket; thi Deres Øine ere unge og, som det synes, gode — der skulle afskrives."

„Saa vil jeg følge med Dem til Deres Contoir og lade mig give de fornødne Skrivmaterialier. Hvis det haster, saa lover jeg Dem, at det skal være færdigt til Nattens Komme."

„Det skal altid være mig en Glæde, at see Dem paa mit Contoir; — thi den, der lever paa et Slot, og kjender alle Høflighedens Former saa nøie som De, er altid en velkommen Gjest, — men Papirerne ere udtrykkelig betroede til mig alene — maae altsaa blot læses af dem, de vedkomme — og ingen Anden maa see dem; det har Herr Temple befalet — og De veed, at han fordrer sine Befalinger nøiagtig efterlevede." —

„Jeg seer altsaa, at jeg ikke kan være Dem til nogen Nytte, og ønsker Dem derfor nok engang, god Morgen," svarede Edward; „men jeg beder Dem erin-

dre, at jeg for Øieblikket intet har at bestille, og at underrette Herr Temple om, at han kan gjøre Regning paa mig til enhver Tjeneste, undtagen — undtagen — hvis han vilde sende mig langt bort fra Templeton."

„Jeg skal ikke undlade, at gjøre Dommeren dette Tilbud i Deres Navn — ganske med Deres egne Udtryk — jeg anseer mig i den Sag for Deres Fuldmægtig. God Morgen, min Herre. Aa, nei, bliv et Øieblik, saakaldte Herr Edward. Ønsker De, at jeg skal berette Dommeren Deres Tjeneste betinget eller ubetinget, hvis Talen skulde være om en Reise?"

„Ubetinget — ubetinget," sagde Edward; — „han synes at være i Forlegenhed, og saa vil jeg staae ham bi af al Magt."

„Det er smukt, Herr Oliver — i det mindste, som det synes ved første Øiekast; thi Skinnet bedrager desværre ofte — det gjør Dem Ære. Jeg skal foredrage Deres Ønske, unge Menneske, og ikke undlade at bringe Dem Svar inden i Eftermiddag Klokken fem — om Gud vil, og De vil være saa god at sige mig, hvor jeg kan træffe Dem. —"

Det Slør, som var udbredt over Edwards Stand, Herkomst og Characteer, gjorde ham meget mistænkelig i Advocatens Øine; og Ynglingen var altfor vant til at høre disse tvetydige og forsigtige Talemaader,

til at blive fornærmet derover. Han saae tydelig, at det var van der Schools Hensigt, at holde disse Forretninger hemmelige for ham, der var Dommerens Privatsecretair, og kjendte hans ordrige, forblommede Maade at tale paa altfor nøie, til at han skulde have haabet at bringe den forsigtige Advocat i Knibe ved en streng Examination. De skiltes ad ved den yderste Indgang, og Juristen ilede til sit Contoir med bevingede Skridt, og holdt saa fast paa sine Papirer, som om de vilde løbe fra ham.

Vore Læsere ville have bemærket, at Ynglingen var særdeles forudindtaget imod Dommeren; men som Følge af en modvirkende Aarsag, vare hans Følelser meget mildnede, og han tog i dette Øieblik levende Deel i sin Velgjørers Kummer.

Han saae eftertænksomt efter Advocaten, indtil baade denne og hans hemmelighedsfulde Papirer forsvandt igjennem Porten; derpaa vendte han langsomt tilbage til Herregaarden og søgte at dæmpe sin Nysgjerrighed, ved at sysle med sine daglige Forretninger.

Da Dommeren atter viste sig i sin Familiekreds, hvilede en mørk Sky paa hans Pande, der i flere Dage forvandlede hans sædvanlige elskværdige Munterhed til dyb Alvorlighed; men den yndige Aarstids Tryllemagt fordrev dog snart hans Tungsind, og med den oplivende

Sols varme Straaler vendte ogsaa et venligt Smiil tilbage paa hans Ansigt.

De varme Dage og hyppige Regnbyger havde i utrolig kort Tid fremlokket Planterne, som det kolde Veirligt saa længe havde holdt tilbage, og Skovene prangede i deres hele Skjønhed, fra det mørkeste til det lyseste Grønne. Det bølgende Korn bedækkede Træstubbene paa de ryddede Marker, og alt vidnede om Sommerens Behagelighed.

Medens Marmaduke var sørgmodig og nedslagen, havde Richard Jones med stor Anstrengelse undgaaet at berøre et Anliggende, der ved hver Time blev ham mere og mere vigtigt, og som han ofte afhandlede i hemmelige Samtaler med en Mand, ved Navn Jotham som vi tidligere have fremstillet for vore Læsere ved Juleaftens-Gildet i den dristige Dragon.

Den største Deeltagelse har ogsaa sine Grændser; det følte Sheriffen og rykkede endelig en Aften i Begyndelsen af Juli Maaned frem med sit Anliggende. Marmaduke lovede at anvende den følgende Dag til den belovede Opdagelse, og nu bankede Sheriffens Hjerte atter af Forventningen om de Ting, som han vilde vise sin vantro Fætter.

Sex og Tyvende Capitel.

Det var en yndig, varm Morgenstund, da Marmaduke og Richard bestege deres Heste, for at tiltræde Opdagelsesreisen; i samme Øieblik traadte ogsaa Elisabeth og Louise ud i Forværelset, ligeledes reisefærdige til en Spadseretour til Fods.

Miss Grant havde en nydelig lille Hat af grønt Silketøi paa Hovedet, under hvilken hendes milde Øine smægtende fremstraalede; men Miss Temple gik med faste Trin, som Herskerinde i Huset, gjennem sin Faders store Værelser og havde en stor Straahat hængende paa Armen, som skulde bedække hendes kulsorte, glindsende Lokker.

„Hvorledes, Bess, vil Du gjøre en lang Spadseretour?" sagde Dommeren, idet han med Faderømhed frydede sig over sin Datters Yndighed. „Tænk paa Juli Maaneds Hede, min Datter, og vov Dig ikke for langt bort, for at Du kan være hjemme igjen til Middag. Hvor er din Parasol, Pigebarn? Beskytter Du Dig ikke bedre mod Solstraalerne, saa vil Du snart miste din skjønne, hvide Teint."

„Saa vil jeg komme til at ligne mine kjære Paarørende endnu mere," svarede Elisabeth leende. „Fætter Richards Teint er saa blomstrende, at enhver Dame

maa misunde ham den, og for Øieblikket er Ligheden imellem os saa ringe, at ingen Fremmed kan ansee os for Søskendebørn."

„For Næst-Næst-Søskendebørn, maae De sige, Cousine Bess," svarede Sheriffen. „Men afsted, afsted, Dommer Temple, vi have ingen Tid at spilde. Hvis Du vil følge mine Raad og overlade Dig til min Veiledning, saa kan Du om et Aar give din Datter en Parasol af de fineste Kameelhaar, beslaaet med ægte Sølv. Jeg forlanger intet selv, Duke; Du har allerede gjort mig saa meget Godt; desuden tilfalder jo engang alt, hvad jeg eier, Cousine Bess, og saa er det ligegyldigt, hvem der har det. Men nu afsted; husk paa, vi skulle ride langt; derfor lader os skynde os, eller staae af igjen strax — det bliver ellers for silde." —

„Taalmodighed, Taalmodighed, Dick," svarede Dommeren og holdt sin Hest an, idet han endnu engang vendte sig til sin Datter. „Hvis Du vil bestige Bjergene, saa bliv blot ude af de tykke Skove, det beder jeg Dig indstændig om; det kan undertiden gaae godt, men man kan ogsaa ofte komme i stor Fare."

„Men dog vel ikke paa denne Aarstid, kjære Fader?" spurgte Elisabeth. „Jeg tilstaaer, at Lovise og jeg havde Lyst til at streife lidt omkring imellem Fjeldene."

„Paa denne Aarstid er det rigtig nok ikke saa farligt som om Vinteren, og jeg stoler paa din Forsigtighed, mit Barn. Du ligner din Moder i eet og alt, følgelig kan jeg lide paa din Klogskab."

Faderen vendte nødig sine Øine fra sin smukke Datter, men endelig fulgte han dog den utaalmodige Sherif; de rede langsomt igjennem Alleen og forsvandt snart bag Husene.

Edward, der var kommen ud med sin Medestang i Haanden, for ligeledes at tilbringe den deilige Morgenstund i det Frie, havde været en opmærksom Tilhører til denne Samtale. Saasnart Dommeren var reden bort, nærmede han sig til de unge Damer, der i det samme traadte ud paa Gaden, for at tale til dem. Louise bemærkede det, blev staaende og sagde hurtig til Elisabeth: „Der kommer Herr Edward, han vil tale med os."

Elisabeth blev ogsaa staaende og vendte sig høflig, men dog med nogen Kulde, til Ynglingen.

„Deres Fader lod til at være meget misfornøiet med at de vilde spadsere saa langt, uden at have et Mandfolk til Ledsager, Miss Temple. Tør jeg være saa fri, at tilbyde Dem min Beskyttelse —"

„Har min Fader valgt Herr Oliver Edward til at tolke mig sit Mishag?" afbrød Elisabeth ham.

„Min Gud, De misforstaaer mig," udbrød Yng-

lingen; „jeg burde have sagt bekymret og ikke misfornøiet. Jeg er hans Tjener, Miss, og følgelig ogsaa Deres; desaarsag spørger jeg endnu engang, om jeg skal tage min Fuglebøsse med istedet for Medestangen, og ledsage Dem paa Deres Vandring imellem Bjergene?"

„Jeg takker Dem, Herr Edward," svarede Elisabeth med et yndigt Smiil, „naar man ikke er udsat for Fare, behøver man heller ingen Beskyttelse. Himlen være lovet, at man nu kan vandre omkring imellem Fjelde uden Livvagt; og skulde jeg trænge til det, saa har jeg en i Nærheden. Kom Bravo, min gode, gamle Bravo, kom!"

Den store Lænkehund, som vi allerede have omtalt i Begyndelsen af vor Fortælling ved Elisabeths Ankomst til Herregaarden, krøb ud af Hundehuset, da den hørte Lyden af hendes Stemme og strakte sig doven ved hendes Fødder. Men da hans Herskerinde anden Gang raabte: „Kom, gamle Bravo; Du har hidtil tjent din Herre ærlig og tro, viis nu, at Du ogsaa vil opfylde din Pligt imod hans Datter" — logrede den med Halen, og saae saa venlig og klogt paa hende, som om den forstod hvad hun sagde.

Hun gik nogle Skridt fremad, blev derpaa atter staaende, og tilføiede i en Tone, som skulde gjøre det godt igjen, hun før havde sagt:

„De kunde vise os en Tjeneste paa en anden Maade, Herr Edward, som ogsaa vilde være behageligere for Dem selv, nemlig at fange en Aborre, Deres Yndlingsfisk, til Middagsmad."

Ved disse Ord gik Miss Temple bort, uden engang at vende sig om, for at see, hvorledes Ynglingen optog hendes Afslag. Lovises bløde Hjerte deeltog ikke i denne Strenghed, og hun saae sig ofte tilbage, saalænge hun endnu kunde øine ham.

„Jeg er bange for, Elisabeth," sagde hun, „at vi have fornærmet Herr Oliver. Han staaer endnu bestandig paa det samme Sted, hvor vi forlode ham. Han maa sikkert anse os for stolte."

„Det skal han ogsaa," udbrød Miss Temple, der foer op af dybe Tanker; „det var just min Hensigt. Vi ere for stolte til at taale en ung Mands Nærmelse, hvis hele Stilling er saa tvetydig. Hvor paatrængende var det dog ikke, at ville ledsage os paa vore eensomme Spadseretoure! Ja, det er Stolthed, Lovise, men det er den Stolthed, vi skylde vort Kjøns Ære!"

Nogle Øieblikke blev Edward staaende og saae efter de to unge Piger, derpaa tog han sin Medestang paa Skulderen, mumlede nogle uforstaaelige Ord og gik derpaa med hurtige Skridt og en Keisers Mine og Værdighed igjennem Landsbyen til Søen.

Flere Baade, som Dommeren og hans Familie benyttede, laae fastbundne der. Ynglingen sprang i en af dem, greb Aarerne og roede over til Leatherstockings Hytte. Lidt efter lidt forsvandt de bittre Følelser, som Elisabeths Vægring havde opvakt hos ham, og da han var kommen ligeoverfor Nattys ringe Hytte, var hans indvendige Hede kølet, men han var derimod bleven desto varmere udvendig. Et Menneske med hans Forstand og Opdragelse maatte tydelig kunne forklare sig Grunden til Miss Temples Opførsel imod ham, den Fremmede, over hvis Herkomst der hvilede et tvetydigt Mørke; og saaledes lader det sig let begribe, at Elisabeth efter denne Samtale snarere steg end faldt i Ynglingens Agtelse. Nu havde han naaet sit Maal, og trak Baaden paa Land. Efter først at have seet sig omhyggelig omkring til alle Sider, satte han en lille Pibe til Munden, og udstødte en langtudholden, hvinende Tone, der gav Gjenlyd imellem Fjeldene. Ved denne Larm foer Nattys Hunde rasende ud af deres Huus, og gjorde sig forgjæves Umage for at sønderrive Læderremmene, hvormed de vare fastbundne.

„Stille, Hector, stille," sagde Oliver, idet han endnu engang stødte i Piben og frembragte en langt stærkere Tone. Der fulgte intet Svar, og Hundene krøbe atter ind i deres Lukaf, da de hørte hans vel-

bekjendte Stemme. Edward nærmede sig nu til Hytten, tog Laasen og Skodden fra og traadte ind. Alt var saa roligt og stille, som om intet Menneskes Fod nogensinde før havde betraadt dette Vildnis. Man hørte ikke andet, end de fjerne Hammerslag i Landsbyen, der kun svagt lød over Søen. Hundene, som ret godt vidste, at han havde Lov til at betræde dette hemmelige Sted, laae ganske stille. Efter et Qvarteers Forløb kom Edward atter ud, lukkede Døren omhyggelig og talte venlig til Hundene, der kjærlig slikkede hans Hænder og sprang op ad ham. Pludselig spidsede gamle Hector Øren, stak Snuden iveiret og udstødte et Hyl, som man kunde høre en Miil borte.

„Hvad sporer Du, min gamle Skovbroder?" sagde Edward og klappede Hunden. „Det maa være et dristigt Dyr, eller et uforsigtigt Menneske."

Han sprang op paa en fældet Træstamme, klatrede op ad en lille Klippe, der ragede ud over Hytten, ligesom et Tag, og saae Hiram Doolittle, der med usædvanlig Hurtighed sneg sig bort imellem Træerne.

„Hvad mon den Karl snuser efter her?" mumlede Oliver. „Han har ingen Forretninger paa dette Sted, og er sikkert kommen herhid af lutter Nysgjerrighed, denne vore Skoves smitsomme Sygdom. Men han skal ikke faae den tilfredsstillet, om endog Hundene bleve bange for hans stygge Ansigt og lode ham gaae

forbi." Under denne Monolog var Ynglingen atter stegen ned, og befæstede Døren endnu mere med en lille Kjæde som han gjorde fast med en Hængelaas.

„Han er en Bagvasker og rabulistisk Tingstud, der ret godt veed, at der gives nederdrægtige Maader, hvorpaa man kan komme ind i en Mands Huus, om Dørene endog ere lukkede."

Nu forlod Ynglingen Hytten, steg atter i Baaden og roede ud paa Søen.

Der gaves flere Steder i Otsego, som vare meget berømte for deres Overflødighed paa Fisk. Et af dem var ligeoverfor Hytten; men et andet endnu mere berømt laa omtrent halvanden Miil derfra paa samme Side som Nattys Bolig.

Edward styrede først sit lille Fartøi til det nærmeste Sted, hvor han standsede nogle Øieblikke, ikke enig med sig selv, om han skulde blive der og holde Øie med Hytten, eller om han skulde seile hen til den bedre Fiskeplads. I det samme blev han sine gamle Staldbrødres Canoe vaer, som styrede henimod det berømte Sted; der sade to Mænd i den, og han saae strax, at det var Mohegan og Leatherstocking. Dette gjorde Udslaget; Ynglingen roede af alle Kræfter efter dem, og fastgjorde nogle Minuter efter sin lille Baad til Indianerens lille Canoe.

De gamle Mænd modtoge Edward med venlige

Nik, uden forresten at lade sig forstyrre i deres Beskjeftigelser. Saasnart han havde gjort sin Baad fast, satte han sig stiltiende ved Siden af dem og kastede ligeledes sin Snøre i Vandet.

„Opholdt De Dem lidt ved Hytten, da de gik forbi?" spurgte Natty.

„Ja, og jeg fandt alting i sin Orden; men denne Tømmermand og Fredsdommer, Herr, eller Squire Doolittle, som de kalde ham, gik og snusede omkring i Skoven tæt ved Hytten. Jeg laasede derfor Døren endnu omhyggeligere, skjøndt jeg ikke troer, at den Kryster tør nærme sig Hundene."

„Man kan ikke vente sig noget Godt af den Karl," sagde Natty, idet han trak en Fisk op. „Han bad mig engang ret indstændig om, at lade ham komme ind i Hytten, og det lod til, at han var meget forhippet paa at besee den indvendig; men jeg lod mig ikke narre, og han maatte gaae sin Vei med en lang Næse. Det kommer der af de mange Love; og det er skammeligt, at saadan en Køter skal være Fredsdommer!"

„Ja, jeg troer rigtig nok, at han er meer en Skurk, end en Nar," udbrød Edward; „thi jeg har flere Gange bemærket, at han brugte den taabelige Sherif som et Redskab, og hvem veed, hvilke Ubehage-

ligheder hans uforskammede Nysgjerrighed endnu kan volde os."

„Kommer han for ofte til min Hytte, saa skal „Hjortedræber" snakke med den Kjeltring," sagde Leatherstocking ganske rolig.

„Nei, nei, Natty, I maa tænke paa Lovene," svarede Edward, „ellers faaer I en slem Proces paa Halsen, og det vilde bedrøve mig meget, gode Gamle."

„Virkelig, kjære Dreng!" udbrød den gamle Jæger glad og betragtede Ynglingen med funklende Øine. „Ja, i Deres Aarer flyder det ægte Blod, Herr Oliver; det vil jeg sige Dommeren Temple lige i Øinene, og forsvare det for enhver Domstol. Hvad mener Du, John? Taler jeg Sandhed? er han ikke af den ægte Stamme, flyder der ikke ædelt Blod i hans Aarer?"

„Han er en Delawarer," sagde Mohegan, „og min Broder. Den unge Ørn er tapper, og vil blive en Høvding. Os kan intet Ondt ramme!"

„Det er nok, det er nok," sagde Ynglingen utaalmodig; „taler ikke mere derom, mine Venner; om jeg end ikke er det, som Eders Kjærlighed vil gjøre mig til, saa er jeg dog Eders for stedse — i Lykke som i Ulykke. Men, laber os nu tale om andre Ting."

De gamle Jægere opfyldte hans Ønske, der lod til at gjelde som en Lov for dem. En dyb Taushed herskede en liden Stund, medens enhver af dem var

beskjeftiget med sin Medestang, indtil endelig Edward, som følte, at han otter burde begynde Samtalen, henkastede følgende Bemærkning, uden egentlig at vide, hvad han sagde:

„Hvor Søen dog er skjøn og rolig. Siig mig Natty, har I nogensinde seet den stille og klarere end i dette Øieblik?"

„Jeg har nu kjendt Otsegos Vande i 45 Aar," sagde Leatherstocking, „og jeg tør nok sige, at der ikke findes nogen klarere Kilde eller rigere Fiskevand i hele Landet. Ja, ja — det var en skjøn Tid, da jeg var Eneherster over dette Sted. Der var saa meget Vildt, man vilde ønske sig, og Ingen gjorde En det stridigt, undtagen af og til nogle Delawarere, som gik paa Jagt imellem Bjergene, eller en Flok Irokeser. Een eller to Franskmænd havde ogsaa forvildet sig herhid, men længere mod Vesten, hvor de ægtede indianske Fruentimmer. Undertiden kom ogsaa en af Irlænderne fra Kirsebærdalen og laante min Baad, for at fange Aborrer, eller Laxørreder; men i det Hele var det dog et fredeligt Opholdssted. John besøgte mig af og til, og John kan bevidne det."

Mohegan vendte sit mørke Ansigt mod Natty ved disse Ord, vinkede bejaende med Haanden og sagde i Delawarer-Sproget:

„Landet tilhørte mit Folk; vi overgave det til min Broder i Ildædernes Forsamling; og hvad Delawa-

rerne give, vedvarer saa længe, som Vandet rinder. Hawkeye røg ogsaa med i den Forsamling; thi vi elskede ham."

„Nei, nei, John," sagde Natty, „jeg var ingen Høvding, da jeg hverken havde lært at læse eller skrive, og havde en hvid Hud. Men tro mig, Herr Oliver, der gaves ingen ypperligere Jagtrevier, end disse Skove; og hvis Marmaduke Temple ikke var kommen med sine Penge og indviklede Love, saa kunde Alt endnu have været godt."

„Det maa have været et sørgeligt-skjønt Syn, at see disse herlige Fjelde og deilige Vande, saa øde og blottede for Mennesker," sagde Edward, idet han saae hen over de rige Kornmarker og den hyggelige Landsby.

„Og dog var det et glædeligt Syn!" svarede Leatherstocking. „Ja, i Sandhed — naar Træerne begyndte at springe ud og blive grønne, og Isen paa Søen smeltede, lignede denne Egn et Paradiis. Jeg har streifet om i disse Skove i 53 Aar og opslaaet min Bopæl i dem for 40 Aar siden; men jeg tør sige, at jeg kun har fundet et eneste Sted, der behagede mig bedre, forstaa mig ret, ikke for Jagtens eller Fiskeriets Skyld, men for Egnens i det Hele."

„Hvor er da det Sted?" spurgte Edward.

„I Cattskillbjergene. — Jeg pleiede ofte at bestige hine Bjerge for Ulve- og Bjørneskindenes Skyld; og naar jeg havde Lyst til at see Menneskenes Færd

i Fraſtand, ſaa brød jeg mig ikke om, at mine Moccaſiner bleve ſønderrevne og mine Been ſaarede, men klattrede op paa den høieſte Bjergaas. De maae have ſeet Cattskillbjergene, da de kom fra York og drog langs med Floden. De ligge paa venſtre Side, ſaa blaae, ſom den klare Himmel, og Skyerne hvile paa Toppene, ſom Røgen, der i en Ildforſamling ſtiger op over en indianſk Høvdings Hoved. Highpeak og Roundtop ligge længere borte ſom en Fader og Moder iblandt deres Børn, og ſkue ſtolte ned paa de omkringliggende, lavere Bjerge. Men den Plads, jeg mener, ligger nærmeſt Floden, hvor den ene Bjergryg rager frem over den anden, ofte danner Kløfter paa tuſinde Fods Dybde, og atter ſaaledes nærme ſig hverandre, at Menneſket er taabeligt nok til at troe, at man kunde ſpringe fra den ene Spids til den anden."

„Hvad ſaae I da der?" ſpurgte Edward.

„Skabningen!" ſagde Natty alvorlig, idet han atter kaſtede Angelen i Vandet. — „Overalt Guds herlige Skabning! Jeg var paa hine Bjerge, da Vaughan afbrændte Sopus i ſidſte Krig; og jeg ſaae Skibene paa Floden lige ſaa tydelig ſom Fiſkerbaadene i Susquehanna, endſkjøndt hine vare tyve Gange ſaa langt fra mig, ſom disſe. Jeg kunde følge Floden under mine Fødder i en Strækning af 70 Mile; jeg ſaae Bjergene i Hampſhire, det høitliggende Land omkring

Floden og alt, hvad Gud havde skabt, eller Menneskene kunde frembringe, saa vidt mit Blik kunde række — De veed, at Indianerne gave mig Navnet Hawkeye for mit skarpe Syns Skyld — og fra Toppen af hiint Bjerg har jeg ofte seet det Sted, hvor nu Albany ligger. Paa hiin Dag, da de kongelige Tropper afbrændte Sopus, syntes Røgen mig ganske nær, og jeg troede at kunne høre Qvindernes Jammerskrig."

„Det lønner Umagen, at stige op paa et Fjeld, hvorfra der er en saa herlig Udsigt."

„Ja, det er en stolt Følelse at staae saa høit oppe i Luften, at man knap kan øine Menneskene og deres Boliger under sine Fødder. Floderne saae ud som Strimler af Baand, og Bjergene lignede smaa Høstakke. Det er et Syn, som husvaler Menneskets Hjerte. Da jeg i Førstningen betraadte disse Skove, for at tilbringe mit Liv her, havde jeg ofte Anstød af Svaghed og følte mig ene; men saa besteg jeg stedse Cattskillbjergene, og tilbragte nogle Dage paa hine høie Fjelde, for at see Mennesker langt fra. Men nu er det mange Aar siden, jeg havde slige svage Øieblikke, og er for gammel til at bestige hine steile Fjelde. To Mile derfra ligger en lille Plads, som jeg paa den sidste Tid holdt mere af; thi den er bevoxet med Træer og har ikke saa vildt et Udseende."

„Hvor ligger den Plads?“ spurgte Edward med stigende Interesse.

„I en Fjeldkløft, hvor Vandet fra to smaa Søer, der ligge tæt ved hinanden, styrter ned i Dalen over Klipperne. Der var Vand nok til at drive en Mølle, hvis man behøvede slige unyttige Ting i de øde Skove. Men den Haand, som skabte hiint Vandfald, vil aldrig bygge nogen Mølle. Der flyder Vandet imellem Klipperne, i Begyndelsen saa langsomt og rolig, at en Forelle kunde svømme deri; men derpaa stedse hurtigere og vildere, indtil det har naaet den Pynt, hvor Bjerget deler sig, ligesom en spaltet Hjortehov, og Strømmen styrter sig brusende ned ad Klippen. Den første Høide, hvorfra det styrter ned, er omtrent to hundrede Fod, og Vandet seer ud som Sneefog, inden det berører Jorden; derpaa vælter det sig skummende over mange høie Klippespidser, og dreier snart til høire, snart til venstre Side, indtil det endelig naaer Sletten.“

„Jeg har aldrig før hørt det Sted omtale,“ udbrød Edward; „er det ikke beskrevet i en eller anden Bog?“

„Jeg har aldrig i mit Liv læst en Bog,“ sagde Leatherstocking; „og hvor skulde et Menneske, der lever i Byer og Skoler, have seet noget til Skovenes Mærkværdigheder! Nei, nei, unge Mand, fra den Tid af, da den Almægtige skabte Verden styrter hiint lille Vand

sig over Klipperne, og der gives vel neppe en halv Snees hvide Mænd, som have seet det. Klippen rager ud over Vandfaldet fra begge Sider i en Halvcirkel, som om den var muret op med Kunst, og bøier sig vist over 50 Fod ned ad. Naar jeg stod paa den øverste Brink, og mine Hunde løb ned i Dybet, saae de ikke større ud, end Kaniner. Efter mine Tanker er det Skabelsens Mesterstykke i denne Egn; og ingen uden den, der har gjennemvandret disse Skove i en heel Menneskealder, veed, hvor ofte man sporer Guds Finger."

„Hvor bliver Vandet af? Hvilken Retning tager det? Forener det sig med Delaware?"

„Nei!" svarede Natty.

„Udspringer det da fra Delaware?"

„Heller ikke; det er en Draabe af den gamle Hudson; og det behøver Tid til at tilbagelægge sin Vei. Jeg har siddet mange Timer og betragtet de forbirindende Bølger, og tænkt paa, hvorlænge det kunde vare, førend dette Vand, der oprindeligviis var skabt for Skovenene, kunde bære et Skib og strømme ud i det salte Hav! Et saadant Syn stemmer Menneskет til alvorlige Betragtninger."

„O, hvor I er veltalende, Natty!" udbrød Ynglingen.

„Hvem skulde vel ikke blive det ved slige Gjenstande," svarede Leatherstocking.

„Erindringen om hine Scener har opvarmet Eders Blod, gamle Mand. Hvorlænge er det siden I sidst var der?"

Jægeren svarede intet, men bøiede Øret tæt til Vandet, holdt Aandedrættet tilbage, og lyttede opmærksomt, som efter en fjern Tone. Endelig hævede han Hovedet og sagde:

„Hvis jeg ikke med mine egne Hænder havde bundet Hundene fast med nye, stærke Læderremme, saa vilde jeg sværge paa, at jeg hørte gamle Hectors Glam i Bjergene."

„Det er umuligt," sagde Edward; „det er ikke en Time siden, jeg saae dem i Hundehuset."

Nu blev ogsaa Mohegan opmærksom paa den fjerne Lyd, men Edward hørte intet. Han betragtede de gamle Mænd; Natty holdt sin Haand for Øret, som en Trompet og Mohegan bøiede sig forover, idet han hævede den ene Arm i Veiret, for at paabyde Taushed. Det unge Menneske kunde ikke bare sig for at lee.

„Le saameget De lyster, unge Mand," sagde Leatherstocking; „Hundene ere løse og jage et Dyr. I slige Ting tager jeg aldrig feil. Jeg vilde give et Bæverskind til, at det ikke var Tilfældet. Ikke for Lovenes Skyld; men Vildtet er magert paa denne Tid, og de dumme Hunde løbe Benene af sig til ingen Nytte. Kan De endnu ikke høre noget?"

Edward forfærdedes, da Lyden naaede hans Øren. Det varede ikke længe, saa hørte han tydelig, og ganske tæt ved, den velbekjendte Lyd. Tonerne afvexlede med utrolig Hurtighed, og idet han saae hen over Vandfladen, bemærkede han tæt ved en Bevægelse imellem Elletræerne, og i samme Øieblik sprang en prægtig Hjort fra Bredden ud i Søen. Hundene, der brøde igjennem Krattet, hylede i vilden Sky og styrtede sig i Vandet efter Hjorten.

Syv og Tyvende Capitel.

„Det vidste jeg nok — det vidste jeg nok!" raabte Natty, da han saae Hjorten og de forfølgende Hunde; „Dyret er sprunget forbi, og saa kunde de Sataner ikke tvinge sig; men jeg maa standse dem, thi ellers gjøre de Hocuspocus. Herom, herom Carnailler! — Vil Du herom, gamle Hector, eller jeg skal børste din Ryg, saa Du skal føle det."

Hundene kjendte deres Herres Stemme, og efterat have svømmet omkring i en Rundkreds, som om de nødig gave Slip paa Byttet, men dog frygtede for at

modsætte sig hans Befaling, adløde de endelig og vendte tilbage til Søbredden, hvor de opfyldte Luften med Hylen og Skrigen.

Imidlertid var Hjorten, dreven af Dødsangest, svømmet langt ud i Søen, inden den opdagede den nye Fare; men da den hørte Nattys Stemme, standsede den et Øieblik, vendte sig hurtig om og syntes at ville byde Hundene Trods. Den betænkte sig atter, og svømmede i en skraa Retning midt over Søen, som om den vilde naae den vestlige Bred.

Da Hjorten med utrolig Hurtighed svømmede forbi Fiskerne med Hovedet rank iveiret, og gjennemskar Bølgerne med sin lange Hals, ligesom Gallionen paa et Skib, begyndte Leatherstocking at blive urolig i Canoen.

„Hvilket herligt Dyr," udbrød han; „se hvilket deiligt Gevir den har! Man kunde bruge det til at hænge alle sine Klæder paa. Lad mig engang see — Juli er den sidste Maaned, og Kjødet maa nu være godt." Medens han sagde dette, havde Natty instinctmæssig fæstet Enden af Rebet, der tjente ham til Ankertoug, til en Aare; nu sprang han op, kastede Bøien fra sig, og raabte — „Fremad, John! Lad det gaae rask; Dyret er en Tosse, at det saaledes vil sætte Menneskene i Fristelse."

Mohegan løste Rebet, hvormed Ynglingens Baad

var bunden til Canoen, og det lette Fartøi fløi ved hans kraftige Aareslag som en Piil over Vandfladen.

„Holdt!" raabte Edward. „Husker paa Lovene, mine gamle Venner. Man kan see Eder fra Landsbyen og jeg veed, at Dommer Temple har besluttet at straffe enhver uden Undtagelse, der fælder et Stykke Vildt i de Maaneder Jagten er forbudt."

Men denne Advarsel kom for silde; Canoen var allerede langt fra Baaden, og Jægerne altfor beskjeftigede med at forfølge Dyret, til at de skulde kunne have hørt hans Stemme.

Hjorten, der omtrent var halvtredsindstyve Skridt fra sine Forfølgere, gjennemskar Vandet med al Kraft, medens den lette Canoe fulgte lige i dens Kjølvand og vuggedes paa de smaa Bølger. Leatherstocking hævede sin Bøsse og kom frisk Fængkrudt paa; men syntes dog uenig med sig selv, om han skulde dræbe Dyret eller lade det slippe.

„Skal jeg, eller skal jeg ikke, John?" sagde han. „Jeg vil dog hellere lade det være; thi Fordelen er altfor meget paa min Side. Dyret har søgt sin Frelse i Vandet, lad det derfor tumle sig der. John, hold op at roe og pas paa, hvad Vei Hjorten tager; det var en let Sag at fange den, men den bugter sig sikkert som en Slange."

Indianeren lo ad sin Vens Tvivlraadighed, og

vedblev at drive Canoen frem med en mageløs Hurtighed, der dog mere var en Følge af Behændighed, end Kraft. De talte, som sædvanlig, i Delawarer-Sproget, og Mohegan udbrød:

„Hugh! Dyret dreier Hovedet om, Hawkeye, sving dit Spyd!"

Natty drog aldrig ud, uden at være forsynet med alle mulige Vaaben og Redskaber, der kunde være ham til Nytte ved hans mangehaande Beskjeftigelser. Han lod aldrig sin Bøsse blive hjemme, og selv naar han tog ud at fiske, kastede han Canoen fuld af Jagtredskaber. Denne Forsigtighed havde han lært i sit omflakkende Jægerliv, hvor det meget ofte er nødvendigt at have forskjellige Jagtvaaben med sig. For mange Aar siden havde Leatherstocking engang forladt sin Hytte og Otsegos Bredder med sin Bøsse og sine Hunde, for at jage paa Bjergene, og da han kom tilbage, havde han seet Ontarios Vande. Een, to, ja endog trehundrede Mile havde i hans yngre Aar ikke været nogen overordentlig lang Reise? men nu vare hans Lemmer blevne gamle og stive. Han adlød Mohegans Opfordring og beredede sig til at støde Spydet i Hjortens Hals.

„Lidt mere til venstre, John," raabte han, „lidt mere til venstre, og saa et Aaretag endnu, saa kan den ikke undgaae os." Idet han sagde dette, svingede han

Spydet og slyngede det som en Piil i Vandet; i samme Øieblik dreide Hjorten sig. Den lange Stage foer den forbi, streifede Gevirerne og sank, uden at have gjort nogen Skade, tilbunds.

„Holdt!" raabte Natty, da Canoen var kommen til det Sted, hvor Spydet var sunket — „holdt, John!"

Spydstagen viste sig atter paa Vandfladen, og Natty greb den med en Fart. Med Tankens Hurtighed vendte Indianeren Baaden og begyndte Jagten paa ny; men dette lille Ophold gav Hjorten et betydeligt Forspring. Edward var imidlertid ogsaa kommen til.

„Lad det være, Natty," raabte Ynglingen. „Betænk hvad I gjør, I kommer i Straf for det." Medens han fremførte denne Formaning, var han kommen Hjorten ganske nær, der kæmpede tappert med Bølgerne, idet den snart viste sig paa Overfladen af Vandet, snart atter dukkede under.

„Holla!" raabte Edward, der i dette Øieblik tabte al sin Klogskab og Besindighed, „slip den ikke af Sigte. Mohegan ro lidt til høire, saa kan jeg kaste Rebet om dens Gevirer."

„Den gamle Krigers mørke Øine funklede af vild Glæde, og den ubevægelige Rolighed, hvormed han hidtil havde styret Fartøiet, forvandlede sig til raskere Bevægelser. Med ungdommelige Ild og Kraft dreu han

Canoen frem efter Hjorten, der endnu reddede sig ved nye, uventede Vendinger. Paa den Maade blev det ogsaa Ynglingen muligt at holde sig i Nærheden af de gamle Jægere, der ellers i lige Linie vilde være komne langt foran ham. Ikke istand til længere at fortsætte sin Flugt paa denne Maade, vendte Hjorten hurtig om, for ad den nærmeste Vei at naae Bredden til Trods for de gjøende og hylende Hunde, der bevogtede den. Det var nu klogest at vente paa et gunstigt Øieblik. Da Hjorten kom nærmere, kastede Edward, der havde slaaet en Løkke paa Rebet, denne saa behændig om Gevirerne, at den snøredes sammen om de yderste Takker. I det første Øieblik trak det fangne Dyr Baaden med sig; men som en Piil fløi Canoen til i det samme, og Natty, der bøiede sig langt ud over Rælingen, skar Hjorten saa dybt i Halsen med sin Kniv, at Vandet farvedes af Blodet. Medens Hjorten udstønnede sit sidste Suk, havde Fartøierne atter forenet sig. Leatherstocking trak det døde Dyr op af Vandet, lagde det paa Bunden af Canoen, og sagde, efter nøie at have betragtet den, med sin bekjendte stille Latter:

„Jeg bryder mig kun lidt om Marmaduke Temples Love! Et saadant Syn gjør atter Blodet varmt, ikke sandt, gamle John? Det er mange Aar siden, at jeg fangede en Hjort i Vandet. Det kalder jeg et godt

Stykke Vildt, Herr Oliver, og jeg kjender En, hvem denne Steg vil smage fortræffelig, til Trods for alle Forbedringer og Love."

Selv den gamle Indianer, som Aarene og hans Stammes Ulykke havde gjort stille og alvorlig, betragtede Dyret med glædetindrende Blikke. Man kunde tydelig see, at Erindringen om hans Ungdoms Jagtforlystelser og krigerske Bedrifter frydede ham mere, end Forventningen om at deeltage i Byttet. Ikke destomindre undersøgte han dog Dyret med Haanden, og sagde med et Bifaldssmiil, i den høitidelige Tone, der var hans Folk egen: „Godt!"

„Jeg er bange for, Natty," sagde Edward, efterat den første Glædesruus var forbi, og Blodet atter rullede roligere i hans Aarer — „jeg er bange for, at vi alle Tre have overtraadt Lovene; men naar vi holde reen Mund, kan ingen forraade os. Men hvorledes ere Hundene slupne løs? Da jeg forlod dem, vare de bundne, og jeg undersøgte ovenikjøbet Remmene nøie, da jeg var i Hytten."

„De stakkels Dyr have ikke kunnet taale, at en Hjort var dem saa nær," sagde Natty. „Se min unge Ven, de have endnu et Stykke af Remmene hængende om Halsen. John, ro til Land, for at jeg kan undersøge Sagen nærved."

De landede, og efterat den gamle Jæger nøie

havde efterseet Remmene om Hundenes Hals, forandredes hans Mine og han sagde med Hovedrysten:

„Her har en Kniv været med i Spillet; Remmene ere ikke rykkede over, og der er heller ikke Spor af Hundetænder. Nei, nei — Hector er ikke skyldig, som jeg troede."

„Ere Remmene gjennemskaarne?" udbrød Edward.

„Nei, nei — jeg siger ikke, at de ere gjennemskaarne; men paastaaer blot, at de hverken ere rykkede eller bidte over."

„Skulde den nederdrægtige Tømmermand have vovet det?" raabte Ynglingen med Heftighed.

„Han vover alt, hvorved der ingen Fare er," svarede Natty; „han er en nysgjerrig Knegt og vil gjerne have sin Næse allevegne; men jeg vil dog raade ham ikke at komme min Hytte altfor nær."

Imidlertid havde Mohegan med en Indianers Nøiagtighed undersøgt det Sted, hvor Remmene vare adskilte, og sagde med stor Koldblodighed i Delawarer-Sproget:

„Remmene ere gjennemskaarne med en Kniv — en skarp Eg og et langt Greb — og Manden var bange for Hundene."

„Hvor er det muligt, Mohegan!" udbrød Edward forundret; „Du har jo ikke seet det, hvor kan Du da vide, hvorledes det er gaaet til?"

„Hør mig, min Søn," sagde den gamle Høvding.

„Kniven var skarp; thi Snittet er glat. Grebet var langt; thi en Mands Arm havde ikke kunnet naae fra dette Snit til hiint, der ikke gik igjennem Læderet; og han var feig, thi ellers havde han skaaret Remmene over tæt ved Hundenes Hals."

„Saa sandt jeg lever," raabte Natty, „John er paa det rette Spor! Det har været Tømmermanden; han har staaet bag Hundehuset og bundet sin Kniv paa en Stang. Ja, naar man bruger slige Kneb, saa er det ingen Sag at seire."

„Men hvorfor skulde han gjøre det?" spurgte Edward; „hvormed have I fornærmet ham, at han ikke kan lade Eder to gamle Mænd være i Fred?"

„Menneskenes Grunde ere vanskelige at udforske, siden Colonisterne have indført deres nye Skikke. Men indeholder dette Sted maaskee intet, som kunde vække hans Nysgjerrighed? Det er ogsaa muligt, at han gjør sig Uleilighed for at tjene andre Folk; det var i det mindste ikke første Gang."

„Eders Mistanke er maaskee grundet," udbrød Ynglingen. „Giv mig Canoen; jeg er ung og stærk, og kan maaskee naae Hytten endnu tidsnok, for at afværge hans Forehavende. Gud forbyde, at vi skulde være i den Skurks Magt!"

Hans Forslag blev strax antaget; man lagde Hjorten i den store Baad, for at lette Canoen, og efter faa

Minuters Forløb gled det lille Fartøi med Vindens Hurtighed over Søen.

Mohegan roede langsomt bag efter i den store Baad, medens Natty med sin Bøsse over Skulderen og ledsaget af sine Hunde gik til Lands over Fjeldene til sin Hytte.

Otte og Tyvende Capitel.

Medens den nys beskrevne Jagt fandt Sted paa Søen, fortsatte Miss Temple og hendes Veninde deres Spadseretour med ungdommelig Raskhed. Man holdt det dengang for unødvendigt, at have Mandfolk med paa slige smaa Vandringer, da det vilde have været et uhørt Tilfælde, hvis et Fruentimmer, der holdt sit Kjøns Værdighed i Ære, var bleven tilføiet nogen Fornærmelse.

Efterat den første Forlegenhed over Afskedssamtalen med Oliver Edward var forsvunden, valgte de unge Piger muntrere Gjenstande for deres Samtale, og gik glade hen ad en Fjeldsti, som i nogen Afstand

førte dem forbi Nattys Hytte, der, saavelsom dens hele Omgivelse, blot kunde sees fra et eneste Sted.

Ingen havde hidtil vovet at tale et Ord om den tvetydige Stilling, hvori man havde truffet det unge Menneske, der nu levede i saa nøie Forbindelse med dem. Det er os ikke bekjendt om Dommeren har anstillet nogle Undersøgelser angaaende denne Gjenstand; i det mindste er det aldrig blevet oplyst, hvad og hvormeget han har erfaret. Det var overalt intet usædvanligt Tilfælde paa hiin Tid, at finde en velopdragen, men fattig Yngling fra de østlige Stater i en saadan underordnet Stilling, og det pirrede heller ikke mange Menneskers Nysgjerrighed. Hvad derimod hans Herkomst angik, da forholdt det sig rigtig nok anderledes; men Ynglingen vogtede sig omhyggelig for at opdage Nogen den Hemmelighed.

Hans i Begyndelsen kolde, ja, endog undertiden raa Opførsel syntes lidt efter lidt, og som Dommeren troede, ved Omgang med mere dannede Mennesker, at blive mildere og blidere; men Fruentimmerøine see skarpere og gjennemskue en Ting mere til Grunden. Tusinde Bagateller, som Faderen havde overseet, vare ikke undgaaede Datterens Opmærksomhed; hun bemærkede nemlig snart, at han var en meget dannet Yngling, at han nøie kjendte de Høfligheder og den galante Tone, som man ene kan erhverve sig ved Omgang med Folk

af **bon ton**, og at det blot var hans vilde, heftige Lidenskaber og især den ofte frembrydende Stolthed, der forhindrede ham fra, stedse at vise sig med den tilbørlige Anstand. Det vilde være ganske unødvendigt at forsikre Læseren om, at Louise Grant ikke befattede sig med slige verdslige Betragtninger, endskjøndt hun ligeledes havde sine egne Tanker om denne Gjenstand, og uddrog sine egne Resultater af disse.

„Hør Louise, jeg vilde give alle mine andre Hemmeligheder til," udbrød Elisabeth smilende og strøg de mørke Lokker fra sit skjønne Ansigt, „hvis jeg kunde faae alt det at vide, som disse Træer og Klipper have hørt og seet."

Ved disse Ord betragtede de begge den ensomt liggende Hytte, og Miss Grant svarede, idet hun slog sine milde Øine iveiret: „Jeg er overbeviist om, at de ikke vilde fortælle noget Ufordeelagtigt om Edward."

„Det kan nok være; men de vilde dog aabenbare os, hvem han egentlig er."

„Det vide vi jo allerede, kjæreste Miss Temple," svarede Louise; „jeg har hørt Deres Fætter forklare det meget tydeligt og nøiagtigt."

„Grevskabets Sherif!?" afbrød Elisabeth hende — „ja, han kan forklare Alt i Verden. Jeg tænker, at

han nok engang finder de Vises Steen; men hvad sagde han da?"

„Hvad han sagde!" gjentog Louise med forundrede Blikke. „Meget, som forekommer mig aldeles fyldestgjørende og som jeg grumme gjerne troer. Han sagde, at Natty Bumppo havde tilbragt den største Deel af sit Liv i Skovene og iblandt Indianerne, hvorved han havde gjort Bekjendtskab med Delawarer-Høvdingen, den gamle John Mohegan."

„Man kan sandelig høre, at det er en af Fætter Dicks Fortællinger. Nu, hvad saa mere?"

„Jeg troer, han sagde, at Grunden til deres inderlige Venskab var, at Leatherstocking engang i sine yngre Aar havde reddet den gamle Johns Liv i et Slag."

„Ja, det er altsammen meget sandsynligt," udbrød Elisabeth lidt utaalmodig, „men hvad har det med mit Spørgsmaal at bestille?"

„Naar De vil bære over med min Eensoldighed, Elisabeth, saa skal jeg fortælle Dem alt, hvad jeg veed. Sheriffen talte med min Fader derom, inden han sidst reiste herfra. Han tilføiede endogsaa, at Kongerne af England ofte sendte Folk af Stand som Agenter, ja endog som Officerer til Indianerne, hvor de da ogsaa tilbragte deres halve Levetid i Skovene."

„Den Fortælling klinger ret historisk! Jeg gjen-

kjender min Fætter Richards Stiil. Sluttede den dermed?"

„Nei — han sagde ogsaa, at Agenterne sjeldent giftede sig; og — og, o det maa ret have været nogle slemme Mennesker! thi han sagde, at — at — —"

„Tal ikke mere om det," sagde Miss Temple let rødmende og med et flygtigt Smiil, som hendes Veninde ikke engang bemærkede — „lader os springe over det."

„Og saa sagde han, at de for det meste droge Omsorg for at give deres Børn en god Opdragelse, og sendte dem derfor ofte til England, ja endog i Skoler og paa Universiteter. Heraf forklarer han sig den gode Opdragelse, som Herr Oliver Edward nødvendig maa have nydt; thi han tilstaaer, at han næsten veed lige saa meget som han selv, eller Deres Fader, eller — min Fader."

„Altsaa et **non plus ultra** af Lærdom!" sagde den muntre Elisabeth. „Og saa gjorde han vel sagtens den gamle Mohegan til Oliver Edwards Bedstefader, eller Grandoncle."

„Har han da ikke talt til Dem derom?" spurgte Lovise.

„Han har ofte talt til mig om sine Formodninger, men ikke i Henseende til denne Gjenstand. Richard Jones

har, som De veed, sine egne Ideer om Alt; men med al sin Viisdom har han dog ikke kunnet udforske, hvorfor denne Hytte er den eneste Bolig i en Omkreds af halvhundrede Mile, hvis Dør ikke staaer aaben for noget Menneske."

„Jeg har aldrig hørt ham sige noget derom," svarede Louise; „men jeg formoder, at Natty bevogter den saa omhyggelig af Frygt for at miste sin Smule Eiendom. Det er ofte farligt at være rig, Miss Temple, men De veed ikke, og kan ikke vide, hvor tungt det er, at være ganske fattig."

„De vel ikke heller, vil jeg haabe; jeg kan dog ikke troe, Louise, at en Geistlig skulde være udsat for Mangel i dette Overflødighedens Land."

„Ikke for virkelig Mangel," svarede Louise med sagte og ydmyg Stemme, „naar han har Tillid til sin Skaber; men der gives endnu andre Savn, som ere tunge at bære."

„Men De kjender dem dog ikke — nei, De ikke, bedste Pige!" udbrød Elisabeth med Heftighed; „De har vist aldrig baaret Fattigdommens Byrde!"

„O, Miss Temple, De kjender intet til Livets Sorger. Min Fader har i mange Aar levet som Missionair i de nye Colonier og iblandt ganske fattige Folk, hvor vi ofte manglede det daglige Brød. Endskjøndt han ikke var istand til at kjøbe noget, saa

skammede han sig dog ved at bede, for ikke at vanære sin Stand. Hvor ofte har jeg ikke seet ham forlade sit Hjem, hvor den Syge og Hungrige mistede sin sidste Ven i ham, for i fjerne Egne at opfylde Pligter, som han, for sin huuslige Elendigheds Skyld, ikke turde forsømme. O, hvor det maa være tungt, at trøste Andre, naar Ens eget Hjerte martres af Kummer."

„Men nu er det ikke saaledes!" udbrød Elisabeth. „Deres Faders Indkomster maae svare til hans Fornødenheder — ja, de maae, de skulle."

„Det er ogsaa Tilfældet," svarede Lovise, idet hun bøiede sit Hoved ned mod sin Barm, for at skjule sine Taarer; „thi min Fader har nu ene mig at sørge for."

Den Vending, Samtalen havde taget, havde ganske forjaget alle andre Tanker af de to Veninders Sind, og Elisabeth trykkede den Sørgende med Inderlighed til sit Hjerte. Lovise græd stille ved sin Venindes Barm.

Tause havde de nu naaet Bjergets øverste Tinde og forlode nu den brede Kjørevei, for ad en Sidesti at søge Skygge under de herlige Træer. Det var blevet meget varmt, og den friske Kølighed lokkede de unge Vandrende dybere ind i den tykke Skov. Hist og her frembød en Udhugning dem en skjøn Udsigt over Otsegos speilklare Vand. Der var ikke et Menneske at see, og kun den fjerne Rumlen af Vogne og Hammerslagene

i Dalen forkyndte, at denne Egn ikke var ganske ubeboet. Pludselig foer Elisabeth sammen og udbrød:

„Tys! Klinger det ikke som Barneskrig? Skulde der være en Bolig her i Nærheden, eller er det maaskee et Barn, der er faret vild?"

„Sligt hændes ofte," svarede Lovise.

„Lader os følge efter Lyden; det kan maaskee ogsaa være en eensom Vandrer, som vansmægter paa disse Bjerge."

Med hurtige Skridt fulgte de den dybe, sørgelige Tone, der syntes at komme fra det Tykke af Skoven. Meer end en Gang havde Elisabeth allerede troet at see den Lidende, da Lovise pludselig greb hende ved Armen og udbrød, idet hun pegede bag ved sig:

„Se Hunden!"

Bravo, som Elisabeth havde lokket ud af Hundehuset, da hun forlod Herregaarden, havde fulgt sin unge Hersterinde paa hele Spadseretouren. Sløvet af Alder og lang Uvirksomhed, var den kun fulgt langsomt efter de to unge Piger; og saa ofte de stode stille eller satte sig i Græsset, lagde den sig med lukkede Øine ved deres Fødder og sov, istedetfor aarvaagen at bevogte dem. Men da Elisabeth, der blev opmærksom ved Lovises Udraab, saae sig om, bemærkede hun, at Hunden hæftede sine Øine stivt paa en fjern Gjenstand. Den bøiede Hovedet dybt, næsten ned til Jor-

den, og dens Haar reiste sig af Frygt eller Vrede; sandsynligviis af den sidste Grund; thi den udstødte dybe, hylende Toner og viste saa frygtelig Tænder, at begge Pigerne vilde være blevne bange for den, hvis de ikke havde kjendt det gamle Dyrs Godmodighed.

„Bravo," sagde Elisabeth, „stille Bravo! Hvad seer Du da, min gamle Dreng?"

Da den tro Hund hørte Lyden af hendes Stemme, tiltog dens Harme istedetfor at formindskes; den sprang op, satte sig ved sin Herskerindes Fødder, hylede stærkere, end før og yttrede sin Vrede ved en afbrudt, knurrende Gjøen.

„Hvad kan den da vel see?" sagde Elisabeth, „Der maa være et Dyr her i Nærheden."

Da Miss Temple intet Svar fik, vendte hun sig om, og saae Lovise, der dobbleg pegede med Fingeren iveiret. Elisabeth fulgte denne Retning med Øinene, og saae et Pantherdyr, der glubende fæstede sine funklende Øine paa hende.

„Lader os flye!" raabte Elisabeth, idet hun greb Lovise ved Armen, men i samme Øieblik sank denne afmægtig til Jorden.

Miss Temple kunde ikke lade sin Veninde blive tilbage i den fortvivlede Tilstand; hun kastede sig paa Knæe foran den besvimede Lovise og søgte at bringe hende tillive ved at løsne nogle Klædningsstykker, me-

dens hun opmuntrede Hunden, der var hendes eneste Beskytter.

„Pas paa, Bravo!" sagde hun med skjelvende Stemme. „Pas paa, min gode, gamle Bravo!"

En Unge, som man hidtil ikke havde seet, sprang nu ned fra et ungt Træ i Skyggen af et stort Bøgetræ, hvorpaa dens Moder sad. Den nærmede sig spøgende til Hunden, idet den iagttog alle Moderens Bevægelser, og yttrede ved sine Spring Kattens Lyst til at lege, i Forening med sin eiendommelige Vildhed. Først satte den sig paa Bagpoterne, og sønderrev Barken med Kloerne som en legende Kattekilling; derpaa daskede den sig selv med Halen, kastede sig hylende paa Jorden og krabsede i den, som om den vilde efterligne sin Moders frygtelige Raseri.

Hunden stod ubevægelig og modig med Halen iveiret og gav Agt paa enhver af Moderens og den unge Panthers Bevægelser. Ved ethvert Spring den Sidste gjorde, hvorved den kom nærmere til Hunden, blev Moderens Hylen frygteligere, indtil Ungen endelig faldt baglænds lige ved Hundens Fødder. Der var ikke Tale om nogen Kamp; thi Bravo sønderrev den unge Panther med Tænderne og slyngede den saa voldsomt mod et Træ, at den styrtede livløs til Jorden."

Bravos Heltedaad varmede Blodet i Elisabeths Aarer; men det standsede strax igjen, da hun saae det

gamle Pantherdyr fra en Høide af 20 Fod springe fra Grenene ned paa Hundens Ryg.

Det er umuligt, med Ord at beskrive den rasende Kamp, som nu begyndte og som ledsagedes af en frygtelig Skrigen, Hylen og Gjøen. Miss Temple, der endnu laa paa Knæe foran Louise, saae med ufravendte Blikke paa de kæmpende Dyr, og syntes at glemme, at hendes eget Liv svævede i Fare. Med hurtige, kraftfulde Spring angreb Skovuhyret Hunden, der saae sin Fjende kjekt i Øinene. Endskjøndt den blødte af flere Saar, som Pantherdyret havde bibragt den med sine Kløer, kastede dog den gamle Bravo den rasende Modstanderske hvergang af, naar den sprang paa Ryggen af ham, og værgede sig med sine Tænder og hævede Forpoter; men Alderdom og dens hidtil førte magelige Liv gjorde dog den ædle Hund uskikket til en lang Kamp. Urokkeligt Mod var den eneste af dens tidligere ypperlige Egenskaber, den endnu havde tilbage. Et høiere Spring befriede Pantheren for Hundens Angreb, der fortvivlet, men forgjæves bed efter den. Nu sad den atter paa dens Ryg, dog kun for et Øieblik; thi med sin sidste Kraft slyngede Bravo Pantheren til Jorden og anfaldt den rasende med sine Tænder. Men nu saae Elisabeth ogsaa, at Blodet flød strømmevis frem under den tro Hunds Halsbaand, og at den ikke længere kunde holde

sig opreist; den styrtede til Jorden og rev det fraadende Uhyre ned med sig, i hvis Side den havde boret sine Tænder. Forgjæves søgte Pantherdyret at slide sig løs; først da den gamle Bravo havde givet sit sidste Suk, slap den fri.

Elisabeth saae sig nu aldeles givet til Priis for det glubende Dyrs Vilkaarlighed. Man paastaaer, at der ligger noget i Menneskets Ansigt, som imponerer de underordnede Skabninger; og det syntes virkelig, som om en usynlig Magt i dette Øieblik afværgede det dræbende Slag. Uhyrets og den knælende Piges Øine mødtes, da hiint stod stille og betragtede den overvundne Fjende og den dræbte Unge; men Synet af denne vakte atter Moderens Raseri. Hendes Øine sprudede Ild, hun strakte Kloerne ud og slog rasende omkring sig med den lange Hale.

Miss Temple, der ikke var istand til at bevæge sig eller staae op, foldede Hænderne til Bøn, men stirrede bestandig paa sin frygtelige Fjende. Dødblegheed bedækkede hendes Ansigt; thi Døden syntes nu uundgaaelig, og hun hengav sig allerede ydmyg i sin haarde Skjebne, da hun i det samme hørte en Raslen i Bladene bag ved sig.

„Pst, Pst!" sagde en dæmpet Stemme. „Buk Dem, Deres Hat skjuler Dyrets Hoved for mig."

Mere uvilkaarlig, end ifølge Befalingen lod vor Heltinde Hovedet synke ned paa Brystet, da hun med eet hørte Knaldet af en Bøsse, Kuglens Hvinen og det rasende Dyrs Skrig. Nu hævede hun atter Hovedet og saae det styrte til Jorden og rive Grene og Qviste med sig. I det næste Øieblik stod Natty ved hendes Side og raabte med høi Stemme:

„Hector, her! Hvor vil Du hen, gamle Fusentast! Saadan en Djævel er seiglivet og kunde springe op endnu engang."

Endskjøndt det saarede Pantherdyr gjorde voldsomme og rasende Bevægelser, og anstrængte al sin Kraft for at springe op, stod Natty dog ganske rolig foran de to Piger, indtil han atter havde ladet sin Bøsse, og med det andet Skud slukket den sidste Gnist af Liv, Uhyret havde tilbage.

Hendes frygtelige Fjendes Død forekom Elisabeth som Opstandelsen af hendes egen Grav; hele hendes Aandskraft var vendt tilbage med den truende Fare, men hun blev dog bestandig Fruentimmer. Havde hun været alene i hiint frygtelige Øieblik, havde hun sikkert taget de bedste Forholdsregler for at frelse sit Liv, men det var hende ikke muligt at flygte med sin afmægtige Veninde. Hvor frygteligt endog Synet af den rasende Panther var, saa havde Elisabeth dog betragtet den

med ufravendte Blikke; og endnu længe efter denne Begivenhed viste det rasende Dyr sig for hende i Drømme og forstyrrede hendes blide Slummer.

Beskrivelsen af Lovises Opvaagnen og begge Pigernes Taknemmelighed, overlade vi til vore Læserers Phantasie. Natty hørte vel paa Elisabeths varme Erkjendtligheds Udbrud med godmodig Venlighed, men dog tillige med en Mine, som tydelig viste, hvor ringe Værd han tillagde den Tjeneste, han havde viist dem.

„Det er godt, det er godt!" sagde han; „De gjør for meget af det, lader os tale om det en anden Gang; men jeg er vis paa, at Herr Oliver vilde være Dem en bedre Ledsager end en gammel Jæger, som jeg. Kommer nu, kommer nu, Pigebørn — lader os komme ud paa Kjøreveien; I have udstaaet Angest nok og længes vel sagtens efter Hjemmet."

Medens han sagde dette, ledsagede han begge Veninderne, der, formedelst Lovises Svaghed, kun kunde gaae langsomt, til Kjøreveien og skiltes der fra dem. Opmuntrede ved Synet af Landsbyen, der laa lige under deres Fødder, følte de sig stærke nok til at tilbagelægge den øvrige Vei uden Ledsager.

De unge Piger gik tause ved Siden af hinanden, besjelede af inderlig Taknemlighed til Forsynet, der havde frelst dem fra den visse, skrækkelige Død.

Mere uvilkaarlig, end ifølge Befalingen lod vor Heltinde Hovedet synke ned paa Brystet, da hun med eet hørte Knaldet af en Bøsse, Kuglens Hvinen og det rasende Dyrs Skrig. Nu hævede hun atter Hovedet og saae det styrte til Jorden og rive Grene og Qviste med sig. I det næste Øieblik stod Natty ved hendes Side og raabte med høi Stemme:

„Hector, her! Hvor vil Du hen, gamle Fusentast! Saadan en Djævel er seiglivet og kunde springe op endnu engang."

Endskjøndt det saarede Pantherdyr gjorde voldsomme og rasende Bevægelser, og anstrængte al sin Kraft for at springe op, stod Natty dog ganske rolig foran de to Piger, indtil han atter havde ladet sin Bøsse, og med det andet Skud slukket den sidste Gnist af Liv, Uhyret havde tilbage.

Hendes frygtelige Fjendes Død forekom Elisabeth som Opstandelsen af hendes egen Grav; hele hendes Aandskraft var vendt tilbage med den truende Fare, men hun blev dog bestandig Fruentimmer. Havde hun været alene i hiint frygtelige Øieblik, havde hun sikkert taget de bedste Forholdsregler for at frelse sit Liv, men det var hende ikke muligt at flygte med sin afmægtige Veninde. Hvor frygteligt endog Synet af den rasende Panther var, saa havde Elisabeth dog betragtet den

med ufravendte Blikke; og endnu længe efter denne Begivenhed viste det rasende Dyr sig for hende i Drømme og forstyrrede hendes blide Slummer.

Beskrivelsen af Lovises Opvaagnen og begge Pigernes Taknemmelighed, overlade vi til vore Læserers Phantasie. Natty hørte vel paa Elisabeths varme Erkjendtligheds Udbrud med godmodig Venlighed, men dog tillige med en Mine, som tydelig viste, hvor ringe Værd han tillagde den Tjeneste, han havde viist dem.

„Det er godt, det er godt!" sagde han; „De gjør for meget af det, lader os tale om det en anden Gang; men jeg er vis paa, at Herr Oliver vilde være Dem en bedre Ledsager end en gammel Jæger, som jeg. Kommer nu, kommer nu, Pigebørn — lader os komme ud paa Kjøreveien; I have udstaaet Angest nok og længes vel sagtens efter Hjemmet."

Medens han sagde dette, ledsagede han begge Veninderne, der, formedelst Lovises Svaghed, kun kunde gaae langsomt, til Kjøreveien og skiltes der fra dem. Opmuntrede ved Synet af Landsbyen, der laa lige under deres Fødder, følte de sig stærke nok til at tilbagelægge den øvrige Vei uden Ledsager.

De unge Piger gik tause ved Siden af hinanden, beskjelede af inderlig Taknemlighed til Forsynet, der havde frelst dem fra den visse, skrækkelige Død.

Leatherstocking blev staaende nogle Øieblikke paa Fjeldskrænten og saae efter dem, indtil de, ved at bøie om en Klippe, forsvandt for hans Øine. Derpaa fløitede han sine Hunde til sig, kastede Bøssen over Skulderen og vendte atter tilbage til Skoven.

„Det var en farlig Stilling, hvori jeg traf de to unge Pigebørn," sagde Natty ved sig selv, idet han atter nærmede sig til de Døde. „Synet af et glubende Pantherdyr med sin sønderrevne Unge kunde indjage et ældre Fruentimmer Skræk, end sige disse to. — Jeg gad dog vide, om jeg ikke kunde have dræbt Dyret med eet Skud, hvis jeg havde sigtet paa Øiet, istedetfor paa hele Hovedet? Men slige Djævle ere seiglivede; og det var dog et godt Skud, naar man betænker, at jeg ikke kunde see andet end Hovedet og et Stykke af Halen. Ha! Hvem der?"

„Hvorledes gaaer det, Natty?" sagde Squire Doolitte, idet han, ved at see Jægerens udstrakte Bøsse, iilsomt banede sig en Vei gjennem Buskene. „Hvorledes! I skyder i disse varme Dage? Tag Eder iagt, gamle Mand, at I ikke overtræder Lovenes Bud!"

„Loven, Squire! Jeg har ikke havt noget med Loven at bestille i de sidste tredive Aar," svarede Natty; „hvad rager det Krammeri en Mand, der stedse lever i Skoven!"

„Sagtens ikke meget, kan jeg tænke," sagde Hiram, „men I giver Eder ofte af med at skyde. Jeg formoder dog, Leatherstocking, at I veed, at der er sat en Pengestraf af fem Pund eller tolv Dollars for den, der fælder et Stykke Vildt fra Januar til August. Dommeren paastaaer, at Loven skal udøves i dens fulde Strenghed."

„Det troer jeg gjerne, Squire," svarede den gamle Jæger; „alt sligt kan man vente sig af en Mand, der huserer saaledes i Landet, som han gjør."

„Ja, Loven er meget streng, og Dommeren vil have den saaledes udøvet — som sagt, en Pengestraf af fem Pund. Det forekommer mig, at jeg har hørt Eders Hunde gjøe imorges tidlig, som om de jagede et Dyr; de kunde let bringe Eder i Uleilighed."

„De vide ret godt, hvad de gjøre," svarede Natty ligegyldig. „Hvor meget faaer Angiveren, Squire?"

„Hvormeget!" gjentog Hiram, idet han slog Øinene ned, for at undgaae Jægerens skarpe, gjennemtrængende Blik. — „Angiveren faaer det Halve, jeg — jo, jeg troer det — jeg formoder, at han faaer Halvdelen. Men der er jo Blod paa Eders Ærme, gamle Mand; — I har dog vel ikke skudt Noget idag?"

„Jo vist har jeg skudt Noget," svarede Jægeren

med et gjennemborende Blik paa Hiram — „og det var et dygtigt Skud."

„Hm, hm," mumlede Øvrighedsperſonen; „og hvor er Vildtet? Jeg kan tænke, at det var et prægtigt Dyr; thi Eders Hunde pleie ſtedſe at opſpore det bedſte."

„De opſpore alt, hvad jeg befaler dem at ſøge, Squire!" ſagde Natty med ſin ſædvanlige ſtille Latter. „De ville ſukke Eder, hvis jeg befaler det. Hollo, her, Hector, her! — Her, Hector, her!"

„O, jeg har ſtedſe hørt Folk roſe Eders Hundes fortræffelige Egenſkaber," ſagde Doolittle, idet han fordobblede ſine Skridt, for at undgaae Hundene, der beſnuſede ham meget ivrig. „Men hvor er Vildtet, Leatherſtocking?"

Under denne Samtale havde de nærmet ſig til Kampplads'en, og Natty pegede med ſin Bøſſe ind i Buſkadſet. — „Der ligger noget af det," ſagde han. „Hvad ſynes I om den Steg?"

„Den!" raabte Hiram forfærdet. „Det er jo Bravo, Dommerens gamle, tro Hund. Tag Eder iagt, Leatherſtocking, gjør ikke Dommeren til Eders Fjende. Jeg haaber dog vel, at I ikke har gjort Dyret noget Ondt?"

„Se ſelv ad, Herr Doolittle," ſagde Natty koldt,

idet han trak sin Kniv ud af Beltet og hvæssede den paa sine Læder-Beenklæder; „se disse Saar ud til at være skaarne med en Kniv?"

„Nei, disse skrækkelige Flænger ere ikke skaarne med en Kniv. Men hvem bibragte Dyret dem?"

„Hiint Pantherdyr bag ved Eder, Squire. — Se, der ligger hele to."

„To Pantherdyr!" raabte Hiram og dreiede sig om paa Hælen med en Dandsemesters Færdighed. „Hvor er Pantheren?"

„Vær rolig, Mand!" sagde Natty. „Her ligge to af disse farlige Dyr; men Hunden gjorde det af med det ene, og jeg sørgede for, at det andet ikke skal reise sig mere; vær derfor ikke bange, Squire, de kunne ikke gjøre Eder noget."

„Hvor er Vildtet?" sagde Hiram og saae sig omkring med forfærdede Blikke.

„Vildtet? Ingensteds!" svarede Natty.

„I har ganske bestemt skudt en Hjort, kan I negte det?"

„Hvorledes! Naar Loven saa strengeligen forbyder det, Squire!" sagde den gamle Jæger. „Jeg haaber dog vel, at Enhver har Lov til at dræbe et Panterdyr."

„Naturligviis! Og I faaer endog en Belønning for Skindet, — men jage Eders Hunde Pantherdyr, Natty?"

„De jage alt, hvad jeg vil have, og Mennesker med; nu skal I see. Her, Hunde, her!"

„Ja, ja, jeg veed det nok. Det er ypperlige Hunde, det maa jeg tilstaae."

Natty havde sat sig paa Jorden og lagt sin grumme Fjendes Hoved i sit Skjød; nu løsnede hans øvede Haand med den skarpe Kniv Dyrets Skind ved Ørerne, og han trak det derpaa heelt af.

„Squire, har I aldrig før seet et Pantherdyrs Hovedhud? Kom herhid! I er en Øvrighedsperson, og I maa sørge for, at jeg faaer min Belønning."

„Belønningen, det, som man kalder Præmien!" gjentog Hiram og holdt Huden iveiret med Fingerenderne, idet han syntes at betænke sig paa et Svar. „Velan da, lader os gaae ind i Eders Hytte; der kan I aflægge Eden, saa skal jeg give Eder noget Skriftligt, og naar I fremviser det, vil man strax betale Eder. Jeg formoder dog, at I har en Bibel? Vi bruge blot de fire Evangelister og Herrens Bøn. Loven behøver intet mere af Bibelen."

„Jeg formoder, at I ikke finder en saadan Bibel, som I bruger, i min Hytte," sagde Natty koldt.

„Der gives kun eet Slags Bibler, i det mindste som bruges i Rettergang," sagde Øvrighedspersonen; „og Eders er lige saa god, som enhver anden. Kom,

lader os gaae; saadan et Aadsel er et hæsligt Syn. Jeg følger Eder til Hytten, hvor I formelig kan aflægge Eden."

„Saa sagte, Squire, saa sagte!" svarede Jægeren, idet han tog sine Trophæer langsomt op fra Jorden og kastede Bøssen over Skulderen. „Hvorfor forlanger I, at jeg skal aflægge Ed i en Sag, som I har seet med Eders egne Øine? Troer I da ikke Eder selv, siden I fordrer, at jeg skal besværge det, som I selv veed er sandt? I har seet mig scalpere Dyret og behøver derfor ingen Ed. Naar Dommer Temple forlanger det, saa skal jeg gjerne aflægge den."

„Men vi have hverken Pen, Blæk, eller Papir her, Leatherstocking; vi maae derfor alligevel gaae ind i Hytten, ellers kan jeg jo ikke give Eder noget Skriftligt."

Natty vendte sig leende til den snedige Fredsdommer og sagde: „Hvad skulde jeg gjøre med slige lærde Materialier? Jeg bruger hverken Penne, eller Papir, forstaaer heller ikke at haandtere det, og har altsaa ikke saadant Tøieri. Nei, nei; jeg bringer Skindet til Landsbyen, Squire, og saa kan I skrive saameget I lyster. Det er det allerbedste. Gid Fanden havde Remmen om Hectors Hals den er krøben saaledes ind, at den er færdig at qvæle ham, den gamle Stak-

kel. Aa, Squire, kan I ikke laane mig en Kniv?"

Hiram, der gjerne vilde være gode Venner med den gamle Jæger, gav ham den ufortøvet.

Natty skar Remmen over, der var spændt om Hundens Hals, og sagde ganske rolig, idet han gav Kniven tilbage: „Det er et prægtigt Stykke Staal, og har vist før gjennemskaaret slige Remme."

„Tør I beskylde mig for, at have sluppet Eders Hunde løs!" raabte Hiram med en Heftighed, der røbede hans Brøde.

„Sluppet løs!" gjentog Natty — „jeg slap dem selv løs, og det gjør jeg altid, inden jeg forlader Hytten."

Havde Natty endnu behøvet noget Beviis for, at Hiram var Gjerningsmanden, saa vilde den Forbauselse, som Fredsdommeren ikke kunde skjule, ved at høre denne Usandhed, have været tilstrækkelig. Den gamle Mands Kulde og Tilbageholdenhed forvandlede sig nu til aabenbar Vrede.

„Se her, Herr Doolittle," sagde han og stødte Bøssekolben heftig mod Jorden, „betragt engang denne Hytte, og siig mig, hvad den vel skulde kunne indeholde, der kan pirre Eders Nysgjerrighed? En fattig, gammel Mands Eiendom kan dog vel ikke friste Eder. Jeg veed altsaa ikke hvad I gaaer og snuser efter; men saa meget siger jeg Eder lige i Øinene, at I al-

drig med min Billie skal sætte en Fod i denne Hytte, og hvis I vedbliver for Fremtiden, at luske heromkring, saa turde det nok hænde sig, at jeg gav Eder en Velkomst, som I vist ikke vilde synes meget godt om."

„Og I, Herr Bumppo, lad mig sige Eder," svarede Hiram, idet han trak sig tilbage med hurtige Skridt — „at jeg ret godt veed, at I har overtraadt Loven. Jeg er en Øvrighedsperson, det skal I faae at føle, inden I bliver en Dag ældre."

„Jeg bryder mig ikke meer om Eder og Eders Love, end som saa —" sagde Natty og knepsede med Fingrene. „Pak Eder nu, I Øgleæt, inden den Onde frister mig til at vise Eder Vei; men vogt Eder for, at lade mig see Eders lurende Ansigt i denne Deel af Skoven; thi det kunde let hænde sig, at jeg tog Eder for en Ugle og skjød Eder paa Pelsen."

Udbrudet af en ærlig Mands retfærdige Vrede har noget særdeles Imponerende ved sig, og selv Hiram vovede ikke at dvæle længere og drive den gamle Jægers Harme til det Yderste. Da han var borte, nærmede Natty sig til Hytten, hvor han fandt alting stille og roligt, som forhen. Han bandt sine Hunde, bankede sagte paa Døren og spurgte Edward, som aabnede den:

„Er alting godt og vel, Oliver?"

„Alting," svarede Ynglingen. „Der er ellers No-

gen, som har prøvet paa at aabne Laasen, men fundet den for stærk."

„Jeg veed hvem det er," sagde Natty, „men han vover sig ikke saa snart igjen i Nærheden af min Bøsse; og skulde det hænde sig, saa skal — —" Leatherstocking mumlede Slutningen af denne Trusel imellem Tænderne og lukkede Hyttedøren efter sig.

Colonisterne,

eller

Susquehannas Kilder.

En Fortælling.

Overſat

af

A. C. Clausen.

Femte Hefte.

Kjöbenhavn.

Forlagt af og trykt hos S. Trier.

1834.

Ni og Tyvende Capitel.

Da Marmaduke Temple og hans Fætter vare redne ud af Alleen, var ingen af dem i Begyndelsen oplagt til at tale. Faderens ømme Hjerte frydede sig ved Billedet af den eneste, meget lovende Datter, som han nys havde forladt, prydet med den blomstrende Ungdoms hele Skjønhed og Ynde; og Richard var formeget beskjeftiget med det vigtige Forehavende, til at indlade sig i en Samtale, der ikke angik denne Gjenstand. Saaledes fortsatte vore Ryttere stiltiende deres Reise, og havde vist allerede tilbagelagt meer end en Miil, uden at have talt et eneste Ord. Lidt efter lidt forsvandt Udtrykket af den ømme Faderkjærlighed af Dommerens ædle Ansigt og et godmodigt, muntert Smiil traadte istedet derfor.

„Naa, Dick," sagde han, „nu haaber jeg dog, at

jeg endelig faaer den store Hemmelighed at vide. Siig mig, i hvad Diemed ride vi saa høitidelige ad denne afsides Vei?"

Sheriffen svarede med et lydeligt „Hm," der gjenlød i Skoven, som de just nu rede igjennem; og først efterat han havde fæstet sine Øine paa en nær Gjenstand, ligesom et Menneske, der skuer dybt ind i Fremtiden, sagde han:

„Der har stedse været et Punkt, hvori vi ikke have stemmet overeens, Dommer, og det lige fra vor Fødsel af; jeg vil just ikke dermed sige, at Du i det Hele er Skyld i denne Naturmangel; thi intet Menneske kan fordømmes for medfødte Feil, lige saa lidt som det i modsat Fald kan roses og ophøies for medfødte Fortrin. Men Du kan, som sagt, ikke negte, at vi have været uenige i eet Punkt lige fra vor Fødsel af, og Du veed, at der var kun een Dag imellem os."

„Jeg gad gjerne vide, hvad det er for et Punkt, Du mener; thi mig synes, at vi næsten altid ere uenige, især i alle Hovedtilfælde, derfor —"

„Det er lutter uundgaaelige Følger," afbrød Sheriffen ham; „al vor Disharmonie opstaaer af een Aarsag, nemlig vore forskjellige Meninger om Geniets almindelige Fuldkommenheder."

„Hvorom, Dick?" spurgte Dommeren forundret.

„Jeg taler tydelig, og i vort Modersmaal, Dommer Temple, og det bør jeg gjøre; thi min Fader, som underviste mig, talede — —"

„Latin og Græsk," afbrød Marmaduke ham — „jeg kjender meget godt vor Families Sprogkundskaber. Men, Dick, lader os nu komme til Hovedsagen igjen; i hvad Øiemed drage vi i Dag over dette Bjerg?"

„Naar hvert enkelt Punkt skal lige nøie drøftes, saa maa det være Fortælleren tilladt, at gaae frem paa sin egen Viis," sagde Sheriffen. „Du er af den Mening, Dommer, at en Mand af Naturen og ved en god Opdragelse bliver istand til at udmærke sig i een Ting, det vil sige, kun at vælge sig eet Fag og deri præstere, hvad han bør. Jeg paastaaer derimod, at Genie erstatter Lærdom, og at en vis Classe af Mennesker kunne gjøre alt, og gjøre alt fortræffeligt."

„Du hører da formodentlig selv til den Classe?" sagde Marmaduke smilende.

„Jeg hader Personligheder," svarede Sheriffen; „jeg taler ikke om mig selv; men der findes tre Mænd i mit District, der af Naturen ere udrustede med mangfoldige Talenter, som hidtil ikkun ere blevne anvendte til de forskjellige Øiemed, som enhvers Stilling især kræver; men som ogsaa lode sig forene til et almindeligt Hovedøiemed."

„Saa ere vi jo rigere, end jeg troede," sagde Marmaduke. „Hvem ere disse tre Mænd?"

„Den ene er Hiram Doolittle, af Profession en Tømmermand, som Du veed, og jeg behøver blot at pege paa Landsbyen, for at overtyde enhver om hans Dueligheb. Desforuden er han ogsaa en Øvrigheds-person og gjør mangen studeret Mand til Skamme, hvad den udøvende Retfærdighed angaaer."

„Det var nu den ene," sagde Marmaduke, hvis Miner tydelig tilkjendegave, at han havde foresat sig ikke at kives med sin Fætter.

„Ja, Fætter Duke, og Jotham Riddle er den anden!"

„Hvem?" udbrød Dommeren.

„Jotham Riddle!"

„Hvorledes, den misfornøiede, dumme, vægelsindede Slubbert, som skifter Fædreneland hvert tredie Aar, Forpagtning hvert Halvaar og Beskjeftigelser hver Maaned. Igaar Landmand, idag Skomager og imorgen Skolemester! Denne ustadige, unyttige Dagdriver, der ikke har en eneste Egenskab, der kan bøde paa hans Feil. Nei, Richard, den Karl duer ikke — men hvem er den tredie?"

„Da den tredie ikke er vant til at høre slige Anmærkninger over sin Characteer, Dommer Temple, saa vil jeg ikke nævne ham," sagde den opbragte Sherif.

„Jeg kan tænke, at dette Triumvirat, hvoraf Du, Dick, er den ene og Hovedpersonen, maa have gjort en vigtig Opdagelse."

„Jeg har ikke sagt, at jeg er en af dem, Fætter Duke. Du veed, jeg taler ikke gjerne om mig selv, men der er rigtig nok gjort en Opdagelse, som vil interessere Dig meget."

„Videre, videre jeg er lutter Øre."

„Nei, nei, Duke; Du er slem nok, men Du bestaaer dog ikke af lutter Ører — saa maatte de først voxe et dygtigt Stykke."

Sheriffen lo af fuld Hals ad sig egen Vittighed, og da han nu atter havde faaet sit gode Lune tilbage, gjorde han sin taalmodige Fætter lykkelig med følgende Forklaring.

„Du veed, Duke, at der opholder sig en Mand, ved Navn Natty Bumppo i dit District. Denne Mand har, som jeg for kort Tid siden hørte af hans egen Mund, levet her meer end i fyrretyve Aar, og det ovenikjøbet med nogle besynderlige Staldbrødre."

„Det er altsammen meget sandsynligt," sagde Dommeren.

„Det er den pure klare Sandhed hvert Ord jeg har sagt. Hans Kammerater i de sidste Maaneder ere en gammel, indiansk Høvding, den sidste eller en af de sidste af sin Stamme, i det mindste i denne Deel

af Landet, og et ungt Menneske, som man anseer for at være en Søn af en indianſk Agent eller af en Indfødt."

„Hvem ſiger det?" udbrød Marmaduke med en ſaa levende Intereſſe, ſom han ikke før havde yttret.

„Hvem, der ſiger det! Ih, den ſunde Menneſkeforſtand og Rygtet. Men vær rolig til Du veed det Hele. Denne Yngling beſidder ypperlige Talenter — ja, hvad jeg kalder ypperlige Talenter — har havt en god Opdragelſe og veed at comportere ſig, at ſige, naar han vil. Nu, Dommer Temple, kan Du nu forklare mig, hvad der har bragt tre ſaadanne Mennesker ſammen, ſom Indianeren John Mohegan, Natty Bumppo og Oliver Edward?"

Marmaduke vendte ſig forundret til ſin Fætter og ſagde hurtig:

„Richard, Du har der berørt en Gjenſtand, ſom jeg ofte har grublet over. Men, kjender Du virkelig noget til denne Hemmelighed, eller er det blot uviſſe Gisninger, ſom — —"

„Det er ikke uviſſe Gisninger, Duke, men facta, ubeſtridelige facta. Du veed, at diſſe Bjerge indeholde Metalgruber; ja, jeg har ofte hørt Dig ſelv ſige, at Du ingenlunde tvivler derom —"

„Ja, men det er jo dog blot — Gisning, Richard," ſvarede Dommeren.

„Du kan dog ikke negte, at Du har hørt alle Folk tale derom, og at Du selv har seet Prøver af Metal. Der findes jo desuden Metalgruber i Sydamerica, hvorfor skulde man da ikke ogsaa kunne finde nogle i Nordamerica. Det er jo saare rimeligt, negt det om Du kan."

„Nei, nei, kjære Dick, jeg negter det jo ikke. Jeg har hørt allehaande Rygter om at slige Gruber skulle findes i vore Bjerge, og jeg troer ogsaa at have seet Prøver af det kostbare Metal, som er fundet her. Det skulde heller ikke undre mig, om man fandt Tin og Sølv, eller hvad jeg endnu anseer for vigtigere, gode Steenkul —"

„Aa, Pokker i Vold med dine Steenkul, dem raaber Du altid paa!" sagde Sheriffen. „Hvad Fanden skal man bruge Steenkul til i disse umaadelige Skove? Nei, nei, Duke, Sølv, Sølv, det er det vigtigste, og vi skulle nok finde det. Men, hør nu, man behøver da vel ikke at fortælle Dig, at de Indfødte alt forlængst have kjendt Sølvets Nytte, lige saa vel som de gamle Colonister her i Landet. Jeg troer nu ganske sikkert, at baade Mohegan og Leatherstocking have for mange Aar siden opdaget en saadan Metalgrube og benyttet den i Smug."

Sheriffen var nu kommen til en Materie, som

interesserede hans Fætter overmaade meget og tiltrak sig hans Opmærksomhed. Efterat Richard havde ventet nogle Øieblikke, for at see, hvad Virkning denne overordentlige Opdagelse vilde gjøre, vedblev han saaledes:

„Ja, Duke, jeg har mine gode Grunde til at troe det, og dem skal jeg meddele Dig ved en passende Leilighed."

„Der kan ikke tænkes nogen bedre Leilighed dertil, end nu," udbrød Marmaduke.

„Velan da, saa hør nu godt efter," sagde Richard, idet han saae sig omkring til alle Sider, for at udspeide, om der ingen lurede paa dem. „Jeg har seet Mohegan og Leatherstocking med mine egne Øine — og mine Øine ere saa gode, som det er muligt at et Menneskes Øine kunne være — som sagt, jeg har seet dem begge to gaae op ad Bjerget med Hakker og Spader og igjen komme ned; ja der er andre Folk, som have seet dem bringe Noget ganske hemmelig til deres Hytte midt om Natten, da det var ganske bælmørkt. Kan Du sige mig, hvad det har været?"

Dommeren svarede intet, men hans Øienbryn trak sig sammen, som altid var Tilfældet, naar han tænkte over noget, der interesserede ham meget, og han saae forventningsfuld paa sin Fætter, for at erfare mere. Richard vedblev:

„Det var Metal! Men nu spørger jeg Dig endvidere, om Du kan sige mig, hvem denne Herr Oliver Edward er, der siden Juleaften har formeret dit Huustyende?"

Marmaduke taug atter og rystede blot benegtende paa Hovedet.

„At han er en Halvvild vide vi; thi Mohegan kalder ham jo for Alle og Enhver sin Frænde; at han er velopdragen, vide vi ogsaa; men, hvad vi ikke vide, er den egentlige Hensigt med hans Ophold her. Kan Du endnu erindre, at Natty, omtrent en Maaneds Tid, førend denne Yngling lod sig see her i Egnen, var nogle Dage fraværende? Du husker det ganske sikkert; thi Du spurgte endogsaa efter ham, da Du gjerne vilde forære dine Venner noget Vildt, med det samme Du hentede Bess. Men han var intetsteds at finde, og den gamle John var alene i Hytten. Da Natty kom tilbage, saae man, endskjøndt det allerede var temmelig mørkt, at han medbragde en Sæk, der lignede dem, hvori man bærer Korn til Mølle, paa en lille Slæde og at han trak noget ud af den. Siig mig nu, Fætter Duke, af hvad Grund et Menneske, som Leatherstocking, skulde gjøre sig en Slæde, for at trække en svær Byrde derpaa over Fjeldene? Et Menneske, der ellers aldrig har noget med sig, uden sin Bøsse, Krudt og Kugler!"

„Jægerne bringe ofte paa denne Maade deres Bytte hjem, og Du sagde jo, at han dengang havde været flere Dage borte."

„Hvormed skulde han da have skudt Vildtet? Hans Bøsse var jo nede i Landsbyen, for at blive repareret. Nei, nei, det er aldeles uomtvisteligt, at han har været paa et fremmedt Sted og at han derfra har medbragt hemmelige Sager. Siden den Tid har jo intet Menneske faaet Tilladelse til at betræde hans Hytte."

„Han har aldrig holdt meget af ubudne Gjester —" sagde Dommeren.

„Det veed jeg meget godt," svarede Richard; „men han havde aldrig før viist Nogen bort med saa megen Haardhed; og fjorten Dage efter lod denne Herr Edward sig see her i Egnen. De tilbragte hele Dage mellem Bjergene, som om de jagede, men det var blot et Skalkeskjul; thi de gravede, istedetfor at jage, skjøndt Frosten længe forhindrede dem derfra, og saa benyttede han et lykkeligt Tilfælde, for at skaffe sig et godt Vinterqvarteer. Men endog for nærværende Tid tilbringer han den halve Tid i Hytten, i det mindste er han der nogle Timer hver Nat. De smelte Metal, Duke, de smelte, paa Ære, Metal, og ligesom de blive rige, bliver Du fattig."

„Hvor meget af alt dette er dit eget, Richard,

og hvormeget er Dretuderi? Jeg gad gjerne skille Klinten fra Hveden."

„Jeg kan sværge for Sandheden af de fleste af disse Ting; thi jeg saae Slæden, endskjøndt den nogle Dage efter blev hugget istykker og brændt; jeg har jo ogsaa fortalt Dig, at jeg saae den gamle Jæger gaae over Fjeldene med Hakke og Spade. Hiram mødte ham hiin Aften, da han kom hjem med Slæden, og tilbød sig beredvillig — Hiram er sandelig beredvillig — at lette ham hans Byrde; thi den gamle Mand havde Møie med at trække Slæden op ad Bjerget; men han vilde ikke tillade det, og afslog hans venskabelige Tilbud med saa megen Barskhed, at Squiren havde stærkt isinde at erklære ham aabenbar Krig. Siden Sneen er borte, og Jorden atter er bleven blød, holde vi et vaagent Die med disse Herrer, og dertil kan man ikke bruge nogen bedre, end Jotham."

Marmaduke yndede paa ingen Maade Richards Medhjelpere i denne Sag; men han vidste, at de vare snedige Personer, som nok vare istand til at udspionere den hemmelige Forbindelse mellem de gamle Jægere og Oliver Edward. Han havde just ikke den samme Anskuelse af Sagen, som hans Fætter, men begyndte dog at tænke over de nærmere Omstændigheder, og da nu engang hans Mistanke var vakt, kunde han ikke negte, at Richards Fortælling indeholdt meget Sand-

synligt. Da han stedse var sysselsat med store Planer til sit Lands Cultur og Forbedring, havde der i Marmadukes Sind dannet sig en Higen efter at skue ind i Fremtiden og gjøre sig en Forestilling om kommende Tider. Hvor andre Mennesker ikke saae andet, end Skov og Hede, skuede han allerede i sine Tanker Stæder, Manufacturer, Broer, Canaler, Bjergverker og Alt, hvorved andre cultiverede Lande udmærkede sig, endskjøndt hans Fornuft advarede ham imod at nære slige store Forventninger.

Da Sheriffen gav sin Fætter Tid til at tænke over det, han havde fortalt ham, forekom det Dommeren mere og mere sandsynligt, at kun pecuniaire Hensigter bandt Edward og de to gamle Jægere til hverandre. Men stedse vant til at drøfte en Sag paa det allernøieste, udbrød han:

„Det er dog ikke muligt; vi vilde ellers ikke have fundet Ynglingen i den yderste Fattigdom."

„Troer Du ikke, at man lige saa let kan spille fattig som rig?" sagde Sheriffen.

„Desuden vidner Edwards hele Opførsel om en altfor god Opdragelse, til at jeg skulde troe, at han vilde gaae saa underfundig tilverks."

„Det er ikke uvidende Folk, som smelte Metal," vedblev Richard.

„Bess har fortalt mig, at da de skjøde til den

kalkunske Hane, skal han have sagt, at han havde givet sin sidste Skilling ud, da han kom til os."

„Han havde kjøbt Værktøi. Troer Du, at han vilde have sat en Skilling paa et Skud efter en kalkunsk Hane, naar han ikke havde vidst, hvor han kunde faae nogle igjen?"

„Skulde jeg virkelig i saa lang Tid være bleven bedraget? Hans Adfærd imod mig var undertiden raa og haard; men jeg tilskrev det bestandig vort første ubehagelige Møde, og troede ikke at han kjendte noget til Verden."

„Du er jo bleven bedragen dit hele Liv igjennem, Duke! Han kan jo have paataget sig en uvidende Maske, for desbedre at skjule sin Snedighed og sande Characteer."

„Havde han havt isinde at bedrage os, saa havde han nok skjult sine mange Talenter."

„Det kan han ikke; lige saa lidt, som jeg kan omskabe mig til en Fugl, om jeg ogsaa havde Vinger. Kundskaber lade sig ikke skjule saa let, som et Lys under en Skjeppe."

„Richard," svarede Dommeren; „der er meget at indvende mod Sandheden af dine Formodninger; men Du har vakt en Mistanke i min Sjel, som jeg nødvendig maa have rydded afveien. Men hvad skulle vi her?"

„Jotham, som Hiram paa den sidste Tid ofte har sendt herhid, har gjort en Opdagelse, som han ikke vil meddele mig, fordi han, som han siger, er bunden ved Ed; men Hovedsagen er, at han veed, hvor Metallet ligger, og idag har han begyndt at grave. Jeg vilde dog ikke tillade det uden dit Vidende, da Jorden tilhører Dig — nu veed Du Aarsagen til vor Valfart."

„Og hvor er da denne fortræffelige Plads?" spurgte Dommeren, halvt spøgende, halvt alvorlig.

„Tæt herved, og naar vi have beseet den, saa skal jeg vise Dig et Sted, som vi have opdaget for otte Dage siden, og hvor vore Jægere have tumlet sig i sex Maaneder."

Under slige Samtaler fortsatte Rytterne deres Vei henad den ujevne Fjeldsti under de skyggefulde Træer, indtil de naaede Maalet for deres Reise, hvor de virkelig fandt Jotham Riddle gravende i et temmelig dybt Hul. Marmaduke Temple vilde vide Grunden, hvorfor han søgte efter Metallet i denne afsides Egn; men Karlen iagttog en mystisk Taushed og man var ikke istand til at aflokke ham et Ord angaaende denne Gjenstand. Han forsikkrede at han havde de uomstødeligste Grunde for sin Formodning, og spurgte Dommeren meget alvorlig, hvor stor en Part han turde vente sig, hvis Sagen fik et gunstigt Udfald. Efter at Marma-

duke havde opholdt sig omtrent en Times Tid paa dette Sted, og nøie undersøgt Stenene og Jordbunden, besteg han sin Hest og lod sig føre af sin Fætter til den Plads, hvor det hemmelighedsfulde Triumvirat havde gravet i saa lang Tid.

Den Plads, som Hiram havde udsøgt, laa paa den Bjergtinde, som ragede ud over Nattys Hytte; denne havde derimod tilligemed sine Kammerater valgt den anden Side af det samme Bjerg, der laa i en modsat Retning af den Vei, som de unge Piger gik ad.

„Vi kunde ganske trygt nærme os denne Plads," sagde Richard, idet de stege af og bandt deres Heste; „thi jeg saae gjennem Kikkerten, inden vi rede hjemme fra, at Natty og John vare ude at fiske, og jeg vidste, at Edward havde det samme isinde. Men det kan være Bedrageri altsammen, for at narre os, lader os derfor gaae forsigtig til Verks; thi det var ubehageligt, hvis de overrumplede os her."

„Jeg frygter Ingen i mit eget District," sagde Marmaduke med et strengt Blik. „Hvis Sagen forholder sig, som Du har sagt, saa vil jeg vide Grunden, hvorfor de have gravet her."

„Pst," sagde Richard og lagde Fingeren paa Munden, idet han førte Dommeren ned ad en smal Sti til en Fjeldkløft, der lignede en stor Ovn. Foran denne laa der en Bunke Jord, som for nylig maatte være

opgravet, da meget af den var friſk endnu. Efterat Dommeren omhyggelig havde underſøgt Hulens Indre, ſtod han endnu i Tvivl, om den var dannet ſaaledes af Naturen, eller om menneſkelig Flid i tidligere Dage havde givet den denne Form; men det var uden for al Tvivl, at der nylig var gravet i den, da man tydelig kunde ſee Sporene af Spaden. Hulen var tyve Fod bred og omtrent dobbelt ſaa dyb. Høiden var langt betydeligere, end der behøvedes til det, man troede at de beſtilte; men det var blot et Tilfælde, da Hulens Loft dannedes af en Klippehvælving, der rakede langt frem. Uden for Kløften var der en lille Terraſſe, ſom deels var dannet af Naturen, og deels af den Jord, ſom Arbeiderne havde kaſtet tilſide. Klippen hævede ſig lodret over Jordvolden, og Indgangen, der beſkyggedes af Bjergryggen, var ikke alene vanſkelig, men endog farlig. Medens Dommeren ſtod hensunken i Betragtninger over denne beſynderlige Opdagelſe, havde Richard fundet endeel Verktøi, ſom bruges til ſligt Arbeide, i Buſkene; nu udbrød han:

„Naa, Herr Dommer, er Du nu overtydet?"

„Fuldkomment; det er unegteligt, at denne Hule indeholder noget Hemmeligt, ſom forurolliger mig, iſær da den ligger paa et ſaa afſides Sted; men jeg finder intet Spor af Metal, Richard."

„Du troede vel, at Du skulde finde Guld og Sølv som Flintestene oven paa Jorden, eller myntede Penge? Nei, nei, Skatten skal søges; den ligger ikke saaledes ligefor Næsen af En. Mineer I kun, Godtfolk, jeg skal, min Sjel, contraminere."

Dommeren optegnede alle Kjendetegnede paa denne Plads i sin Tegnebog, for i Nødsfald, at kunne finde den alene. Derpaa stege de atter til Hest og rede tilbage.

Ved Alleen foran Herregaarden forlod Sheriffen sin Fætter, for at samle 24 gode og paalidelige Mænd, der skulde ledsage ham ved en retlig Undersøgelse næste Mandag, naar Marmaduke præsiderede i Retten. Dommeren red hjem, for uforstyrret at tænke over det, han havde hørt og seet.

„Det er muligt, at den Sag er vigtigere, end jeg i Begyndelsen troede," sagde han ved sig selv. „Jeg har ladet mig overvælde af min Følelse, uden at tage Fornuften paa Raad med, og er derved bleven forledet til et voveligt Foretagende; thi det var det i Sandhed, at tage en fremmed, ubekjendt Yngling i mit Huus — men man kjender ikke til Mistanke i dette Land. Jeg vil lade Leatherstocking hente, og jeg haaber, ved et Par Spørgsmaal at faae Sandheden at vide af den ærlige, gamle Mand."

I samme Øieblik saae Dommeren sin Datter og

hendes Veninde komme langsomt ned ad Bjerget. Han gav sin Hest af Sporen, galopperede hen til dem, steg af og ledede Dyret ved Haanden paa den smale Sti. Ved den levende Beskrivelse, som Elisabeth gjorde over den Fare, hun havde udstaaet, og hendes uventede Frelse, glemte han Metalgruberne, Hulen og alt, hvad der for et Øieblik siden havde beskjeftiget hans Tanker; og han saae ikke længere i Natty Bumppo en mistænkelig Landstryger, men blot sin elskede Datters Frelser.

Tredivte Capitel.

Remarkable Pettibone, som, over den magelige og behagelige Levemaade i Dommerens Huus, havde glemt de følelige Saar, hendes Stolthed havde faaet, og passede som hidtil sin sædvanlige Dont, blev nu befalet at ledsage Lovise til hendes Faders tarvelige Bolig.

Imidlertid lukkede Marmaduke sig over en Time inde med sin Datter, og vi ville ikke trænge ind i Faderkjærlighedens Helligdom, eller meddele Læserne den

der førte Samtale. Vi see ham først igjen, gaaende op og ned i Værelset og fra Tid til anden med Ømhed betragte sin Datter, der laa paa Sophaen med glødende Kinder og vaade Øine

„Din Frelser kom til rette Tid mit elskede Barn!" udbrød Dommeren. „Det var i Sandhed den høieste Tid, da Du sikkert ikke vilde have forladt din Veninde, min Elisabeth?"

„Jeg kan ikke bestemt sige, om det var Modet, der holdt mig iveiret;" svarede Elisabeth; „desuden troer jeg heller ikke, at jeg kunde have frelst mig ved Flugt, hvis jeg havde tænkt derpaa, men det gjorde jeg ikke."

„Hvad tænkte Du da paa? Hvormed vare dine Tanker beskjeftigede i hiint skrækkelige Øieblik?"

„Det frygtelige Dyr var min eneste Tanke!" sagde Elisabeth og bedækkede sine Øine med Haanden. „O Gud, jeg saae og hørte intet, uden det glubende Uhyre. Jeg gjorde mig Umage for at henvende mine Tanker til bedre Gjenstande; men forgjæves, Skrækken havde slappet alle mine Evner, og Faren var mig altfor nær for Øie."

„Gud være lovet! Du er frelst, min Datter; vi ville ikke tale mere derom. Jeg havde dog ikke troet, at vore Skove husede slige farlige Gjester, men jeg kan

tænke, at Hungeren har drevet dem ud af deres Smuthuller, og" — —

En stærk Banken paa Døren afbrød hans Tale. Han raabte: „kom ind," og Benjamin traadte ind i Værelset med en Mine, som om han frygtede for at mælde noget Ubehageligt.

„Squire Doolittle er nede i Stuen, Herre," begyndte Huushovmesteren. „Han har allerede ventet længe, og paastaaer, at han har noget at klage over. Jeg sagde til ham: „Hør, min gode Mand, kast Eders Klage over Bord! Er der nu Tid til sligt, da Dommeren nylig har revet sit eneste Barn ud af Løvens Kløer? Men han vil ikke dreie af, og har lagt sig for Anker i Kjøkkenet. Saa tænkte jeg, at det var bedst, at mælde Dem det."

„Det maa være noget af Vigtighed," sagde Marmaduke. „Formodentlig er det noget hans Embede vedkommende, som han vil have forebragt, førend Retten holdes paa Mandag."

„Ja, saaledes er det, Herre!" sagde Benjamin; „han snakker noget om en Klage over Leatherstocking, skjøndt han, efter min Formening, er den bedste af de to. Denne Natty Bumppo er en brav Gut, og forstaaer at bruge sin Harpun, som om han var opdragen paa et Skib, eller født med en Baadshage i Haanden."

„En Klage over Leatherstocking!" udbrød Elisabeth og reiste sig op af Sophaen.

„Lig Du kun stille, min Datter," sagde Dommeren smilende; „det er en Bagatel; jeg troer næsten, at jeg kjender Indholdet af Klagen. Tro Du mig Bess! Der skal ikke blive krummet et Haar paa din Ridders Hoved — lad Herr Doolittle komme op, Benjamin."

Miss Temple lod til at blive beroliget ved denne Forsikkring, men kastede et vredt Blik til Bygmesteren, der i det samme traadte ind.

Al Utaalmodighed efter at forebringe sin Klage var forsvunden, da Hiram stod for Dommeren og hans Datter. Efter at have hilset dem begge, indtog han den Plads, som Marmaduke taus havde peget paa; strøg sit glatte sorte Haar med Haanden og søgte at give sin Mine en Vigtighed, der passede til Gjenstanden og hans Embede. Endelig begyndte han:

„Som jeg hører er Miss Temple imorges med Nød og Neppe bleven frelst fra et glubende Pantherdyr."

Marmaduke nikkede, uden at svare et Ord paa denne Indledning.

„Jeg troer, at Lovene bestemme en Belønning for Huden," vedblev Hiram; „det er til Fordeel for Leatherstocking."

„Jeg skal selv sørge for, at han faaer sin Belønning," svarede Dommeren.

„Ja, det er jeg overbeviist om, hvo har nogensinde tvivlet om Dommerens Gavmildhed. Tør jeg være saa fri, at spørge, om Sheriffen har besluttet sig til, at sætte en Kirkepult under Prædikestolen?"

„Jeg har ikke paa den sidste Tid hørt min Fætter tale derom," svarede Marmaduke.

„Jeg troer ikke, at der bliver meget at forhandle i Retten paa Mandag. Jeg har hørt, at Jotham Riddle og den Mand, som har kjøbt hans Eiendomme, ere komne overeens om, at afgjøre deres Tvistighed ved selvvalgte Voldgiftsmænd; og paa den Maade vil der nok blive foretaget to Sager."

„Det glæder mig," sagde Dommeren; „thi det smerter mig stedse, naar jeg seer Colonisterne spilde deres Tid og Penge paa unyttige Processer. Jeg vil dog haabe, at Deres Formodning er grundet, Herr Doolittle!"

„Jeg formoder, at Sagen bliver afgjort ved forstandige Mænds Mellemkomst," sagde Hiram med en Mine, der udtrykte baade Tvivl og Vished, men hvori Dommeren dog ene læste det sidste; „jeg er selv udvalgt til den ene Voldgiftsmand, i det mindste sagde Jotham, at han vilde vælge mig. Indstævnte vælger

formodentlig Befalingsmand Hollistar, og vi ere begge blevne enige om at kaare Squire Jones til Opmand."

„Skal der fældes Dom over nogen Forbryder?" spurgte Marmaduke.

„Ja, over Falskmyntnerne," svarede Doolittle. „Da de ere grebne i Gjerningen, og følgelig overbeviste om deres Forbrydelse, vil man vel kun gjøre kort Proces med dem?"

„Ganske sikkert, Herre; jeg havde aldeles glemt den Sag. Jeg haaber dog, at der ikke ere flere Anklagede?"

„Jo — nei — jeg hørte rigtig nok tale om, at der skulde indgives Klage over en Forseelse, som skal have fundet Sted i de sidste Dage; men jeg tør ikke indestaae for, at Loven vil give den Medhold. Der er nok yttret nogle Uqvemsord, men jeg har dog ikke hørt, at det er kommet til Haandgribeligheder. Folk sige ogsaa, at der er skudt en Hjort eller to i Nærheden af Templeton; det er formodentlig af en eller anden Landstryger."

„Lad paa Øieblikket en Klage udfærdige," udbrød Dommeren; „det koste hvad det vil, saa har jeg fast besluttet, at udøve Loven i sin fulde Strenghed i slige Tilfælde."

„Det vidste jeg nok, at Dommeren ikke vilde lade

sligt blive ustraffet; og det var Hovedaarsagen til mit Komme."

„Hvorledes?" sagde Dommeren, der strax mærkede, at han havde ladet sig føre bag Lyset ved den Andens List; „hvad har De da, at forebringe, min Herre?"

„Jeg er overbeviist om, at Natty Bumppo i dette Øieblik har en skudt Hjort i sin Hytte, og Hovedøiemedet af mit Komme bestaaer i, at udbede mig en Befaling til at ransage hans Vaaning."

„Betænker De, hvad De gjør, Herr Doolittle! Veed De vel, at Loven fordrer Ed, inden jeg kan give Befaling? Man bør ikke trænge ind i en Borgers Huus paa Grund af en løs Formodning."

„Jeg tør selv aflægge Eden," svarede den snedige Architekt; „og Jotham venter nede paa Gaden, og er rede til, hvad Øieblik det skal være, at komme op og gjøre det samme."

„Saa kan De selv udstede Befalingen. De er jo en Øvrighedsperson, Herr Doolittle; hvorfor kommer De da og plager mig med den Sag?"

„Da det er den første Klage af det Slags, og jeg vidste, at det var noget, der interesserede Dommeren, ansaae jeg det for raadeligst, at Ordren til Ransagningen blev udstedt af ham selv. Desuden er jeg ofte nødt til at være i Skoven, for at udsøge Bygnings-

tømmer, og vilde derfor ikke gjerne gjøre Leatherstocking til min Fjende. Men Dommeren staaer i stor Anseelse over hele Grevskabet, saa at han kan være ophøiet over enhver Frygt."

Miss Temple saae med et foragteligt Smiil paa den haarde, følesløse Hiram og sagde:

„Hvad har vel en retskaffen Mand at frygte af den stakkels, gamle Natty Bumppo?"

„Det er lige saa let at skyde en Øvrighedsperson, som et Pantherdyr, Miss Temple. Men, hvis Dommeren ikke har Lyst til at udstede Ordren, saa vil jeg gaae hjem og gjøre det selv."

„Jeg har ikke negtet det endnu, Squire," sagde Marmaduke, der følte, at han maatte vise sig som upartisk Dommer; „gaa ind i min Skriverstue og opsæt Befalingen, saa skal jeg komme og underskrive den."

Efterat Hiram havde forladt Værelset, beroligede Dommeren Elisabeth, der ivrig forsvarede Natty, og idet han spøgende lagde sin Haand paa hendes Mund, sagde han:

„Det synes værre, end det egentlig er. Jeg formoder, at Leatherstocking har skudt en Hjort, da den forbudne Aarstid næsten er forbi, og Du sagde, at han havde sine Hunde med sig, da han frelste Dig. Man vil ransage hans Hytte, finde Hjorten, og Du, Bess, kan da have den Fornøielse, at betale Bøderne for din

Frelser. Tolv og enhalv Dollars vil tilfredsstille denne Slughals; og min Dommerære, er dog vel den Bagatel værd?"

Elisabeth var tilfreds med denne Forsikkring, og afholdt ikke længere sin Fader fra, at opfylde sit Løfte til Hiram Doolittle.

Da Marmaduke var færdig med den ubehagelige Forretning og forlod sin Skriverstue, traadte Edward hurtig og med synlig Bevægelse ham imøde. Med en Deeltagelse og Venlighed, som han endnu aldrig havde viist mod Dommeren, udbrød han:

„Jeg ønsker Dem til Lykke, Herr Dommer, af mit inderste Hjerte ønsker jeg Dem til Lykke for Deres Datters Redning. Jeg gyser ved at tænke paa, hvad der var blevet af hende, hvis Natty blot var kommen et Øieblik sildigere. Jeg kommer lige fra hans Hytte, hvor han viste mig de tvende Pantherskind, og fortalte mig derpaa, som en Biting, hvorledes han var bleven de to unge Damers Frelser. I Sandhed, Herr Temple, jeg kan ikke med Ord tolke Dem" — Ynglingen standsede et Øieblik, som om han følte, at han var nær gaaen for vidt, derpaa vedblev han let rødmende og forlegen — „hvad jeg følte ved Miss Grants — og Deres Datters Fare."

Marmadukes Hjerte var altfor rørt, til at han

skulde have mærket noget, og han svarede derfor, uden at lægge Mærke til den Andens Forlegenhed:

„Herr Oliver! Modtag en Faders inderligste Tak for Deres Deeltagelse, og lader os nu ile til min Datter; Louise er allerede bragt hjem til sin Fader."

Ynglingen sprang iforveien, aabnede Døren rask, lod knap Dommeren gaae først ind og stod i det næste Øieblik ved Elisabeths Side.

Den kolde Tilbageholdenhed, som Elisabeth saa ofte havde viist mod Edward, var nu aldeles forsvunden, og et Par Timer henrandt for disse elskværdige Mennesker i munter og fortrolig Samtale, som Tilfældet pleier at være mellem gamle, prøvede Venner. Al Mistanke var ganske forsvunden af Dommerens Hjerte, og Ynglingen og den unge Pige loe og sladdrede saa fortrolig, som de endnu aldrig før havde gjort. Endelig forlod Edward Herregaarden, efter tredie Gang at have talt om at gaae hen til Herr Grant, for at spørge om Louises Befindende.

I dette korte Tidsrum fandt et Optrin Sted i Hytten, der paa eengang udslettede Dommerens Velvillie mod Natty, og forstyrrede den korte Enighed imellem Edward og Marmaduke.

Saasnart Hiram havde faaet Ordre til Ransagningen af Nattys Hytte, tænkte han allerførst paa at opsøge sig en duelig Person dertil. Sheriffen var fraværende

i Forretninger, og hans Medhjelper, der boede i Landsbyen, var ogsaa borte. Der var rigtignok endnu en Politiebetjent i Districtet; men han havde faaet den Post af Naade og Barmhjertighed, da han, som Invalid med et lamt Been, ikke duede til andet.

Hiram havde isinde at følge med som Tilskuer, men følte ingen Lyst til at indlade sig i det egentlige Angreb. Desuden var det Løverdag, og Solen nær ved at gaae ned. Omsorg for sit aandelige Vel tillod ikke den samvittighedsfulde Fredsdommer, at udføre Sagen paa en hellig Søndag; og hvis han vilde vente til Mandag, saa var sikkert Hjorten og ethvert Spor af den for længe siden skaffet af Veien. Lykkeligviis fik han Øie paa Billy Kirby, der slentrede ørkesløs omkring, og vant til at see slige Foretagender kronede med Held, troede han nu at have truffet den rette Mand. Jotham, hans tro Staldbroder ved denne Affaire, havde efter hans Anmodning, forladt Bjerget; men da han ikke havde mange Kræfter, turde han ikke paatage sig Undersøgelsen, og lod sig hellere bruge til at stevne Brændehuggeren hjem i Øvrighedspersonens Huus.

Da Billy kom, bad Doolittle ham meget høflig at sætte sig ned — han sad allerede — og behandlede ham ganske, som sin Ligemand.

„Dommer Temple har nu eengang sat sig i Hove-

det, strengt at straffe Overtrædelser af Forbudet mod at skyde Vildt i den forbudne Aarstid," begyndte Hiram, „og nu nylig har man indgivet en Klage til ham, om at en Hjort er bleven skudt. Han har strax udstædt en Ransagnings-Ordre og paalagt mig at besørge den exeqveret."

Kirby, der fuldt og fast troede, at man vilde spørge ham til Raads, da han var bleven stevnet hid, hældede Hovedet eftertænksom til den ene Side, og sagde efter nogle Øieblikkes Betænkning:

„Hvorfor har Sheriffen ikke noget at bestille med den Sag? Er han ikke tilstede?"

„Han er ingensteds at finde."

„Og hans Medhjelper?"

„Er ligeledes fraværende."

„For faa Timer siden har jeg dog seet Politibetjenten hinke omkring i Byen."

„Ja, det er godt nok;" sagde Hiram med et venligt Smiil og et betydningsfuldt Nik med Hovedet; „men ved denne Leilighed kunne vi ikke bruge Krøblinger, men Mænd."

„Hvordan," sagde Billy leende, „troer I, at der vil vanke Børst? Han vil dog vel, for Fanden, ikke gjøre sin Sag værre."

„Den Anklagede er undertiden stridig, og anseer sig for den stærkeste og behændigste i hele Districtet."

„Jeg hørte engang den Pralhans sige," bemærkede Jotham, „at der fra Mohawks Sletter til Pensylvaniens Grændser ikke fandtes en eneste, der kunde maale sig med ham i Brydning."

„Saa, sagde han det?" udbrød Kirby og hævede sin lange Krop i Stolen; „ja, jeg kan tænke, han har aldrig taget Tag med en Karl fra Vermount, eller følt hans Næver. Men hvad hedder den Fyr?"

„Hvad han hedder?" sagde Jotham, „han hedder —"

„Det er lovstridigt at nævne Navnet," afbrød Hiram ham, „førend I har erklæret, om I vil staae os bi, eller ikke. I er ret skikket til dette Stykke Arbeide, min gode Kirby; og jeg skal strax bringe Alt i Rigtighed, hvis I vil fortjene Belønningen."

„Hvor stor er den?" sagde Kirby, idet han lagde sin store Haand paa en tyk, opslagen Bibel, som Hiram havde fremlagt, for at give Sagen større Vigtighed. Han lod, som om han først vilde overlægge Sagen nøie, men havde allerede besluttet sig dertil, og spurgte med et tvetydigt Smiil:

„Men kan I ogsaa betale mig mine sønderslagne Lemmer?"

„Belønningen skal blive raisonnabel," svarede Hiram.

„Aa, Fanden i Vold med Eders Belønning," raabte Billy med Skoggerlatter — „troer Knegten at han er

den bedste Klopfegter i hele Distrietet? Hvor mange Tommer er han vel høi?"

„Han er høiere, end I," sagde Jotham, „og en af de største —"

„Pralhanse," vilde han have sagt, men den utaalmodige Kirby afbrød ham. Brændehuggeren var af Naturen hverken grov eller vild, men Godmodighed og Forsængelighed stod malet paa hans Ansigt. Han kjendte sine legemlige Kræfter, og gjorde sig til deraf, som de Mennesker altid gjøre, der ikke kunne rose sig af noget Bedre. Med et selvtilfreds Blik paa sine kraftfulde Hænder, sagde han:

„Kom hid med Bogen; jeg vil sværge paa den, og I skal see, at jeg er Mand for at holde min Ed."

Hiram lod ikke Brændehuggeren faae Tid til at betænke sig; men modtog hans Ed paa Stedet. Da disse Præliminarier vare tilende, forlode de tre Forbundsfæller Huset og gik ad den nærmeste Vei til Nattys Hytte. De vare just komne til Søbredden, og dreiede af fra Landeveien, da Kirby mindedes, at han nu var berettiget til at spørge om den Anklagedes Navn.

„Hvor vil I hen, Squire? Hvad Vei er det I gaaer?" spurgte den forundrede Brændehugger. „I har hyret mig til at ransage et Huus, og ingen Skov. Paa denne Side af Søen i en Omkreds af sex Mile lever der ikke nogen Moders Sjel, uden de gamle Jæ-

gere, Leatherstocking og Mohegan. Siig mig nu Synderens Navn, saa forpligter jeg mig til at føre Eder ad en nærmere Vei igjennem Skoven; thi jeg kjender hvert Træ i to Miles Afstand fra Templeton."

„Det er den rigtige og nærmeste Vei," sagde Hiram, og pegede fremad, idet han fordoblede sine Skridt, som om han frygtede for, at Kirby vilde absentere sig, „og Natty Bumppo er Manden."

Kirby blev staaende, og saae snart paa den ene, snart paa den anden af sine Ledsagere. Derpaa brast han i en Latter som man maatte kunne have hørt i Landsbyen, og raabte:

„Hvem? Leatherstocking? Han er en dygtig Skytte og har en fortræffelig Bøsse, det maa man lade ham. Siden han traf den enkeltflyvende Due erkjender jeg ham for min Mester; men jeg er ikke bange for at brydes med ham. Om det saa var Fanden selv, vilde jeg binde an med ham. Jotham, tag et Tag med ham, I kan jo fælde en toaarig Gran med eet Hug. Manden er 70 Aar gammel, og jeg har aldrig hørt hans Kræfter omtale."

„Han er en snedig Mand, ligesom alle Jægere," sagde Hiram; „desuden er han stærkere, end han seer ud til; — og saa hans Bøsse." —

„Jeg bryder mig ikke mere om hans Bøsse, end som saa —" sagde Billy og knepsede med Fingrene;

„desuden vil han lige saa lidt angribe mig med den, som flygte for mig. Natty er en skikkelig gammel Mand, der ikke gjør noget Menneske Fortred; og jeg gad vide, hvorfor han ikke lige saa vel, som en anden, skulde kunne skyde sig en Hjort. Hans Bøsse skaffer ham hans nødvendige Underholdning, og vi leve i et frit Land, hvor Enhver har Lov til at gjøre, hvad der tykkes ham bedst."

„Paa Grund af den Læresætning," sagde Jotham, „skulde ogsaa Enhver have Lov til at skyde naar og hvad han vilde."

„Han er født til Jæger," svarede Brændehuggeren, „og Loven er ikke skreven for denne Mand."

„Loven er skreven for Alle," sagde Hiram, der begyndte at blive lidt ængstelig; „og Loven straffer slige Overtrædelser strengt."

„Hør, Squire Doolittle; jeg bryder mig ikke om Eders Love og Overtrædelser, eller hvad det Bryl heder; men da jeg nu engang er fulgt saa langt med, saa vil jeg ogsaa gaae videre og tale med den gamle Mand. Vi kunne maaskee afgjøre Sagen i Mindelighed, og saa skal jeg hjelpe ham at stege et Stykke af Hjorten."

„Kan I faae Sagen afgjort i Mindelighed, saa er det desto bedre," sagde Øvrighedspersonen. „Jeg

holder ikke af Strid, og foretrækker stedse fredelige Midler."

Under denne Samtale vare de komne til Hytten, og Hiram fandt det raadeligst, at postere sig bag et omstyrtet Grantræ, der dannede et Slags Bom, og i Nødsfald sikkrede ham Tilbagetoget til Landsbyen. Kirby klappede i Hænderne, og raabte høit: „Halloh," hvorpaa Hundene styrtede ud af Hytten, og i samme Øieblik traadte ogsaa Natty uden for Døren.

„Stille, gamle Hector, stille," raabte Jægeren; „troer Du, at Du atter skal iværd med en Panther?"

„Hør, Leatherstocking, jeg har et Ærinde til Dig," sagde Billy Kirby; „de gode Herrer, som regjere Staten, have skrevet Dig en lille Epistel til, og valgt mig til Overbringeren."

„Hvad kan jeg have at bestille med Dig, Billy Kirby?" sagde Natty og holdt Haanden over Øinene for den nedgaaende Sols Straaler. „Jeg skal ikke have nogen Landstrækning ryddet, og jeg vilde, ved Gud, ogsaa hellere plante ti Træer, end fælde eet. Stille, Hector, siger jeg, marche ind i Huset med Dig."

„Vilde Du virkelig, gamle Dreng?" sagde Billy; „desto bedre for mig og mit Haandverk. Men jeg maa røgte mit Ærinde; her er et Brev til Dig, Leatherstocking. Kan Du læse det, saa er det godt, og kan Du ikke, saa vil Squire Doolittle, der er her i Nær-

heden, nok være saa god, at læse det for Dig. Det lader til, at Du har anseet den 20de Juli for den 1ste August, det er hele Sagen."

Imidlertid havde Natty opdaget Hirams lange, tynde Krop bag Træet, og strax forvandledes hans venlige Mine til Forbittrelse og Harme. Han stak Hovedet ind i Hytten, hviskede et Par Ord, og stillede sig derpaa atter for Døren.

„Jeg har intet at bestille med Dig," sagde han til Brændehuggeren; „gaa blot din Vei, for at jeg ikke skal fristes til at forgribe mig paa Dig. Vi staae paa en god Fod med hinanden, Billy Kirby, og derfor skulde Du ogsaa lade en gammel Mand i Fred, der ikke har fornærmet Dig."

Kirby traadte nogle Skridt nærmere, satte sig paa en Træstub og begyndte med største Koldblodighed at bekigge og beføle Hectors Snude; Hunden holdt nemlig meget af ham, da han ofte kom til ham i Skoven, hvor han lod den æde af sit Fad.

„Du er min Mester i at skyde, og jeg skammer mig ikke ved at tilstaae det," sagde Brændehuggeren; „men jeg er slet ikke vred paa Dig derfor. Nu lader det derimod til, at Du har skudt i Utide; thi Folk sige, at Du har fældet en Hjort."

„Jeg har kun gjort to Skud idag, og de gjaldt begge Pantherdyret," svarede Leatherstocking; „se der

er Skindene. Jeg havde just isinde, at bringe dem til Dommeren, for at faae min Præmie."

Med disse Ord kastede han Skindene hen til Kirby, der viste dem til Hundene og gottede sig over deres sælsomme Bevægelser.

Nu vovede ogsaa Hiram at træde frem, for med vigtig Embedsmine og al mulig Gravitet at fortsætte Samtalen. Først oplæste han Ransagnings-Ordren høit og pathetisk, og nævnte tilsidst Dommerens Navn, som Underskrift.

„Har Marmaduke Temple selv skrevet sit Navn paa det Stykke Papir?" spurgte Natty og rystede paa Hovedet. „Det lader sandelig til, at denne Mand elsker sine nye Love og Forbedringer langt høiere, end sit eget Kjød og Blod. Men jeg vil ikke derfor fatte noget Nag til Pigebarnet; thi hendes Øine ere saa uskyldige, som et ungt Raadyrs. Det stakkels Barn valgte jo ikke sin Fader, og kan ikke gjøre for, at han handler saaledes. Jeg forstaaer mig ikke paa Loven, Herr Doolittle; hvad skal der nu skee, efterat I har læst det Papir for mig?"

„O, det er kun en Bagatel," sagde Hiram og søgte at lægge al mulig Venlighed i sin Mine og Tone. „Lader os gaae ind i Eders Hytte og afgjøre Sagen i Mindelighed. Jeg er overbeviist om, at Bøderne for denne Overtrædelse ikke ville blive betydelige,

og efter hvad der er passeret imellem Dommeren og Eder, saa vil han sikkert betale dem for Eder."

Den gamle Jæger havde fra Begyndelsen af bevogtet sine tre ubudne Gjesters Bevægelser med vaagent Øie, og indtaget en saa djerv Stilling uden for sin Dør, at man tydelig kunde see, at det ikke vilde blive saa let, at fordrive ham derfra. Da Hiram, i Forventning om, at hans Forslag var blevet antaget, traadte nærmere, hævede Natty Haanden, til Tegn paa, at han skulde træde tilbage.

„Har jeg ikke meer end een Gang bedet Eder, ikke at friste mig," sagde han. „Jeg foruroliger aldrig noget Menneske, hvorfor kunne I da ikke blive mig fra Livet med Eders Love, som jeg ikke kjender. Gaa hjem, og fortæl Eders Dommer, at han kan beholde sin Præmie, og at jeg ikke vil høre et Ord om hans Love i min Hytte."

Disse Ord vakte Hirams Nysgjerrighed endnu mere.

Kirby udbrød: „Det er honnet, det er ærligt Spil, Squire; naar han giver Slip paa sin Præmie, saa bør ogsaa Dommeren eftergive ham Bøderne; det er en redelig Handel, som I kan afgjøre strax paa Stedet."

„Jeg forlanger at komme ind i denne Hytte," sagde Hiram, idet han samlede alt sit Mod. „I Fol-

kets Navn, i Kraft af denne Ransagnings-Ordre og mit Embede som Fredsdommer, fordrer jeg det."

„Tilbage, Squire, tilbage! Tir mig ikke!" sagde Leatherstocking og viste ham alvorlig bort.

„Vov at standse os, og I skal —" raabte Hiram — „Heida, Billy! Jotham! Herhid. I skulle bevidne —"

Hiram havde anseet Nattys alvorlige, rolige Mine for Underdanighed, og allerede sat sin Fod paa Dørtærskelen, for at træde ind, da hiin greb ham kraftig i Skulderen og kastede ham henved tyve Fod bort, over en lille Brink. Den hurtige Bevægelse og uformodede Kraftyttring fra Nattys Side bevirkede en øieblikkelig Taushed og Forundring hos Tilskuerne; men strax derpaa opslog Billy en Skoggerlatter og sagde:

„Det var fortræffeligt, gamle Leatherstocking! Squiren kjendte Dig bedre, end jeg. Kom an, her er en Plads; afgjør nu Sagen, som Mænd. Jotham og jeg ville see til og passe paa, at Alting gaaer rigtig til."

„Billy Kirby, jeg befaler Eder at opfylde Eders Pligt," raabte Hiram bag Brinken; „grib denne Mand; jeg befaler Eder det i Folkets Navn!"

Men nu indtog Leatherstocking en truende Stilling, kastede Bøssen til Kinden og sigtede paa Brændehuggeren.

„Jeg beder Dig, gaa af Veien," sagde Natty;

„Du veed at jeg sigter godt, Billy Kirby; jeg vil nødig udgyde dit Blod, men baade dit og mit maa farve denne grønne Plads, inden Du kommer til at betræde min Hytte."

Saalænge det gik fredeligt til, syntes Brændehuggeren at ville holde med det svage Partie; men da han saae Bøssen i Nattys Haand, forandrede han sin Beslutning. Han reiste sig op fra Træstubben, saae Jægeren kjekt i Øinene og sagde:

„Jeg kom ikke herhid, som din Fiende, Leatherstocking; men jeg bryder mig ogsaa lige saa lidt om din Bøsse, som om et knækket Øreskaft; — sig mig derfor Lovens Bud, Squire, og saa skulle vi see, hvem af os to der er den bedste."

Men der var ingen Fredsdommer mere at see. Saasnart Hiram og Jotham saae Natty lægge an, smurte de strax Haser; og da Brændehuggeren, forundret over, at han intet Svar fik, saae sig omkring, fik han Øie paa dem begge, der ilede med hurtige Skridt til Landsbyen.

„De Uslinger har Du fordrevet," sagde Billy og saae foragtelig efter Flygtningerne; „men mig fordriver Du ikke saa let, min gode Bumppo; læg din Bøsse bort; thi ellers vil det snart komme til Kamp imellem os."

Natty satte Bøssen ved Foden og sagde: „Jeg vil

ikke gjøre Dig noget ondt, Billy Kirby; men siig selv, om en gammel Mand skulde lade sin Hytte storme af slige Karle? For Dig, Billy, vil jeg ikke negte, at jeg har fældet Hjorten, og Du kan tage Huden med, for at vise den frem. Præmien for Pantherskindene er tilstrækkelig til at udrede Bøderne, og dermed kan Enhver være tilfreds."

„Det er brav, gamle Dreng, det er brav!" sagde Kirby, der atter var forsonet med Natty; „giv mig Huden, saa skulle vi nok stille Loven tilfreds."

Natty gik ind i sin Hytte og kom strax tilbage med Hjortehuden, og derpaa skiltes de ad, fuldkomment forsonede. Underveis brød Brændehuggeren ud i en høi Latter; han tænkte paa Fredsdommerens Saltomortale, og maatte altid paa ny lee ad denne comiske Begivenheb.

Længe førend Billy kom til Landsbyen, havde Rygtet om hans Livsfare, Nattys Opsætsighed mod Loven og Hirams Nederlag udbredt sig der. Man talede om, at sende Bud efter Sheriffen, og mumlede om, at lade blæse Landstorm, for at hevne Lovens Krænkelse. Billys Ankomst med Hjortehuden forandrede Sagen meget, da der nu ikke mere kunde blive Tale om nogen Ransagning. Der var intet andet tilbage, end at indkræve Bøderne og straffe Opsætsigheden imod Loven. Men alt dette maatte opsættes til

om Manda en, fordi det ikke var passende at foretage sligt paa n hellig Søndag; det var i det mindste de fleste Colonisters Mening, og derpaa hvilede hele Sagen i sex og tredive Timer.

Et og Tredivte Capitel.

Den urolige Bevægelse blandt Templetons Indbyggere var atter ophørt, de smaae Grupper, som havde samlet sig for at raadslaae, vare opløste, og Enhver havde begivet sig til sit Hjem, da Oliver Edward, paa Tilbageveien fra Præstegaarden, mødte den unge Advocat, som Læseren kjender under Navn af Squire Lippet. I en større By vilde disse to Mennesker, der stedse havde saa forskjellige Meninger og Anskuelser, ikke havde nærmet sig til hinanden, men i Templeton, hvor de Dannedes Antal var saa ringe, vilde det have været en stor Uhøflighed at gaae stiltiende forbi. Desaarsag indledede Advocaten Samtalen med følgende Ord:

„Det er en deilig Aften, Herr Edward; naar vi blot fik lidt Regn. Det er det værste ved vort Clima

— enten lutter Tørreveir, eller lutter Regn, saa man er færdig at drukne. De er vel sagtens vant til en mere stadig Temperatur?"

„Jeg er en Indfødt," svarede Edward koldt.

„Ja, det er sandt, jeg har ofte hørt Folk trættes derom; men det er jo saa let, at give en Mand Borgerret, at det næsten er ligegyldigt, hvor han er født. Jeg gad vide, hvorledes Dommeren vil bære sig ad i den Sag med Natty Bumppo."

„Med Natty Bumppo," gjentog Edward; „hvad mener De?"

„Har De ikke hørt det?" udbrød den anden med forstilt Forundring; „ja, det kan sandelig blive en slem Affaire for ham. Det lader til, at den gamle Mand har drevet om imellem Bjergene imorges, og af Kedsomhed skudt en Hjort; og De veed, at det er en svær Forbrydelse i Dommerens Øine."

„Hvorledes, har han virkelig skudt en Hjort?" sagde Edward, og dreiede Ansigtet bort, for at skjule den stærke Rødme, som ved disse Ord udgjød sig over hans solbrændte Kinder. „Naar det er hele Sagen, saa slipper han med en Mulct."

„Den beløber sig til fem Pund," sagde Advocaten; „kan Natty udrede saamange Penge?"

„De tvivler?" sagde Ynglingen. „Jeg er ikke rig, Squire Lippet; tvertimod — jeg er fattig, og har

sparet min Smule Gage sammen til et Diemed, der ligger mig saa nær paa Hjertet; men før jeg skulde see den gamle Mand sidde blot een Time i Fængsel, før vilde jeg give min sidste Skilling ud for at afværge det. Men det kan ikke komme saa vidt; han har skudt to Pantherdyr, og Præmien derfor maa langt overstige Mulcten."

„Ja, ja," sagde Advocaten og gned Hænderne med iøinefaldende Glæde; „vi skulle nok bevise det; jeg indseer tydelig, at vi kunne bevise det."

„Hvad vil de bevise, min Herre? Jeg maa udbede mig en nøiere Forklaring."

„Det er kun en Bagatel, at han skjød Hjorten i Sammenligning med hvad der senere tildrog sig," vedblev Lippet med en venlig og fortrolig Mine, der indtog Ynglingen, endskjøndt han ellers ikke kunde lide denne Mand. „Det lader til, at der er indgivet en Klage over denne Forbrydelse, og at Formodningen om, at Vildtet var i hans Hytte, er bleven bekræftet, hvorpaa Dommeren har udfærdiget en Ransagnings-Ordre."

„En Ransagnings-Ordre!" udbrød Edward med Forfærdelse og blev saa bleg, som et Lig. „Hvad opdagede de da? Hvad saae de?"

„De saae gamle Nyttys lange Bøsse; og det er

et Syn, som tilfredsstiller mange Menneskers Nysgjerrighed."

„Saae de Natty's Bøsse?" sagde Edward og udbrød i en stærk, krampeagtig Latter. „Altsaa slog den gamle Helt dem tilbage! Fortræffelig, gamle Leatherstocking. Er det ogsaa vist?"

Advocaten fæstede sine Øine forundret paa Ynglingen, og svarede:

„Min Herre, mig synes ikke, at det er noget at lee ad; Sagen er værre, end de troer; hvem veed, om de syvretyve Dollars, som han faaer i Præmie, og Deres sex Maaneders Gage, kan jevne den slemme Affaire. At angribe en Øvrighedsperson, naar han opfylder sin Pligt og true en Politibetjent med Skydegevær er en alvorlig Sag, der bliver straffet baade med Penge og Fængsel."

„Fængsel!" udbrød Edward; „Natty i Fængsel! Nei, nei, Herre, det vilde dræbe den gamle Mand! Det hverken kan, eller skal komme saa vidt!"

„Herr Edward," sagde Lippet, uden al Tilbageholdenhed; „man kalder Dem et klogt, ungt Menneske; men kan De sige mig, hvorledes man skulde kunne forhindre en Domstol fra at erklære dette for en Forbrydelse, naar der er fuldt Beviis, og Sagen kommer for Retten, saa vil jeg med Fornøielse tilstaae, at De kjender Lovene bedre, end jeg, der i saa lang Tid har studeret dem."

Imidlertid havde Edward fattet sig, og da han havde indseet det Vanskelige i denne Sag, skjenkede han Advocaten større Opmærksomhed. Det lidenskabelige Udbrud, som i det første Øieblik var undsluppet Ynglingen, veg snart for en roligere Følelse; men man kunde dog tydelig mærke, at han tog den varmeste Deel i denne Begivenhed, og lyttede med spændt Opmærksomhed til Advocatens Beraadslagninger.

Endskjøndt Oliver var meget forvirret, bemærkede han dog snart, at de fleste af Advocatens Forslag vare grundede paa List, og at hans Planer udfordrede længere Tid, end Omstændighederne tillode. Efterat han havde tilkjendegivet Squire Lippet, at han vilde antage ham til Defensor, hvis det skulde komme til Undersøgelse, skiltes de ad. Den ene gik med afmaalte Skridt til et lidet Huus, med et Træskildt over Døren, hvorpaa der stod malet med store Bogstaver, „Chester Lippet, Advokat," medens den anden i største Hast ilede til Herregaarden. Vi tage for Øieblikket Afsked med Advocaten, og henvende vor Opmærksomhed paa hans Client.

Da Edward traadte ind i Forsalen, hvor Døren stod aaben, for at indlade den friske Aftenluft, saae han Benjamin der ryddede op, og spurgte ham med bevæget Stemme, hvor han kunde træffe Dommeren.

„Dommeren er i dette Øieblik gaaen ind i sin

Skriverstue med Tømmermanden, Herr Doolittle; men Miss Lizzy er inde i det Værelse der. Jo, det kunde blevet en smuk Historie med de to Pantherdyr, Herr Oliver! Jeg paastod allerede ifjor Vinter, at der var slige Bæster i Nærheden; thi jeg hørte dem hver Aften hyle ved Søbredden, naar jeg roede frem fra Fiskepladsen. Havde Dyret ladet sig see i rum Sø, hvor man kunde gaae den ind paa Livet med Baaden, saa havde jeg selv givet mig i Lag med det; men det er ikke min Sag, at brænde løs paa Træerne og slaaes med slige Luftspringere."

„Det er godt," afbrød Edward ham; „men jeg maa endelig tale med Miss Temple."

„Det er en let Sag, Herr Oliver," svarede Huushovmesteren; „thi hun er paa sit Værelse. Du store Gud, hvad det vilde have været et Tab for Dommeren! Jeg vil være forbandet, hvis jeg veed, hvor han skulde faaet sig saadan en Datter igjen; det vil sige, saadan en voxen, smuk Datter. Det er dog sandt og vist, at den gamle Natty Bumppo er en Hædersmand, der forstaaer at haandtere baade Harpuner og Skydegeværer. Jeg er hans Ven, Herr Edward, og baade De og han kunne stedse stole paa mig."

„Vi kunne maaskee have Eders Venskab nødigt, min gode Benjamin," udbrød Edward og trykkede hans Haand med convulsivisk Heftighed — „Ja, det er nok

muligt, at vi komme til at trænge til Eders Bistand og Velvillie, og saa stoler jeg trygt paa Eder.»

Uden at oppebie Svaret, som allerede svævede Benjamin paa Tungen, rev Ynglingen sig løs fra Husholdningsmesterens kraftige Haandtag, og traadte ind i Værelset.

Elisabeth var ene og laa endnu bestandig paa Sophaen, saaledes som han havde forladt hende. Hun bedækkede sine skjønne Øine med Haanden og syntes at være hensunken i dybe Tanker. Fængslet ved Synet af hendes skjønne Skabning, tvang Ynglingen sin Utaalmodighed, og nærmede sig hende forsigtig og ærbødig.

„Miss Temple — Miss Temple," sagde han, „jeg haaber dog, at jeg ikke forstyrrer Dem; men jeg maa endelig tale med Dem, om det saa kun var et Øieblik."

Elisabeth hævede Hovedet og stirrede paa Ynglingen med sine sorte, taarefulde Øine. En høi Rødme bedækkede hendes Kinder, og hun sagde med den ubeskrivelig ømme Tone, hvori hun stedse talede til sin Fader, men som hun endnu aldrig havde brugt i Samtale med Edward:

„Er det Dem, Oliver? Hvorledes befandt den stakkels Louise sig, da De forlod hende?"

„Jeg traf hende hos sin Fader, lykkelig og be-

Skriverstue med Tømmermanden, Herr Doolittle; men Miss Lizzy er inde i det Værelse der. Jo, det kunde blevet en smuk Historie med de to Pantherdyr, Herr Oliver! Jeg paastod allerede ifjor Vinter, at der var slige Bæster i Nærheden; thi jeg hørte dem hver Aften hyle ved Søbredden, naar jeg roede frem fra Fiskepladsen. Havde Dyret ladet sig see i rum Sø, hvor man kunde gaae den ind paa Livet med Baaden, saa havde jeg selv givet mig i Lag med det; men det er ikke min Sag, at brænde løs paa Træerne og slaaes med slige Luftspringere."

„Det er godt," afbrød Edward ham; „men jeg maa endelig tale med Miss Temple."

„Det er en let Sag, Herr Oliver," svarede Husshovmesteren; „thi hun er paa sit Værelse. Du store Gud, hvad det vilde have været et Tab for Dommeren! Jeg vil være forbandet, hvis jeg veed, hvor han skulde faaet sig saadan en Datter igjen; det vil sige, saadan en voxen, smuk Datter. Det er dog sandt og vist, at den gamle Natty Bumppo er en Hædersmand, der forstaaer at haandtere baade Harpuner og Skydegeværer. Jeg er hans Ven, Herr Edward, og baade De og han kunne stedse stole paa mig."

„Vi kunne maaskee have Eders Venskab nødigt, min gode Benjamin," udbrød Edward og trykkede hans Haand med convulsivisk Heftighed — „Ja, det er nok

muligt, at vi komme til at trænge til Eders Bistand og Velvillie, og saa stoler jeg trygt paa Eder."

Uden at oppebie Svaret, som allerede svævede Benjamin paa Tungen, rev Ynglingen sig løs fra Huushovmesterens kraftige Haandtag, og traadte ind i Værelset.

Elisabeth var ene og laa endnu bestandig paa Sophaen, saaledes som han havde forladt hende. Hun bedækkede sine skjønne Øine med Haanden og syntes at være hensunken i dybe Tanker. Fængslet ved Synet af hendes skjønne Skabning, tvang Ynglingen sin Utaalmodighed, og nærmede sig hende forsigtig og ærbødig.

„Miss Temple — Miss Temple," sagde han, „jeg haaber dog, at jeg ikke forstyrrer Dem; men jeg maa endelig tale med Dem, om det saa kun var et Øieblik."

Elisabeth hævede Hovedet og stirrede paa Ynglingen med sine sorte, taarefulde Øine. En høi Rødme bedækkede hendes Kinder, og hun sagde med den ubeskrivelig ømme Tone, hvori hun stedse talede til sin Fader, men som hun endnu aldrig havde brugt i Samtale med Edward:

„Er det Dem, Oliver? Hvorledes befandt den stakkels Lovise sig, da De forlod hende?"

„Jeg traf hende hos sin Fader, lykkelig og be-

sjelet af inderlig Taknemlighed for sin underfulde Frelse," sagde Oliver. „Jeg har aldrig seet hende saa henrykt, som da jeg tilkjendegav hende min Glæde over at hun var bleven frelst. Jeg veed ikke, hvorledes det er gaaet til, Miss Temple, men da jeg første Gang hørte fortælle om Deres skrækkelige Stilling, var min Følelse for mægtig, til at tolke den med Ord, og jeg kunde ikke sige noget, førend jeg, paa Veien til Herr Grant, havde vundet Tid til at fatte mig. Jeg troer — ja, jeg troer sandelig, at det faldt mig lettere der at udtale mine Følelser; thi Miss Grant fældede Taarer ved hvert af mine Ord."

Elisabeth taug, og holdt atter Haanden for Øinene; men hun tog den dog snart bort og svarede med et yndigt Smiil:

„Deres Ven Natty er nu ogsaa bleven min, Edward, og jeg tænkte just paa, hvorledes jeg skulde kunne tjene ham; De kan maaskee bedst sige mig det, da De kjender hans Vaner og Fornødenheder saa nøie."

„Ja, jeg kan sige Dem det," udbrød Ynglingen med en Hestighed, der forfærdede den unge Pige — „jeg kan bedst sige Dem det, og Himlen lønne Dem for det Ønske. Natty har været saa uforsigtig at dræbe en Hjort imorges. Jeg har selv taget Deel i denne Forbrydelse, og vil bøde for den tilligemed

ham. Man har derpaa indgivet en Klage til Deres Fader, og han har udstedt en Ransagnings-Ordre — —"

„Jeg veed alt," sagde Elisabeth og paabød Taushed med Haanden; „jeg veed det — jeg veed det altsammen. Formaliteterne maae iagttages; Ransagningen maa finde Sted, og hvis der findes en Hjort, maa Natty ogsaa betale Bøderne. Men nu vil jeg til Gjengjeld spørge Dem. Har De opholdt Dem saa længe i vor Familie, uden at lære os at kjende? Se paa mig, Herr Oliver Edward! Forekommer jeg Dem saa letsindig og utaknemlig, at De kunde troe, jeg vilde lade en Mand, der nylig har frelst mit Liv, vansmægte i Fængsel, for en saa ubetydelig Mulcts Skyld? Nei, nei, Edward; min Fader er rigtig nok Dommer, men han er ogsaa Menneske og Christen. Alting er allerede bragt i det Rene, og der skal intet Ondt vederfares ham."

„Ved denne Forsikkring vælter De en tung Steen fra mit Hjerte!" udbrød Edward. „Man vil altsaa ikke mere forstyrre ham! Deres Fader vil beskytte ham, ikke sandt? Jeg har Deres Løfte, Miss Temple!"

„Nu kan De faae det at høre af hans egen Mund," svarede Elisabeth: „thi der kommer han."

Men Marmadukes Mine modsagde Datterens smigrende Løfter. En mørk Mismods Sky hvilede paa

hans Pande, og Kummer stod malet i hans ædle Ansigt. Hverken Elisabeth eller Edward vovede at tale, og Dommeren gik nogle Gange op og ned ad Gulvet med store Skridt, inden han udbrød:

„Vore Planer ere tilintetgjorte, min Datter! Nattys Halsstarrighed har bragt Lovens Straf over hans skyldige Hoved, og det staaer ikke i min Magt at forandre den."

„Hvorledes?" raabte Elisabeth; „Pengestraffen er jo en Bagatel; og — — "

„Jeg kunde ikke formode, at en gammel, vennesløs Mand, som han, vilde vove at sætte sig op imod Øvrigheden," afbrød Dommeren hende; „jeg troede fuldt og fast, at han ikke vilde vægre sig ved Ransagningen, naar han fik at vide, at han ikke skulde udrede Bøderne selv. Dermed havde Loven ladet sig nøie; men nu vil han komme til at føle dens fulde Strenghed."

„Hvad Straf vil han vel komme til at lide, Herr Dommer?" spurgte Edward med bævende Stemme.

Marmaduke vendte sig hurtig om til den Side, hvorfra Stemmen lød, og sagde: „Er De her? Jeg har sandelig ikke bemærket Dem. Jeg veed endnu ikke hvilken Straf det bliver; thi Dommeren maa ikke fælde nogen Dom, førend Vidnerne ere afhørte. Een Ting kan jeg dog sige Dem forud, Edward, at jeg punktlig

vil opfylde Lovens Bud, og at jeg hverken kan eller vil tage noget Hensyn til den Tjeneste, han har viist min Datter."

„O, hvo tvivler vel om Dommerens Retfærdighedsfølelse!" svarede Edward bitter. „Men lader os tale rolig om Sagen, Herr Dommer. Skulde min gamle Vens Alder, Sædvaner og Uvidenhed ikke kunne komme til nogen Undskyldning for denne Brøde?"

„Hvor er det muligt?" svarede Marmaduke. „Disse Omstændigheder kunne vel formindske, men aldrig udslette hans Forseelse. Betænk, unge Menneske, om det var muligt, at et Samfund kunde bestaae, naar ethvert Individ havde Lov til at modsætte sig Lovens Udøvere med dræbende Vaaben? Skulde jeg have anlagt Colonier, for at opleve sligt?"

„Havde De tæmmet de vilde Dyr, som for nylig truede Miss Temples Liv, saa vilde Deres Grunde hove taget sig endnu bedre ud, Herr Dommer."

„Edward!" udbrød Elisabeth forfærdet.

„Rolig, mit Barn," afbrød Faderen hende; „Ynglingen er uretfærdig imod mig; men jeg har ikke givet ham Anledning dertil. Jeg tilgiver Dig denne Fremfusenhed, Oliver, da jeg veed at Du er Nattys Ven, og din Iver for ham har overvældet din Klogskab."

„Ja, han er min Ven, min sande Ven," udbrød

Edward, „og jeg er stolt af dette Fortrin. Han er ligefrem, ulærd, ja, endog uvidende og maaskee fuld af Fordomme, endskjøndt jeg føler, at hans Anskuelse af Verden er den rigtige; men han har et Hjerte, Herr Temple, der opveier tusinde Feil; han kjender sine Venner og svigter dem aldrig; nei, han vilde ikke engang forlade sine Hunde, fordi de trofaste Dyr elske ham saa høit."

„Det er en fortræffelig Characteristik, Herr Edward," svarede Marmaduke med Blidhed; „men jeg har aldrig været saa lykkelig at besidde hans Agtelse, og mod mig har han stedse viist sig kold og frastødende. Jeg har taalt det, fordi jeg ansaae det for en Særhed hos den gamle Mand, og naar han træder frem for mig, som hans Dommer, skal han finde, at hans tidligere Opførsel lige saa lidt har Indflydelse paa min Dom, som hans nys udviste Tjeneste kan udslette hans Brøde."

„Brøde?" gjentog Edward; „kan det kaldes en Brøde, at jage en næsviis, nederdrægtig Knegt bort fra sin Dør! Nei, min Herre! Skal nogen anklages for Forbrydelse i denne Sag, saa bliver det i det mindste ikke ham."

„Og hvem ellers, min unge Herre?" spurgte Dommeren, idet han med ædel Rolighed betragtede den opbragte Yngling.

Dette Spørgsmaal var mere, end det unge Menneske kunde taale; hidtil havde han søgt at skjule sin indre Bevægelse, men nu brød Stormen løs.

„Hvorledes? Derom spørger De mig!" udbrød han; „spørg Deres egen Samvittighed, Herr Dommer. Træd udenfor Deres Dør og betragt denne Dal, denne rolige Sø og disse mørke Fjelde; og spørg Deres Hjerte, hvis De har noget, hvorledes De er kommmen i Besiddelse af denne Dal og disse Bjerge? Jeg skulde troe, at Synet af Mohegan og Natty, der vanke fattige omkring i denne Egn, maatte være Dem et Dolkestik i Hjertet."

Marmaduke hørte forundret paa Ynglingens lidenskabelige Udbrud; men da han havde udtalt, bød han sin utaalmodige Datter at tie og svarede:

„Oliver Edward, Du glemmer hvor og til hvem Du taler. Jeg har hørt, at Du paastaaer at nedstamme fra dette Lands tidligere Besiddere; men den gode Opdragelse, Du har nydt, har ikke gavnet Dig synderlig, naar den ikke har lært Dig at erkjende Retmæssigheden af de Hvides Fordringer. Dette District er min lovlige Eiendom, som dine Forfædre, hvis Du virkelig er af deres Æt, have overdraget mig. Hvorledes jeg har benyttet og behandlet det, overlader jeg til vor store Dommer at afgjøre; men min Samvittighed bebreider mig intet. Efter hvad her er foregaaet,

kan Du ikke blive længere i mit Huus; følg mig derfor ind i min Skriverstue, for at jeg kan afgjøre min Gjeld til Dig. Dit heftige Vredes-Udbrud skal heller ikke hindre din Lykke for Fremtiden, hvis Du vil følge en ældre Mands Raad."

Den første Hede, som havde forledet Ynglingen til disse lidenskabelige Yttringer, var forsvunden, og han stirrede med stive Blikke og i et Slags Aandsfraværelse efter Dommeren, der forlod Værelset. Endelig fattede han sig, dreiede Hovedet til den anden Side og saae Elisabeth, der endnu bestandig sad paa Sophaen, med Hovedet bøiet ned paa Barmen og Haanden for Øinene.

„Miss Temple," sagde han med blid Stemme — „Miss Temple — jeg har forglemt mig selv — jeg har forglemt Dem. De har hørt Deres Faders Ord, og i Aften forlader jeg Deres Faders Huus; men jeg ønskede gjerne at skilles forsonet fra Dem."

Elisabeth hævede sit Hoved langsomt iveiret, og Edward saae Præget af stille Kummer paa hendes skjønne Ansigt; men det var kun et Øieblik; thi, idet hun reiste sig, funklede atter hendes Øine af den sædvanlige Ild, hendes Kinder glødede og hendes hele Væsen syntes at være undergaaet en heel Forandring.

„Jeg tilgiver Dem, Edward, og min Fader vil

ogsaa tilgive Dem," sagde hun, da hun var ved Døren. „De kjender os ikke, men den Tid vil komme, da De vil forandre Deres Tanker om os."

„Om Dem aldrig!" afbrød Ynglingen hende; „Jeg — —"

„Jeg vilde tale, og ikke høre, min Herre. Der er noget i denne Sag, som endnu er mig ganske dunkelt og uforklarligt; men siig gamle Natty, at vi ikke blot ere hans Dommere, men ogsaa hans Venner. Han skal ikke bedrøve sig over Bruddet imellem Dem og min Fader, eller frygte for, at Deres heftige Adfærd skulde forværre hans eller Deres Skjebne. Lev vel, Herr Edward. Jeg ønsker Dem al mulig Lykke — og mere deeltagende Venner."

Ynglingen vilde svare derpaa; men hun forlod Værelset saa hurtig, at han ikke kunde følge hende. Han stod et Øieblik og saae bestyrtet paa hende; derpaa ilede han ud af Huset; og istedetfor at opsøge Marmaduke i Skriverstuen, gik han med raske Skridt ad Veien til de gamle Jægeres Hytte.

To og Tredivte Capitel.

Richard vendte først sildig hjem den følgende Dags Aften fra sin Forretnings-Reise. Sammes Hovedøiemed havde bestaaet i at gribe en Bande Falskmyntnere, der paa den Tid havde deres Verksted i Skovene. Expeditionen var løben heldig af, og henimod Midnat vendte Sheriffen tilbage til Landsbyen i Spidsen for en Trop bevæbnede Politibetjente, imellem hvilke fire Misdædere rede. Ved Alleen, der førte op til Herregaarden skiltes de ad. Richard befalede Betjenterne, at bringe Fangerne til Districts-Fængselet, medens han med en Selvtilfredshed, som en Mand af hans Characteer nødvendig maatte føle ved eengang at have udført noget virkelig Nyttigt, nærmede sig Herregaarden.

„Holla, Aggy!" raabte Sheriffen ved den inderste Dør; „hvor er Du, sorte Satan? Vil Du lade mig staae her i Mørke den hele Nat? — Heida, Aggy! Holla, Bravo! Hunden, der dog ellers er saa aarvaagen, hører mig ikke heller. Aggy! Bravo! Nei, de sove allesammen; det er blot mig, arme Djævel, der maa staae udenfor og gabe i Bælmørke. Bravo! Bravo! Det er sandelig første Gang at Hunden har ladet nogen komme saa nær, uden at undersøge hvad

han førte i sit Skjold; thi dens Næse siger den det, som vi kunne see med vore Øine. Heida, Agamemnon! Hvor Satan er Du dog? Naa, Gud skee Lov, der kommer da endelig Hunden."

Sheriffen var under denne Monolog stegen af og saae nu en Skikkelse, som han antog for Hunden, langsomt krybe ud af Hundehuset. Men til hans store Forundring reiste den sig paa to Been, istedetfor paa fire, og han gjenkjendte, ved det svage Stjernelys, Negerens sorte Ansigt og krollede Haar.

„Hvad Satan bestiller Du der, Du sorte Djævel?" udbrød han; „er denne varme Nat ikke hed nok for dit africanske Blod, siden Du fordriver den stakkels Hund fra sit Leie og sover paa dens Straa?"

Den Sorte var imidlertid bleven ganske vaagen, og søgte under Graad og Hulken at svare sin Herre.

„Aa, Herr Richard! Herr Richard! Det er skrækkeligt! Havde ikke troet det var muligt, at han kunde døe! O Gud! Stakkel — endnu ikke begraven — jeg ventede til De kom tilbage — har rigtig nok gravet en Grav —"

Her overvældede Smerten aldeles den stakkels Neger, og istedetfor at give en forstaaelig Forklaring over Aarsagen til sin Sorg, hulkede han stedse høiere og høiere.

„Hvorledes, begraven? Død! Grav!" raabte Richard

ængstelig. „Hvem er død? Hvem skal begraves? Benjamin er dog vel ikke død? Jeg veed nok, at han er svagelig; men jeg har dog givet ham — —"

„Aa, det er meget værre, meget værre!" afbrød Negeren ham hulkende. „Miss Lizzy og Miss Grant — gik at spadsere — paa Bjergene — stakkels, gamle Bravo! — bed en lille Panther ihjel — Aa, Herre Gud, Herre Gud! — Natty Bumppo — scalperet — stakkels Bravo! — Kom, Herr Richard — han er smuk endnu efter sin Død — kom, se her —"

Sheriffen forstod ikke et Ord af det altsammen; men han ventede taalmodig, indtil Negeren havde hentet en Lygte fra Kjøkkenet, for at lyse ham. Han fulgte med Negeren til Hundehuset, hvor han saae den stakkels Bravo ligge stiv og kold, svømmende i sit Blod, men omhyggelig bedækket med Aggys Kappe. Sorgen overmandede atter Negeren, der, ved frivillig at have holdt Vagt over den døde Hund, var sovet ind og forhindrede saaledes anden Gang den attraaede Forklaring, thi han kunde blot græde og jamre sig. Lykkeligviis aabnedes Huusdøren i det samme, og Benjamins grove Træk straalede Sheriffen imøde. Han gav sin Hest til Negeren og traadte ind i Huset.

„Hvad betyder den døde Hund?" udbrød han, „Hvor er Miss Temple."

Benjamin stillede sig i sin sædvanlige Matrosstilling og viste med den venstre Haand over Skulderen, i det han svarede:

„I sin Køie."

„Hvor er Dommeren?

„I sin Kahyt."

„Men forklar mig, hvorfor er Bravo dræbt? og hvad er Aarsagen til Aggys Bedrøvelse?"

„De vil faae Oplysning om det Hele, inde i Stuen, Squire," sagde Benjamin, og pegede paa en Tavle, der laa paa Bordet, ved Siden af et Glas Brændevin, en kort, endnu brændende, Pibe og en Bønnebog.

En af Richards Egenheder bestod i at føre en Journal over alt, hvad der hændtes, og hans Dagbog indeholdt ikke alene de Begivenheder, der vedkom ham selv; men ogsaa Veir-Jagttagelser og hvad der tildrog sig i hans Familie og i Landsbyen. Efterat han var kommen til at beklæde Sherif-Embedet, der ofte nødte ham til at gjøre Smaareiser, havde han ansat Benjamin til at optegne paa en Tavle alt, hvad der tildrog sig i hans Fraværelse, hvorpaa han siden efter førte det ind i sin Dagbog, med Tilføiende af Tid, Sted og andre smaae Biomstændigheder. Dette var rigtig nok en Opgave, som kun Richards Skarpsindighed var istand til at løse, da Huushovmesteren ikke havde fjerneste

Idee om den ædle Skrivekunst og ikke forstod at male et eneste Bogstav. Han kunde ikke læse andet, end sin Bønnebog, og ikke engang uden at stave. En saadan Totalmangel af det Vigtigste, der udfordres til Journalføring, vilde have afskrækket enhver anden, men Sheriffen opfandt endeel Hieroglypher, hvormed han betegnede de almindelige daglige Begivenheder, f. Ex. hvad Vinden var? om det var Solskin, om det regnede, og naar? o. s. v. Overordentlige, uforuseete Begivenheder maatte han naturligviis overlade til Major Domus's Genie. Benjamin pegede paa denne Journal, istedetfor at besvare Sheriffens Spørgsmval.

Efterat Richard Jones havde drukket et Glas Brændeviin, tog han sin egen Dagbog frem af et skjult Gjemme og satte sig ved Bordet, for at indføre Begivenhederne paa Tavlen i Journalen, og tillige at stille sin egen Nysgjerrighed. Benjamin traadte bag ved Sheriffens Stol og lagde sin ene Haand fortrolig derpaa, medens han med den anden pegede paa de malede Hieroglypher.

Det første, som faldt Sheriffen i Øinene, var Figuren af et Compas, der til stadigt Brug var udskaaren i det ene Hjørne af Tavlen. De vigtigste Punkter vare tydeligt angivne, og de sædvanlige Inddelinger saaledes betegnede, at Ingen, der nogensinde

havde styret et Skib, kunde tvivle om at det var et Compas.

„Aa!" udbrød Sheriffen, idet han strakte sig magelig i Stolen, „jeg seer, I have havt Sydost-Vind den hele Nat, og jeg troede, der var faldet Regn."

„Der er, min Sjel, ikke faldet en Draabe forrige Nat," sagde Benjamin. „Jeg troer at Vandbeholdningerne deroppe ere udtørrede; thi i de tre sidste Uger er der ikke kommet saameget Vand ned i hele Grevskabet, som der behøves til at gjøre gamle Johns Canoe flot, og I veed dog, at den Røddeskal ikke stikker meget dybt."

„Har Vinden ikke dreiet sig imorges? Der hvor jeg var, sprang den om," sagde Richard.

„Jo vist gjorde den, Squire; det staaer jo ogsaa paa Tavlen."

„Jeg kan ikke see noget sligt, Benjamin; thi —"

„Kan De ikke see noget?" afbrød Huushovmesteren ham en Smule hidsig, „staaer der ikke et Tegn imod Nordvest, med en opgaaende Sol paa Enden, for at tilkjendegive, at det var henad Morgenstunden?"

„Jo vist, jo vist, det er meget nøiagtigt; men jeg kan dog ikke opdage Vindens Forandring."

„Hvorledes! Hvad skulde da vel denne Theekjedel være til med en Streg udaf Tuden, der egentlig løber

lige sydlig, men dog dreier en Smule af mod Vesten? Se det betyder jo Vindens Omvexling, Squire."

„Det er godt, Benjamin," sagde Sheriffen, idet han indførte Vindens Forandring i sin Journal. „Jeg troer, at jeg har ganske forstaaet Eder. Se her er nu en Sky over den opgaaede Sol; — — aa, det har sagtens været taaget om Morgenen?"

„Ja vist, Squire," svarede Benjamin.

„Aha! Det er Søndag, og her er Tegnene for Prædikenens Længde — een, to, tre, fire — Hvorledes! Har Herr Grant prædiket i 40 Minuter?"

„Ja, saa omtrent; det var en god halv Time efter mit eget Uhr; og nu regner jeg Tiden, som jeg brugte til at stille det, og Veien hjem, hvor jeg just heller ikke forhastede mig."

„Men, min Gud, Benjamin, I kan jo dog umulig have brugt ti Minuter til at stille Eders Uhr!"

„Ja, seer De, Squire, Præsten talte meget høitidelig, og saa lukkede jeg mine Øine, for at holde mine Tanker samlede; og da jeg atter slog dem op, saae jeg, at Menigheden var ifærd med at gaae hjem, og derfor regnede jeg omtrent ti Minuter til Tilbageveien."

„Aha! Herr Benjamin har altsaa faaet sig en lille Luur! Men jeg vil dog ikke nedskrive en saadan Bagvaskelse om en orthodox Geistlig." Richard note-

rede 29 Minuter i sin Journal og vedblev derpaa. „Hvad betyder dette A. M.* henimod Klokken ti? Fuldmaane! Kunde I see Maanen saa høit oppe paa Dagen? Jeg har rigtig nok hørt om slige Forvarsler, men — hvad staaer nu der ved Siden af? Et Timeglas?"

„Det!" sagde Benjamin og saae over Sheriffens Skuldre, idet han smilende vendte Skraaen i Munden; „ja, det er nu saadan en lille Opfindelse af mig selv. Det er ingen Maane, Squire, men Betty Hollistars Ansigt; thi seer De, jeg havde hørt, at der var kommen en ny Transport fra Jamaica, og saa traadte jeg derind, da jeg gik til Kirke — det var netop Klokken ti — og prøvede et lille Glas; og for at betale hende det som en ærlig Mand, har jeg tegnet det op paa Tavlen."

„Naa, hænger det saaledes sammen?" sagde Sheriffen, lidt fortrydelig over denne Afbrydelse; „men kunde I da ikke tegne et bedre Glas? Det seer jo, Gud straffe mig, ud som et Dødningehoved og et Timeglas."

„Hvad den underlige Figur angaaer, Squire," svarede Huushovmesteren, „saa har den ogsaa sin egen Grund. Da det Stads smagte mig saa godt, tog jeg mig nok et Glas paa Hjemveien, og det tegnede jeg

* At Morning: om Morgenen.

til Foden af det første, og derfor seer den Tingest saa kunstig ud. Men da jeg nu har været der i Aften igjen og betalt det Hele, saa kan De gjerne viske det ud."

„Jeg skal kjøbe Eder en Tavle, hvorpaa I kan notere Eders egne Anliggender," sagde Sheriffen; „thi jeg kan ikke lide, at min Journal skal bemales med sligt."

„Gjør De Dem ingen Uleilighed med at kjøbe en Tavle, Squire; thi da jeg indsaae, at jeg vilde komme til at handle flere Gange med Konen, saalænge det Fad varer, have vi indrettet det paa en anden Maade. Hun optegner Glassenes Antal paa den indvendige Side af Døren til Skjenken, og jeg har derimod en Karvestok."

Ved disse Ord tog Benjamin et Stykke Træ, hvori der allerede var gjort fem dybe Snit, frem under Bordet. Richard betragtede denne nyopfundne Conto et Øieblik, og vedblev derpaa:

„Hvad er dette? Løverdag — et heelt Familiestykke! To Vinglas paa Siden!"

„Det betyder to Fruentimmer; den ene paa denne Side er Miss Lizzy, og den anden derovre Præstens Datter."

„Cousine Bess og Miss Grant!" udbrød Sheriffen

forundret; „hvad have Pigerne med min Journal at bestille?"

„De havde nok at bestille med at slippe ud af Pantherens Kloer," sagde Huushovmesteren. „Det, som De seer ved Siden af Pigebørnene og som ligner en Rotte, det er det glubende Bæst; og den anden der, som vender Kjølen iveiret, er den stakkels gamle Bravo, der ved den Leilighed døde en hæderfuld Død, ligesom en tapper Admiral, der falder for Konge og Fædreneland; og denne her — —"

„En Fugleskræmme," afbrød Richard ham.

„Det kan nok være, at den seer saaledes ud," sagde Huushovmesteren; „men efter min Mening er det det bedste Billede, jeg har tegnet; thi det ligner Manden paa et Haar; — kan De ikke kjende Natty Bumppo, som skjød Pantherdyret, der allerede havde bidt Hunden ihjel og nu vilde til at fare løs paa de unge Piger?"

„Men, for Satan, hvad vil alt dette sige?" raabte Richard utaalmodig.

„Hvad det vil sige?" gjentog Benjamin; „det vil sige den pure, rene Sandhed."

Sheriffen afbrød ham nu med nogle directe Spørgsmaal, hvorpaa han fik mere tilfredsstillende Svar, saa at han endelig kunde gjøre sig en dunkel Forestilling om Sagens sande Sammenhæng. Efterat den første

Forbauselse, og vi maae sige det til Richards Berømmelse, den første Skræk over denne Fortælling var forbi, kastede Sheriffen atter et Blik paa Journalen, hvorpaa der endnu fandtes flere uforklarlige Hieroglypher.

„Nu, hvad skal dette betyde?" sagde han; „to Mænd, som baxes. Har her været Slagsmaal? Man kan heller ikke vende disse Mennesker Ryggen, uden at der strax er noget paa Færde."

„Det er Dommeren og den unge Herr Edward," afbrød Huushovmesteren ham.

„Hvorledes? Duke i Slagsmaal med Oliver? Staaer Satan i Eder allesammen? Der er indtruffen flere Begivenheder i disse 36 Timer, end i de sidste sex Maaneder."

„Det er, som jeg siger Dem, Squire," svarede Benjamin; „men det kom ikke til Haandgemæng, de gjorde det af med Munden."

„Forklar mig Sagen tydeligere;" afbrød Richard ham. „Striden er bestemt kommen over Minerne — ja vist, nu seer jeg det, der staaer jo en Mand med en Hakke paa Skulderen. I hørte det altsaa Benjamin?"

„Ja, jeg hørte meget, men jeg kunde ikke see deres Miner; aa, de have vel ikke været synderlig venlige. Jeg stod under Vinduet og kunde saa halv om halv forstaae hele Sammenhænget. Det er ingen Hakke, men et Anker, der paa Mandens Skulder, og det be-

tyder, at det unge Menneske har udsøgt sig en anden Ankergrund."

„Har Edward forladt Huset?" spurgte Richard hurtig.

„Ja vist har han," sagde Benjamin.

Richard vedblev at spørge, og efter en vidtløftig Examination havde han pumpet alting ud, som Benjamin vidste, og det ikke blot hvad der angik Tvistigheden imellem Dommeren og Edward, men ogsaa Begivenheden i Nattys Hytte og Hirams Uheld.

Saasnart Sheriffen havde faaet disse Tildragelser at vide, som Benjamin fortalte paa den fordeelagtigste Maade for Leatherstocking, tog han sin Hat, befalede Huushovmesteren at lukke Døren af og gaae til Sengs, og ilede ud af Huset.

Benjamin stod med Armene overkors og stirrede med Forundring i det mindste fem Minuter paa Døren, hvorigjennem Richard var forsvunden; derpaa gjorde han hvad der var ham befalet, og lagde sig til Hvile.

Det er allerede tidligere i denne Fortælling omtalt, at Retten, hvori Dommeren Temple præsiderede, skulde holdes den følgende Dag. Richards Ledsagere vare Retsbetjente, som deels deres Forretninger i Retten, deels Fangernes Escortering havde bragt til Landsbyen. Sheriffen kjendte disse Folks Levemaade for godt, til at tvivle om, at han jo endnu maatte finde de fleste

ved Brændeviinsflasken i Fangevogterens Stue. Han ilede derfor igjennem Landsbyens stille Gader til den lille, ubefæstede Bygning, som indesluttede Misdæderne, og fandt sine Undergivne beskjeftigede paa den Maade, som han havde ventet.

Et Vink af Sheriffen hidkaldte strax to af hans Medhjelpere, der toge sex til syv Politibetjente med sig. Med disse Hjelpetropper gik Richard igjennem Landsbyen henimod Søen. Alt laa i den dybeste Rolighed, og man hørte intet, uden nogle Hunde, der gjøede langt borte, og den lille Trops sagte Mumlen og afmaalte Skridt. Da de havde passeret Broen, der var slagen over Susquehanna, forlode de Landeveien og gik tvers over den Mark, hvor Bataillen med Duerne havde staaet. Herfra førte Richard dem ned i et Krat, af Fyrre- og Nøddetræer, og saa gik det rask ind i den tykke Skov. Sheriffen standsede et Øieblik, samlede sin Hær om sig, og sagde med dæmpet Stemme:

„Jeg har forlangt Eders Bistand, mine Venner, for at arrestere Nathaniel Bumppo, almindelig kaldet Leatherstocking. Han har angrebet en Øvrighedsperson, og modsat sig Udøvelsen af en Ransagnings-Ordre, idet han truede en Politie-Officiant med sin Bøsse. Kort sagt, mine Venner, han har sat sig op imod Loven, og bør derfor næsten betragtes som Fredløs. Han er desuden beskyldt for andre Forseelser og For-

nærmelser imod private Folk, og jeg har derfor, i Kraft af mit Embede som Sherif, besluttet at arrestere bemeldte Natty Bumppo endnu i denne Nat, og lade ham kaste i Fængsel, for at han imorgen tidlig kan blive stillet for Retten, og svare paa de Klager, man har fremført imod ham. Medborgere og Venner! Udførelsen af dette Foretagende udkræver Mod og Forsigtighed. Mod, for ikke at lade sig skræmme af denne gjenstridige Mands Bøsse og Hunde; og Klogskab, det vil sige Forsigtighed, for at han ikke ved det pludselige Angreb skal undslippe, og — og — ja, af andre gode Grunde, som jeg ikke vil nævne. I maae slaae en Kreds om hans Hytte, og ved det Ord: „Fremad," som jeg skal raabe høit, trænge frem med Magt og tage ham til Fange. Fordeler Eder derfor til forskjellige Sider, medens jeg med een af Eder stiger ned til Bredden, for at speide. Alle Meddelelser maae gives mig ovenfra ned til det Sted, hvor jeg stiller mig, for at holde et vaagent Øie med Hytten."

Denne herlige Tale, som Richard underveis havde udarbeidet, gjorde stor Virkning paa Tilhørerne, og stillede dem Farligheden af deres Foretagende for Øine. Det lille Mandskab fordeelte sig; nogle trængte dybere ind i Skoven, for ad smaa Omveie, at nærme sig det bestemte Sted med saa liden Allarm, som mulig, medens

de andre gik forsigtig fremad; bævende af Frygt for Bøssen og Hundene.

Da Sheriffen troede, at Skaren var rykket langt nok frem, lod han sin vældige Stemme lyde i den tause Skov og gav Løsenet. Tonerne gjenlode i Træernes hvælvede Kroner, men istedetfor det forventede Hundeglam, hørte han ingen anden Lyd, end de tørre Blades Raslen under Retsbetjentenes Fødder. Selv denne ophørte strax, og derved vaktes Sheriffens Nysgjerrighed saa stærkt, at han glemte alle Klogskabs og Forsigtigheds Regler, sprang hurtig op, og ilede hen til det Sted, hvor Natty i saa lang Tid havde boet; men man tænke sig hans Forbauselse, da han istedetfor Hytten kun fandt rygende Ruiner.

Retsbetjentene traadte omkring Brandtomten og stirrede ned i den glødende Aske. Tid efter anden blussede en mat Flamme op deraf og belyste Forsamlingen, der stod maalløs af Forundring. Denne uventede Begivenhed virkede saa stærkt paa dem, at endogsaa Richard forstummede i det første Øieblik — et Tilfælde, som sjeldent, eller rettere sagt, aldrig hændedes ham.

Den lille Flok stod endnu forbauset, da en høi Skikkelse pludselig traadte ud af Mørket ind i Kredsen og slukkede den glødende Aske og de brændende Træstumper med Fødderne. Med blottet Hoved og hævet

Arm stirrede Natty, lig et Spøgelse, paa de ham omgivende mørke Skikkelser, og sagde med dyb, vemodig Stemme, men uden Harme:

„Hvad søge I hos mig, gamle, hjelpeløse Mand? I have fordrevet Guds Skabninger fra Skovene, hvor hans Viisdom havde anviist dem deres Boliger, og styrtet et Land i Forvirring og Elendighed, hvor før det ene Menneske ikke krænkede det andet; I have forjaget mig, der i fyrretyve Aar levede i denne Afkrog, fra min fredelige Arne; thi, før jeg tillod Eder at betræde min Hytte og udøve Eders fordømte Love der, har jeg selv stukket det Tag i Brand, under hvilket jeg i et halvt Aarhundrede har nydt Guds Velsignelser. Nu jeg seer Asken under mine Fødder, sørger jeg over denne Hytte, som en Fader over det Barn, han har mistet. I have opvakt Græmmelse og bittre Følelser hos en gammel Mand, der aldrig tilføiede Eder noget Ondt, og det paa en Tid, hvor hans Tanker burde være henvendte til en bedre Verden. I have bragt ham til at ønske, at han hørte til de vilde Dyr i Skoven, der ere langt bedre end Menneskene, da de skaane deres Lige. Og nu da jeg kommer hid i Midnatsstunden, for at tage Afsked med Asken af min Hytte, forfølge I mig, som hungrige Hunde den ængstede, døende Hjort! Hvad ville I mig? I have jo faaet Alt. Se, her staaer jeg, een imod mange; jeg kom for at sørge,

ikke for at kæmpe, og er det Guds Villie, at jeg skal falde i Eders Hænder, saa handler med mig, som I finde for godt."

Da den gamle Mand havde sagt dette, saae han sig omkring med et alvorligt Blik. Den lille Gruppe aabnede ham instinctmæssig en Vei til Krattet, hvor det ikke var at tænke paa, at forfølge ham i denne bælmørke Nat. Natty syntes ikke at lægge Mærke til denne Fordeel, og kastede forskende Blikke omkring i Kredsen, for at opdage, hvo der først vilde vove at lægge Haand paa ham. Efter nogle Minuters Forløb havde Richard gjenvundet sin Fatning; han traadte frem, sagde noget til Undskyldning for sin haarde Pligt, og tog den gamle Mand til Fange. Sheriffen stillede sig i Spidsen for Retsbetjentene, der omgave Natty, og derpaa drog Toget ad Veien til Landsbyen.

Underveis gjorde Richard sin Fange flere Spørgsmaal, hvorfor han havde stukket Hytten i Brand? om Mohegan var vendt tilbage? og deslige; men Natty svarede ikke et Ord, saa at Spørgeren, der indsaae, at al hans Umage var spildt, tilsidst ogsaa taug. Langt ud paa Natten kom Sheriffen med sit Følge til Landsbyen, hvor de skiltes ad. Han ilede til Herregaarden og de Andre begave sig ligeledes hver til sit Hjem efterat de først havde bragt den gamle, og som det lod,

aldeles venneløse, Leatherstocking, til det for ham bestemte Fængsel.

Tre og Tredivte Capitel.

Den lange Dag og tidlig opgaaende Sol i Juli Maaned skjenkede de Nysgjerrige Tid til at forsamle sig, inden Academiets Klokke forkyndte, at der skulde holdes Ret over de Skyldige. Fra Dagens Frembrud af vare Landeveiene og Bjergstierne, der fra alle Sider førte til Templeton, opfyldte med Ryttere og Fodgængere, der alle havde Sæde og Stemme i Forsamlingen. Her saae man en Yeoman paa en stor, stærk Hest trave hen ad Landeveien, med det høirøde Ansigt stolt iveiret, som om han vilde sige: „Jeg har betalt min Eiendom og behøver ikke at frygte noget Menneske; jeg hører til den dømmende Commission i Grevskabet." Ved Siden af ham red en anden, der var hans Ligemand i Henseende til Følelsen af sin Uafhængighed, men ingenlunde hvad Eiendom og Anseelse angik. Denne var en Procesfører af Profession, — en Mand, hvis Navn blev nævnt hver Tingdag, og som slængte hele sin erhvervede Formue i Gabet paa Rettens Harpyer. Han

var just ifærd med at sætte Sagen, han den Dag havde for i Retten, i det bedste Lys for den Edsvorne. En Fodgænger holdt Skridt med disse tvende Ryttere. Med en stribet Kofte over Skjorten og sin bedste uldne Hue paa Hovedet havde han ad Skovstier forladt sin eensomt liggende Bolig og stræbte nu at følge de andre paa den ujevne Vei. Han var ogsaa Edsvoren, men af ringere Grad, og var kommen, for at høre sin Naboes Sag og hjelpe til at fælde Dom i den.

Klokken ti vare Templetons Gader opfyldte af travle Menneskehobe. Nogle talte om deres private Anliggender; andre politiserede og atter andre stode forundrede og gabede paa de aabne Boder, eller prøvede Leer, Øxer og deslige. Nogle faa Koner med deres Børn paa Armen fulgte med langsomme Skridt efter deres tause Ægteherrer igjennem den bølgende Mængde. Et Par unge, nygifte Folk, hvem Kjerligheden tindrede ud af Øinene, interesserede enhver Tilskuer. Pyntede i deres bedste Stads gik de i ærbødig Afstand ved Siden af hinanden. Den unge Mand understyttede sin Ægtemages frygtsomme Skridt med sin udstrakte Arm, ved hvis Tommelfinger hun ængstelig holdt sig.

Ved det første Klokkeslag traadte Richard ud af Døren i den dristige Dragon, med et blottet Sværd i Haanden, om hvilket han pleiede at fortælle, „at hans Forfædre havde brugt det i Slagene under Cromwell,"

og raabte med bydende Stemme: „Plads for Rettens Medlemmer!“ Denne Befaling blev strax, skjøndt ikke slaviſk, efterlevet; og mange af Tilskuerne nikkede fortrolig til flere af de Edsvorne i Processionen. En Skare Constabler med deres Stave fulgte Sheriffen; derpaa kom Marmaduke, ledsaget af fire simpelt klædte, alvorlige Yeomen, der beklædte Dommerbænken tillige med ham. Disse underordnede Dommere vare ikke forskjellige fra den bedre Deel af Tilskuerne, uden ved den alvorlige Mine, som de ved denne Leilighed paatoge sig. Kun en eneste udmærkede sig ogsaa ved en særegen Dragt; han bar nemlig en gammeldags Uniform, hvis Skjøder kun naaede til midt paa Laarene, og som var prydet med smaa Sølv-Epauletter. Denne Gentleman var en Oberst af de regulaire Tropper og Medlem af Krigsretten, og havde for en kort Tid løsrevet sig fra sine egentlige Forretninger, for at bivaane en civil Ret. Denne afstikkende Klædedragt vakte dog hverken Forundring eller foranledigede spottende Bemærkninger. Tre til fire glathagede Advocater fulgte med afmaalte Trin efter de Edsvorne, og den ene havde ved et Par Briller søgt at give sig et lærd Udseende. En Skare Constabler sluttede Toget, og Folket trængte sig efter dem ind i Værelset, hvor Retten skulde holdes.

Bygningens nederste Stokverk var af Bindingsverk og forsynet med smaa Vinduer med Jernstænger

for, hvorigjennem man saae nogle alvorlige Ansigter; iblandt disse vare Falskmyntnerne og vor gamle Ven Natty. Udvendig vare Fængslerne blot forskjellige fra Skolestuerne ved Façonen af Vinduerne, de tykke Jernstænger og Jernnaglerne, der vare drevne ind i Træverket. Det øverste Stokverk var bygget af Steen, rigelig prydet med Billedhugger-Arbeide og indeholdt en rummelig Sal, der brugtes til Tingstue. En Bænk, der hævede sig flere Fod fra Jorden, stod langs med den ene Side. Den var omgiven af en Balustrade og bestemt for Dommerne; midt paa den var et ophøiet Sæde, som den præsiderende Dommer beklædte. Længere frem stod et Bord, bedækket med et grønt, uldent Teppe og omgiven af Bænke, og ved Enden af disse vare Sæder anbragte til de Edsvorne. Et Gitter omgav enhver af disse Afdelinger, og det øvrige tomme Rum var opfyldt med Tilskuere.

Saasnart Dommerne havde sat sig, Advocaterne taget Plads ved Bordet, og den første Larm lagt sig, begyndte de sædvanlige Forberedelser. Forordningerne oplæstes, de Edsvorne toges i Ed, Klagerne fremsattes og indstilledes til Rettens Afgjørelse.

Vi ville ikke trætte vore Læsere med en Beskrivelse af de vidtløftige Undersøgelser, hvormed Forsamlingen beskjeftigede sig i de første to Timer. Dommeren talte kraftig for at man skulde ile med at bestemme de Fang-

nes Skjebne, da det var umenneskeligt at forhale Sagen, uden at fælde Dom. Strax forkyndte en Retsbetjents Udraab: „Plads for den dømmende Commission," de Edsvornes Ankomst. De sædvanlige Former bleve iagttagne, idet den første Edsvorne fremlagde trende Klager, paa hvilke Dommerens skarpe Øie opdagede Navnet Nathaniel Bumppo. En øieblikkelig, almindelig Taushed fulgte paa denne Retsact, der blev afbrudt ved en sagte Hvisken imellem Dommerbænken og Sheriffen, der gave sine Betjente et Vink. Nu opstod en stor Bevægelse blandt Tilskuerne; strax derpaa traadte Leatherstocking ind, ledsaget af tvende Constabler, der anviste ham sin Plads paa Delinqvent-Bænken. Støien lagde sig, Tilskuerne trængte sig atter sammen, og der herskede en saadan Dødsstilhed, at man kunde høre den Fangnes Aandedrag.

Natty traadte modig frem i sin Hjorteskinds Dragt, men uden Trøie; istedet derfor bar han en grov Lærreds Skjorte, der var bunden sammen om hans solbrændte Hals med en Hjortesene. Det var første Gang i hans Liv, at han betraadte en Retssal, og Nysgjerrighed syntes derfor i det første Øieblik at have fortrængt alle andre Følelser. Han kastede sine Øine paa Dommerbænken, derfra paa de Edsvorne, paa Skrankerne, paa Tilskuerne, og overalt mødte han Blikke, der vare fæstede paa ham. Efter at have betragtet

sig selv fra Top til Taa, for at opdage, hvad der saa særdeles kunde tiltrække sig Alles Opmærksomhed, lod han sit Blik endnu engang løbe gjennem Forsamlingen og aabnede derpaa Munden til sin sædvanlige stille Latter.

„Fange, tag Eders Hue af," sagde Marmaduke.

Befalingen blev enten ikke hørt, eller ikke agtet.

„Nathaniel Bumppo, tag Eders Hue af," gjentog Dommeren.

Natty foer iveiret, da han hørte sit Navn nævne, kastede et alvorligt Blik paa Dommeren og sagde:

„Hvad vil De mig?"

Nu reiste Squire Lippet sig fra sin Plads ved Bordet, og hviskede Fangen noget i Øret, hvorpaa Natty nikkede med Hovedet, og tog sin Hjorteskinds Hue af.

„Herr van der School," gjentog Dommeren, „Fangen er rede, vi vente paa Anklagen."

Herr Dirk van der School traadte nu frem, for at fuldbyrde sit Embede som Actor; efterat han først havde sat sine Briller tilrette, og betragtet den ene af sine Collegaer efter den anden, begyndte han, idet han saae over Brilleglassene, at forelæse Anklagen med lydelig Stemme. Den var affattet i slige Documenters sædvanlige Form og gammeldags Stiil, og indeholdt Beskyldningen om et voldeligt Angreb paa Hiram Doolittles Person. Da han var færdig, tog Herr van der

School sine Briller af, som han omhyggelig stak i et Futteral og derpaa i Lommen, upaatvivlelig for oftere at sætte dem paa Næsen. Efterat han havde gjentaget dette nogle Gange, rakte han Herr Lippet Documentet med en vigtig Mine, som tydelig sagde: „Siig noget derimod, om Du kan."

Natty hørte paa Anklagen med stor Opmærksomhed og bøiede sig henimod Oplæseren, for ikke at gaae glip af et eneste Ord; da han var færdig, rettede han sin høie Skabning fuldkomment iveiret og udstødte et dybt Suk. Alles Øine hvilede paa Fangen, af hvem man forgjæves ventede et Svar.

„I har hørt Anklagen, der er fremført imod Eder, Nathaniel Bumppo," sagde Dommeren, „hvad svarer I dertil?"

Den gamle Mand blev staaende nogle Øieblikke i en eftertænkende Stilling, derpaa hævede han Hovedet iveiret, og sagde med et Smiil:

„Jeg negter ingenlunde, at jeg har taget lidt haardt paa Manden; men det er Usandhed, at jeg har behandlet ham paa den Maade, som Herren der læste op. Jeg har for længe siden ophørt at være en Slagsbroder, og er nu for gammel til at begynde paa det igjen. Da jeg var ung og levede blandt Skotterne og Irlænderne — lad mig see — det maa omtrent have været i Aaret — —"

„Herr Lippet, De er Fangens Defensor," afbrød Dommeren Nattys Fortælling, „vær saa god at underrette Deres Client om, hvorledes han skal svare; thi ellers skal Retten lære ham det."

Disse Ord vakte Advocaten af de dybe Betragtninger, hvori han var hensunken over den skriftlige Anklage. Han sprang op, og efter at have talt noget sagte med Natty, betydede han Retten, at Undersøgelserne kunde fortsættes.

„Erklærer I Eder for skyldig eller ikke skyldig?" spurgte Dommeren.

„Jeg kan med god Samvittighed erklære mig for ikke skyldig," svarede Natty; „thi det er ingen Forbrydelse at gjøre hvad Ret er; og jeg vilde før døe paa Stedet, end tillade noget Menneske at betræde min Hytte."

Richard studsede ved denne Erklæring og saae med et betydningsfuldt Blik paa Hiram Doolittle, der blot besvarede det med en sagte Bevægelse af Øienbrynene.

„Fortsæt Forhøret, Actor," sagde Dommeren. „Herr Secretair, før det til Protocols."

Efter en kort indledende Tale af van der School blev Hiram opfordret til at afgive sin Erklæring. Han gjorde det i de meest besmykkende Udtryk og forsikkrede, „at han ikke havde meent noget Ondt dermed, at han blot havde opfyldt sin Pligt som Øverighedsperson, o.

s. v." Da han var færdig, og van der School vægrede sig ved at anstille en vidtløftigere Undersøgelse, reiste Herr Lippet sig med en alvorlig, streng Mine og gjorde Hiram Doolittle følgende Spørgsmaal:

„Er De Constabel i Grevskabet, min Herre?"

„Nei, min Herre," svarede Hiram, „jeg er kun Fredsdommer."

„Jeg spørger Dem i Rettens Paahør, Herr Doolittle, paa Ære og Samvittighed: havde De Ret til at trænge ind i denne Mands Hytte?"

„Hm!" sagde Hiram, i hvis Indre Tørst efter Hevn kæmpede med Ønsket at afgjøre Sagen i Mindelighed; „jeg formoder at — at, efter den strenge Ret — i det Tilfælde — ja, maaskee strengt taget, Retten ikke saa ganske var paa min Side; — men som Sagerne stod — Billy Kirby var saa langt borte — kunde jeg nok gaae saa vidt."

„Jeg spørger Dem endnu engang, min Herre," vedblev Advocaten, der mærkede Hirams Forlegenhed, „negtede denne gamle, retskafne, venneløse Mand Dem flere Gange at komme ind, eller ikke?"

„Ja — jeg maa tilstaae," sagde Hiram, „at han var lidt halsstarrig; ikke hvad jeg kan kalde venskabelig, da han dog saae, at jeg kom som Nabo, for at besøge min Naboes Huus."

„Saa? Det var altsaa at betragte som et ven-

skabeligt Besøg fra Deres Side, som slet ikke var dem paalagt af Retten. Mine Herrer, jeg beder Dem at lægge Mærke til disse Ord: „„Som Nabo for at besøge sin Naboes Huus.““ Men nu spørger jeg Dem atter, min Herre, om Nathaniel Bumppo ikke flere Gange forbød Dem at komme ind?"

„Jo, han lod rigtig nok slige Ord falde," sagde Hiram, „men jeg oplæste Ransagnings-Ordren for ham med høi Røst."

„Jeg gjentager mit Spørgsmaal; forbød han Dem at betræde sin Hytte?"

„Vi talte længe derom — men det er sandt, jeg har endnu Ransagnings-Ordren i Lommen; ønsker Retten maaskee at see den?"

„Anklager," sagde Dommer Temple, „besvar Spørgsmaalet uden Omsvøb; forbød Fangen Dem at betræde Hytten, eller ei?"

„Jo, jeg skulde troe — —"

„Svar uden Omsvøb," gjentog Dommeren med Strenghed.

„Han forbød mig at betræde sin Hytte."

„Forsøgte De det alligevel?"

„Ja naturlig, jeg havde jo Ordren hos mig."

„Herr Lippet fortsæt Undersøgelsen." Men Advocaten, der mærkede at Retten var hans Client gunstig, vinkede med Haanden, som om han ansaae det for over-

flødigt længere at plage de Edsvorne med denne Examination, og svarede:

„Nei, min Herre, jeg overlader det nu til Dem at fælde Dommen; jeg har intet mere at gjøre."

„Actor," sagde Dommeren, „har De noget at svare herpaa?"

Herr van der School tog sine Briller af, lagde dem omhyggelig sammen, satte dem endnu engang paa Næsen, betragtede den anden Klage, han havde i Haanden, og sagde derpaa, idet han kigede over Brilleglassene paa Forsamlingen:

„Jeg lader Klagen falde, hvis Retten saa synes."

Dommer Temple reiste sig og sagde:

„Mine Herrer Edsvorne! De have hørt Anklagerens Udsagn, og jeg skal blot opholde Dem et Øieblik. Naar en Retsbetjent møder Modstand ved Udøvelsen af sit Embede, har han en uomtvistelig Ret til at kalde en Medborger til Hjelp, og Medhjelperens Handlinger staae under Lovens Beskyttelse. Mine Herrer! Jeg overlader nu til Dem at afgjøre, hvorvidt Anklageren kgn ansees for at have været i dette Tilfælde, saa meget mere som der er en anden Anklage, der paabyrder den ulykkelige Fange større Forseelser."

Marmaduke sagde disse Ord i en blid, indsmigrende Tone; og da hans fremsatte Mening røbede den største Upartiskhed, forfeilede den heller ikke sin Virkning paa

de Edsvorne. De alvorlige Yeomen, hvoraf Retten for største Delen bestod, stak Hovederne sammen nogle Minuter, uden at forlade deres Pladse, hvorpaa Præses reiste sig og efter at Retsformerne nøiagtig vare iagttagne, erklærede Fangen for: „Ikke skyldig."

„I er frifunden for denne Anklage, Nathaniel Bumppo," sagde Dommeren.

„Hvorledes?" spurgte Natty, der ikke ganske forstod Sagen.

„I er ikke erkjendt skyldig i at have angrebet og slaaet Herr Doolittle."

„Nei, nei, jeg vil ikke negte, at jeg jo har taget ham lidt haardt i Skulderen," sagde Natty troskyldig, „og at jeg —"

„I er frikjendt," afbrød Dommeren ham; „altsaa er der intet videre at tale om i denne Sag."

Inderlig Glæde tindrede ud af den gamle Mands Øine, da han nu først begreb Sammenhængen. Han satte atter sin Hue paa, skjød Gitteret for sit lille Fængsel tilside, og sagde: „Jeg maa sige til Deres Ros, Dommer, at Loven ikke har behandlet mig saa haardt, som jeg frygtede for. Gud velsigne Dem for det Gode, De har gjort mig idag."

Da han havde sagt dette, lavede han sig til at gaae, men Constablen standsede ham med sin Stav. Herr Lippet hviskede ham noget i Øret, hvorpaa han

satte sig ned, tog Huen af igjen, og strøg sine faa, tynde, lyse Haar fra Ansigtet med et fortrydeligt og mismodigt Blik.

„Actor," sagde Dommeren, „oplæs den anden Klage."

Herr van der School gjorde sig al mulig Umage for, at ikke et Ord under Oplæsningen skulde undgaae Tilhørernes Opmærksomhed. Klagen gik ud paa, at Fangen med væbnet Haand havde modsat sig Udøvelsen af Ransagnings-Ordren, og at han, blandt de mange Vaaben, som med sædvanlig juridisk Vidtløftighed vare opregnede deri, **in specie** havde betjent sig af Skydegevær. Dette var en langt værere Beskyldning, end den forrige, og paa Tilskuernes Ansigter saaes den meest levende Længsel efter at erfare hvad Udfald Sagen vilde faae. Anklagen blev nu i Korthed gjentaget for Fangen, og hans Svar æsket.

Herr Lippet havde allerede hvisket den gamle Jæger i Øret hvad han skulde svare, inden han kunde komme til Orde; men nogle Udtryk i Anklagen forbittrede ham saa heftig, at han glemte al Forsigtighed og udbrød harmfuld:

„Det er en forbandet Løgn; jeg tragter ikke efter noget Menneskes Blod; det kan ikke engang Irokeserne, de Galgenknebler, sige mig paa. Jeg har kæmpet som en brav Soldat, der frygter Gud og sin Officier; men

aldrig har jeg fyret min Bøsse af paa Nogen, uden paa den Kriger, der, vaagen og opreist som jeg selv, stod ligeoverfor mig. Ingen kan sige, at jeg nogensinde har dræbt en Mingo under hans Dække. Jeg troer sandelig, at der lever en Gud i disse Skove!"

„Bliv ved Sagen, Bumppo," sagde Dommeren; „I hører jo, at I er anklaget for at have sigtet paa en Retsbetjent med Eders Bøsse; er I skyldig eller uskyldig?"

Imidlertid havde Nattys Vrede lagt sig og han blev staaende nogle Øieblikke i en eftertænkende Stilling; derpaa hævede han Hovedet og sagde med sin sædvanlige Latter, idet han pegede paa Brændehuggeren:

„Stod Billy Kirby der, hvis jeg havde brugt min Bøsse?"

„I negter det ikke?" sagde Lippet; „erklærer I Eder da for skyldig?"

„Ingenlunde!" svarede Natty; „Billy veed jo, at jeg ikke trykkede løs. Kirby, kan Du huske den kalkunske Hane i Vinter? Ja, det var et bedre Skud, endskjøndt jeg ikke skyder nær saa godt, som før."

„Nedskriv hans Svar: „Ikke skyldig," Herr Secretair," sagde Dommeren dydt rørt over Fangens godmodige Troskyldighed.

Hiram blev atter taget i Ed og man forlangte hans Udsagn angaaende den sidste Anklage. Han havde

indseet sin tidligere Feil og gik nu forsigtigere tilverks. Han afgav en bestemt og paa hans Maade usædvanlig tydelig Forklaring om Mistanken mod Jægeren, Klagen derover, Begjæringen om en Ransagnings-Ordre samt Billy Kirbys Edfæstelse, og forsikkrede, at Alt var skeet i behørig Retsform. Derpaa fortalte han, paa hvad Maade Natty havde modtaget Constablen og sluttede med den Paastand, at han havde sigtet paa Kirby og truet med at skyde ham ihjel, hvis han prøvede paa at træde ind i Hytten. Dette Udsagn blev bevidnet af Jotham Riddle, der nøie holdt sig til Hirams Fortælling. Squire Lippet søgte at forvirre dem ved vildledende Spørgsmaal og saae dem til at modsige sig, men forgjæves; han var nødt til at opgive sit Forehavende, da det blot udhalede Sagen, uden at være til Nytte for hans Client.

Endelig kaldte van der School Brændehuggeren frem for Skranken. Uden at vige det mindste fra Sandheden afgav dog Billy en saa forvirret Forklaring om Sagen, at Ingen kunde blive klog paa, om han talte for eller imod Fangen. Van der School henvendte sig med følgende Spørgsmaal til ham:

„Det er tydeligt af disse Papirer, at I lovmæssig har forlangt at komme ind i Hytten; men det lader til, at I har været bange for hans Trusler og Skydegevær?"

„Jeg blæser ad ham og hans Bøsse," sagde Billy og smækkede med Fingrene; „jeg maatte jo være en usel Karl, om jeg var bange for en gammel Mand, som Leatherstocking."

„Men jeg forstod — efter Eders Udsagn, som I fremførte for den forsamlede Ret i Begyndelsen af Eders Vidnesbyrd — at I selv havde troet, han vilde skyde Eder?"

„Det troede jeg ogsaa; og I vilde selv have troet det, hvis I havde seet, hvorledes den gamle Knegt med sikker Haand og øvet Øie strakte Bøssepiben imod mig, men det var ikke saa ilde meent. Da jeg havde talt et Par fornuftige Ord med Leatherstocking, hentede han strax Hjortehuden, og saa var den Sag i det Rene."

„Hør, Billy," sagde Natty og rystede paa Hovedet; „det var en lykkelig Tanke, at give Dig Huden; ellers var der dog maaskee flydt Blod, og jeg er vis paa, havde det været dit, saa havde jeg ikke faaet en rolig Time meer i mit Liv."

„Ja, Leatherstocking," svarede Billy, idet han nikkede til Fangen med en Frimodighed og Fortrolighed, som om de stode alene i Skoven, og ikke for Retten — „jeg troer gjerne, at Du — —"

„Actor, fortsæt Forhøret!" sagde Dommeren.

Van der School saae med Foragt paa den For-

trolighed, der herskede mellem Vidnet og Fangen, og erklærede for Retten, at han var færdig.

„I var altsaa ikke bange, Herr Kirby?" spurgte Nattys Defensor.

„Jeg, nei! Hvor skulde det falde mig ind," svarede Billy, idet han med et triumpherende Blik betragtede sin colossale Figur; „jeg lader mig just ikke let skræmme."

„I seer ud til at have Hjertet paa det rette Sted; hvor er I født, min Ven?"

„I Vermount, det er et bjergrigt Sted, der har en haard Jordbund, med prægtige Skove af Bøg og Ahorn."

„Det har jeg hørt," vedblev Squire Lippet venlig. „I har vist ogsaa der øvet Eder dygtig i at skyde?"

„Jeg anseer mig for den anden Skytte her i Egnen; før var jeg den første; men siden Natty Bumppo skjød Duen i Flugten, erklærer jeg ham for min Mester."

Leatherstocking saae iveiret og sagde med et Smiil, idet han fremrakte sin magre Haand: „Du er ung endnu, Billy, og har ikke seet saa mange gode Skytter, som jeg; men der er min Haand paa, at jeg ikke bærer noget Nag til Dig."

Nattys Defensor lod denne Forsoningsscene uhin-

dret gaae for sig, men Dommeren afbrød den med disse Ord:

„Her er ikke Stedet til slige Optrin. Herr Lippet, bliv ved at forhøre Vidnet, eller lad et andet træde frem."

Advocaten studsede, som om han ikke var sig nogen Forseelse bevidst, og vedblev:

„I afgjorde jo Sagen i Mindelighed med Natty, ikke sandt?"

„Han gav mig Huden, og saa havde jeg ingen Grund til længere at klamres med den gamle Mand; desuden indseer jeg ikke heller, hvor det kan være saa stor en Forbrydelse, at skyde en Hjort."

„I skiltes jo ad som Venner, og det var vist ikke faldet Eder ind, at bringe den Sag for Retten, naar I ikke var bleven opfordret dertil?"

„Nei, det troer jeg rigtig nok ikke; han gav mig jo Huden, og jeg bærer intet Nag til ham, endskjøndt Squire Doolittle er bleven lidt fornærmet."

„Jeg er færdig," sagde Squire Lippet og satte sig ned med en Mine, som den, der er vis paa sin Sags gode Udfald.

Nu reiste van der School sig og tiltalte de Edsvorne paa følgende Maade:

„Mine Herrer Edsvorne! Jeg skulde for længe siden have afbrudt de suggestive Spørgsmaal, som Defen-

for gjorde til Vidnet, naar jeg ikke havde været overbeviist om, at Loven var ophøiet over alle de Fordele — jeg mener lovlige Fordele — som han kunde høste ved sin Snildhed og Færdighed. Defensor har nemlig forsøgt paa, mine Herrer, imod Deres bedste Overbeviisning at overtyde Dem om, at den Omstændighed, at sigte paa en Constabel — han være udvalgt eller blot affendt — ikke indeholder nogen Forbrydelse; og at Selskabet — jeg mener Staten — ikke forstyrres derved. Tillader mig derfor endnu engang at gjøre Fordring paa Deres Opmærksomhed, idet jeg nøiere drøfter denne fatale Sag i sine enkelte Dele." Nu lyksaliggjorde Herr van der School de Edsvorne med en Extract af Tingsvidnet, der var affattet paa en Maade — den ene Parenthese dynget paa den anden — som ganske egnede sig til at forvirre hans værdige Tilhøreres Hoveder. Han sluttede sin Tale paa følgende Maade: „Og nu, mine Herrer, efter at jeg paa det tydeligste har fremstillet den Forbrydelse, som denne ulykkelige Mand — ulykkelig med Hensyn til sin Uvidenhed og sin Brøde — har begaaet, overlader jeg det til Deres Samvittighed at fælde Dommen, fuldkomment overbeviist om — endskjøndt Defensor lader til at vente det Modsatte — at De vil indsee Vigtigheden af at straffe Forbryderen og opretholde Lovens Værdighed."

Det var nu Dommerens Pligt, som Præsident,

at sige sin Mening. Han fremstillede Sagens Omstændigheder saa tydelig, at ingen Misforstaaelse kunde finde Sted. „Afsondrede som vi her leve fra den øvrige Verden, mine Herrer," sagde han, „er det dobbelt nødvendigt at beskytte Lovens Haandhævere, da vi ellers vilde blive udsatte for utallige Farer. Men hvis De troer, at den gamle Mand, som idag er fremstillet for Dem, ikke har havt ifinde at fornærme Constablen og mere har ladet sig lede af Vane, end af Ondskab, saa er det Deres Pligt at dømme ham med Skaansel."

Ligesom første Gang forlode de Edsvorne ikke deres Pladser, og efter en kort Raadslagning reiste deres Præses sig atter og erklærede Fangen for: „Skyldig."

Dette Udsagn vakte kun ringe Forundring, da Vidnesbyrdene, som vi for største Delen have udeladt, vare altfor tydelige og overbevisende. Dommerne syntes ogsaa at have anet denne Stemning; thi medens de Edsvorne raadsloge, holdt de ogsaa Raad.

„Nathaniel Bumppo," begyndte Dommer Temple efter et behørigt Ophold. Den gamle Jæger, som under hele Raadslagningen havde staaet i dybe Tanker med nedbøiet Hoved, rettede sig iveiret, da Dommeren kaldte paa ham, og sagde i militair Tone: „her!"

Dommeren vinkede ad ham, at han skulde tie, og vedblev:

„I Betragtning af at I ikke kjender Lovene, har

Retten fundet sig beføiet til at fælde en mildere Dom, end den Forbrydelse, som I har gjort Eder skyldig i, fortjener. Den bekjendte offentlige Straf af et vist Antal Pidskeslag paa den blotte Ryg er Eder naadigst eftergivet for Eders høie Alders Skyld; men da Lovens Værdighed kræver en offentlig Straf for Eders Forbrydelse, er det bestemt, at I skal spændes i Blokken og blive der en Time; desuden skal I betale en Pengebøde af hundrede Dollars, samt sidde en Maaned i Fængsel, og Eders Fangenskab ansees ikke at være til Ende, førend de idømte Bøder ere erlagte. Jeg anseer det for min Pligt, Nathaniel Bumppo — —."

„Hvor skal jeg faae de Penge fra?" afbrød Leatherstocking ham hurtig. „Jeg giver slip paa Præmien for Pantherdyrene, lad saa Bøderne være betalte. Paa hvad Maade skulde jeg gamle Mand faae saameget Guld eller Sølv i disse Skove? Nei, nei, Dommer, betænk Dem ret, og tal ikke om at indespærre mig i et usselt Fangehul min øvrige Levetid."

„Har I noget at udsætte paa Dommen, saa tillader Retten Eder at tale," sagde Dommeren med Mildhed.

„Jeg har nok at udsætte paa den," sagde Natty og ruskede i Gitteret. „Hvor skal jeg faae Pengene fra? Lad mig komme ud i Skovene og paa Bjergene, hvor jeg er vant til at indaande den friske Luft; og have I

levnet saameget Vildt, saa vil jeg, trods mine 70 Aar, vandre Dag og Nat, indtil jeg faaer opdrevet den befalede Sum. Ja, ja — De indseer det Ufornuftige i Deres Fordring Dommer, og hvor syndigt det er, at indespærre en gammel Mand, der har tilbragt sit hele Liv under Guds frie Himmel."

„Jeg maa følge Loven — —"

„Tal ikke om Loven, Marmaduke Temple," afbrød Jægeren ham. „Brød den vilde Panther sig om Loven, da den rovgjerrig tørstede efter Deres eneste Barns Blod? Hun knælede for Gud og bad om en større Velgjerning, end jeg — og han bønhørte hende; naar De nu siger n e i til min Bøn, troer De da, at han vil være døv."

„Min Faderfølelse maa her ingen Stemme have, da jeg — —"

„Hør mig, Marmaduke Temple," afbrød den gamle Mand ham med vemodig Stemme, hør „Fornuftens Røst. Jeg har vandret imellem disse Bjerge, da De endnu som et Barn hvilede ved Deres Moders Bryst; og en indre Følelse siger mig, at jeg har Ret dertil, saalænge jeg lever. Har De glemt den Dag, da vi mødtes første Gang ved Søbredden? Dengang havde De endnu intet Fængsel, hvori de kunde indespærre en gammel Mand; gav jeg Dem ikke min egen Hjortehud til at hvile paa, og et godt Stykke af en

Dyreryg til at stille Deres Hunger med? Ja, dengang ansaae De det ikke for nogen Synd at skyde en Hjort. Alt det gjorde jeg imod Dem, endskjøndt jeg ingen Aarsag havde til at elske Dem; thi De har tilføiet alle de Mennesker meget Ondt, som have yndet og beskyttet mig; og nu vil De, til Løn derfor, kaste mig i Fængsel. Hundrede Dollars, hvorfra skulde jeg faae saamange Penge? Der er Folk som fortælle slette Ting om Dem, Marmaduke Temple; men De kan ikke være saa nedrig, at lade en gammel Mand døe i et Fængsel, fordi han forsvarede sig. Mine Venner, lader mig slippe ud; jeg har i lang Tid ikke været imellem saa mange Mennesker og jeg længes efter mine Skove. Frygt ikke, Dommer, at jeg vil bedrage Dem; thi saa længe der findes Bævere ved Floderne og Vildt i Skovene, skal jeg ikke hvile, førend den sidste Skilling af Pengestraffen er betalt. Halloh, mine Hunde, hvor ere I? Halloh, gamle Hector! Man har paalagt os et svært Stykke Arbeide, dobbelt svært for en Mand paa min Alder; men det skal nok blive udført, ja — jeg skal holde, hvad jeg har lovet."

Da Natty gjorde Mine til at gaae, holdt Constablen anden Gang sin Stav imod ham; men førend han fik Tid til at yttre sin Harme derover, trak en Allarm og et lydeligt „Holloi," Alles Øine til den anden Ende af Værelset.

Det var lykkedes Huushovmesteren at bane sig Vei gjennem den tætte Hob med sine Albuer, og man saae ham nu balancere med den ene Fod i Vinduet og den anden paa Rygstødet af Advocatbænken. Til Rettens største Forundring beredede Benjamin sig til at tale, idet han med temmelig Besværlighed trak en lille Pengepung op af Lommen.

„Hvis Herr Dommeren virkelig har paalagt stakkels Natty," sagde han, „endnu engang at krydse imellem de vilde Djævle i Skovene, saa er her en lille Sum af 35 gode Pjastre — Jeg vilde ønske, det var lige saa mange engelske Guineer — som jeg giver til Bedste for den gamle Mand. Squire Jones maa være saa god at summere min Regning sammen der paa Karveskokken og saa trække fra; det Øvrige tilhører min gamle Ven, Leatherstocking. Det er sagtens ikke nok; men saa behøver han dog ikke at seile fuldt saalænge omkring efter Hjortene og Bæverne, og kan tidligere lægge sit gamle Skrog for Anker."

Med disse Ord kastede Benjamin Træ-Registret over sin Gjeld i den dristige Dragon fra sig med den ene Haand, idet han rækkede Pungen frem med den anden. Den almindelige Forundring over denne besynderlige Mellemkomst blev afbrudt af Sheriffen, der slog med Sværdet paa Bordet og raabte „Stille!"

„Nu maa den Sag have Ende," sagde Dommeren,

der gjorde sig Umage for at skjule sin indvortes Bevægelse.

„Constabel, før Fangen til Blokken. Herr Secretair, hvilken Sag skal nu for?"

Natty syntes at finde sig i sin Skjebne; thi han lod Hovedet synke ned paa Brystet, og fulgte, uden at sige et Ord, efter Retsbetjenten ud af Salen. Tilskuerne gjorde Plads for ham, og da hans høie Skikkelse forsvandt igjennem Døren, styrtede hele Hoben efter ham, for at være Vidne til hans Forhaanelse.

Fire og Tredivte Capitel.

Natty, der var omgiven af den nysgjerrige Hob, fulgte Constablen til det bestemte Sted. Han bukkede sit Hoved til Tegn paa, at han underkastede sig den Magt, han ikke var istand til at trodse. Constablen løftede den øverste Deel af Blokken iveiret og pegede paa de Huller, hvori den gamle Mand skulde stikke sine Been. Uden mindste Indvending satte Leatherstocking sig rolig paa Jorden og lod, uden at knurre, sine Been lægge i Hullerne; han saae sig blot om, for at opdage

et medlidende Træk i de Omkringstaaendes Ansigter. Hørte han end ingen lydelig Medlidenheds Yttring, saa saae han dog heller ingen Glæde, og ingen Bebreidelse eller Spot naaede hans Øre.

Constablen var just ifærd med at lade de øverste Brætter falde ned, da Benjamin, som hele Tiden havde holdt sig tæt bagved Fangen, raabte med barsk Stemme, som om han søgte en Anledning til at yppe Klammeri:

„For Satan, Herr Constabel, hvortil nytter det at lægge Baand om en Mands Been, som om en Fjerding? Det hindrer ham ikke i at drikke sin Grog, og gjør heller ikke hans Been nogen Skade, hvad skal da de Narrestreger til?"

„Det skeer ifølge Dommerens Befaling, Herr Penguillan, og jeg formoder, at Loven kræver det."

„Jeg veed nok, at det ikke er Deres Paafund; men jeg indseer ikke til hvad Nytte det er. Jeg siger Dem jo, at det ikke gjør nogen Skade; men det er blot ærgerligt at maatte sætte sig ned efter at have drukket et Par Glas, som om man havde et heelt Anker til Ballast."

„I anseer det for intet, Pumpe-Benjamin," sagde Natty og saae mismodig paa Huushovmesteren — „I anseer det for intet, at indespærre en Mand i sit 70de Aar, og stille ham til Skue for Colonisterne, ligesom

en Dandse-Bjørn. Er det ikke uretfærdigt handlet imod en gammel Soldat, der har tjent i Krigen i 56 og bivaanet Campagnen i 76, at putte ham i et saadant Hul, hvor Drengene kunne pege Fingre ad ham og siden fortælle hverandre: „jeg kan godt huske, da han sad i Blokken en heel Time.“ Er det ikke uretfærdigt, at krænke en retskaffen Mands Stolthed, og sætte ham i Classe med Skovens vilde Dyr?“

Benjamin kastede et rasende Blik omkring sig, og havde han seet Foragt eller Spot i Nogens Miner, vilde det have bekommet denne meget ilde; men han saae lutter alvorlige og medlidende Ansigter. Han satte sig derfor ganske stille ved Siden af den gamle Jæger, stak sine Been i de to tomme Huller i Blokken og sagde:

„Luk kun til, Herr Constabel, luk til, siger jeg! Hvis der ellers er Nogen, som har Lyst til at see en Bjørn, saa kan han kun komme, og han skal, den Onde tage mig, finde to, af hvilke den ene ikke alene kan brumme, men ogsaa bide.“

„Jeg har ikke Ordre til at slutte Eder i Blokken, Herr Pumpe,“ sagde Constablen; „I maae derfor gaae bort, for at jeg kan gjøre min Pligt.“

„De har jo min Ordre, og hvad behøves der saa mere? Lad falde Mand! og saa vil jeg see paa den, der tør trække paa Smilebaandet.“

„Ja, ja da, naar I har saa megen Lyst til at lade Eder indespærre, saa var det Synd at negte Eder det," sagde Constablen leende og lukkede Blokken.

Det var en stor Lykke, at det skeete hurtigt; thi neppe saae den forsamlede Mængde Major-Domus indtage denne ydmyge Stilling, førend der paa Alles Ansigter viste sig en uimodstaaelig Lyst til at lee, som heller ingen gjorde sig Umage for at dæmpe. Huushovmesteren sprældede voldsomt med Hænder og Fødder, for at slippe løs og belønne de Nærmeststaaende for deres utidige Latter; men Blokken var alt lukket og hans Anstrengelser vare frugtesløse.

„Aa, Herr Constabel," sagde han, „gjør Blokken los et Øieblik, for at jeg kan lære de Hundesteiler, at de ikke ustraffet skulle lee ad et Par ærlige Gutter." —

„Nei mange Tak; I vilde endelig deri, og nu maae I ogsaa holde Tiden ud, som Dommeren har bestemt for Fangen," svarede Constablen.

Saasnart Benjamin indsaae, at hans Trusler og Raseri var til ingen Nytte, var han ogsaa fornuftig nok til at lære Taalmodighed af sin gamle Kammerat. Han satte sig rolig ved Siden af Natty og saae sig omkring med en foragtelig Mine. Efter at have overvundet sin første Heftighed, vendte han sig til sin Medfange og søgte paa sin Viis at trøste ham:

„Naar vi betragte Tingen rigtig, Herr Bumppo,

saa er det dog i Grunden en Bagatel," sagde han. „Ombord paa Fregatten har jeg kjendt mange flinke Gutter, der ogsaa laae saaledes for Anker, blot fordi de havde preiet et Par Glas Grog mere, end de maatte. Det er ganske det samme, som naar et Skib overrumples af Havblik, saa maa den stolteste Seiler blive liggende; men det varer ikke længe, thi ved det første Vindpust brases Seilene op paa ny, og saa gaaer hun rask fremad. Sligt hændes den bedste Admiral, og han bliver dog hvad han er alligevel; man skal blot være rolig og ikke ærgre sig over de Hallunkers Latter. Det er dog altid bedre at ligge stille, end have en Læk — man behøver dog ikke at pumpe."

Jægeren syntes at erkjende hans gode Villie, endskjøndt han ikke ganske forstod hvad han sagde, og svarede idet han forgjæves bestræbte sig for at smile:

„Hvad mener I, Pumpe-Benjamin?"

„Jeg siger, det er ikke andet, end en lille Storm, der snart gaaer over," vedblev Benjamin; „det er saa godt som ingen Ting for Eder, der har saa lang en Kjøl, men for mit korte Skrog er den Indretning just ikke meget bequem; dog, hvad siger det Herr Bumppo, om ogsaa Skibet ligger lidt skjevt for Anker; det er kun en kort Vagt, og jeg vil være fordømt, om jeg ikke siden efter skal seile munter og rask med Eder paa Bæverjagt. Jeg er just ikke vant til at omgaaes med

Bøsser, eftersom jeg havde min Post ved Proviantkammeret, og der var intet at skyde; men jeg kan dog jage Vildtet op, og i Nødsfald hjelpe at stille Fælder; og hvis I forstaaer det lige saa godt, som at harpunere, saa ville vi ikke komme til at krydse længe. Jeg har imorges afgjort min Regning med Squire Dickons, og skal lade ham vide, at han ikke maa anføre mit Navn i Bogen, førend vort Tog er tilende."

„I er vant til at leve blandt Mennesker, Benjamin," sagde Leatherstocking sørgmodig, „og Skovlivet vil falde Eder besværligt —"

„Ikke det mindste — ikke det mindste," afbrød Huushovmesteren ham! „jeg hører ikke til dem, der blot seile i godt Veir, Herr Bumppo. Naar jeg finder en Ven, saa holder jeg mig til ham; det er Tilfældet med Squire Dickons, som jeg elsker lige saa inderlig, som Mistress Hollistars nys arriverede Rom." Huushovmesteren taug et Øieblik, vendte sig til Jægeren, saae venlig paa ham og sagde med dæmpet Stemme: „Hør Leatherstocking, Ladningen fra Jamaica er langt stærkere og fortræffeligere, end nogensinde før. Lader os sende Bud over til den gode Kone og faae os en Krasser; thi jeg er bleven saa stegt i denne fordømte Blok, at Hjernen er færdig at smelte."

Natty sukkede og saae paa Folkehoben, der be-

gyndte at adsplittes. Han betragtede Huushovmesteren med alvorlig Mine, uden at svare noget paa hans Forslag, og faldt derpaa i dybe Tanker.

Imidlertid traadte Hiram Doolittle, ledsaget af Jotham, ud af Trængselen, gik tvers over den aabne Plads og nærmede sig Blokken. Han stillede sig i behørig Afstand fra Major-Domus ligeoverfor Natty. Den gamle Jægers skarpe Blik syntes at genere ham; men han fattede sig dog hurtig af sin Forlegenhed, og begyndte derpaa Samtalen, som om han tilfældigviis traf paa en god Ven, i sin sædvanlige Maneer:

„Himlen er ret sparsom paa Regn; jeg er bange for, at vi faae lang Tørke."

Benjamin havde ikke bemærket Fredsdommerens Komme, da han var ifærd med at løse sin Pengepung op; men Natty, hvis Ansigtsmuskler bevægede sig krampeagtig, da han saae ham, vendte sig taus og med den dybeste Foragt fra ham. Hiram, som derved blev mere opmuntret, end afskrækket, vedblev efter et lille Ophold:

„Skyerne see ud, som om der ikke var en Draabe Vand i dem; og Jorden er ganske fortørret. Jeg spaaer en slet Høst, hvis vi ikke snart faae dygtig Regn."

Den gamle Jæger, der blev endnu mere forbittret

over Hirams kolde, følesløse Tone, kunde ikke længere tvinge sig, men udbrød harmfuld:

„Hvorfor skulde der falde Regn fra Skyerne, da I tilstrækkelig kan væde Jorden med Taarer, som I presser ud af de Gamles, Syges og Fattiges Øine! Pak Eder — pak Eder! I er skabt i Guds Billede, men I bærer Satan i Eders Hjerte. Pak Eder, siger jeg. Synet af Eder forbittrer mit kummerfulde Hjerte endnu mere."

Benjamin, der just var bleven færdig med at tælle sine Penge, saae iveiret, da Hiram, som Nattys Ord havde skræmmet bort, nærmede sig saa tæt til ham, at han kunde naae ham med Hænderne. Han greb med kraftig Næve fat om Fredsdommerens ene Been, og dreiede ham saa hurtig omkring, at denne hverken havde Tid til at betænke sig, eller bruge sine egne Kræfter til Modværge. Benjamins Hoved, Skuldre og Arme vare velproportionerede og stærke, endskjøndt de øvrige Dele af hans Figur syntes at høre til et ganske andet Menneske. Han anvendte ved denne Leilighed sine physiske Kræfter meget klogtig, og, da hans siddende Stilling gav ham en stor Overvegt imod hans svævende Modstander, saa endte Kampen med, at Fredsdommeren satte sig lidt haardt ligeoverfor Huushovmesteren.

„Nu maa I stryge Seil, I fordømte Smugler!"

sagde Benjamin med Tordenstemme. „Prøv ikke paa at lette Anker, for saa seiler jeg Eder strax i Grund; thi jeg kjender Eder baade uden og inden og veed, at I heiser alle Flag efter Omstændighederne. Naar Herr Jones er tilstede, saa dukker I under som en Vandfugl, men paa hans Bag siger I alt muligt Ondt om ham. Var det ikke nok at lægge en gammel, retskaffen Mand, der er tusinde Gange mere værd, end I, for Anker imod hans Villie? Skal I ogsaa ovenikjøbet give ham et Lag, I Lurendreier? Det har længe været min Agt at drikke Eder en Skalle, lav Eder derfor til at slaaes, saa skulle vi see, hvem der gaaer af med Profiten."

„Jotham!" raabte den forfærdede Fredsdommer. „Jotham, kald paa Constablerne. Herr Penguillan, jeg byder Fred — jeg befaler Eder at holde Fred."

„Der har hidtil været mere Fred end Kjærlighed imellem os, Herr Doolittle," sagde Huushovmesteren og gjorde nogle tvetydige Bevægelser med sine Næver imod Fredsdommerens Ansigt. „Derfor tag Eder iagt, og se Eder for. Kjender I denne Forhammer?"

„Vov at lægge Haand paa mig, om I tør!" skreg Hiram saa høit han kunde for Benjamin, der havde grebet ham i Struben, „vov blot at lægge Haand paa min Person!"

„Hvis I kalder det at lægge Haand paa Eder,

Squire, saa tager jeg mig den Frihed at vove det," sagde Major-Domus.

Det er en ubehagelig Pligt for os at berette, at Benjamins Bevægelser nu bleve ganske tydelige, thi han begyndte at hamre løs med sin Forhammer paa Doolittles Ansigt, som paa en Ambolt. En almindelig Forvirring herskede paa Pladsen. De Fleste stimlede sammen omkring Blokken, for at være Vidne til Benjamins Heltedaad. Kun nogle Faa styrtede ind i Tingstuen, for at melde hvad der var forefaldet, medens et Par andre løb Væddeløb, for at fortælle Fredsdommerens Kone hendes Mands critiske Stilling.

Benjamin vedblev imidlertid at arbeide med ufortrøden Flid og stor Behændighed, idet han med den ene Haand holdt sin Modstander iveiret, medens han gjennempryglede ham med den anden; thi han vilde have anseet det under sin Ære at slaae sin Fjende i en liggende Stilling. Ved denne kloge Fremgangsmaade havde han ogsaa Leilighed til at bearbeide Fredsdommerens Ansigt fra alle Sider, saa at det formedelst hans utrættelige Slag allerede begyndte at faae en usædvanlig Form, da det lykkedes Richard at bane sig Vei til Kampplatsen igjennem den store Folkevrimmel. Sheriffen forsikkrede siden efter ofte, at dette Optrin havde været et af de skrækkeligste i hans Liv; thi, fraregnet den Ærgrelse, at maatte være Vidne til en saa-

dan Fredsforstyrrelse, havde intet smertet ham saa inderlig, som dette ulægelige Brud imellem hans tvende Yndlinger. Hiram kunde han nu eengang ikke undvære, da han smigrede hans Forfængelighed, og Benjamin elskede han virkelig, saa underligt det end maa forekomne Læseren; hans første Ord røbede ogsaa denne Forkjærlighed.

„Squire Doolittle! Squire Doolittle! Skammer De Dem ikke. Passer det sig for en Embedsmand at forglemme sig selv i saa høi Grad? Skal jeg opleve at De bryder Freden og gjennemprygler min stakkels Benjamin saa skammelig?"

Saasnart Huushovmesteren hørte Sheriffens Stemme, holdt han op med at arbeide, og Hiram fandt Leilighed til at hæve sit Hoved iveiret og vende sit ilde tilredte Ansigt imod Fredsmægleren. Doolittle, som fik Mod ved Richards Ankomst, fik snart Mælet igjen og raabte med den meest rasende Forbittrelse:

„Jeg forlanger Fyldestgjørelse for denne skændige Adfærd; jeg opfordrer Lovene mod denne Rasende, der har mishandlet mig. Jeg fordrer af Dem, Herr Sheriff, at De lader den Karl gribe og putte i det værste Fangehul."

Imidlertid havde Richard faaet Sagens sande Sammenhæng at vide og udbrød, i det han vendte sig til Huushovmesteren:

„Benjamin, hvorledes kom I i Blokken? Jeg anſaae Eder altid for ſaa føielig og taalmodig, ſom et Lam, og elſkede Eder ſaa inderlig for Eders Sagtmodighed. Benjamin! Benjamin! Ved denne ſlette Opførſel har I ikke alene gjort Eder ſelv, men Eders Venner Skam. For Himlens Skyld, Herr Doolittle, han har jo ſlaaet Deres Anſigt ganſke fladt paa den ene Side."

Imidlertid var Hiram kommen fuldkomment paa Benene; han ſkyndte ſig derfor bort fra Huushovmeſteren, og udbrød i Klager, Forbandelſer og Opfordringer om Hevn. Fornærmelſen var altfor aabenbar, til at lade den blive ustraffet, og Sheriffen, ſom erindrede ſin Fætters Upartiſkhed i Sagen mod Leatherſtocking, ſaae ſig i den ubehagelige Nødvendighed, at maatte anviſe ſin elſkede Major-Domus frit Logis i Fængſlet. Imidlertid var Nattys førſte Straf, at ſidde en Time i Blokken, forbi, og da Benjamin indſaae, at han i det mindſte kom til at dele hans Fængſel den førſte Nat, ſaa gjorde han ingen Indvendinger, eller Forſlag for at ſlippe fri. Da Fangerne bleve førte bort af Conſtablerne, yttrede han ſig blot ſaaledes til Sheriffen, der ledſagede dem:

„Squire Dickons, jeg bryder mig ikke om at dele Natty Bumppos Hængekøie en Nat eller længere; thi han er en ærlig Karl, der forſtaaer at omgaaes med

Harpun og Bøsse paa en egen Maade, men jeg begriber ikke, at jeg fortjener Straf, fordi jeg har slaaet denne Tømmermands Ansigt lidt fladt paa den ene Side, som De siger; tvertimod jeg kan forsvare det for Gud og Mennesker. Er der nogen værre Blodsuger i hele Egnen, end den lumpne Slyngel? Jeg kjender ham, og havde han ikke hidtil taget sig nøie i Agt, saa havde han allerede for længe siden faaet en Lusing. Bryd Dem aldrig om ham, Squire, der er ingen Skade skeet. Det gik ordentlig til, Bov mod Bov, som i en ordentlig Bataille — kun med den Forskjel, at jeg laa for Anker, men han seilede for Vinden."

Richard holdt det under sin Værdighed at svare derpaa, og da han saae, at Fangerne vare blevne førte ind i et af de yderste Fængsler, befalede han at laase Døren godt og forføiede sig bort.

Benjamin tilbragte Eftermiddagen i venskabelige Samtaler med de Forbigaaende gjennem Jerngitteret; men hans mismodige Staldbroder gik med hurtige Skridt og nedbøiet Hoved op og ned i det lille Kammer og kastede blot af og til et Blik til Vinduet.

Henimod Aften kom Edward til Gitteret og talte længe sagte med sin Ven; han maatte have meddeelt ham noget Trøstende; thi strax efterat han var gaaen bort, strakte den gamle Jæger sig paa sit Leie og faldt snart i en dyb Søvn.

Endelig var ogsaa Huushovmesteren, som havde drukket dygtig med sine Bekjendtere, ked af at snakke; og Klokken 8 forlod den sidste Gjest, Billy Kirby, Vinduet, for at lyksaliggjøre Templetons Caffeehuus med sin Nærværelse. Natty stod endnu engang op og hang sit uldne Dække for Vinduet, hvorpaa begge Fangerne lagde sig til Hvile.

Colonisterne,

eller

Susquehannas Kilder.

En Fortælling.

Oversat

af

A. C. Clausen.

Sjette Hefte.

Kjöbenhavn.

Forlagt af og trykt hos S. Trier.

1834.

Fem og tredivte Capitel.

Da Tusmørket faldt paa, begyndte de Edsvorne, Vidnerne og de øvrige Bisiddere i Retten at forføie sig bort, og Klokken 9 var det atter stille og roligt i Landsbyen, og Gaderne vare næsten tomme. Marmaduke Temple og hans Datter, som Lovise Grant fulgte i nogen Afstand, gik fordybede i følgende Samtale op og ned ad Poppelalleen foran Herregaarden.

„Du alene er istand til at gyde Balsom i hans saarede Hjerte, min elskede Datter," sagde Marmaduke; „men det er sandelig betænkeligt at tale med ham om hans Forseelse, da Lovens Bud nødvendig maa opfyldes."

„O, kjære Fader," udbrød den utaalmodige Elisabeth, „de Love, der paalægge en Mand, som

Natty Bumppo, saa haard Straf for en ubetydelig Forseelse, kunne sikkert ikke regnes til de fortrinlige."

„Du taler som et Barn," svarede Faderen, „det menneskelige Samfund kan ikke bestaae uden visse Indskrænkninger, og disse igjen ikke uden at de Personer, der ere udnævnte til at vaage over Lovenes Opretholdelse, nyde den største Agtelse og Sikkerhed. Din Fornuft maa sige Dig, at jeg vilde sætte min Hæder som upartisk Dommer paa Spil, naar jeg frikjendte en overbeviist Skyldig, fordi han havde frelst mit Barns Liv."

„Jeg indseer det Vanskelige i Deres Stilling, kjære Fader," sagde Elisabeth, „men i Sagen mod den stakkels Natty kan jeg ikke adskille Lovens Udøver fra Mennesket."

„Det kan jeg kalde at tale som et Fruentimmer; Natty er ikke bleven anklaget for hans Angreb paa Doolittle; men fordi han har truet at skyde en Constabel, der kom i sit lovlige Kald, og — —"

„Det er ligemeget om det er den Ene eller den Anden," afbrød Miss Temple sin Fader med en Logik, der røbede mere Følelse, end Fornuft. „Jeg veed, at Natty er uskyldig; og da jeg er overbeviist derom,

anseer jeg dem for uretfærdige, som behandle ham haardt."

„Ogsaa din Fader, som hans Dommer, Elisabeth?"

„Nei, nei — gjør ikke slige Spørgsmaal; meddeel mig Deres Befalinger, kjære Fader, og lad mig saa ile med at udrette dem."

Dommeren betænkte sig nogle Øieblikke, og lagde derpaa sin Haand med et kjærligt Smiil paa sin Datters Skulder.

„Du har Ret, Bess," sagde han, idet han gav hende en Pengepung, „og jeg opfyldte gjerne dine Ønsker; men dit Hjerte overdøver Fornuftens Stemme, og mit maa tie, naar Dommeren taler. I denne Pung ere 200 Dollars, gaa dermed til Fængslet — Du kan gjøre det uden Fare — giv Slutteren denne Seddel, og, naar Du seer Natty, saa sig den stakkels, gamle Mand alt hvad dit Hjerte tilsiger Dig; men forglem ikke, Elisabeth, at det er Lovene alene, der have revet os ud af vor vilde Tilstand, at han virkelig er straffyldig, og at din Fader er hans Dommer."

Miss Temple svarede intet, men trykkede sin Faders Haand med Varme til sit Hjerte, tog sin Veninde under Armen, og ilede med hende ud af Alleen og op ad Hovedgaden i Landsbyen.

Medens de gik tause frem imellem Husene, hvis mørke Skygger skjulte dem, hørte de intet andet, end

et Spænd Oxers langsomme Skridt og Rummelen af en Karre, der bevægede sig i den samme Retning, som de havde taget. Kudskens Figur, der langsomt, og, som det lod, ligesaa udmattet som Dyrene, gik ved Siden af Kjøretøiet, var kun svagt belyst. Paa Hjørnet, hvor Fængslet laa, standsedes Pigerne af Oxerne, der bleve staaende foran Bygningen og fik et Knippe Hø til Løn for deres Møie. Alt dette var saa almindeligt og naturligt, at Elisabeth ikke faldt paa at betragte Oxedriveren endnu en Gang, førend hun hørte ham snakke sagte med Dyrene og paa en Maade, som slige Folk ikke pleie.

Baade Sproget og Stemmen bragte Miss Temple til at studse. Da hun dreiede om Hjørnet, kom Manden hende imøde, og hendes speidende Blik opdagede Oliver Edwards ranke Skabning i en Oxedrivers grove Dragt. Deres Øine mødtes, og, trods Mørket og Elisabeths store Kappe, kjendte de dog hinanden.

„Miss Temple!" „Herr Edward!" lød det paa eengang, men saa sagte, at kun de kunde høre det.

„Er det muligt!" udbrød Edward forbauset, „seer jeg ret? Miss Elisabeth Temple saa tæt ved Fængslet? Aa, jeg kan tænke, De har ifinde at gaae til Præsteboligen. Jeg beder om Forladelse — det er vist Miss Grant; jeg kjendte Dem ikke strax."

Loviſes Suk ved denne Tiltale blev kun hørt af hendes Veninde, der hurtig ſvarede:

„Vi ere ikke alene paa Veien til Fængſlet, men have ogſaa iſinde at gaae derind, Herr Edward. Natty ſkal erfare, at vi ikke have forglemt den Tjeneſte, han har viiſt os, og at vi ikke ere utaknemmelige, fordi vi maae være retfærdige. Jeg formoder, at De er her i ſamme Ærinde, men De maae endelig lade os have Fortrinet; om ti Minuter ere vi her igjen. God Nat! — Det ſmerter mig, Herr Edward, at ſee Dem fordømt til ſligt Arbeide; min Fader vilde viſt — —"

„Jeg vil vente Dem her, Miſs," afbrød Ynglingen hende koldt. „Tør jeg bede Dem ikke at tale om at jeg er her?"

„Som De vil, Sir," ſagde Eliſabeth og beſvarede hans Buk med en let Bevægelſe med Hovedet, idet hun trak den nølende Loviſe med ſig. Saaſnart de havde betraadt Fængſlet hviſkede denne til hende:

„Havde det ikke været bedre, at tilbyde Edward en Deel af Pengene? Halvdelen er tilſtrækkelig til at betale Natty Bumppos Bøde, men Edward er ikke vant til ſligt grovt Arbeide. Jeg er vis paa, at min Fader vilde gjøre Alt, for at forbedre hans Kaar."

Ved diſſe Ord foer uvilkaarlig et Smiil over

Miss Temples smukke Ansigt, men som strax veg for et Udtryk af den inderligste Medlidenhed. Hun svarede intet, og Slutterens Komme bragte strax begge Pigerne til at tænke paa det egentlige Øiemed af deres Besøg.

Da det var almindelig bekjendt, at Natty havde frelst Damernes Liv, undrede Ingen sig over, at de interesserede sig saameget for ham, og Elisabeths Begjæring om at blive ført til den gamle Jæger, overraskede ingenlunde Fangevogteren; desuden vilde ogsaa Dommerens Seddel have hævet enhver Indvending, han mulig kunde have gjort. Han ledsagede begge Pigerne ufortøvet til det Aflukke, hvori begge Fangerne vare indespærrede. Saasnart Nøglen blev stukken i Døren, hørte man Benjamin raabe:

„Holloi! Hvem der?"

„Et Besøg, som vil volde Eder megen Glæde," svarede Slutteren. „Men hvad har I gjort ved Laasen? Nøglen kan jo ikke gaae om."

„Faer i Mag, Faer i Mag, Herr Slutter!" raabte Major-Domus, „jeg har blot lagt en lille Bolt for, seer I, for at ikke denne Doolittle skulde komme ind og anden Gang friste mig til at kjølhale hans jammerlige Skrog. Men da det er Eder, saa skal jeg strax lukke op; læg Eder blot et lille Øieblik for Anker, Hjerte!"

Nogle Hammerslag forkyndte, at Huushovmesteren gjorde Alvor af at tilstede de Ventende Adgang; efter nogle Øieblikkes Forløb blev Døren aabnet.

Benjamins Tilstand røbede tydelig, at han om Eftermiddagen og Aftenen havde taget godt til sig af sin Yndlingsdrik fra den dristige Dragon; thi han var, for at bruge et Sømands-Udtryk, „halv fuld," der i vort Sprog vil sige saameget som „halv beskjænket."

Saasnart han saae de Indtrædende, trak han sig strax tilbage i den ene Krog af Kammeret, hvor hans Halmknippe laa, og satte sig, uden at bryde sig om den unge Lady, med Ryggen imod Væggen.

„Hvis I atter skulde faae ifinde, at fordærve mine Laase, Herr Pumpe," sagde Slutteren, „saa skal jeg lægge Eder en Bøile om Benene, der nok skal hindre Eder i at staae op."

„Hvorfor det, Herr Slutter?" brummede Benjamin. „Jeg har jo intet Ondt gjort, og jeg prøvede blot paa det indenfor, som I ansaae for nødvendigt udenfor. Lad være at laase denne Dør, saa lover jeg Eder, at I ogsaa skal finde den aaben indenfra."

„Jeg maa lukke alle Døre om Aftenen Klokken 9, og nu er den allerede 42 Minuter over 8," sagde Slutteren til Elisabeth, satte et Lys paa Bordet, og gik ud.

„Natty!" sagde Elisabeth, da Døren var lukket,

„min gode Natty! Taknemlighed bringer mig til Eder. Havde I blot fundet Eder i at lade Hytten ransage, kjære gamle Mand, saa havde alt været godt; thi det, at I skjød Hjorten, var en Bagatel, som lod sig afsone med Penge, men Eders egen Modstand — — "

„Skulde jeg finde mig i at lade min Hytte ransage!" afbrød Natty hende, idet han hævede sit Hoved iveiret, men uden at forlade sit Sæde i Krogen af Værelset. „Pige, troer De, jeg vilde lade en slig Ugle betræde min Hytte? Nei, nei — jeg havde endogsaa lukket Døren for Deres smukke Ansigt. Nu maae de gjerne komme og rage i Asken og Kullene, og de ville finde en mørk Bunke, som i ethvert Potaske-Brænderi paa Bjergene."

Den gamle Mand lod atter Hovedet synke ned paa Knæene og hensank i dybe Tanker.

„Hytten kan atter blive opbygget og bedre indrettet, end før," svarede Miss Temple; „og jeg skal sørge for, at I finder den opbygget, naar Eders Straffetid er udløben."

„Kan De vække Døde, mit gode Barn?" sagde Natty med vemodig Tone; „kan De forvandle Fædres, Mødres og Børns Aske til levende Mennesker? O, De veed ikke, hvad det betyder i 40 Aar at lægge sit Hoved til Hvile paa eet og samme Sted og have de

samme Gjenstande for Die den største Deel af sit Liv! De er endnu ung, mit Barn; men De er en af Guds ypperligste Skabninger. Jeg nærede engang et skjønt Haab om Dem; men nu er det forsvundet. Fængselsluften har fordrevet Tanken af min Sjel."

Miss Temple lod til at forstaae Meningen af disse Ord bedre, end de andre Tilhørere; thi, medens Louise stod ganske rolig ved Siden af hende og i Stilhed beklagede den gamle Jæger, vendte Elisabeth Hovedet bort, for at skjule en let Rødme. Hun fattede sig dog snart, og sagde, idet hun fæstede et stivt Blik paa Natty:

„Der skal nok findes lige saa godt Træ og bedre endog, end det, hvoraf Eders Hytte bestod, til at bygge Eder en ny, min gamle Frelser. Eders Fangenskab er snart tilende, og saa skal I finde et Huus, hvor I kan tilbringe Eders øvrige Dage i Velstand og Rolighed."

„Rolighed og Velstand! Huus!" gjentog Natty langsomt. „De mener det godt, Pige! De mener det godt, og det smerter mig, at det ikke kan blive saaledes; men efter at jeg har været Gjenstand for Haan og Foragt ved at sidde i Blokken, kan det ikke blive saaledes."

„Aa, Fanden i Vold med Eders Blok!" sagde Benjamin, idet han med den ene Haand holdt Flasken

høit iveiret, hvoraf han flere Gange tog en dygtig Slurk, og med den anden gav et Tegn paa Foragt; „hvo vil bryde sig om Lænker eller Blok? Det skal ikke sætte mig eet graat Haar i Hovedet."

„Herr Pumpe, I synes at forglemme, i hvis Nærværelse I taler," sagde Elisabeth.

„Skulde jeg glemme Dem, Miss Lizzy?" svarede Huushovmesteren, „nei, gale mig, om jeg gjør. De er ikke saa let at glemme, som vor velsignede Mistress Pettibone paa Herregaarden. Jeg forsikkrer Eder, gamle Skarpskytte, hun har deilige Knokler; men man kan ikke sige det samme om hendes Kjød; thi hun ligner en paaklædt Bønnestage. Hendes Krop bestaaer blot af Skind og Been, og hendes Ansigt seer ud som et nyt Seil med — —"

„Stille! — Jeg befaler Eder at tie," afbrød Elisabeth ham strengt.

„Meget vel — godt Ord igjen, Miss," svarede Huushovmesteren. „Forbyd mig blot ikke at drikke."

„Lader os nu ikke tale om Andre," sagde Miss Temple og vendte sig atter til Jægeren — „nu tale vi blot om Eder, Natty; og jeg skal sørge for, at I kan henleve Eders øvrige Dage i Rolighed og Velstand."

„Rolighed og Velstand, gjentog Jægeren endnu

engang: „hvad Ro kan en gammel Mand vente, der maa gaae milevidt over Sletter, inden han finder nogen Skygge mod de brændende Solstraaler. Hvor kan De tale om Velstand paa et Sted, hvor man kan vandre en heel Dag omkring i Skoven, uden at træffe paa andet, end en Ræv. Det vil blive vanskeligt at faae alle de Bævere. Jeg maa drage til Pensylvanien, ja, maaskee gaae mere end hundrede Mile, inden jeg finder nogle; thi heromkring er der ingen flere. Nei, nei, Eders Udhugninger og Anlæg ere Skyld i det Hele. Vor Egn, der før var saa rig paa alle Slags Dyr, er nu ganske øde. Istedetfor Bæverdamme, som Forsynet har skabt til disse Dyr, leder I nu Vandet over Sletten til at drive Eders Møller, som om det tilkom Menneskene, at forandre Vandets Løb, som Gud engang har bestemt. — Benjamin, hvis I ikke lader være at sætte Flasken saa ofte til Munden, vil I ikke være istand til at følge mig, naar Tiden kommer."

„Hør, Herr Bumppo," sagde Huushovmesteren, „bryd Eder aldrig om Benjamin. Naar den rette Tid kommer, saa behøver I blot at stille mig paa Benene og sige mig hvad Cours jeg skal tage, saa skal jeg styre saa lige, som om jeg aldrig havde smagt en Draabe."

„Tiden er kommen," sagde Leatherstocking lurende; „jeg hører Dyrene støde med deres Horn imod Muren."

„Vel, Capitain! Saa behøver I blot at give Signal, og jeg letter strax."

„De vil dog ikke forraade os, Pige?" sagde Natty og saae tillidsfuld paa Miss Temple. „De vil ikke forraade en gammel Mand, der gjør Alt, for atter at aande Guds frie Luft. Jeg handler ikke urigtigt; og da Loven forlanger, at jeg skal betale hundrede Dollars, saa vil jeg benytte Aarstiden til at gaae paa Bæverjagt, hvor denne gode Mand vil ledsage mig."

„Ja!" sagde Benjamin „jeg vil følge Eder og hjelpe saameget jeg kan; thi Jagten er just ikke min egentlige Bestilling."

„Hvad mener I?" udbrød Elisabeth forundret. „I maa blive her i tredive Dage; men se, her er Penge til at betale Bøderne med. Tag dem, betal i Morgen, og bliv her taalmodig til Maanedens Udgang. Jeg skal ofte besøge Eder med min Veninde, vi ville med egne Hænder sye Eder en Klædning og opbyde alt, for at gjøre Eder Livet saa behageligt, som muligt."

„Ville I virkelig, I gode Børn?" spurgte Natty, idet han reiste sig og trykkede Elisabeths Haand med Varme, „vil De drage saamegen Omsorg for en gammel Mand, fordi han dræbte et vildt Dyr, der dog i Grun-

den ikke koſtede ham nogen Umage? Sligt ligger ikke i Blodet og De forglemmer ikke den, der har gjort Dem en Tjeneſte. Men De er ikke vant til ſligt Arbeide og kan ikke ſye i en Hjortehud med Deres bløde Fingre. Endſkjøndt han ikke ſelv har hørt det, ſaa ſkal han dog faae det at vide og erfare, at De er taknemlig og ikke glemmer den gamle Mand, der frelſte Dem."

„Siig ham intet," ſagde Eliſabeth hurtig, „hvis I holder af mig, og mine Bønner formaae noget over Eder, ſaa ſiig ham intet. Det gjør mig ondt, at Loven dømmer Eder til en Maaneds Fængſel; men, Natty, en Maaned gaaer ſnart, og — —"

„En Maaned!" udbrød Natty og aabnede Munden til ſin ſædvanlige Latter, „ikke en Dag, ikke en Nat, ikke en Time, Pigebarn! Deres Fader kan gjerne afſige Dommen, men fuldbyrde den kan han ikke, ſaalænge han ikke har ſtærkere Fængſler. Jeg blev engang fangen af Franſkmændene, og de puttede 62 af os ind i et Blokhuus ved Old-Frontinac; men det er en let Sag at overſkære en Fyrreſtamme."

Jægeren taug og ſaae ſig forſigtig om i Værelſet; derpaa trak han ſmilende Huushovmeſteren tilſide, løftede Madratſen op og viſte de forundrede Piger et Hul i Muren, der nylig var hugget. „Fra denne Side er Aabningen ikke meget ſtor, men udenfra er den meget videre, og —"

„Herop, herop!" raabte Benjamin, som for at vække sig selv af sin Døsighed. „Se saa, nu ere vi paa Benene. Ja, I fanger dem, og jeg sælger dem for Eder til Castorhatte."

„Jeg frygter for, at det Menneske vil være mig til megen Byrde," sagde Natty, „jeg begriber ikke, hvorledes han vil komme afsted imellem Fjeldene, og skulde man snart opdage vor Flugt og sætte efter os, saa er han forloren; thi han er ikke skabt til at løbe."

„Løbe!" gjentog Huushovmesteren; „nei, det er ikke min Sag; men vi kunne jo gjerne gaae."

„Stille!" befalede Elisabeth.

„Ja vel, Miss!"

„Det kan ikke være Eders Alvor at forlade os, Leatherstocking," vedblev Miss Temple; „jeg beder Eder, overlæg først hvad I gjør; betænk, at I da vil komme til at leve bestandig i Skovene, og at I dog begynder at blive gammel. Hav blot Taalmodighed en føie Tid, saa kan I gaae fri og frank, hvorhen I vil."

„Pige, kan jeg fange Bævere her?"

„Nei, men her er Penge til at udrede Bøderne med, og om en Maaned er I fri. Se, der er Guld."

„Guld!" sagde Natty med barnlig Nysgjerrighed, „det er længe siden, jeg har seet et Guldstykke; i den

gamle Krig var der nok af dem. Jeg erindrer endnu, at en af Dieskaus Krigere, der blev dræbt, havde mere end tolv slige glimrende Tingester indsyede i sin Skjorte. Jeg rørte dem ikke, men jeg saae blot, at man skar dem ud; de vare endnu større og blankere, end disse."

„Det er engelske Guineer og tilhøre Eder," sagde Elisabeth; „det er Begyndelsen til hvad vi ville gjøre for Eder."

„For mig! Hvorfor vil I give mig den Skat?" spurgte Natty med et alvorligt Blik paa den unge Pige.

„Hvorfor? Fordi I frelste mit Liv og rev mig ud af det rasende Dyrs Kløer!" sagde Elisabeth og bedækkede Ansigtet med Hænderne, som om hun frygtede for endnu engang at see det rædsomme Syn.

Jægeren tog Pengene og vedblev at dreie dem Stykke for Stykke i Haanden, idet han sagde ved sig selv:

„Man taler om en Bøsse, som skal række trehundrede Skridt, og som er at faae tilkjøbs i Kirsebærdalen. Jeg har seet mangen god Bøsse i mine Dage, men ingen, som kan sammenlignes med denne. Trehundrede Skridt er en betydelig Distance. Men — jeg er gammel, og min Bøsse maa holde ud min øvrige Levetid. Der, Barn, tag Deres Guld tilbage. Timen er kommen; jeg hører ham tale til Dyrene

udenfor, og saa maa jeg bort. I ville dog ikke tale noget derom, Pigebørn, ikke sandt, I forraade os ikke!"

„Forraade!" gjentog Elisabeth, „nei, gamle Mand, vi skulle ikke forraade Eder; men tag imod Pengene, om I endogsaa flygter."

„Nei, nei," sagde Natty og rystede paa Hovedet, „jeg vilde ikke tage Pengene af Dem, om jeg saa kunde kjøbe tyve Bøsser derfor. Men bi! Noget kunde De gjøre for mig, hvis De vilde."

„Siig det — siig det!"

„Det er ikke vanskeligt; det er blot at kjøbe mig saa meget Krudt, som der gaaer i mit Krudthorn. Prisen er to Sølv-Dollars og Pumpe-Benjamin har Penge dertil; men vi tør ikke vove os ind i Byen for at kjøbe det. Der er ingen andre, end Franskmanden, der har noget, som duer. Vil De hente det, kjære Pige, vil De?"

„Om jeg vil! Jeg skal bringe Eder det, Leatherstocking, om jeg saa skulde søge Eder en heel Dag i Skoven. Men siig mig, hvorledes og hvor skal jeg træffe Eder?"

„Imorgen paa Bjerget," sagde Natty efter et Øieblik's Betænkning, „paa dets øverste Tinde kan De træffe mig, naar Solen staaer lodret over vore Hoveder. Se blot efter, at Krudtet er fiint, De kan kjende det paa Glandsen og Prisen."

„Jeg skal gjøre mit Bedste," svarede Elisabeth

Natty satte sig nu ned, stak Fødderne i Aabningen og borede den med liden Møie vid nok, for at slippe derigjennem ned paa Gaden. De to unge Piger hørte Edward kaste et Knippe Hø under Hullet, og indsaae meget vel Grunden til at han havde klædt sig som Oxedriver.

„Kom, Benjamin," sagde Jægeren; „det bliver ikke mørkere inat; thi Maanen gaaer op om en Time."

„Holdt!" sagde Elisabeth; „man skal ikke sige, at I er flygtet i Dommerens Datters Nærværelse. Kom tilbage, Leatherstocking, og lad os først gaae bort, inden I udfører Eders Plan."

Natty vilde just til at svare, da Slutterens drønende Fodtrin paa Gangen nødte ham til at trække sig tilbage. Han havde neppe Tid at trække sine Been op af Hullet og bedække det med Madratsen, hvorpaa Benjamin tilfældigviis, men i rette Tid, sank ned, da Nøglen blev dreiet om og Døren aabnet.

„Er det Miss Temple beleiligt at forlade Fængslet?" sagde Slutteren høflig; „ved dette Klokkeslet pleier jeg at laase alle Dørene."

„Jeg følger Eder," sagde Elisabeth. „God Nat, Leatherstocking."

„Det maa endelig være fiint Krudt, Barn; husk paa, det skal række længere, end ellers. Jeg bliver gammel og kan ikke forfølge Vildtet saa rap, som før."

Miss Temple vinkede ad ham, at han skulde tie, og fulgte med Lovise og Slutteren ud af Værelset. Manden dreiede Nøglen eengang omkring, og sagde, at han kom tilbage, for at lukke bedre for Fangerne, saasnart han havde lyset Damerne ud paa Gaden. Ved den yderste Dør skiltes de ad; Slutteren gik tilbage i Fængslet, og Pigerne med bankende Hjerte omkring Hjørnet af Gaden.

„Synes dem ikke," hviskede Lovise, „at vi skulle tilbyde Herr Edward alle Pengene, da Leatherstocking ikke vil tage imod dem, og — —"

„Tys!" raabte Elisabeth, „jeg hører det rasle; i dette Øieblik tage de Flugten. O Gud! De blive sikkert strax opdagede!"

Nu vare de komne om Hjørnet og saae Edward og Natty ifærd med at trække Benjamins næsten livløse Krop igjennem Hullet.

„Kast Høet paa Vognen," sagde Edward, „ellers mærke de strax, paa hvad Maade vi ere undslupne. Hurtig, hurtig, og lad ikke et Straa blive tilbage."

Natty havde just fuldført denne Befaling, da Lyset af Slutterens Lampe skinnede gjennem Hullet, og man hørte ham raabe inde i Fængslet.

„Hvad gjøre vi nu?" sagde Edward. „Denne Drukkenbolt vil hindre vor Flugt, og vi have ikke et Øieblik at give bort."

„Hvem skjelder I ud for Drukkenbolt, I Hallunk?" mumlede Benjamin.

„Et Hul paa Fængselsmuren, et Hul paa Fængselsmuren!" raabte fem til sex Stemmer indenfor.

„Vi maae lade ham ligge," sagde Edward.

„Det er ubilligt," svarede Natty; „han deelte frivillig Blokken med mig og viste sig meget deeltagende."

I dette Øieblik aabnedes Døren i den dristige Dragon og flere Mænd, hvoriblandt Billy Kirby traadte ud.

„Der er endnu ingen Maane at see," sagde Brændehuggeren; „men det er dog en deilig, klar Nat. Kommer, lader os gaae hjem. Men hvad er det? Hvad er det for en Allarm ved Fængslet? Jeg maa hen og see hvad der er paa Færde."

„Vi ere forlorne," sagde Edward, „naar vi ikke lade ham ligge."

I dette Øieblik traadte Elisabeth tæt hen til ham, og sagde hurtig med dæmpet Stemme: „Læg ham i Vognen og driv Oxerne afsted, saa vil alt gaae godt."

„Ved Himlen, det kalder jeg Qvindelist," svarede Ynglingen.

Forslaget var aldrig saasnart gjort, førend det ogsaa blev udført; Huushovmesteren blev lagt i Vognen paa et Knippe Hø, og man paabød ham den dybeste Taushed. Edward gav ham Pidsken i Haanden,

drev Oxerne afsted, og forsvandt derpaa med den gamle Jæger i Skyggen af Husene. Oxerne travede muntert fremad, og nu hørte man Forfølgernes Skrig paa Gaden. Pigerne fordoobblede deres Skridt, for at undgaae Constablerne og den øvrige Hob, der deels bandede, deels morede sig over Fangernes Flugt. Billy Kirbys Stemme overdøvede alle de andre; han svor, at han skulde finde Fangerne og bringe Natty hjem i den ene og Benjamin i den anden Kjolelomme.

„Fordeler Eder til alle Kanter, Godtfolk!" raabte han, idet han med tunge Trin gik forbi begge Veninderne; „fordeler Eder til Høire og Venstre imellem Fjeldene; thi der søge de sikkert Tilflugt, og skynde I Eder ikke brav, saa kunne I maaskee skyde en hvid Pind efter dem."

Tyve Stemmer i det ringeste gjentog dette Udraab; thi ikke alene Fængslet, men ogsaa Vertshuset havde sendt sine Indvaanere ud, der deels meente det alvorlig med Forfølgelsen, deels ansaae det Hele for en lystig Jagt.

Da Elisabeth var kommen til Alleen, der løb op til Herregaarden, saae hun Brændehuggeren standse Vognen, og ansaae Benjamin for forloren. Hun overlod ham til hans Skjebne og ilede fremad med Louise, da hun i det samme blev to mørke Skikkelser vaer, der hurtig, men forsigtig, snege sig frem imellem Træerne.

I samme Øieblik kjendte de hverandre, og Edward traadte rask henimod Elisabeth.

„Jeg seer Dem maaske aldrig mere, Miss Temple," udbrød Ynglingen med dæmpet Stemme; „tillad mig at takke Dem for al Deres Godhed; min Handlemaade maa være forekommen Dem forunderlig, men — De kjender ikke Bevæggrundene dertil."

„Fly, fly!" raabte Elisabeth, „hele Landsbyen er i Bevægelse. Man maa ikke træffe Dem her i Samtale med mig i dette critiske Øieblik. Fly, jeg beder Dem, fly!"

„Nei, jeg maa tale, om jeg endog skulde blive greben paa Stedet."

„Flugten over Broen er Dem allerede afskaaren, og inden De naaer Skoven, ville allerede Deres Forfølgere være der. -- Naar —"

„Naar, hvad?" spurgte Ynglingen. „Deres Raad har allerede eengang frelst mig, og jeg følger det i Døden."

„Landeveien er nu ganske tom," sagde Elisabeth efter et lidet Ophold; „De kan sikkert passere den, og De vil da finde min Faders Baad ved Søbredden. Det er en let Sag for Dem at styre den til et Sted, hvor De kan lande trygt."

„Men Dommeren vil beklage sig over dette Indgreb i hans Rettigheder."

„Hans Datter skal staae til Ansvar derfor, Sir."

Ynglingen svarede noget derpaa, men saa sagte,

at det kun blev hørt af Elisabeth, og gjorde derpaa, hvad hun havde befalet ham. Da de skiltes ad, raabte Natty hen til Miss Temple og sagde: „Glem ikke Krudtet, Barn. Bæverne maae skaffes tilveie, og baade jeg og Hundene begynde at blive gamle; vi maae derfor have det bedste Krudt og Bly."

„Kom, Natty!" sagde Edward utaalmodig.

„Jeg kommer, jeg kommer!" svarede Leatherstocking. „Gud velsigne Eder, kjære Børn! I mene det godt med en gammel Mand!"

Pigerne saae efter Natty og Edward, indtil de forsvandt i Mørket, og gik derpaa ind i Huset.

Medens dette tildrog sig, havde Billy Kirby indhentet Karren, som han gjenkjendte som sin egen; thi Edward havde, uden at spørge Eiermanden om Tilladelse, kjørt den bort fra den Plads, hvor de taalmodige Oxer pleiede at vente deres Herres Tilbagekomst om Aftenen.

„Hvor skulle I hen, Canailler?" brølede han til Oxerne, „hvem har ført Eder over Broen, hvor jeg lod Eder staae."

„Sei, Karle!" skraalede Benjamin og brugte Pidsken saa uforsigtig, at han berørte Brændehuggerens Skulder dermed.

„Hvem Satan er I?" raabte Billy forundret, uden i Mørket at kunne kjende Ansigtet, der kigede over Vognfjælen.

„Hvem jeg er? Jeg er Styrmand paa denne Skude, som I seer, og fører den stolt, som I ogsaa kan see. Jeg har ladet Broen ligge paa høire Haand og seilet uden om Fodlænkerne. Det kan jeg kalde at styre."

„Brug Eders Pidsk, hvor I skal, Herr Pumpe-Benjamin, men ikke til Mennesker," sagde Brændehuggeren, „eller jeg skal røre Sjelen ordentlig om i Livet paa Eder. Hvor vil I hen med mit Spænd?"

„Spænd!"

„Ja, ja, min Karre og mine Øxer!"

„Naa saaledes, ja, I maae vide, Herr Billy Kirby, at Leatherstocking og jeg — det vil sige Pumpe-Benjamin — I kjender jo nok Pumpe-Benjamin? Nu vel, Pumpe og jeg, nei, jeg og Pumpe — jeg vil være forbandet, hvis jeg veed, hvordan det hænger sammen; men kort at fortælle, en af os skal skaffe en Ladning Bæverskind, og saa have vi presset denne Karre til at kjøre dem hjem i. I forstaaer mig nok. Jeg siger, Kirby, I er en daarlig Styrmand. I forstaaer ikke mere at haandtere et Ror, end en Ko et Gevær, eller en pyntet Dame et Kabeltoug."

Billy, der snart mærkede Huushovmesterens sande Tilstand, tog blot Pidsken fra ham, hvorpaa han sank tilbage paa Høknippet og faldt i en dyb Søvn. Brændehuggeren lod til, for Øieblikket, ganske at have opgivet sin Forfølgelses-Plan, og drev sine taalmodige

Oxer henad Veien, over Broen, til det nærmeste Bjerg, hvor han vilde fælde Træer næste Dag. Intet forstyrrede hans tause Betragtninger, medens han gik ved Siden af Karren, uden enkelte Constabler, der mødte ham paa Veien og gjorde ham nogle hurtige Spørgsmaal.

Elisabeth stod over en Time i sit Kammervindue, saae Forfølgernes Fakler glimte i alle Retninger og hørte deres Hujen og Larmen; men efter den Tids Forløb vendte det sidste Partie udmattet hjem med uforrettet Sag, ligesom de øvrige, og der blev atter saa stille og roligt i Landsbyen, som for flere Timer siden, da hun havde forladt Herregaarden, for at gaae til Fængslet.

Sex og tredivte Capitel.

Tidlig næste Morgen begave Elisabeth og Lovise sig efter Aftale til Monsieur le Quois Boutique, hvor der endnu ingen Kjøbere vare, men de traf blot Billy-Kirby, foruden Herren og Svenden.

Monsieur le Quoi gjennemlæste just en Pakke Breve med stor Henrykkelse, medens Brændehuggeren, med Hænderne i Kjolelommen og Øxen under den høire

Arm, gottede sig over hans glade Ansigt. Damerne traadte ind, uden at Kræmmeren bemærkede dem, og hørte ham med overvættes Fryd sige til Kirby:

„**Ah, Monsieur Beel!** dette Brev gjør mig til det lykkeligste Menneske. **Ah, ma chère France!** — kjære Frankrig! Jeg skal see Dig igjen."

„Jeg tager den hjerteligste Deel i Alt, hvad der kan bidrage til Deres Lykke, Herr le Quoi," sagde Elisabeth; „men jeg vil dog ikke haabe, at vi ganske skulle miste Dem?"

„**Ah, Mademoiselle Temple!** De beviser mig en stor Ære; men jeg har faaet Breve, **qui font mon coeur sauter de joie** *. Havde De været nødt til at forlade Fader, Moder og mange gode Venner, **ah, Mademoiselle Temple,** De vilde føle stor Glæde ved at faae dem at see igjen. **Attendez-vous, Mademoiselle, s'il vous plait; je vous lirai. „A Monsieur, Monsieur le Quoi, de Mersereau, à Templetone, New-York, les Etats-Unis d'Amerique. Très cher ami, je suis ravi —"** **.

„Jeg er bange for at mit Franske ikke er tilstrækkeligt til at forstaae Deres Brev, Monsieur," sagde Elisabeth med et betydningsfuldt Blik paa sin Veninde;

* Som faae mit Hjerte til at hoppe af Glæde.

** Behag at blive lidt, Froken, saa skal jeg læse det for Dem. "Til Herr le Quoi fra Mersereau, i Templeton i New-York i de forenede amerikanske Stater."

„vil De ikke være saa god at meddele os Indholdet paa Engelsk."

„Tilgiv mig — jeg har været saa længe borte fra Paris, at jeg har glemt — den rette Udtale. De maae bære over med mig og undskylde min slette **prononciation** af det Franske," svarede den høflige Kræmmer med et dybt Buk, som om han beklagede sig over sin Uvidenhed i sit Modersmaal; „men jeg skal fortælle Dem det paa godt Engelsk. Jeg havde Forretninger, en **office à Paris, en bureau, mais c'étoit dans le tems du bon Louis** *; jeg flygtede; jeg løb min Vei, for at frelse mit Hoved. Paa Martinique havde jeg en lille Plantage **pour sucre — ah! ha — Monsieur Beel**, hvad kalder De den Plads, hvor De arbeider?"

„En Udhugning," sagde Brændehuggeren med et venligt Nik.

„Nei, nei, ikke Udhugning — De veed jo nok, der hvor De brændte min Hals."

Billy trak paa Skulderen, skottede til Damerne og sagde med et Smiil:

„Jeg kan vide, **Mounsheer** mener en Sukker-Plantage; men De maae ikke mere tænke paa den Spøg; det er Skik i Skovene."

„**Ah, coquin**, jeg tilgiver Dem," svarede Fransk-

* Men det var i den gode Ludvigs Tid.

manden, idet han uvilkaarlig tog sig til Halsen — "diable, den Skik burde afskaffes. **Mais**, jeg havde en Sukker-Plantage paa Martinique; jeg flygtede derhen, kom herhid — **votre père** hjalp mig; jeg blev rig, ja, jeg blev en rig Mand; **mais** jeg har ingen **France**! — **L'Assemblée Nationale** lader udgaae et Edict —"

„Hvad vil det sige?" afbrød Billy ham, der gjorde sig den største Umage for at forstaae hans Fortælling.

„**Eh bien**! Hvad det vil sige! Hvad kalder De det, naar **l'Assemble d'Albany** giver en Lov?"

„Det er et Decret af den lovgivende Magt," svare Kirby rask, der, som enhver Amerikaner, var vel bevandret i det Capitel.

„Meget vel! Det er et Decret af den lovgivende Magt om at gjengive mig mit Fædreneland, min Titel og min Sukker-Plantage. **Ah! Mademoiselle Temple, je suis enchanté***! **Mais**, det smerter mig, at jeg maa forlade Dem; **oh, oui**, det smerter mig!"

Resultatet af alt dette var, at Monsieur le Quoi, der, mere af Frygt, end fordi han havde været mistænkt af Regjeringen, havde forladt sit Fædreneland, endelig var bleven forsikkret om, at han trygt kunde vende tilbage til Vestindien; og Franskmanden, der med saa stor Taalmodighed havde fundet sig i at forestaae

* O, Frøken Temple, jeg er henrykt!

en lille Bod i en Landsby, saae sig nu pludselig dragen frem af Mørket og hensat i sin tidligere glimrende Stilling.

Det vilde være aldeles unødvendigt, Ord for Ord at gjengive Læseren de utallige høflige Talemaader, som ved denne Leilighed yttredes paa begge Sider, saavelsom Franskmandens evindelige Gjentagelser om den dybe Bedrøvelse, han følte ved Tanken om, at skulle forlade Miss Temple. Medens han udtømte sig i Complimenter, tog Elisabeth Leiligheden iagt og tilforhandlede sig det bestemte Quantum Krudt hos Bodsvenden. Med alt dette var Herr le Quoi dog endnu ikke færdig; thi ved Afskeden bad han Miss Temple saa alvorlig og indstændig om at skjenke ham en Samtale under fire Øine, at hun nødvendig maatte troe, den angik Ting af største Vigtighed. Efterat Elisabeth havde tilstaaet ham denne til en mere passende Tid, forlod hun med sin Veninde Boutiquen, der nu begyndte at fyldes med Folk fra Landsbyen og Omegnen. Vi maae til Herr le Quois Ære tilføie, at han trods sine glimrende Udsigter, dog behandlede sine Kunder med den samme Opmærksomhed og bienséance, som forhen.

Elisabeth og Lovise gik tause til Broen; men da de kom dertil, standsede den Sidste, og syntes at ville sige noget, der betyngede hendes Bryst.

„Er De ikke vel, Lovise?" sagde Miss Temple;

„skulle vi ikke vende om, og opbebie en anden Leilighed til at bringe den gamle Mand Krudtet."

„Jeg er ikke syg, men jeg gyser ved Tanken om atter at bestige dette Bjerg med Dem alene. Nei, jeg er ikke istand dertil, om jeg endog vilde."

Denne Erklæring overraskede Elisabeth. Endskjøndt hun ikke var saa tilbøielig, som Lovise til at ane Farer, der i Virkeligheden ikke saa let vilde ramme anden Gang, var hun dog ikke ganske fri for qvindelig Frygt. Hun blev staaende og betænkte sig nogle Øieblikke; men da hun indsaae, at hun her burde handle, istedetfor at overlægge, fattede hun sig og svarede rolig og bestemt:

„Velan, saa maa jeg udrette mit Ærinde alene; thi jeg tør ikke drage en Trediemand ind i Hemmeligheden, for ikke at forraade min gamle Ven. Gjør mig blot den Tieneste, at vente paa mig ved Udkanten af Skoven; thi jeg ønsker ikke at gaae derhen alene; det kunde let give Anledning til Bemærkninger, hvis — ikke sandt, kjære Lovise, De venter mig der?"

„Et heelt Aar om De vil," svarede Lovise; „men forlang blot ikke, at jeg skal følge dem paa Bjerget."

Da Elisabeth saae, at hendes Veninde virkelig ikke var istand til at gaae videre, lod hun hende blive tilbage ved Indgangen til Skoven, hvor hun kunde overse Dalen, uden at blive bemærket af de Forbi-

gaaende. Miss Temple ilede nu alene op ad det Bjerg, som vi flere Gange have omtalt i vor Fortælling. Hun frygtede for at have opholdt sig saa længe hos Herr le Quoi, at hun ikke skulde kunne naae Fjeldtinden til den bestemte Tid, og undte sig derfor neppe Tid til at puste lidt, eller kaste et Blik paa den yndige Dal under sine Fødder. Den vedvarende Tørke havde berøvet Landskabet en stor Deel af dets eiendommelige Yndigheder, da det yppige Grønne var falmet og havde faaet en bruunlig Farve, hvorved Egnen fik et efteraarsagtigt Udseende. Luften selv syntes at være lige saa fortørret, som Jorden; thi Solen var indhyllet i en Taage, der lignede en tynd Damp uden Fugtighed, hvis sligt kunde tænkes. Himlens rene Blaa var bedækket med tykke Skyer, der optaarnede sig truende i Horizonten, som om de samlede deres Vandmasser, for at lade dem strømme ned til Menneskenes Vederqvægelse. Jo høiere Elisabeth steg iveiret, desto hedere og tørrere blev Luften, hun indaandede; og da hun havde naaet det Sted, hvor Landeveien overskar Fjeldstien, var hun nær ved at qvæles. Men Tanken om Nødvendigheden af denne Vandring, Jægerens skuffede Forventning, og endnu mere den hjelpeløse Tilstand, hvori han vilde komme, hvis hun udeblev, gav hende nye Kræfter.

Paa Toppen af Bjerget var en lille aaben Plads, hvorfra man havde fri Udsigt over Dalen og Landsbyen. Her havde Natty bestemt at møde Elisabeth,

og hun ilede derfor didhen saa hurtig, som hun kunde for de fældede Træstammer, der bedækkede Veien, og naaede den aabne Plads endog nogle Minuter tidligere, end hun havde lovet.

Efter at have hvilet sig nogle Øieblikke paa en Træstamme, begyndte hun at see sig om efter sin gamle Ven, men han var ikke paa den aabne Plads; hun stod altsaa op, for at søge ham imellem Træerne, hvor han maaskee af Forsigtighed havde skjult sig. Al hendes Leden var imidlertid forgjæves, og hun var nødt til at lade sin Stemme lyde paa dette eensomme Sted.

„Natty! Leatherstocking! Gamle Mand!" raabte hun høit til alle Sider; men intet Svar fulgte, og hun hørte intet, uden Gjenlyden af hendes egen klare Stemme, der løb igjennem Skoven.

Elisabeth, der vedblev at kalde, nærmede sig lidt efter lidt til Kanten af Bjerget, hvor hun hørte en svag Lyd, som om det kunde være et Svar paa hendes Raaben. Da hun ansaae det for et Tegn fra Natty, for at betegne hende det Sted, hvor han havde skjult sig, steg hun hurtig hundrede Fod ned, indtil hun var kommen til en lille, af Naturen dannet Terrasse, der sparsomt beskyggedes af nogle enkeltstaaende Træer, som voxede i Fjeldkløfterne. Forundret over denne Opdagelse, som hun ikke havde ventet, traadte hun hen

til den yderste Rand af Terrassen og stirrede ned i Afgrunden, da pludselig en Raslen i de tørre Blade tæt ved hende ledede hendes Opmærksomhed paa en anden Gjenstand. Øieblikkelig forfærdet over det hun saae, sattede Miss Temple sig dog snart, og gik med faste Skridt hen imod det.

Paa en omstyrtet Egestamme sad John Mohegan. Han havde vendt det rødbrune Ansigt imod hende, og stirrede saa vildt med sine sorte, funklende Øine, at en mindre behjertet Qvinde vilde have tabt Modet ved dette Syn. Det uldne Dække var gledet ned af hans Skuldre og laa i Folder omkring ham, saa at Arme, Bryst og Hals vare blottede. Paa hans Bryst prangede Washingtons Billede, en udmærket Prydelse, som Elisabeth vidste ikke blev brugt, uden ved høitidelige Leiligheder. Den gamle Høvdings hele Udvortes var saa usædvanligt, ja, man kunde sige studeret, at det ikke kunde andet, end opvække Gysen. Hans lange Haar var flettet og hang ned i to Pidske paa begge Sider, uden, som sædvanlig, at beskygge hans høie Pande og fyrige Øine. I de uhyre Indsnit i hans Ører bar han, paa indianst Viis, Prydelser af Sølv, Perler og Pindsvineborster; Næseborene vare smykkede paa samme Maade. Hans rynkede Ansigt var bemalet med røde Striber, og saaledes vare ogsaa de øvrige Dele af hans Legeme tatoverede. Han saae ud, som en

indianſk Kriger, der havde beredet ſig til vigtige Begivenheder.

„John! Gamle, ærværdige John, hvorledes gaaer det Dig?" ſagde Eliſabeth, idet hun nærmede ſig til ham. „Det er længe ſiden Du var i Landsbyen. Du lovede mig en Vidiekurv, og jeg har for mere end en Maaned ſiden havt en Skjorte af Calico færdig til Dig."

Indianeren ſtirrede nogle Øieblikke taus paa hende, ryſtede paa Hovedet og ſagde derpaa med ſagte, dybe Strubetoner:

„Johns Haand kan ikke flette flere Kurve — han behøver ingen Skjorte."

„Men hvis han ſkulde bruge den, ſaa veed han, hvor han kan faae den," ſvarede Miſs Temple. „Det forekommer mig ſandelig, gamle John, ſom om Du af Naturen har Ret til at forlange af os, hvad Du vil."

„Datter," ſagde Indianeren, „lyt til mine Ord: Sex Gange ti hede Sommere ere henrundne ſiden John var ung; dengang var han rank ſom en Gran, lige, ſom Kuglens Fart af Falkeøies Bøsſe, ſtærk ſom Bøffelen og behændig ſom Vildtet paa Bjergene. Han var kraftfuld, og en Kriger, ſom den unge Ørn. Naar hans Stamme forfulgte Maquaerne, opdagede Chingachgook ſtedſe, endog efter flere Dages Forløb, Sporene af deres Moccaſiner. Naar Folket forlyſtede ſig og med Jublen talte deres Fienders Hovedhuder,

hængte de dem op paa hans Jagtspyd. Naar Qvinderne forlangte Føde til deres Børn, var han den Første paa Jagten. Hans Kugle var hurtigere, end Hjorten. Datter, dengang trængte Chingachgooks Tomahawk ind i Træerne; det skeete for at vise de Dovne og Træge, hvor han og Mingoerne vare at finde — men han flettede ingen Kurve."

„Hine Tider ere forbi, gamle Kriger," svarede Elisabeth, „dit Folk er adsplittet, og istedetfor at efterstræbe dine Fjender, har Du lært at frygte Gud og leve i Fred."

„Kom herhid, min Datter, herfra kan Du see det store Vand og din Faders Huus. John var endnu ung, da hans Stamme i en Forsamling bortgav det Land, hvori de blaae Bjerge hæve sig over Vandet og Susquehanna er skjult af Træer. Alt hvad der voxede, levede og virkede der, skjenkede de Ildæderen — thi de elskede ham. Han var stærk, de vare Qvinder og han hjalp dem. Ingen Delawarer kunde dræbe en Hjort, der løb i hans Skove, eller fange en Fugl, der fløi i Luften; thi alt tilhørte ham. Har John levet i Fred? Datter, siden John var ung, har han seet den hvide Mand komme fra Frontinac til Albany, for at fegte med sine hvide Brødre. Frygtede de Gud? Han har seet sine engelske og americanske Fædre kløve Hovederne paa hverandre i Kampen om dette Land. Frygtede de Gud, og levede de i Fred? Han har seet dette

Land gaae over fra Ildæderen og hans Børn til deres Børnebørn, og derpaa et nyt Overhoved blive valgt. Levede de i Fred, som handlede saaledes! Frygtede de Gud?"

„Det er Skik iblandt de Hvide, John. Kæmpe Delawarerne ikke, og sælge deres Land for Krudt, Tepper og andre Handelsvarer?"

Indianeren fæstede sine sorte Øine paa Elisabeth og betragtede hende med et saa gjennemborende Blik, at hun næsten blev forfærdet, da han med livlig og høi Røst svarede:

„Hvor ere de Tepper og Varer, der have betalt Ildæderens Rettigheder? Ere de maaskee i Delawarernes Hytter? Sagde de hvide Mænd til ham: Broder, sælg os dit Land, og tag derfor dette Guld, dette Sølv, disse Tepper, disse Flinter, eller denne Rum? Nei, de reve det fra ham, som man trækker Hovedhuden af en Mingo; og de, som gjorde det, brøde sig ikke om, hvad enten han levede, eller døde. Kan det kaldes at leve i Fred, og frygte den store Aand?"

„Men Du betænker ikke Omstændighederne," sagde Elisabeth mere forlegen, end hun selv vilde vedgaae. „Kjendte Du vore Love og Sædvaner nøiere, vilde Du ogsaa bedømme vore Handlinger mere retfærdig. Tro ikke ondt om min Fader, gamle Mohegan, thi han er ædel og god."

„Miquons Broder er god og vil øve Retfærdig-

hed. Jeg har sagt til Hawkeye og til den unge Ørn, at Miquons Broder vil handle retfærdig."

„Hvem kalder Du den unge Ørn?" sagde Elisabeth med bortvendt Ansigt; „hvorfra kommer han, og hvilke ere hans Fordringer?"

„Har min Datter levet saalænge med ham under eet Tag og kan endnu spørge saaledes?" svarede Indianeren forsigtig. „Alderdommen stivner Blodet, som Frosten om Vinteren det store Vand; men Ungdommen holder Blodstrømmen aaben, som Solen opliver Foraaret. Den unge Ørn har Øine; havde han ingen Tunge?"

Ynglingens Elskværdighed, som den gamle Krigers tydede paa, tabte intet ved hans allegoriske Tale; thi den brændende Rødme paa den lyttende Piges Kinder blev stedse stærkere og stærkere. Endelig fattede hun sig, smilede, og sagde i en spøgefuld Tone:

„Ikke til at indvie mig i sine Hemmeligheder. Han er for meget en Delawarer, til at betroe en Pige sine hemmeligste Tanker."

„Datter, den store Aand skabte din Fader med en hvid Hud og mig med en rød; men han fyldte vore Hjerter med Blod. Saalænge det er ungt, løber det hurtig og er varmt; men naar det bliver gammelt, ruller det langsomt og er koldt. Er der nogen Forskjel foruden Huden? Nei! Engang havde John en Kone, som blev Moder til saa mange Sønner" —

han rækkede tre Fingre iveiret — „og hun havde Døttre, som vilde have gjort de unge Delawarere lykkelige. Hun var venlig og god, min Datter, og gjorde hvad jeg ønskede. I Hvide have andre Sæder og Skikke, men troer Du ikke, at John elskede sin Kone — sine Børns Moder?"

„Hvad er der bleven af din Stamme, din Kone og dine Børn, John?" spurgte Elisabeth, rørt over Indianerens sørgmodige Blik og Tone.

„Hvor er Isen, som bedækkede Søen? Den er smeltet og svømmet bort med Vandet. John har levet til hele hans Stamme er dragen fra ham ind i Aandernes Land; men hans Time er ogsaa kommen, og han er rede."

Mohegan tilhyllede sit Hoved med det uldne Dække og taug. Miss Temple vidste ikke, hvad hun skulde svare. Hun ønskede at lede den gamle Krigers Tanker bort fra disse sørgelige Erindringer; men der laa en Værdighed, en Kraft i hans Smerte, som holdt hendes Ord tilbage. Efter et langt Ophold fornyede hun atter Samtalen ved følgende Spørgsmaal:

„John, hvor er Leatherstocking? Efter hans Begjæring bringer jeg ham dette Krudthorn; men han er ingensteds at finde. Vil Du være saa god, at modtage det, og give ham det fra mig?"

Indianeren hævede sit Hoved langsomt iveiret og

saae alvorlig paa Gaven, som Elisabeth havde lagt hans Haand.

„Dette er min Nations frygteligste Fjende. Uden den havde de Hvide aldrig fordrevet Delawarerne. Datter, den store Aand lærte dine Fædre at gjøre Flinter og Krudt, for dermed at fordrive Indianerne af Landet. Snart vil man ikke see en eneste rød Hud mere. Naar John døer, forlader den Sidste disse Bjerge, og hans hele Stamme er uddød." Den gamle Kriger bøiede sit Legeme forover, støttede Albuerne paa Knæene og kastede et Blik til Afsked ned i Dalen, der endnu laa klar for hans Øine, endskjøndt Atmosphæren ved hvert Secund blev tykkere og tykkere, saa at Elisabeth neppe kunde drage Aande. Den gamle Høvdings Træk forandredes, medens han taus stirrede ned i Dalen; Sorg og Kummer veg for hans medfødte Vildhed, og med en Prophets Begeistring vedblev han: „Men han drager til det Land, hvorhen hans Fædre før ham ere gangne. Der er Vildt i saa stor Overflødighed, som Fisk i Havet. Ingen Qvinde tigger om Føde til sine Børn og ingen Mingo nærmer sig. Børnene beskjeftige sig med Jagten, og alle røde Mænd leve sammen som Brødre."

„John! dette er ingen Christens Himmel!" udbrød Miss Temple. „Du falder tilbage til dine Forfædres Overtro."

„Fædre! Sønner!" sagde Mohegan med Fasthed

— „Alle ere borte — alle gangne forud! Jeg har ingen anden Søn, end den unge Ørn og i hans Aarer flyder en hvid Mands Blod."

„Siig mig, John," sagde Elisabeth, deels for at lede den gamle Mands Tanker paa andre Gjenstande, deels for at tilfredsstille sin egen Nysgjerrighed; „siig mig, hvem er denne Edward? Hvorfor elsker Du ham saa høit og hvorfra kommer han?"

Indianeren foer sammen ved disse Spørgsmaal, der atter droge hans Tanker til Jorden; og idet han greb hendes Haand, trak han Miss Temple ned paa Træstammen ved Siden af sig, og pegede paa Egnen under dem, inden han svarede.

„Se, min Datter," sagde han og viste mod Norden: „saa langt dine Øine kunne see, tilhørte dette Land ham."

Tykke Røgskyer hvirvlede sig i dette Øieblik op over deres Hoveder og formørkede den Deel af Egnen, John pegede paa. Forfærdet over denne Begivenhed, sprang Elisabeth op og saae sig omkring. Hele Bjerget var indhyllet i en tyk Røg, og hun hørte en Susen i Bladene, der klang som en rasende Storm.

„Hvad er dette John?" udbrød hun; „vi ere indhyllede i Røg, og jeg føler en Hede, som af en glødende Ovn."

Førend Indianeren kunde svare, hørte man en Stemme ængstelig raabe i Skoven:

„John! gamle Mohegan, hvor er Du? Skoven staaer i Brand og Du har kun faa Minuter til Flugt."

Høvdingen holdt Haanden til Munden og frembragte den pibende Lyd, som først havde bragt Miss Temple hen til ham, da man i det samme hørte hurtige Trin tætved, og Edward med forfærdet Aasyn styrtede ud af Buskene.

Syv og Tredivte Capitel.

„Det vilde være altfor skrækkeligt, at miste Dig paa denne Maade, min gamle Ven," sagde Oliver og trak sin Aande dybt. „Nu hurtig op og afsted; maaskee er det allerede for silde; Flammerne have ganske omspændt den nederste Deel af Fjeldet, og naar vi ikke kunne komme herigjennem, saa er Afgrunden vor eneste og sidste Udvei. Op! Op! Vaagn op af din Dvale, John, det er den høie Tid!"

Mohegan pegede paa Elisabeth, der ved Lyden af Edwards Stemme havde glemt al Fare og lænede sig til et Klippestykke, og sagde:

„Frels hende — lad John døe!"

„Hende? Hvem mener Du?" raabte Ynglingen og vendte sig hurtig om mod det Sted, hvorpaa den gamle Indianer pegede; men da han saae den forfærdede Elisabeth, der gjerne vilde have undflyet hans Blikke, blev han i det første Øieblik maalløs. „Miss Temple!" skreg han, da han atter fik Mælet. „De her! Gud, skal denne rædsomme Død blive Deres Lod?!"

„Nei, nei, nei — ikke Døden, hverken for os eller Dem, Herr Edward," svarede hun med stor Anstrengelse, for at synes rolig. „Her er dog endnu kun Røg, men ingen Ild; lader os flye!"

„Tag mig under Armen," sagde Edward; „vi maae dog eet Sted finde en Udgang. Føler De Dem stærk nok til at vove dette Forsøg?"

„Ja. — De gjør sikkert Faren større, end den er, Herr Edward. Før mig ad den Vei, hvorfra De kom."

„Det vil jeg — det vil jeg," raabte Ynglingen med Heftighed. „Nei, nei — der er ingen Fare; jeg har forfærdet Dem uden Grund."

„Men skulle vi forlade Indianeren; kunne vi lade ham blive ene her tilbage og døe, som han siger?"

Et Udtryk af smertelig Følelse foer over Ynglingens Ansigt. Han stod et Øieblik stille og kastede et kummerfuldt Blik paa Mohegan; men derpaa trak han den modstræbende Elisabeth bort med sig, og ilede med

stærke Skridt til den Udgang af Skoven, hvorfra han var kommen.

„Tænk ikke paa ham," sagde han med fortvivlet Rolighed og bævende Stemme; „tænk ikke paa ham; han er vant til Skovene og slige Optrin; han vil slippe bort over Bjerget — over Klipperne — eller finde Sikkerhed hvor han er."

„For et Øieblik siden tænkte De ikke saaledes, Edward! Forlad ham ikke, overgiv ham ikke til denne rædsomme Død," udbrød Elisabeth og saae paa sin Ledsager med et Blik, der syntes at betvivle hans afsindige Foretagende.

„En Indianer brænder ikke! Hvo hørte vel nogensinde, at en Indianer var omkommen ved Ild! En Indianer kan ikke opbrændes; Tanken alene er latterlig. Til, til, Miss Temple, eller De bliver qvalt af Røg."

„Edward, Deres Blik forfærder mig! Gjør mig bekjendt med Faren; den er større, end den synes. Jeg er beredt paa Alt."

„Naar vi blot naae hiin Fjeldpynt førend denne Ildmasse, saa ere vi frelste, Miss Temple!" udbrød Ynglingen med en Heftighed, der modsagde hans fremkunstlede Rolighed. „Fly! fly! Deres Liv beroer derpaa!"

Den Plads, hvorpaa Miss Temple og Indianeren vare trufne sammen, er ovenfor beskreven som et af hine flade Steder imellem Fjeldene, deraf Naturen danne

en Terrasse. Den var formet som en Bue, hvis Ender forenede sig med Bjerget ved en mindre steil Skraaning, hvorimod Forsiden var overmaade brat. Omkring et af de mindre steile Klippehjørner var Edward stegen op, og didhen drog han nu Elisabeth med flyvende Fil.

Uhyre Skyer af hvid Røg havde udbredt sig over Fjeldets Tinde og skjult det rasende Elements Nærmelse og Ødelæggelser; men nu hørte Elisabeth, der blev understøttet af den unge Jæger, og mere fløi, end gik, en Knittren, der drog hendes Opmærksomhed til en anden Kant, og hun saae den blussende Flamme slaae høit iveiret over Røgen, og derpaa atter hvirvle sig henad Jorden, idet den antændte Græs, Buske og Alt hvad den mødte. Ved dette frygtelige Syn fordoblede de deres Anstrengelser; men til Ulykke laa der en Hob gamle, fortørrede Træstammer tvers over Veien, de skulde gaae ad; og i det Øieblik de troede sig frelste, drev en Hvirvelvind noget brændende Ovas henimod det tørre Træ, og strax stod hele Bunken i lys Lue. Som af en gloende Ovn sprudede Heden det flygtende Par imøde, og tvang dem atter tilbage paa Fjeldpynten. Med fortvivlede Blikke stirrede de ned i det uhyre Ildhav, som stedse greb mere og mere om sig, og truede med i det næste Minut at fortære hele Bjerget. Elisabeths lette Dragt udsatte hende, ved Ildens blotte Nærmelse, for stor Fare, og de tynde,

flagrende Klæder, der gave hendes skjønne Skabning endnu mere Ynde, syntes for Øieblikket bestemte til at fremskynde hendes Undergang.

Landsby-Indvaanerne pleiede hyppig at besøge dette nærliggende Bjerg, for at forsyne sig med Brænde og Tømmer; men havde tillige den slemme Vane blot at bruge Stammerne, og lade Toppene og det øvrige Qvas ligge tilbage. Derfor var den største Deel af Bjerget bedækket med dette brændbare Stof, som i de sidste Maaneder var blevet saa fortørret af den brændende Solhede, at der kun behovedes lidt, for at faae det til at staae i lys Lue. Som det lod, behøvede ikke engang Ilden umiddelbart at berøre disse Hobe, men den hede Luft var tilstrækkelig til at antænde dem, og Flammen løb fra Bunke til Bunke, ligesom den fabelagtige Ild i Templet, for atter at tænde den udslukte Lampe.

Dette Syn var ikke blot skrækkeligt, men ogsaa skjønt, og Elisabeth stod tilligemed Ynglingen og betragtede den frygtelige Ødelæggelse med en Blanding af Rædsel og Interesse. Edward fattede sig dog snart, og, idet han trak den unge Pige med sig, trængte han igjennem Røgen, og forsøgte flere Steder at bane sig Vei; men alle hans Anstrengelser vare frugtesløse. Saaledes løb de i en Halvdeel omkring den øverste Deel af Terrassen, indtil de naaede Randen af Afgrunden, der laa ligeoverfor det Sted, hvor Edward

var kommen op; men nu brød den frygtelige Ild frem paa begge Sider af dem, og de saae sig heelt omgivne af Flammer. Saalænge der endnu var en Sti tilbage, som de ikke havde betraadt, holdt Haabet dem ivejret; men nu, da enhver Udvei var afskaaren, indsaae Elisabeth det Rædselfulde i sin Stilling i dets hele Omfang, som om hun ikke før havde agtet Faren.

„Dette Bjerg er bestemt til min Ulykke?" sagde hun halvt høit; „vi finde vor Grav her."

„Tal ikke saaledes, Miss Temple, endnu er der Haab," svarede Ynglingen i samme Tone, medens hans stive, fortvivlede Blikke modsagde disse Ord. „Lader os vende tilbage til Toppen af Bjerget; der er, der maa være et Sted, hvor vi kunne stige ned."

„Før mig derhen," sagde Elisabeth, „lader os forsøge Alt." Hun oppebiede ikke hans Samtykke, men vendte sig rask mod Bjergaasen. „O, min Fader, min arme, forladte Fader!" sagde hun med et qvalt Suk.

Edward var øieblikkelig ved hendes Side og undersøgte enhver Klipperevne, for at opdage en Udvei; men Klippens glatte, jevne Overflade gav neppe sikkert Fodfæste, og det var ikke at tænke paa, at stige i det mindste hundrede Fod ned i Kløfter og Afgrunde. Edward indsaae snart, at ogsaa dette Haab glippede, og i et Slags feberagtig Fortvivlelse tænkte han atter paa nye Midler til Frelse.

„Vi have intet andet Middel tilbage, Miss Temple," sagde han med huul Røst, „end at prøve paa, at hidse Dem ned fra denne Fjeldpynt. Var blot Natty her, eller man kunde vække denne Indianer af hans følesløse Tilstand, saa var der endnu Haab; deres Skarpsindighed og mangeaarige Erfarenhed hjelper dem stedse i Nøden; men jeg er i dette Øieblik et Barn og kan ikke andet, end vove. Hvor skal jeg faae noget til at hidse Dem ned ved? Min Klædning er saa tynd — men Mohegans uldne Dække — ja, det maae vi prøve; hellere vove alt, end see Dem omkomme i Flammerne!"

„Hvad skal der blive af Dem!" sagde Elisabeth. „Nei, hverken De eller John bør falde som Offere for min Frelse!"

Han hørte hende ikke; thi han stod allerede ved Siden af Mohegan, der uden Modsigelse lod ham tage Dækket, idet han med sand indianst Rolighed og Koldblodighed blev siddende, endskjøndt hans Stilling var langt farligere, end de Andres. Dækket blev skaaret i lange Strimler, som bleve sammenbundne, hvortil Ynglingens linnede Kofte og Elisabeths Shawl bleve befæstede og det Hele med utrolig Hurtighed kastet ud over Klippen; men det naaede ikke engang halv ned i Afgrunden.

„Det er ikke langt nok — det er ikke langt nok!" raabte Elisabeth, „for mig er der intet Haab mere!

Ilden nærmer sig langsomt, men sikkert. Se, den fortærer endog Jorden!"

Havde Flammerne paa Klippen udbredt sig med den samme Hurtighed, som de paa andre Kanter af Bjerget væltede sig fra Busk til Busk, vilde de ulykkelige Offere, der med ubeskrivelig Angest ventede deres nære Skjebne, hurtigere blevne fortærede; men Fjeldpyntens eiendommelige Beskaffenhed skjenkede Elisabeth og Edward Frist til at gjøre de omtalte Forsøg.

Klippen, under hvilken de stode, var kun sparsomt bedækket med Jord. Der voxede blot lidt visent Græs, og de fleste Træer, der havde slaaet Rødder i Klippekløfterne, vare allerede udgaaede formedelst den stærke Tørke og Hede i de sidste Maaneder. De, som endnu røbede Spor af Liv, bare nogle visne, saftløse Blade; de andre vare blot nøgne Stammer af Graner, Ege- og Ahorntræer. Ilden havde aldrig fundet bedre Tønder, hvis den havde kunnet naae disse tørre Træer; men lykkeligviis fandtes der paa det lille Rum, der adskilte dem fra det ødelæggende Element, ingen visne Blade og Grene, og følgelig kunde det ikke her, som paa de øvrige Dele af Bjerget, udbrede sig som en Vandflod. Foruden Mangelen paa brændbare Materialier kom endnu een Omstændighed det ulykkelige Par til Gode; der fandtes nemlig en af de utallige Kilder, hvormed dette Land er saa rigelig forsynet. Den flyn-

gede sig vel ikke synlig frem imellem Klipperne, undtagen i Regntiden; men den sumpede Jordbund og Mosset, som voxede der, endogsaa i den tørre Aarstid, tilkjendegav at den var der. Da Ilden naaede denne Dæmning, saae den sig for et Øieblik standset i sin Fart; men den ringe Fugtighed var ikke længe istand til at modstaae Ildmassen, og nu trængte den, ligesom en utaalmodig Krigshær, frem med ny Kraft og Voldsomhed.

Det skrækkelige, afgjørende Øieblik syntes nu at være kommet; Kildens Fugtighed var allerede udtørret og Mosset paa Fjeldet begyndte at krympe sig sammen af den opstigende Damp, medens Stumper af Barken, der endnu hang paa de udgaaede Stammer, faldt til Jorden. Elisabeths ophidsede Indbildningskraft saae allerede, da hun stod ved Kanten af Afgrunden og blev sin mægtige Fjendes Nærmelse vaer, ethvert Træ og enhver Busk staae i Flamme. Undertiden indhyllede tykke Røgskyer Terrassen saa tæt, at man ikke kunde skjelne det mindste, og forstørrede derved de Ulykkeliges Qvaler; kun Flammernes Knittren og de omstyrtende Træers Bragen tilkjendegav dem den truende Fare. Af disse tre var Ynglingen den ulykkeligste. Elisabeth blev, efter alt Haab om Redning var udslukt, besjelet af hiin rolige Hengivenhed, hvormed ofte de blideste af hendes Kjøn møde uundgaaelige Farer, medens Mohegan, der var den visse Undergang endnu nærmere, blev

siddende med en indianſk Krigers uovervindelige Fasthed. Een eller to Gange vendte den gamle Høvding sit Blik, der var fæstet paa de fjerne Bjerge, med et flygtigt Træk af Medlidenhed paa det unge, til Døden indviede Par; men derpaa dreiede han atter Øinene til hine Gjenstande, som om han allerede gjennemskuede Fremtidens Mørke. Han sang en Dødssang i Delawarer-Sproget, med dybe, dette Folk eiendommelige, Strubetoner.

„I et saadant Øieblik ophøre alle de jordiske Fortrin, Herr Edward," hviskede Elisabeth: „formaa John til at sætte sig nærmere ved os — lader os døe sammen."

„Det kan jeg ikke — han rører sig ikke af Stedet," svarede Ynglingen med skjelvende Stemme. „Han anseer dette Øieblik for det lykkeligste i sit Liv. Han har levet 70 Aar og paa den sidste Tid tydelig følt sine Kræfter aftage; desuden fik han ogsaa et Saar ved den ulykkelige Jagt paa Søen. O, Miss Temple, det var sandelig en ulykkelig Jagt, dette frygtelige Optrin er en Følge deraf."

Med et himmelsk Smiil svarede den hulde, blide Elisabeth: „Hvor kan De nu nævne en saa ubetydelig Omstændighed i det Øieblik, da Hjertet bør være frit for alle jordiske Følelser."

„Er Noget istand til at udsone et Menneske i den

ulde Ungdoms Kraft med denne forsmædelige Død, saa er det Tanken om at døe i saadant Selskab!" udbrød Ynglingen med Varme.

„Tal ikke saaledes, Edward, tal ikke saaledes," afbrød Miss Temple ham. „Det er Dem uværdigt, og De er uretfærdig imod Dem selv. Vi maae døe — det er Guds Villie. Lader os da bære vor Skjebne, som vor himmelske Faders lydige Børn."

„Døe!" skreg Ynglingen næsten i Vildelse. „Nei, nei, der maa være Haab endnu. De skal, De maa ikke døe!"

„Hvorledes skulle vi undgaae Døden?" spurgte Elisabeth, idet hun med himmelsk Rolighed pegede paa Flammerne, der grebe mere og mere om sig. „Se, Ilden har allerede naaet den fugtige Jordbund — den nærmer sig langsomt, Edward, men sikkert. O se, se, Træet der brænder allerede!"

Hendes Ord vare kun altfor sande. Den gloende Hede havde endelig udtørret Jordens ringe Fugtighed, og Ilden udbredte sig langsomt over det halvt fortørrede Mos, medens den antændte de lavere Grene af et Grantræ. Virkningen var øieblikkelig og magisk. Flammerne krydsede som Lyn mellem Granens tørre Grene, og strax derpaa saae Terrassen ud, som en Ildstotte. Ilden udbredte sig fra Træ til Træ, og Catastrophen nærmede sig. Stammen, hvorpaa Mohegan sad, brændte allerede paa den underste Side,

og Indianeren var heelt omgiven af Flammer. Han rørte ikke et Lem, endskjøndt han nødvendig maatte lide umaadelige Smerter, da hans Legeme næsten var ganske nøgent; men hans Kraft overvandt Alt. Stedse stærkere hævede han sin Stemme, saa at den endog overdøvede Ildens Knittren og Bragen. Elisabeth vendte sine Øine bort fra dette Optrin og stirrede ned i Dalen. Vinden drev de tykke Røgskyer foran sig og aabnede hende en øieblikkelig Udsigt over Egnen.

„Min Fader, o Gud, min Fader!" sagde Elisabeth. „Det Syn havde jeg ikke ventet, o Gud, derfor kunde Du have skaanet mig — men ske Din Villie! —"

Afstanden var ikke større, end at man kunde skjelne Gjenstandene i Dalen, og der saae Miss Temple sin Fader. Han stod, uden at ane Faren, hvori hans Barn svævede, og betragtede eftertænksomt det brændende Bjerg. Dette Syn var endnu mere hjertegribende, end den stedse mere og mere truende Fare, og Elisabeth vendte sit Blik mod Himlen.

„Min ubændige Hidsighed har bragt denne Ulykke over vore Hoveder!" udbrød Edward fortvivlet. „Havde jeg blot havt det Halve af Deres himmelske Taalmodighed, Miss Temple, saa havde Alt nu været anderledes."

„Tal ikke mere derom," sagde hun. „Det er nu forgjæves. Vi maae døe, lader os gaae Døden imøde som Christne. Dog, De kan maaskee endnu frelses.

Deres Dragt er mindre farlig, end min; fly, forlad mig! De finder sikkert en Udvei, iil, iil. O tøv endnu et Øieblik. De vil faae min Fader, min stakkels barnløse Fader at see! Edward, siig ham alt, hvad der kan trøste og berolige ham. Siig ham, at jeg døde med Rolighed og Fatning, og at jeg er ilet til min elskede Moder. O, siig ham, at vi atter skulle mødes, hisset, hisset," vedblev hun med svagere Stemme og næsten overvældet af sine Følelser, „og at jeg næst Gud, elskede ham høiest paa Jorden."

Ynglingen hørte rolig og ubevægelig paa dette Udbrud af hendes Følelser; men efter et lidet Ophold fattede han sig og sagde:

„Af mig forlanger De, at jeg skulde forlade Dem! Jeg skulde forlade Dem paa Gravens Rand! O, Miss Temple, hvor lidet kjender De mig;" udbrød han, idet han knælede og slyngede sine Arme omkring hendes flagrende Kjole, som om han vilde beskytte hende mod de knittrende Flammer. „Fortvivlelse drev mig til Skovene, men De tæmmede Løven i mit Indre. De bragte mig til at forglemme Stand og Navn, og at underkaste mig Andres Herredømme. Deres Billede opfyldte min Sjel og opflammede mit Hjerte. De alene lærte mig at bære min lidte Uret med Taalmodighed og at elske mine Medmennesker. Nei — nei — dyrebareste Elisabeth! Jeg kan døe med Dem, men aldrig mere forlade Dem, eller leve uden Dem."

Elisabeth stod taus og ubevægelig. Hendes Tanker dvælede uden Tvivl i Evigheden. Erindringen om hendes Fader og Adskillelsen fra ham havde blandet sig med en hellig Følelse, der hævede hendes Aand over alle jordiske Anliggender og Svagheder; men da den unge Pige hørte Ynglingens fyrige Ord, blev hun endnu engang Qvinde. Blodet vendte langsomt tilbage i hendes Kinder, som allerede vare farvede med Dødens Bleghed, og oplivede endnu engang hendes skjønne Ansigt. Hun kæmpede mod disse Følelser og smilte over dette sidste Glimt af qvindelig Svaghed, da pludselig en menneskelig Stemme førte Verden med alle dens Tillokkelser tilbage for hendes forvildede Sandser. Hun hørte En raabe med gjennemtrængende Stemme:

„Pige! Pige! Hvor er De? Glæd en gammel Mands Hjerte med et Ord, hvis De endnu lever."

„Hør!" sagde Elisabeth, „det er Natty, som søger mig!"

„Ja, det er Natty," jublede Edward og sprang op, „vi kunne endnu blive reddede."

En stor, klar Flamme, ledsaget af et stærkt Knald, forduklede for et Øieblik Ilden af den brændende Skov, hvorpaa der atter indtraadte en Dødsstilhed.

„Det er Krudtet, det er Krudtet!" raabte den samme Stemme, der kom nærmere. „Det er Krudtet, og det velsignede Barn er forlorent."

I det næste Øieblik styrtede Natty gjennem Dam-

Dampen og viste sig paa Terrassen med blottet Hoved og svedet Haar, hans Skjorte var sort og fuld af Huller, og hans røde Ansigtsfarve var bleven endnu mørkere af Heden.

Otte og Tredivte Capitel.

En Time efter at Miss Temple havde forladt Louise Grant, blev denne staaende i stor Angest paa samme Sted, for at vente paa sin Veninde. Da dette Tidsrum var forløbet, uden at Elisabeth var kommen tilbage, steg den frygtsomme Piges Angest endnu mere, og hendes levende Indbildningskraft foremalede hende alle de mulige Skrækkebilleder, som Skoven var istand til at indeholde, uden at hun anede den virkelige Fare. Himmelen var lidt efter lidt bleven formørket, og store Regskyer havde udbredt sig over Dalen; men Louises Tanker dvælede stedse ved de vilde Dyr i Skoven, uden at lægge Mærke til Forbudene paa den virkelige Ulykke. Hun havde sat sig ned ved Kanten af en Række Fyrre- og Nøddetræer, ligeoversor det Sted, hvor Kjøreveien, der hidtil løb lige ud fra Landsbyen, nu slyngede sig omkring Bjerget. Herfra kunde hun

ikke alene see den hele Landsby og Dalen, men ogsaa Landeveien. Nogle faa Reisende vare dragne forbi i dybe Samtaler og havde kun af og til skottet til Bjerget; men da hun saae, at alle Folk traadte ud af deres Huse og stirrede uafladelig paa Bjerget, opfyldte denne usædvanlige Begivenhed hende med saadan Angest, at hun ikke vidste, om hun skulde gaae, eller blive. Da hørte hun en sagte Raslen i Buskene, som af Fodtrin, og vilde just til at tage Flugten, da Natty stod ved Siden af hende. Den gamle Mand smilede, da han greb hendes skjelvende Haand og sagde: „Det glæder mig at træffe Dem her, mit Barn; thi Bjerryggen staaer i Flammer, og det vilde være farligt at vove sig derop, førend de udgaaede Træer og Græsset er opbrændt. Der er en taabelig Karl deroppe, der graver efter Metal paa den østlige Side, og som er en Kammerat til den Skurk, der bragte alt det Onde over mig. Jeg fortalte ham at de dumme Knegte, der troede at kunne fange en gammel, øvet Jæger i Skoven om Natten, havde tændt Ild i de tørre Qviste, der brændte ligesom Hamp, og raadede ham at forlade Bjerget; men han var saa forhippet paa sit Arbeide, at jeg ikke kunde formaae ham dertil. Er han ikke brændt, og ligger begraven i den Grav, han selv har udhulet, saa maa han være et Slags Salamander. Hvad fattes Dem, mit Barn? De seer jo saa forskrækket ud, som om der var flere Pantherdyr efter Dem. Jeg vilde

ønske, her var nogle; de vilde bedre betale sig, end Bæverne. Men hvor er den onde Faders gode Datter? Har hun forglemt det Løfte, hun gav en gammel Mand?"

„Der, der, paa Bjerget," raabte Louise, „hun er stegen op paa Bjerget med Krudtet og søger Eder der!"

Natty foer nogle Skridt tilbage ved denne Efterretning, og udbrød:

„Gud i Himlen forbarme sig over hende! Hun er paa Bjerget, og det staaer i lys Lue. Barn, hvis De elsker hende og haaber at finde en Ven i Nøden, saa iil til Landsbyen og gjør Allarm. Jil, for Guds Skyld, iil! Dvæl ikke et Øieblik! Afsted, afsted!"

Neppe havde Natty udtalt disse Ord, førend han forsvandt i Buskene og med utrolig Hurtighed klattrede op ad Fjeldet.

„Har jeg fundet Dem?" raabte den gamle Mand, idet han arbeidede sig igjennem den tykke Røg; „Gud være lovet, jeg har fundet Dem, men følg mig hurtig; thi her er ingen Tid til at sladdre."

„Mine tynde, flagrende Klæder!" sagde Elisabeth; „jeg tør ikke nærme mig Flammerne dermed."

„Jeg tænkte med Gysen derpaa," sagde Natty, rev et Hjorteskind af, som han havde slængt over Ryggen, og viklede Elisabeth ind dermed; „følger mig nu; thi her gjelder det Liv og Død."

„Men John! Hvad skal der blive af John?" ud-

brød Edward. „Kunne vi lade den gamle Krigeer omkomme her?"

Natty saae til den Side, hvorhen Edward pegede, og blev den gamle Indianer vaer, som sad ubevægelig paa det samme Sted, endskjøndt Jorden allerede brændte under hans Fødder. Flux nærmede Jægeren sig til ham, og sagde i Delawarer-Sproget:

„Op, Chingachgook! Vil Du blive siddende her og brænde op, som en Mingo, der er bunden til Pælen? Jeg vil haabe, at Moravianerne have lært Dig noget Bedre. Hjelp Himmel! Krudtet er sprunget under ham og har forbrændt hans Ryg. Kom, siger jeg Dig, følg mig!"

„Hvorfor skulde Mohegan gaae?" svarede Indianeren sørgmodig. „Han havde Ørnens Blik, men nu er det dunkelt. Han betragter Dalen, Søen, Skoven, men ingensteds seer han en Delawarer. Alle have hvid Hud. Mine Fædre raabe til mig: kom! Min Kone, mine unge Krigere, min Stamme, mine Brødre raabe: kom! Den store Aand raaber: kom! — O, lad Mohegan døe!"

„Men Du glemmer dine Venner!" udbrød Edward.

„Det er til ingen Nytte at tale til en Indianer, naar Døden sidder ham paa Tungen," afbrød Natty ham, idet han tog Strimlerne af det uldne Dække, bandt dem omkring den følesløse Høvding og tog ham

med utrolig Behændighed paa Ryggen. Derpaa vendte han sig og ilede ad den Vei, hvorfra han nys var kommen, med en, i Forhold til hans Alder og Byrde, overnaturlig Kraft. Ligesom de vare komne over den lille Klippeterrasse, styrtede et udgaaet Træ, der allerede havde vaklet i nogle Minuter, ned paa Pladsen og sprudede Gnister til alle Sider.

Et saadant Syn maatte sagtens fremskynde de Flygtendes Skridt, og de fulgte Leatherstocking, der gik foran, saa hurtig, som den unge Piges Kræfter tillode.

„Træd paa den bløde Jord," raabte han, da de ganske bleve indhyllede i Mørke, „og bliv saameget, som mulig, i den hvide Røg. Træk Hjortehuden tæt om hende, Edward; hun er en sjelden Skat, som man ikke let finder Mage til."

De fulgte nøiagtig Jægerens Raad, og slap paa denne Maade lykkelig igjennem, endskjøndt den smale Vei løb langs med den bugtede Bæk og imellem brændende Træer. Kun en Mand, som Natty, der kjendte Skovene og disses hemmeligste Veie saa nøie, var istand til at føre dem ud af dette Vildnis igjennem den tykke Røg, der truede med at qvæle dem og gjorde hver Sti ukjendelig, men hans Erfarenhed og Kjendskab til Egnen ledede dem til en Aabning i Klippen, hvorigjennem de med nogen Vanskelighed stege ned paa en anden

Terrasse, hvor de paa eengang mødte en klarere og renere Luft.

Edwards og Elisabeths Følelser, da de vare komne til dette sikkre Sted, lade sig kun føle, men ikke beskrive; dog syntes Ingen at føle mere levende Glæde, end deres Fører, som bar Indianeren paa Ryggen. Han vendte sig til det unge Par med sin sædvanlige stille Latter og sagde: „Jeg vidste strax, at det var Franskmandens Krudt, Pige; thi det fløi paa eengang i Luften, medens derimod Eders grove Korn stige iveiret, ligesom Raketter. Irokeserne havde ikke det bedste Krudt, da jeg under Sir William drog imod Canada-Stammerne. Har jeg fortalt Dem, unge Menneske, Historien om Fegtningen — —"

„For Guds Skyld, Natty, fortæl mig Intet, førend vi ere fuldkomment i Sikkerhed — hvor skulle vi nu gaae hen?"

„Til det flade Klippetag over Grotten, hvor ellers? Der ere I sikkre nok; eller har De Lyst til at gaae ind i selve Grotten?"

Edward foer sammen i heftig Bevægelse; derpaa saae han sig ængstelig omkring, og sagde hurtig:

„Ere vi da sikkre paa Klippen? Kan Ilden ikke naae os der?"

„Er Ynglingen bleven blind?" sagde Natty med en Rolighed, der tydelig viste, at han var vant til slige farlige Optrin. „Vare I blevne staaende ti Mi-

nuter længere paa det Sted, hvor jeg traf Eder, saa havde I nu været to Askehobe; men her ere I sikkre, eller ogsaa maatte Klipperne begynde at brænde, ligesom Skoven."

Efter denne Forsikkring begave de sig til det betegnede Sted, hvor Natty nedlagde sin Byrde og satte Indianeren sagte paa Jorden med Ryggen imod Klippen. Elisabeth sank ned paa Græsset og bedækkede sit Ansigt med Hænderne, medens mangehaande Følelser bestormede hendes Hjerte.

„Jeg beder Dem indstændig, Miss Temple," sagde Edward ærbødig; „nyd noget Styrkende; De bliver ellers syg."

„Forlad mig, forlad mig," sagde hun og betragtede ham et Øieblik med funklende Øine; „jeg kan ikke finde Ord til at tolke mine Følelser, men jeg aander blot Taknemmelighed, inderlig Taknemmelighed for min underfulde Frelse, som jeg, næst Guds Hjelp, skylder Dem, Oliver."

Edward traadte hen til Hjørnet af Klippen og raabte høit: „Benjamin, Benjamin! Hvor er I?"

En hæs Stemme, der syntes at lyde fra Jordens Indre, svarede: „Her, Sir, her! Jeg er puttet ned i dette Hul, hvor der er saa hedt, som i en Suppegryde. Jeg er hjertelig ked af denne Kahyt, og hvis det endnu varer længe, inden Leatherstocking seiler ud efter Bæverne, saa vil jeg hellere vende tilbage til

Fangehullet og udholde min Quarantaine der, om jeg ogsaa skal lade min sidste Pjaster springe, for at slukke min Tørst."

„Bring et Glas Vand fra Kilden," sagde Edward, „og kom noget Viin deri, men skynd Eder blot."

„Jeg forstaaer mig slet ikke paa Deres Maade at drikke, Herr Oliver," sagde Huushovmesteren, da han traadte ud af Grotten; „og Jamaica-Rummen rækkede ikke længere, end til Afskedskysset med Billy Kirby, da han lagde mig for Anker her forrige Nat, efter at De havde slængt mig i Vognen. Se her er nu noget Rødt, der maaskee kan være godt for en svag Mave. Denne Billy Kirby duer just ikke meget til Søes, men han er en dygtig Kudsk."

Efter denne Tale kom Huushovmesteren op paa Fjeldet med den forlangte Lædskedrik. Hans hele Udvortes viste, hvad der i de sidste Dage havde været hans Hoved-Beskjeftigelse, og hans Ansigt bar tydelige Spor af Umaadelighed.

Elisabeth modtog Vinen af Edwards Haand, og vinkede derpaa ad ham, at han skulde lade hende være alene.

Ynglingen adlød hendes Bud, og vendte sig til Natty, der syslede om Mohegan.

„Hans Time er kommen," sagde Jægeren med et kummerfuldt Blik; „det kan jeg see paa hans Øine; thi naar en Indianer stirrer uafladelig paa eet Sted,

saa tyder det, at han troer at drage derhen; og hvad disse standhaftige Mennesker foresætte sig, skeer altid."

Nære Fodtrin forhindrede Ynglingen fra at svare, og efter faa Minuters Forløb klattrede Herr Grant til Alles Forundring opad den anden Side af Bjerget. Oliver og Natty ilede ham til Hjelp, og det lykkedes deres forenede Kræfter at trække den Geistlige op til sig.

„Hvorledes kommer De herhen?" udbrød Edward, „Bjerget synes paa eengang at være blevet Samlingspladsen for alle mine Venner."

Efter en kort Takkebøn for sin Frelse, søgte Præsten atter at ordne sine forvirrede Sandser og svarede:

„Jeg hørte, at man havde seet min Datter ved Foden af Klippen, og da Ilden udbrød paa dens Tinde, drev min Uro mig derhen, hvor jeg fandt Lovise i en skrækkelig Angest for Miss Temple. For at søge hende, vovede jeg mig op paa dette Sted, og havde Guds Barmhjertighed ikke aabenbaret sig for mig ved Nattys ypperlige Hunde, var jeg selv bleven et Rov for Luerne."

„Ja, følg kun Hundene, og er der blot en eneste Aabning, saa spore de den strax," sagde Natty; „de bruge deres Snuder, som Mennesket sin Fornuft."

„Ved at følge dem, kom jeg til dette Sted, og finder Eder, Gud ske Lov, alle vel."

„Nei, nei," svarede Jægeren; „sikkre ere vi; men hvad vort Velbefindende angaaer, da gjelder det kun for saavidt om min gamle Ven, John, som man kan sige det om et Menneske, der staaer paa Gravens Rand."

„Han taler Sandhed!" sagde den Geistlige med andægtigt Blik og Tone. „Jeg har for ofte staaet ved Dødsleiet til at tage feil. Det er forbi — den grusomme Tyran har lagt sin Haand paa denne graahærdede Kriger; men hvor beroligende er dog ikke den Tanke, at han i Prøvelsens Time ikke har forkastet den Eviges Barmhjertighed! Som et Skud af hedensk Stamme er han at betragte, som et Stykke Brænde, der er revet ud af Ilden."

„Nei, nei," svarede Natty, der stod alene med ham ved den døende Høvdings Side, „det er ikke Branden, der forvolder ham Smerte, endskjøndt hans Ryg er ganske forbrændt af Krudtet. Det føler han ikke, skjøndt han hverken er of Jern eller Staal; men Lyset gaaer tilsidst ud, naar det har brændt saalænge. Stille, Hunde, stille! Hector, læg Dig! — Kjød er ikke Jern, saa at et Menneske kan leve evig, naar alle hans Elskede have forladt ham og ingen er bleven tilbage, med hvem han kan sørge eller glæde sig."

„John!" sagde den Geistlige med Blidhed, „Hører Du mig, John? Skal jeg sige Dig den Bøn, som

vor Kirke har anordnet i dette Prøvelsernes sidste Øieblik?"

Indianeren vendte sit blege Ansigt imod den Geistlige, og fæstede sine sorte Øine stivt paa ham. Han lod ikke til at kjende ham, og dreiede, efter et lidet Ophold, atter Hovedet imod Dalen. Nu begyndte han at synge i sit eget Sprog, først sagte og monotont, som vi forhen have beskrevet denne Sang, men derpaa stedse høiere og stærkere i Forhold til Ordene:

„Jeg kommer, jeg kommer! Jeg drager til Retfærdighedens Land! Ingen Delawarer frygter for sin sidste Time, ingen Mohicaner ræddes for Døden; naar den store Aand kalder, følger han villig. Jeg har æret min Fader, elsket min Moder, og bleven min Stamme troe. Jeg har slaaet Maquaerne — ja, Maquaerne har jeg slaaet! Den store Aand kalder paa sin Søn. Jeg kommer, jeg kommer! Jeg drager til Retfærdighedens Land!"

„Hvad siger han, Leatherstocking?" spurgte Præsten med synlig Deeltagelse; „synger han Forløserens Priis?"

„Nei, nei — han synger sin egen," svarede Natty, idet han med dyb Vemod vendte sig bort fra sin døende Ven; „og han har Ret til at rose sig selv; thi hvert Ord, han siger, er Sandhed."

„Himlen bevare hans Hjerte fra slige hovmodige Tanker!" udbrød Præsten. „Ydmyghed og Anger egne

sig for en Christen, og naar han ikke besjeles af disse Følelser, blive hans Forhaabninger lutter Tant og forlede ham til forsængelige og syndige Tanker. At prise og rose sig selv i det Øieblik, da Sjel og Legeme burde forene sig, for at prise den almægtige Skaber! John! Du er en Christen og er blandt mange Syndere og Hedninger sikkert bleven udvalgt i et viist og naadigt Øiemed. Føler Du ikke, hvad det betyder, at være forløst ved Frelserens Død? Du har hørt Evangeliet! Føler Du ikke, at Du ved din Retfærdiggjørelse blot maa tænke paa Forløseren og ikke paa dine egne Gjerninger?"

Indianeren saae ikke den Geistlige, men hævede Hovedet iveiret og sagde med dyb, fast Stemme:

„Hvo kan sige, at Maquaerne nogensinde have seet Mohegans Ryg! Hvilken Mingo, som han forfulgte, har nogensinde sunget en Seiersang siden? Har Mohegan løiet? Nei; thi Sandhed boede i ham! I sin Ungdom var han en Kriger, og hans Moccasiner efterlode blodige Spor. I sin Alderdom var han viis, og de Ord, han sagde ved Delawarernes Ildforsamlinger, henveiredes ikke for Vinden!"

„Gud ske Lov, han har holdt op med sin hedenske Sang," udbrød den gode Geistlige; „hvad siger han? Føler han sin nære Død?"

„Mand," sagde Natty, „han veed lige saa godt,

som De og jeg, at hans Død er nær; men langtfra at anſee den for et Onde, betragter han den meget mere ſom det høieſte Gode. Han er nu gammel og affældig, og I have gjort Vildtet ſaa ſjeldent og frygtſomt, at bedre Skytter, end han med Nød og Neppe kunne ſkaffe ſig Livets Ophold. Nu haaber han at komme til et Land, hvor der ere gode Jagtrevierer, hvor der ikke findes ugudelige og uretfærdige Indianere, og hvor han vil træffe hele ſin Stamme i Forening. Livet er ſaaledes intet Tab for et Menneſke, hvis Hænder neppe mere ere iſtand til at flette en Kurv. Naar han er borte, ſaa er der heller ikke meget andet for mig at gjøre, end at følge ham."

„Hans Død ſkal, ſom jeg i al Ydmyghed haaber, endnu blive herlig og fylde Eders Sind med Tanker om en anden, bedre Verden," ſvarede Herr Grant. „Det er mit Kald, at lede hans Aand paa en bedre Vei. John, dette er Øieblikket, hvor Tanken om Forløſeren bringer Sjelen Trøſt og Huſvalelſe. Tænk ikke paa dine egne Gjerninger, men læg dine Synders Byrde for hans Fødder, der hellig har forſikkret, aldrig at forlade Dig."

„Om ogſaa alt det, De ſiger er ſandt og godt, og ſtaaer ſkrevet i Deres Evangelium," ſagde Natty, „ſaa gjør det dog intet Indtryk paa Indianeren. Han har ikke hørt nogen mæhriſk Præſt ſiden den gamle Krig; og det falder vanſkeligt at afholde en Indianer

fra at falde tilbage til sine oprindelige Meninger. Jeg troer, det er bedst at lade den gamle Mand døe i Ro. Han er nu lykkelig, det kan jeg see paa hans Øine; og Lykken smilede ikke mere til den stakkels Mohegan, siden Delawarerne brøde op fra Floderne og droge til de vestlige Egne. Ak! Det er længe siden, og vi have efter den Tid oplevet mange mørke Dage sammen."

„Hawkeye!" sagde Mohegan og samlede sin sidste Livskraft, „Hawkeye! Hør din Broders Ord!"

„Ja, John," svarede Jægeren paa Engelsk, dybt rystet ved denne Tiltale, og satte sig ved Siden af ham; „vi have i Ordets egentligste Forstand levet sammen, som Brødre. Hvad vil Du mig, Chingachgook?"

„Hawkeye! Mine Fædre kalde mig; jeg skal komme til dem i de lykkelige Jagtrevierer. Veien er rydbelig, og Mohegans Øine blive atter unge. Jeg seer mig omkring, men opdager ingen hvid Hud; — lutter tappre og retskafne Indianere træde mig imøde. Lev vel, Hawkeye! Du vil drage ind i de hvide Mænds Himmel med Ildæderen og den unge Ørn; men jeg følger mine Fædre. Giv mig min Bue og Pile, min Tomahawk og min Pibe med i Graven; thi Chingachgook vil forlade Jorden om Natten, som en Kriger, der drager i Kamp og som ikke kan opholde sig for at søge efter disse Ting."

„Hvad siger han, Nathaniel?" udbrød Herr Grant

ængstelig; „tænker han paa den hellige Frelsers Forjættelser?"

Skjøndt Natty just ikke var stærkt bevandret i Troes-Capitlet, havde han dog ikke forglemt alle Religions-Lærdomme i den Ensomhed, hvori han havde levet. Han troede paa Gud og en fælles Himmel, og efter at have fattet sig lidt efter den Sorg, som hans døende Vens Afsked havde opvakt, svarede han:

„Nei, nei, han tænker blot paa de Vildes Gud og sine egne Bedrifter. Han haaber, som enhver Mohicaner, atter at blive ung og jage i de lykkelige Enemærker. I Grunden tænker ethvert Menneske, han have hvad Farve han vil, saaledes. Jeg kan selv ikke opgive det Haab at finde mine Hunde og min Bøsse igjen i den anden Verden; ja, Muligheden, at miste dem for evig, smerter mig meget og binder mig fastere til Livet, end man skulde vente af en Mand paa 70 Aar."

„Den barmhjertige Gud forbyde, at Døden skulde nærme sig en Christen i denne Skikkelse!" udbrød den Geistlige i hellig Iver. „John, hør mig, John!" —

Han taug pludselig; thi Elementerne syntes paa engang at trodse Menneskenes Magt. Medens de omtalte Begivenheder tildroge sig, havde de tykke Skyer i Horizonten trukket sig mere og mere sammen, og en frygtelig Stilhed i Luften forkyndte Uveirets Komme. Flammerne, som fortærede alt paa Bjergets Sider, svæ-

vede ikke længere hid og did, men sloge høit mod Himlen; ja, der indtraadte en Rolighed i dette rasende Element, som om en høiere Magt standsede dets Fremskridt. Den tykke Røg, som svævede over Dalen, begyndte at stige iveiret og hurtig at fordele sig, medens knittrende Lyn gjennemkrydsede Skyerne over den vestlige Deel af Bjerget. Under Herr Grants Tale oplyste et flammende Lyn det tykke Mørke, ledsaget af et Tordenbrag, som truede med at ryste Jorden i dens Grundvold. Mohegan reiste sig, som om han ansaae denne Naturbegivenhed for et Tegn til Opbrud, og udbredte Armene mod Vesten. Et Glimt af Glæde opklarede hans mørke Ansigt og spillede nogle Øieblikke krampeagtig om hans Læber; derpaa faldt Armene slappe ned, og den døde Krigers Legeme sank tilbage mod Klippen. Hans brustne Øine stode aabne og stirrede paa de fjerne Bjerge, som om de vilde følge Sjelen til dens nye Bolig. —

Herr Grant betragtede dette Optrin med taus Ærefrygt; men da den sidste Gjenlyd af Tordenen svandt imellem Bjergene, foldede han sine Hænder og sagde:

„O, Herre! Hvo kan fatte dine Domme, hvo kan spore dine Veie? Jeg føler, at min Frelser lever og vil vise sig paa Jorden den yderste Dag, jeg veed, at mit Legeme skal tjene Ormene til Føde, men min Sjel skal skue Gud i al hans Herlighed!"

Den Geistlige lod ved disse Ord sit Hoved ydmygt synke ned paa Brystet, og vendte sig bort fra Liget.

Nu traadte Natty frem, greb sin gamle Vens kolde Haand og stirrede længe taus paa det blege Ansigt. Derpaa brøde hans Følelser ud i Ord:

„Det er nu ligemeget, om hans Hud var rød eller hvid; thi han træder for en retfærdig og upartisk Dommer. Nu behøver blot eet Menneske at døe, saa har jeg Intet tilbage i Verden, uden mine Hunde. Mennsket maa taalmodig vente til hans Time slaaer; men jeg begynder nu at blive ked af Livet. Jeg kjender hvert Træ i denne Egn; men det skal falde vanskeligt at finde et Ansigt, som jeg har kjendt i mine yngre Dage."

Store Regndraaber faldt nu paa den tørre Klippe, medens Tordenen stedse nærmede sig stærkere og stærkere. Indianerens afsjelede Legeme blev hurtig bragt ind i Hulen, ledsaget af de hylende Hunde, som paa denne Maade bevidnede den gamle Høvding deres Sorg.

Edward undskyldte sig hastig og forvirret for Elisabeth, at han ikke kunde føre hende ind i Hulen, da der var bælmørkt, og den desuden formedelst de opstablede Træstammer og det indbragte Lig vilde være et meget ubehageligt Opholdsted. Miss Temple fandt tilstrækkeligt Ly mod den skyllende Regn under en fremspringende Klippespids; men inden det endnu

var blevet Tørreveir hørtes en stærk Raaben paa Elisabeth nede i Dalen, og man saae strax efter flere Mennesker forsigtig bane sig Vei gjennem det brændende Buskads.

Saasnart den stærkeste Pladsregn var holdt op, førte Oliver Miss Temple hen paa Kjøreveien, hvor han forlod hende; men inden de skiltes ad, hviskede han hende Følgende i Øret:

„Mit hemmelighedsfulde Væsen er nu tilende, Miss Temple. Imorgen ved denne Tid skal jeg løfte det Slør, hvori jeg hidtil var svag nok til at indhylle mig og mine Anliggender. Jeg nærede romantiske Planer, daarlige Ønsker og Forhaabninger; men hvo kan rose sig af at have været fri for slige Svagheder, medens han var ung og beherskedes af heftige Lidenskaber! Gud velsigne Dem! Jeg hører Deres Faders Stemme; han kommer op ad Veien, og jeg tør ikke dvæle her længere. Vigtige Pligter kalde mig. Himlen være lovet, at jeg veed Dem frelst og i Sikkerhed; denne Tanke vælter en stor Byrde fra mit Hjerte!"

Han oppebiede ikke hendes Svar, men sprang hurtig ind i Skoven. Elisabeth blev, trods hendes Faders ængstelige Raab, staaende ubevægelig, indtil Edward forsvandt imellem Træerne. Da ilede hun først i sin trøstesløse Faders Favn.

En Vogn, der skulde bringe hendes Legeme, dødt eller levende, til Templeton, kom nu hurtig kjørende

til, og Miss Temple besteg den. Et lydeligt Jubelraab forkyndte de søgende Landsby-Indvaanere, at deres Herskers Datter var funden, og Enhver vendte glad over hendes underfulde Frelse tilbage til sin Bolig.

Ni og Tredivte Capitel.

Den vedholdende Regn, som faldt den øvrige Deel af Dagen, standsede Flammerne, og om Natten saae man kun enkelte Blus glimte paa de fjernere Dele af Bjerget, hvor der laa meget Qvas. Den næste Morgen vare Skovene, flere Mile i Omkreds, sorte og rygende og berøvede alt Buskads; kun Granerne og Fyrrerne hævede endnu deres Kroner stolt iveiret.

Rygtet udtømte sig i utallige Overdrivelser angaaende Elisabeths vidunderlige Redning, og Mohegan skulde og maatte være omkommen i Luerne. Denne Tro blev endnu mere bestyrket derved, at man fandt Minereren, Jotham Riddle, halvqvalt i sin Hule og saa forbrændt, at man tvivlede om hans Liv.

Medens den almindelige Opmærksomhed var henvendt paa de sidste Dages Begivenheder, benyttede Falskmyntnerne sig af det Exempel, Natty havde givet dem,

brøde Natten efter Skovbranden ud af Fængslet og flygtede. Saasnart denne sørgelige Nyhed blev bekjendt, der i Forbindelse med Jothams Skjebne og de overdrevne Skildringer af Begivenhederne paa Bjerget satte Alles Sind i Bevægelse, besluttede man eenstemmig, i det mindste at gribe de Flygtninge, som man endnu mulig kunde indhente. Man talte om Grotten, som om et hemmeligt Smuthul for alle Forbrydere; hvortil endnu kom, at Hiram og Jotham ikke forsømte at fortælle om den opdagede Metalgrube. Man ansaae denne for et Tilflugtsted for Misdæderne, og besluttede paa alle mulige Maader at afværge en saa truende Fare.

Medens Alles Gemytter vare i denne voldsomme Gjæring, udbredte sig med eet det Rygte, at Edward og Natty havde stukket Skoven i Brand og burde derfor staae til Ansvar for Skaden. Da denne Løgn fornemmelig var opspunden af dem, som ved deres Uforsigtighed havde været Skyld i Ulykken, blev den troet overalt; og enhver brændte af Begjærlighed efter at see Gjerningsmændene straffede. Richard laante naturligviis denne Anklage villigt Øre, og besluttede øieblikkelig at træffe de hensigtsmæssigste Foranstatninger til de Skyldiges Paagribelse.

Flere stærke, unge Mennesker bleve udvalgte af Sheriffen, der med hemmelighedsfuld Mine kaldte dem tilside og gav dem i Paasyn af samtlige Landsby-Ind-

vaanere nogle vigtige Instrurer; hvorpaa de med stor Iver og Hastighed adspredte sig i Skoven og paa Bjergene.

Da Klokken slog tolv, lød et dæmpet Trommeslag foran den dristige Dragon, og Richard traadte ud, ledsaget af Hollistar, der havde iført sig sin Uniform, som Overstcommanderende over Templetons lette Infanteri. Richard havde nemlig fordret hans og Mandskabs Bistand, for med Magt at haandhæve Loven. Vi have desværre ikke Rum nok til at meddele de Taler, som ved denne Leilighed bleve holdte af de tvende Herrer; men de findes i den bekjendte, lille, blaa Templetoner-Avis, og kunne, efter hvad dannede og indsigtsfulde Mænd have sagt mig, betragtes som sande Mesterstykker i deres Slags. Alt var allerede tidligere forberedt, og saasnart den rødkjolede Trommeslager lod sine mægtige Toner høre, indfandt der sig strax 25 til 30 unge Frivillige, som stillede sig i Slagorden.

Da dette Corps bestod af lutter kraftfulde, unge Knøse og blev commanderet af en Mand, der havde tilbragt de første fem og tredive Aar af sit Liv i forskjellige Leire og Garnisoner, saa er det intet Under, at det blev anseet for et sandt Vidunder af militair Kunst, ja, den forstandigste Deel af Templetons Indvaanere paastod kjekt, at det kunde maale sig med de bedste Tropper i den gamle Verden. Hvad physisk Kraft angik, da overtraf det dem sikkert! Mod denne Paastand hæ-

vede der sig kun tre Stemmer og een Mening. Denne tilhørte Marmaduke Temple, der dog ikke fandt sig beføiet til at yttre den. En af de kraftigste Stemmer derimod lød fra Chefens dyrebare Ægtemages Mund; thi hun bebreidede bestandig sin Mand, at han havde nedladt sig til at anføre en saadan Haandfuld Folk, efter i sidste Krig at have beklædt en Vagtmesters Post ved Cavalleriet.

Pumpe-Benjamin var den anden, som vovede at tvivle om Corpsets Ypperlighed, og i sit djerve Sømands-Sprog at gjøre det latterligt.

Den tredie Vantro var Monsieur le Quoi, endskjøndt han i Fortrolighed hviskede til Sheriffen, at det var et af de skjønneste Corps, han havde seet, og kunde sættes ved Siden af de bedste Tropper **du bon Louis**. Da imidlertid Mistress Hollistars Tanker for Øieblikket vare henvendte paa andre Ting, og et lykkeligt Udfald af Slaget kunde være meget indbringende for hende, da Benjamin fremdeles var fraværende, og Monsieur le Quoi altfor lykkelig til at tænke paa Dadel, saa undgik Corpset hiin vigtige Dag al Persifflage. Marmaduke Temple vidste intet af det hele Optrin, da han hele Dagen arbeidede med van der School i sit Værelse, og Corpset havde saaledes ingen Hindringer at befrygte. Ved Slaget To satte Toget sig i Bevægelse. Richard og Hiram Doolittle gik modige og med stolte Skridt foran; derpaa kom Anføreren, Capitain Hollistar, med

sin trekantede Hat paa Snur og en uhyre Dragonsabel, der klirrende, slæbede efter ham. I Begyndelsen manglede Corpset den behørige Regelmæssighed, men inden det naaede Broen, var den Feil rettet, og Alt gik nu i skjønneste Orden op ad Bjerget, paa det nær, at Sheriffen og Fredsdommeren klagede over, at Skaren ikke marcherede i en lige Retning, hvorved disse Herrer kom gradviis længere og længere tilbage, og blev tilsidst nødt til at gaae bagefter. Det vilde være ganske unyttigt at fremsætte alle Corpsets Manoeuvrer en detail; saa meget være blot sagt, at de udsendte Speidere bragte den Efterretning, at Flygtningerne, langt fra at trække sig længere tilbage i Skoven, sikkert havde faaet Underretning om Angrebet, og beredede sig til en fortvivlet Modstand. Denne Efterretning bevirkede ikke alene en Hovedforandring i Anførernes Planer, men ogsaa paa Mandskabets Ansigter. Den ene saae alvorlig paa den anden, og Hiram og Richard begyndte at stikke Hovederne sammen, for at raadslaae. I dette critiske Øieblik fik de Øie paa den lange Billy Kirby, der med sin Øxe under Armen gik lige saa stolt foran sine Øxer, som Capitain Hollistar foran sine Tropper. Brændehuggeren vilde just yttre sin Forundring over det krigerske Optog, da Sheriffen forekom ham og med høflige Ord udbad sig hans Bistand ved denne Expedition. Billy Kirby, der havde altfor stor Ærbødighed for Richard Jones til at afslaae hans Begjæring, blev udvalgt til at opfordre de Beleirede til at overgive sig, inden

man skred til det Yderste. Tropperne deelte sig i to Colonner, hvoraf den ene blev ført over Bjerget af Hollistar, medens den anden, under Lieutenantens Commando, defilerede til høire. Richard Jones og Doctor Todd (thi Chirurgen var af Forsigtighed tagen med) traadte frem paa Hulens flade Tag, lige over de Beleiredes Hoveder, men uden at blive seete af dem. Hiram, der ansaae det for altfor farligt at træde saa nær, fulgte Brændehuggeren ad den lige Vei, men holdt sig dog i en tilbørlig Afstand fra Fæstningen og posterede sig bag et Træ. De Frivillige af Templetons lette Infanteri bare sig lige saa forsigtig ad; det lod nemlig ikke til at være deres Hensigt at lade sig see, og derfor opsøgte Enhver sig et Træ eller et Klippestykke, bag hvilket han kunde holde Øie med alle Fjendens Bevægelser. Paa den Maade indtraf det synderlige Tilfælde, at de Angribendes Tal efter Udseende ikke beløb sig til mere end to — Hollistar paa den ene Side og Billy Kirby paa den anden. Veteranen stod ubevægelig med den vældige Pallask i sin høire Haand og stirrede kjekt paa Fjenden, medens Brændehuggeren med Øxen under Armen betragtede det Hele ganske rolig. Hidtil var der ikke veklet et Ord mellem Beleirerne og de Beleirede. Disse havde flæbt en Hob Træstammer og Grene sammen, hvoraf de havde dannet et Slags spanske Ryttere foran Hulen. Da Klippen rundtomkring var steil og glat, og Benjamin viste sig

paa den ene Side af Palliſaderne og Natty paa den anden, ſaa var denne Indretning ingenlunde at foragte iſær da Fronten var tilſtrækkelig beſkyttet ved Jordbundens Beſkaffenhed. Imidlertid havde Billy Kirby faaet ſine Ordres, og nærmede ſig den farlige Indgang med en Koldblodighed, ſom om han gik til ſit daglige Arbeide. Da han var omtrent hundrede Skridt fra Udenverkerne, kom Leatherſtockings lange, frygtelige Bøsſe tilſyne over Bryſtværnet, og man hørte ham raabe:

„Pak Dig bort, Billy Kirby! Pak Dig bort! Jeg vil nødig tilføie Dig noget Ondt; men vover Du at komme nærmere, ſaa maa en af os miſte Blod. Gud forlade den, der først bringer det til at flyde, men det maa ſaa være."

„Hør, gamle Dreng," ſagde Billy godmodig, „vær ikke ſaa barſk, men hør hvad jeg har at ſige Dig. Den hele Affaire rager mig ſlet ikke, og jeg ſeer kun paa, at Enhver vederfares Ret; men Herr Doolittle, ſom ſtaaer bag hiint Træ, har opfordret mig til at foreſtille Dig, at Du atter ſkulde ſtille Dig for Retten og lide Lovens Straf taalmodig — ſee, det er Alt."

„Jeg ſeer ham nok, den Kjeltring, jeg ſeer hans Klæder," udbrød Natty forbittret; „men lader han blot ſaa meget Kjød komme tilſyne, ſom en Kugle af tredive paa Pundet kan trænge ind i, ſaa ſkal han føle, at jeg er ham nær. Gaa af Veien, Billy, jeg beder

Dig; Du veed, jeg sigter godt, og vilde nødig gjøre Dig nogen Skade."

„Du bilder Dig ogsaa altfor meget ind af din Sigten, Natty," svarede Brændehuggeren, idet han stillede sig bag et Grantræ, „hvis Du troer at kunne skyde en Mand igjennem dette tykke Træ. Det maa derimod være Dig bekjendt, at jeg i mindre Tid end ti Minuter kan styrte dette Træ hen paa Dig; vær derfor kun lidt høflig — jeg forlanger blot hvad Ret er."

Nattys mørke, alvorlige Ansigt viste, at han ikke ansaae Angrebet for Spøg, men tilkjendegav tillige tydelig hans Afsky for at udgyde Blod. Han svarede paa Brændehuggerens Praleri:

„Jeg veed, at Du træffer dit Træ sikkert, Billy Kirby; men tro mig, stiller Du din Arm eller Haand kun et Øiebik blot, saa skal jeg forbyde Dig at gjøre flere Hug. Hvis Du higer efter at see Hulens Indre, da vent blot endnu to Timer, saa skal den staae Dig aaben; men nu kommer Du ikke ind. Vi huse et dødt Legeme derinde, og i et andet er der heller ikke meget Liv tilbage; men bliver Du ved din Paastand at komme ind, saa vil der baade blive Døde uden og indenfor."

Brændehuggeren traadte kjekt frem bag Træet og raabte:

„Det er fornuftigt talt. Hørte I hvad han sagde,

mine Herrer? Han vil overgive Hulen til Eder om to Timer, og det Forslag er billigt. Manden indseer sin Uret og giver efter, naar han ikke bliver tirret; men driver man ham til det Yderste, saa bliver han trodsig, som en stædig Oxe — jo mere man prygler den, desmindre viger den af Pletten."

Men Billy Kirbys loyale Ideer stemmede ikke overeens med Sheriffens Utaalmodighed, da han brændte af Begjærlighed efter at undersøge Hulens skjulte Hemmeligheder. Han afbrød derfor Parlamentairen og raabte:

„Jeg befaler Eder, Nathaniel Bumppo, i Kraft af mit Embede, at overgive Eder i Rettens Hænder; og jeg opfordrer Eder, mine Venner, til at staae mig bi ved Udøvelsen af min Pligt. Benjamin Penguillan, I er min Arrestant, og jeg befaler Eder, at følge mig til Fængslet!"

„Jeg vilde gjerne følge Dem, Squire Dickons," sagde Benjamin, idet han tog sin Pibe af Munden — under den hele Scene havde nemlig den ærlige Huushovmester smøget i god Ro og Mag — „jeg vilde gjerne følge Dem til Verdens Ende, hvis der var en saadan; men det er umuligt, siden Jorden er rund. Herr Hollistar veed det maaskee ikke, da han altid har levet paa Landet, men jeg —"

„Overgiv Eder!" brølede Veteranen med Stentorstemme, der bragte hans egne Tropper til at skjelve.

„Overgiv Eder, Benjamin Penguillan, eller I har ingen Pardon at vente."

„Aa, Fanden i Vold med Eders Pardon," sagde Benjamin, idet han reiste sig fra Træstammen og skottede til den lille Kanon, der om Natten var bragt op paa Bjerget og tjente til Fæstningens Forsvar. „Hør, Herr eller Capitain Hollistar, ligesom I selv vil; troer I, at jeg er bange for Eder, der ikke kjender mere til et Skib og dets Takkelage end en gammel Kjelling; ja, I kjender maaskee ikke engang et Toug, uden det, som I engang bliver hængt i. Troer I, der brøler, som om I sad i Mærset paa et Linieskib og talte til en Døv paa Dækket, troer I, at mit virkelige, ægte Navn findes paa Eders Papirslapper? Nei, en dygtig Sømand, en engelsk, stikker aldrig i Søen uden at tage flere Flag med. Naar I kalder mig Penguillan, saa nævner I mig ved den Mands Navn, paa hvis Grund jeg kom til Verden; men mit rette Navn er Benjamin Stubb."

„Giv mig Arrest-Ordren," raabte Hiram bag Træet, „saa skal jeg strax tilføie: bekjendt under Navn af Benjamin Penguillan."

„Føi I hellere Æsel til, saa har I Eders eget Contrafei, Herr Doolittle," raabte Benjamin, idet han atter tændte sin Pibe.

„Jeg giver Eder kun et Øieblikks Betænkning,"

raabte Richard. „Benjamin, Benjamin! Er det den Taknemlighed, jeg havde ventet af Eder?"

„Jeg kan fortælle Eder, Richard Jones," sagde Natty, der frygtede for Sheriffens Indflydelse paa Benjamin, „at vi have Krudt nok i Hulen, til at sprænge Klippen, hvorpaa I staaer, i Luften, endskjøndt Forraadet, som Pigebarnet bragte mig, gik fløiten. Et Øieblik er tilstrækkeligt til det Experiment, hvis I ikke lader mig have Fred."

„Jeg anseer det under min Værdighed, længere mundtlig at accordere med disse tvende Fanger," sagde Sheriffen til sin Ledsager, idet de trak sig tilbage med en saadan Hurtighed, at Hollistar misforstod den hastige Bevægelse og holdt den for et Tegn til Angreb.

„Fremad, fæld Geværet!" tordnede Veteranen.

Endskjøndt man længe havde ventet denne Befaling, frembragte den dog nogen Forfærdelse hos de Angribende. Med det Udraab: „Mod, mine tappre Krigere! Giver ingen Pardon, hvis de ikke overgive sig!" nærmede Veteranen sig til Forskandsningerne og hug saa vældig deri med Sablen, at han ufeilbarlig havde kløvet Huushovmesteren i tvende Parter, hvis Kanonen ikke lykkeligviis havde afpareret det voldsomme Hug. Denne gik af i det samme Øieblik, da Benjamin kom for nær til Fænghullet med sin brændende Pibe, og slyngede henimod tredsindstyve Flintekugler næsten lodret i Luften. Physiken lærer os, at Atmosphæren ikke har Tyngdekraft

nok til at bære Bly, derfor faldt to Pund af dette Metal, i Form af Flintekugler, tredive paa Pundet, tilbage til Jorden, efter at de havde fuset i Trætoppene ligeover Hovedet paa Capitainens Arriergarde. Denne af Torden ledsagede Regn bragte Mandskabet til at vige; og i det næste Øieblik beroede Udfaldet af Angrebet paa den venstre Flanke ene paa Anførerens tappre Arm. Kanonen, der foer tilbage, havde kastet Hushovmesteren bevidstløs til Jorden.

Hollistar benyttede det gunstige Øieblik, for at naae Brystværnet paa den Side og faae fast Fod paa Bastionen. Det lykkedes ham, og da han var kommen op, svingede han sin frygtelige Pallask og raabte:

„Victoria! Fremad, mine tappre Krigere, Udenverkerne ere vore!"

Denne Adfærd var fuldkomment rigtig og en kjek Officier værdig; men Seiersraabet tjente dog til at forandre Tingenes Stilling paa en for Veteranen ubehagelig Maade. Natty, der hidtil havde holdt et vaagent Øie med Brændehuggeren og Skurken Hiram, der stod lige for ham, dreiede sig hurtig om ved dette Raab, og saae til sin store Forfærdelse Benjamin udstrakt paa Jorden og Veteranen med svungen Sabel paa Bastionen. Han sigtede strax paa Hollistar, og den gamle Soldats Liv svævede i største Fare, men kun et Øieblik; thi Maalet var for nær for en Skytte, som Leatherstocking. Han satte Hanen i Ro, tog sat

om Løbet og gav sin Fjende et saa vældigt Slag med Kolben, at han styrtede hurtigere ned af Skandsen, end han var kommen op. Men hans ufrivillige Flugt var endnu ikke endt der; thi Grunden, som hans Fødder først berørte, var saa slibrig og steil, at han, uden at vide hvorledes det gik til, stedse sank dybere og dybere. Det var intet Under, at den gamle Soldat tabte al Bevidsthed ved denne usædvanlige og hurtige Bevægelse. Det forekom ham, at han var til Hest og kæmpede med Fjenden; desaarsag huggede han vældig løs paa ethvert Træ, han stødte paa, som paa en Infanterist; og da han just vilde give en gammel forbrændt Stamme et dygtigt Hug, landede han midt paa Landeveien og til sin store Forundring for Fødderne af sin Ægtemage. Mistress Hollistar, der brændte af Begjærlighed efter at bivaane hendes Mands Heltegjerninger, havde begivet sig paa Veien, ledsaget i det mindste af tyve af Landsbyens Drenge. I den ene Haand havde hun sin sædvanlige Spadserestok og i den anden en tom Sæk. Da hun saae sin ærede Gemal styrte saa uventet ned for Fødderne af hende, blev hun vred og sagde:

„Hvad er det? Du flygter? Skal jeg opleve, at see Dig vende Fjenden Ryggen, og en saadan Fjende! Jeg fortalte just Drengene om Beleiringen af York, hvor Du blev saaret, men dog vedblev at kæmpe den hele Dag, og strax efter seer jeg Dig dreven paa Flugt

ved Knaldet af en Bøsse. Ja, nu kan jeg da bære min Sæk tom hjem; thi om der ogsaa blev noget at plyndre, saa faldt det rigtig nok ikke i din Kones Lod. Folk siger, at der skal være Sølv og Guld i Hulen, aa Gud forlade mig, at jeg tænker paa slige verdslige Ting, men hvad der erobres i Slaget tilfalder Seierherrerne med Rette."

„Tilbage!" raabte den forbausede Veteran. „Hvor er min Hest? Den er skudt bort nnder mig — jeg —"

„Er Manden gal?" afbrød Konen ham. „Fanden har maaskee redet Dig, men Du ingen Hest. Du er jo ikke andet, end en lumpen Sergeant, der lader sig kalde Capitain. Ja, havde den rette Capitain været her, saa havde han viist Dig en anden Vei."

Medens det vældige Ægtepar underholdt sig paa denne Maade, rasede Slaget heftigere end før ovenover dem. Efterat Leatherstocking havde kastet sin Fiende saa djervt tilbage, henvendte han sin hele Opmærksomhed paa de Angribendes høire Fløi. Det havde ikke været den store og stærke Brændehugger vanskeligt at bestige Skandsen og sende hele Besætningen efter Hollistar; men han var ikke fjendtlig sindet, og nøiedes med at raabe efter den Faldende:

„Bravo, bravo, Hollistar! Se, hvor han hugger omkring sig, intet Træ undgaaer hans kraftige Arm!"

Med disse og lignende Udraab ledsagede han den

flygtende Veteran, kastede sig i sin overvættes Glæde paa Jorden, og lo, saa det gjenlød i Skoven.

Natty stod imidlertid i en truende Stilling med Bøssen til Kinden og bevogtede med skarpt Blik Fjendens ringeste Bevægelse. Hollistars utidige Seiersraab og Billy Kirbys Skoggerlatter pirrede Fredsdommerens Nysgjerrighed saameget, at han vovede at titte frem paa Valpladsen fra sit Baghold. Endskjøndt denne Bevægelse skeete med den største Forsigtighed, og Hiram ikke forsømte at beskytte Forsiden, gav han dog, som mangen god General, Bagsiden til Priis for Fjenden. Herr Doolittle hørte i physisk Forstand til den Classe af Mennesker, som Naturen havde negtet visse Rundinger og fyldige Dele; men hans Skrædder, en duelig Kone, vidste at afhjelpe denne Mangel ved Naal og Traad og at give ham den samme Figur, som hans øvrige Landsmænd. Idet han nu bøiede sig fremad paa den ovenomtalte Maade, kom bag Træet et løst Drapperi tilsyne, hvorpaa Natty øieblikkelig sigtede. En mindre øvet Skytte vilde ikke have vovet, at vælge denne bevægelige Deel til Maal, især da det ikke gjaldt om at dræbe, men blot at give en Lærepenge. Leatherstocking kjendte derimod baade sin Fjende og hans qvindelige Skrædder for nøie, til at gjøre et Feilgreb, og i det samme Øieblik, man hørte Knaldet af Bøssen, saae Billy Kirby, der med spændt Opmærksomhed havde betragtet den hele Affaire, nogle Klude flagre

i Luften. Endnu var intet Batteri blevet saa hurtig demaskeret, som her, idet Hiram med utrolig Hurtighed traadte frem bag Træet. Med den ene Haand holdt han paa den saarede Deel, medens han hævede den anden truende iveiret og raabte:

„Fanden tage baade Eder og Eders Bøsse! Men det skal komme Eder dyrt at staae; jeg anklager Eder for attenteret Mord."

En saadan Trusel af en Fredsdommers Mund, som han udtalte med modig og stærk Stemme — han vidste, at Nattys Bøsse ikke paa ny var ladt — maatte nødvendigviis atter opflamme Arriergardens Mod. De fyrede og trængte frem med et stort Skrig. Billy Kirby, som var ked af al den Hurlumhei, stod just i Begreb med at bestige Volden, da Dommeren Temple traadte frem paa den anden Side af Fjeldet og raabte:

„Fred, Fred! Hvorfor udgyde I Blod? Ere Lovene ikke tilstrækkelige til at beskytte os, behøves der en bevæbnet Skare, for at bringe Fjenden tilveie?"

„Det er Landstormen," raabte Sheriffen bag et Klippestykke, „den —"

„Siig hellere Djævlestormen. Jeg befaler Eder at holde Fred!"

„Holdt! Udgyder intet Blod!" raabte en Stemme fra den øverste Tinde af Bjerget —

„Holder inde! For Guds Skyld, fyrer ikke! Vi overgive os, I kunne gaae ind i Hulen!"

Alle stode med eet forbausede. Natty, der atter havde ladet sin Bøsse, satte sig rolig paa en Træstamme og støttede Hovedet paa Haanden, medens det lette Infanteri trak sig tilbage og taus ventede paa Udfaldet af denne Begivenhed.

I samme Øieblik kom Edward, ledsaget af Major Hartmann, med raske Skridt ned ad Fjeldet. De traadte ud paa Terrassen og forsvandt i Hulen, medens de Tilbageblivende saae efter dem med Forundring.

Fyrgetyvende Capitel.

Imidlertid havde Marmaduke og Sheriffen tilligemed de fleste Frivillige besteget Terrassen, og de sidste fortalte om deres store Bedrifter i denne Campagne, indtil Fredsmæglerne atter traadte frem og bragte disse Pralhanse til at tie.

I en Lænestol, bedækket med raae Hjortehuder, bare de en Olding, som de vaersomt og ærbødig satte midt iblandt den forsamlede Mængde. Hans Hoved

var bedækket med sneehvide Haar; hans meget pyntelige og reenlige Klædning vidnede om høi Stand, endskjøndt den var lugslidt og lappet flere Steder, og paa Fødderne havde han et Par Moccasiner, der vare prydede paa indisk Viis. Hans Træk vare alvorlige og ærværdige, endskjøndt hans matte, stirrende Blik tilkjendegav, at han havde naaet den Alder, hvor Menneskket begynder at gaae i Barndom.

Natty stillede sig i nogen Afstand fra denne Gruppe midt imellem sine Forfølgere og lænede sig paa sin Bøsse med en Kjekhed og Rolighed, der tydelig viste, at han for Øieblikket tænkte paa langt vigtigere Ting, end sin egen Sikkerhed. Major Hartmann stod ved Siden af den fremmede Mand, med blottet Hoved og vaade Øine. Edward bøiede sig med ømme Blikke over Oldingens Stol, og bestræbte sig forgjæves for at blive Herre over sin indvortes Bevægelse.

Alles Øine vare fæstede paa Gruppen, men Ingen sagde et eneste Ord. Endelig gjorde Oldingen, efter at have betragtet de Omkringstaaende, et svagt Forsøg paa at reise sig, og sagde med huul, bævende Stemme, medens et forbindtligt Smiil spillede om hans Læber:

„Behager at tage Plads, mine Herrer. Krigsraadet vil strax begynde. Hvo der elsker sin ædle, dydige Konge, vil med mig ønske, at see Freden atter tilveiebragt i disse Colonier. Sæt dem, jeg beder Dem, sæt

Dem, mine Herrer. Tropperne maae i Nat gjøre Holdt."

„Det er Vanvidets Sprog!" udbrød Marmaduke. „Hvo giver os nogen Oplysning om dette Optrin?"

„Det er ikke Vanvid, Sir" sagde Edward fast, „men Naturens aftagende Kraft; den, hvis Samvittighed bebreider ham at være Skyld i denne Oldings ynkværdige Tilstand, vil i dette Øieblik erkjende, hvad han hisset har at forsvare."

„Ville disse Herrer spise med os til Middag, min Søn?" spurgte Oldingen, idet han vendte sig til Edward. „Sørg for et Middagsmaaltid, der passer sig for Officierer af Hans Majestæts Armee. Du veed, vi have stedse det ypperligste Vildt i vort Køkken."

„Hvem er denne Mand?" spurgte Marmaduke med stigende Interesse.

„Denne Mand," svarede Edward rolig og forstærkede sin Stemme meer og meer; „denne Mand, Sir, som var skjult i hiin Hule og som De seer berøvet alle Livets Bequemmeligheder, var engang deres Medhjelper og Raadgiver, der regerede dette Land. Denne svage, hjelpeløse Mand var engang en saa udmærket og tapper Kriger, at selv de kjekke Indfødte gave ham Navnet Ildæderen. Denne Mand, som nu er fattig og uden Huusly, var engang Besidder af uhyre Rigdomme og retmæssig Eier af den Grund, hvorpaa vi staae. Denne Mand var Fader til —"

„Det er Major Effingham, som man troede død!“ udbrød Marmaduke i heftig Bevægelse.

„Det er ham,“ sagde Ynglingen og fæstede et gjennemborende Blik paa Marmaduke.

„Og De, De?“ vedblev Dommeren med qvalt Stemme.

„Jeg er hans Sønneson.“

En dyb Stilhed indtraadte nu. Alles Blikke vare heftede paa de Talende, og selv den gamle Tydsker syntes ængstelig at vente paa Udfaldet. Snart hævede Marmaduke sit Hoved, som han havde ladet synke, ikke af Skamfuldhed, men for i Stilhed at takke Gud. Tunge Taarer perlede i hans Øine og rullede ned ad hans smukke, mandige Ansigt. Han greb Ynglingens Haand med Varme og sagde:

„Oliver, jeg tilgiver Dig din Haardhed, din Mistanke. Nu begriber jeg det Hele. Jeg tilgiver Dig Alt, kun ikke at Du lod denne Olding boe paa et saadant Sted, da ikke blot mit Huus, men min hele Formue tilhørte ham og Dig.“

„Han er ædel og retskaffen!“ udbrød Major Hartmann jublende; „Har jeg ikke flere Gange sagt Dem, at Marmaduke Temple ikke var istand til, med sit Vidende at lade sine Venner lide Nød og Elendighed.“

„Jeg vil ikke negte, Herr Dommer, at Alt, hvad denne værdige Mand sagde mig, bragte min Mening om Deres Opførsel til at vakle. Da jeg indsaae Umulighe-

den af at bringe min Bedstefader tilbage til det Sted, hvorfra Natty havde bragt ham, uden at udsætte ham for at blive opdaget, reiste jeg til Mohawks Bredder, for at opsøge en af hans gamle Krigskammerater, paa hvis Udsagn jeg kunde stole. Han er Deres Ven, Herr Dommer; men hvis alt det er sandt, som han har fortalt mig om Dem, saa har baade min Fader og jeg gjort Dem stor Uret."

„Deres Fader!" sagde Marmaduke med varm Deeltagelse. „Har han virkelig fundet sin Død i Bølgerne?"

„Ja, han lod mig efter flere Aars frugtesløse Anstrengelser blive tilbage i America i den yderste Fattigdom, og reiste alene til England, for at erholde Godtgjørelse for det Tab, han havde lidt i Kongens Tjeneste. Efterat han havde opholdt sig et heelt Aar i England, vendte han paa sin Reise til Vestindien, hvorhen han var sendt som Gouverneur, tilbage til Halifax, for at tage min Bedstefader med, der havde opholdt sig paa et nærliggende Sted under Krigen."

„Men De!" udbrød Marmaduke. „Jeg troede ogsaa, at De var druknet?"

En let Rødme foer over Ynglingens Kinder, da han saae den Mængde nysgjerrige Tilskuere, som omgave ham, og han taug.

Marmaduke forstod dette Vink og sagde til Hollistar, der atter havde stillet sig i Spidsen for sine Tropper.

„Før Eders Soldater tilbage og lad dem gaae hver til sit; Sheriffens Iver har denne Gang bragt ham for vidt. Doctor Todd, vær saa god at ledsage Herr Doolittle og undersøg hans Saar. Richard er nok saa god at sende mig en Vogn, og I, Benjamin, tiltræder atter Eders gamle Embede i mit Huus og sørger for, at Alting er paa rede Haand, naar jeg kommer."

Hvor uvelkommen endog denne Befaling var for de Fleste, saa vovede dog Ingen at modsætte sig den, og selv Richard, der følte at hans Embedsiver havde drevet ham altfor vidt, bortfjernede sig, uden at sige et Ord.

Efterat alle nysgjerrige Tilskuere havde forladt Kamppladsen, og de, hvem den forlangte Oplysning interesserede, saae sig alene, sagde Marmaduke til Edward, idet han pegede paa den gamle Major Effingham:

„Var det ikke bedst at bringe Deres Bedstefader ind igjen i Hulen, indtil Vognen kommer? Jeg er bange for at Luften kan skade ham."

„Paa ingen Maade, Sir, Luften styrker ham tvertimod; og han har nydt den, saa ofte, som Frygten for at opdages tillod det. Jeg veed i Sandhed ikke, hvorledes jeg skal forholde mig, Herr Dommer; kan jeg, bør jeg tilstede, at Major Effingham bliver et Medlem af Deres Familie?"

„De skal selv bestemme det, naar De har hørt mig," svarede Marmaduke. „Deres Fader var min Ung-

domsven. Han udnævnte mig til at bestyre hans Formue og drev sin Fortrolighed saavidt, at han ikke vilde modtage nogen Recipisse eller andet skriftligt Beviis af mig, da vi skiltes ad. De har sikkert hørt tale derom?"

„Naturligviis," svarede Edward, eller, som vi nu maae kalde ham, Effingham, med et bittert Smiil.

„Vore forskjellige politiske Anskuelser adskilte dog ikke vore Hjerter. Seirede Americas Sag, saa vovede din Fader intet derved; thi Ingen vidste, at hans Formue var i mine Hænder. Beholdt derimod England Overmagten, saa vilde det have været let at tilbagegive en saa tro Tilhænger af Kronen, som Oberst Effingham, hans Eiendom. — Dette maa Du tydelig kunne indsee."

„Begyndelsen lover meget," svarede Ynglingen med vantro Mine.

„Hør hans Beretning til Ende, unge Menneske," sagde Major Hartmann. „Han taler Sandhed; thi der er ikke en falsk Blodsdraabe i hans Aarer."

„Vi kjende alle Kampens Udfald," vedblev Marmaduke, uden at agte paa Tilhørernes Afbrydelser; „din Fader lod din Bedstefader blive tilbage i Connecticut, og forsynede ham med alle Fornødenheder. Disse Omstændigheder kjender jeg nøie, endskjøndt jeg aldrig, selv i vore lykkeligste Dage, har omgaaedes ham. Din Fader forlod derpaa Armeen og reiste til England, for at gjøre sine Rettigheder gjeldende. I ethvert Tilfælde maa hans

Tab have været meget stort; thi hans Grundeiendomme bleve satte til Auction, og jeg blev deres retmæssige Eier. Det var sikkert ingen unaturlig Følelse, at ønske, at hans grundede Fordringer ikke maatte møde nogen Hindringer? Desaarsag maatte jeg tie."

„Der mødte heller ingen anden Hindring, end at tilfredsstille de mange, der gjorde slige Fordringer."

„Men der vilde være fremstaaet en uovervindelig, hvis Folk havde erfaret, at jeg kun betragtede disse Eiendomme, der ved mine utrættelige Bestræbelser vare stegne saa høit i Prisen, som et Laan af ham. Du veed, at jeg strax efter Krigen sendte ham betydelige Summer."

„Det gjorde De, indtil —"

„Indtil mine Breve kom uaabnede tilbage. Oliver, din Fader var, som Du, heftig og fremfusende. Iøvrigt havde jeg," vedblev Dommeren i en Tone, der klang som Selvbebreidelse, „maaskee ogsaa Uret paa min Side, ved at drive min Forsigtighed saa vidt. Det var sandelig en haard Prøve for mig, at lade den Mand, som jeg elskede saa inderlig, i syv Aar blive i Uvished om mit sande Sindelag, istedetfor kraftig at understøtte ham i at gjøre sine Rettigheder gjeldende. Havde han læst mine Breve, saa havde baade Du og han faaet Sandheden at vide. Dem, som jeg sendte ham til England, har han, som min Correspondent skriver, læst og altsaa

erfaret Alt inden sin Død. Oliver, han døde som min Ven, og jeg troede, at Du var død tilligemed ham."

„Vor Fattigdom var saa stor, at min Fader ikke kunde betale Overfarten for os begge," sagde Ynglingen dybt bevæget. „Jeg blev tilbage i America, og da jeg fik den sørgelige Efterretning om hans Død, havde jeg næsten slet ingen Penge."

„Stakkels Yngling! Hvad gjorde Du da?" spurgte Marmaduke med bævende Stemme.

„Jeg drog herhid, for at opsøge min Bedstefader; thi jeg vidste nok, at hans Hjelpekilder vare udtørrede med min Faders halve Gage. Da jeg kom til hans Bopæl, erfoer jeg, at han hemmelig havde forladt den; men Leietjeneren, som havde forladt ham i hans Fattigdom, gav efter for mine trængende Bønner og fortalte mig, at han var bleven ført bort af en gammel Mand, som han vidst troede var en af hans gamle Tjenere. Nu vidste jeg strax, at det havde været Natty, thi min Fader talte ofte om —"

„Har Natty staaet i din Bedstefaders Tjeneste?" spurgte Dommeren hastig.

„Veed De heller ikke det!" svarede Ynglingen med synlig Forundring.

„Hvorfra skulde jeg vide det? Jeg saae aldrig Majoren og hørte aldrig Navnet Bumppo nævne. Jeg ansaae ham for en Skovboer, der nærede sig af Jagten.

Slige Folk ere saa almindelige, at de ikke gjøre nogen Opsigt."

„Han er opdragen i min Bedstefaders Huus og tjente mange Aar under ham i Krigen, ved hvilken Leilighed han fik en stor Forkjærlighed for Skovene. Man lod ham blive tilbage som et Slags **locum tenens** i den Landstrækning, som den gamle Mohegan — hvis Liv min Bedstefader engang havde frelst — ved Forbøn forskaffede ham hos Delawarerne, der siden optoge ham som Æresmedlem i deres Stamme."

„Derfra stammer altsaa dit indianske Blod!"

„Ene og alene derfra," sagde Edward smilende. „Major Effingham blev adopteret af Mohegan, der paa hiin Tid var sin Nations største Mand; og min Fader, der engang som Dreng besøgte dette Folk, fik Navn af Ørnen, som jeg siden erfarede, paa Grund af hans Ansigts Dannelse. Af samme Grund kaldte gamle John mig en Delawarer og den unge Ørn; jeg har ogsaa oplevet mange Timer, hvor jeg inderlig ønskede, virkelig at høre til denne herlige Stamme."

„Fortsæt din Fortælling, min Søn," sagde Marmaduke.

„Jeg er strax færdig. Jeg ilede til Søen, hvor man sagde mig at Natty skulde boe. Jeg fandt ham tilligemed min Bedstefader, som den retskafne, gamle Mand skjulte hos sig og ernærede; thi han kunde heller

ikke udholde den Tanke, at vise for Verden den Mand i hans Fattidom og Svaghed, som fordum et heelt Folk havde betragtet med Stolthed."

„Hvad gjorde Du da?"

„Jeg brugte mine sidste Penge til at kjøbe mig en Bøsse, iførte mig grove Klæder og lærte af Leatherstocking at blive Jæger. Det øvrige veed De, Herr Dommer."

„Hvor var da gamle Fritz Hartmann!" sagde Tydskeren med bebreidende Tone. „Nævnte Deres salig Fader aldrig gamle Fritz Hartmanns Navn?"

„De ville maaskee dadle mig, mine Herrer," svarede Ynglingen; „men min Stolthed tillod mig ikke, selv at aabenbare min Families Uheld; og uden denne Dags Begivenheder var denne Hemmelighed aldrig kommen over mine Læber. Jeg havde phantastiske Planer; levede min Bedstefader til Høsten, saa havde jeg ifinde at føre ham til Staden, hvor vi endnu have langt ude Beslægtede, som nu sagtens have glemt de forskjellige politiske Anskuelser, der dengang skilte os ad. Men, han bliver daglig svagere," tilføiede han bedrøvet, „og vi ville snart komme til at lægge ham ved hans gamle Vens, John Mohegans, Side."

Da Luften var fuldkomment reen og varm, blev det lille Selskab saa længe paa Terrassen, indtil man hørte Marmadukes Vogn kjøre op ad Fjeldet. Samtalen blev imidlertid fortsat med stigende Interesse, og den unge

Effinghams dybt indgroede Had mod Marmaduke svandt lidt efter lidt. Nu vægrede han sig ikke længere ved at lade sin Bedstefader blive et Medlem af hans Familie, og den gamle Mand yttrede en barnlig Glæde, da han efter saa lang Tids Forløb atter sad i en Vogn. Da han var kommen til Herregaarden, saae han sig rundtomkring, og Synet af enkelte pragtfulde Gjenstande vakte et svagt Minde om hans fordums Glands. Han troede at være sat tilbage i hine lykkelige Tider, og sagde nogle forbindtlige Ord til de Omkringstaaende, som om det var hans Pligt at gjøre Husets Honneurs. Den usædvanlige Bevægelse og Anstrengelse havde imidlertid udtømt hans Kræfter; man bragte ham til Sengs, og han faldt snart i dyb Søvn.

Saasnart Effingham havde bragt sin Bedstefader til Ro, og ladet Natty blive hos ham, ilede han til Dommeren, der tilligemed Major Hartmann ventede ham i Bibliotheket.

„Læs dette Papir, Oliver," sagde Marmaduke, da han traadte ind, „og Du vil erfare, at jeg, langt fra at gjøre din Familie Uret i levende Live, meget mere bar Omsorg for, at lade dem vederfares Ret efter min Død."

Ynglingen tog Papiret og saae ved første Øiekast, at det var Dommerens Testamente. Hvor bestyrtet og forvirret han endog var, opdagede han dog strax, at dets Datum stemmede overeens med den Tid, da Marmaduke havde været saa nedslaaet. Hans Øine fyldtes

med Taarer, da han læste videre, og hans Hænder skjelvede saa heftig, at han knap kunde holde Papiret.

Testamentet begyndte med de sædvanlige Formaliteter, der vare tilbørlig udspundne ved Herr van der Schools Vidtløftighed; men strax derpaa blev Marmadukes Stiil kjendelig. I et mandigt, ja endog veltalende Sprog omtalte han de Forbindtligheder, som han skyldte Oberst Effingham, Maaden hvorpaa de vare blevne bekjendte og Aarsagen til deres Skilsmisse. Derpaa fremsatte han Grundene for sin lange Taushed; men anførte dog den Omstændighed, at de betydelige Summer, som han til forskjellige Tider havde sendt sin Ven, hvergang vare komne tilbage med de uaabnede Breve. Videre talte han om hans forgjæves Søgen efter sin Vens Fader, og om den Bekymring, at hans Søn, den retmæssige Arving til de ham anbetroede Eiendomme, tilligemed Faderen var omkommen i Bølgerne. Efterat han med største Korthed havde givet en tydelig Beretning om de Begivenheder, som Læserne kjende, aflagde han et nøiagtigt Regnskab for de ham af Oberst Effingham betroede Summer. Han testamenterede Major Effingham, eller hans Søn, Oberst Edward Effingham, eller ifald begge vare døde, den Sidstes Søn eller deres Efterkommere i lige Linie, Halvdelen af sin Formue. Den anden Halvdeel skjenkede han sin eneste Datter, Elisabeth, og ifald der indtil Aaret 1810 Ingen meldte sig, der kunde gjøre gyldig Fordring paa dette Efterladen-

skab, skulde ogsaa den anden Halvdeel tilfalde bemeldte Elisabeth, eller hendes Arvinger, med den Clausul, at hun, eller de skulde udbetale den Effinghamske Families Beslægtede i Sidelinien den Sum, Obersten havde udlaant, tilligemed Renterne.

Hede Taarer styrtede ud af Ynglingens Øine, da han saae disse utvetydige Beviser paa Dommerens Redelighed, og hans stirrende Blik var stivt fæstet paa Papiret, da en blid, qvindelig Stemme naaede hans Øre og sagde:

„Tvivler De endnu om os, Oliver?"

„Om Dem har jeg aldrig tvivlet!" udbrød Ynglingen, idet han greb Elisabeths Haand med Varme; „nei, ikke et Øieblik har min Tro paa Dem vaklet."

„Og min Fader?"

„Gud velsigne den ædle Mand!"

„Jeg takker Dig, min Søn," sagde Dommeren rørt. „Vi have begge feilet; Du var for fremfusende, og jeg for betænksom. Fra dette Øieblik af tilhører Halvdelen af mine Eiendomme Dig, og hvis jeg ikke tager Feil, saa vil den anden Halvdeel ogsaa engang tilfalde Dig." Ved disse Ord lagde han Elisabeths Haand i Ynglingens og vinkede ad Majoren, at han skulde følge ham.

„Jeg vil sige Dem, Pige," udbrød den gamle Tydsker leende, „havde det været i mine unge Dage, da jeg drog i Felten med hans Bedstefader, saa skulde Ynglingen ikke saa let have løbet af med den skjønne Prise."

„Kom, kom, gamle Fritz!" raabte Dommeren. „De er halvfjerdsindstyve og ikke fytten Aar gammel; kom dog, Richard venter paa Dem med Punschebollen." —

„Richard!" udbrød Major Hartmann, idet han ilede ud af Værelset. „For Fanden, han laver jo Punsch som til Heste; jeg maa lære vor gode Sherif, hvorledes han skal bære sig ad. Han var, min Sjel, istand til at søde den med Sirup."

Marmaduke smilede og nikkede venlig til det unge Par, idet han lukkede Døren efter sig. Hvis nogen af vore Læsere venter, at vi atter vil aabne den, for at tilfredsstille hans Nysgjerrighed, saa tager han mægtig Feil.

Denne tête-à-tête varede meget længe, men vi kunne ikke bestemme, hvor længe, da vi ikke vide, naar den begyndte; men Klokken 6 om Aftenen afbrød Monsieur le Quoi den, der kom for at gjøre sin Opvartning og udbede sig den Samtale, som Miss Temple Dagen iforveien havde lovet ham. Elisabeth blev ikke lidt forundret, da Franskmanden uden mange Omsvøb, med meget pyntelige Ord tilbød hende Haand og Hjerte tilligemed **père, mère, amis** og hans Sukkerplantage. Vi maae formode, at Miss Temple kort før havde indgaaet en anden Forbindelse; thi hun afslog dette smigrende, ærefulde Tilbud i meget høflige, men tillige bestemte Udtryk.

Franskmanden begav sig derpaa ind i Spisesalen til Majoren og Sheriffen, der ved Hjelp af Viin og Punsch

snart aflokkede Monsieur le Quoi Diemedet af hans Besøg. Han ansaae dette Tilbud aabenbart kun for en Pligt, han, som Mand af **bon ton**, burde opfylde, inden han forlod det Land, hvor han i saa lang Tid og saa ofte havde været i Selskab med en Dame af Elisabeths Stand. Hans Hjerte var slet ikke med i Spillet; det saae man tydelig deraf, at han, efterat hans spøgefulde Drikkebrødre havde foreslilt ham det Partiske i hans Opførsel, ved at tilbyde den ene Veninde sin Haand, uden at vise den anden samme Høflighed, endnu samme Aften Klokken 9 ilede til Præsteboligen — for at faae samme Svar af Louise.

Da han om Aftenen Klokken 10 igjen kom tilbage til Herregaarden, fandt han endnu Majoren og Richard ved Bordet. De forsøgte at overtale ham til at prøve sin Lykke hos Remarkable Pettibone; men endskjøndt han var meget ophidset af Vinen, havde han dog Besindighed nok til at afvise dette Raad med en for denne høflige Mand usædvanlig Alvorlighed.

Benjamin sagde til Monsieur le Quoi, da han lukkede ham ud:

„Jeg har nok mærket, at Squire Dickons vilde overtale Dem til at styre løs paa Mistress Pettibone; men, **mounsheer**, hør en gammel Sømands Raad, gjør det ikke. Miss Lizzy, eller Præstens venlige Datter — det er et Par nætte Fartøier, som De kunde seile med,

hvor det skulde være; men lad De den gamle Skude ligge her for Anker til evig Tid."

Et og tyrgetyvende Capitel.

De nys fortalte Begivenheder tildroge sig i Juli Maaned; og efterat vor Fortælling næsten har varet et heelt Aar, slutte vi i den skjønneste Høstmaaned, i October. Mange vigtige Tildragelser fandt Sted i denne Mellemtid, men vi ville dog kun nævne nogle enkelte.

De tvende vigtigste vare Olivers og Elisabeths Giftermaal, og den gamle Effinghams Død. Begge indtraf faa Dage efter hinanden i Begyndelsen af September Maaned. Den gamle Mands Liv slukkedes som en langsomt udgaaende Lampe, og endskjøndt hans Død voldte Familien Sorg, havde hans Tilstand dog været saaledes at hans Bortgang ikke vakte noget stort Savn.

Strax efter det i forrige Capitel beskrevne Optrin lod Marmaduke sig det være magtpaaliggende at gjengive de krænkede Love deres forrige Værdighed ved de Skyldiges Afstraffelse. Derfor maatte ogsaa Natty og Benjamin atter tilbage i deres Fængsel, som de denne Gang fandt sig i, uden at knurre. Man drog Omsorg for at gjøre dem Opholdet der saa behagelig, som mulig,

indtil det Bud, der var sendt til Gouvernementet i Albany, bragte Nattys Benaadning. Imidlertid anvendte Dommeren al sin Indflydelse paa Fredsdommeren, for at faae ham til at afstaae fra at indgive en ny Klage om Streifskudet. Dommerens Forestillinger, der bleve understøttede af klingende Mynt, bragte den Letsaarede til at glemme den lidte Krænkelse, men han lærte dog ved denne Leilighed at indsee, at Egnen om Templeton ikke egnede sig for en Mand af hans Characteer; og desaarsag begav han sig med sine juridiske og architectoniske Talenter længere ind i Landet mod Vesten.

Den stakkels Jotham bødede for sine Daarskaber med Livet. For sin Død tilstod han, at han skyldte en Spaaqvinde Troen paa Tilværelsen af en Mine, da hun ved Hjelp af et magisk Speil havde opdaget uhyre Skatte i Jorden. Slig Overtro var intet Usædvanligt i de ny Colonier; men Jothams sørgelige Endeligt tjente dog til, hurtig at bringe hele Sagen i Forglemmelse. Sheriffen lærte af denne Begivenhed, for Fremtiden nøiere at overveie, inden han fremsatte sine phantastiske Planer og Projecter. Hver Gang han i Løbet af de første ti Aar talte om Opdagelser Experimenter og deslige, bragte det eneste lille Ord „Mine," som hans Fætter udtalte med Eftertryk, ham strax til at tie.

Leatherstocking vendte efter en meget forkortet Fængselsstraf tilbage til sine elskede Skove, og Benja-

min tiltraadte sin Huushovmester-Tjeneste hos Dommeren.

Monsieur le Quoi fandt Øen Martinique og alle sine Sukkerplantager i Englændernes Vold; men Marmaduke og hans Familie glædede sig dog ved den Efterretning, at han i Paris havde faaet sin gamle Post i Bureauet, og truffet sin Familie og Venner ved god Helbred. To Gange om Aaret kom der regelmæssig Breve fra ham, hvori han i de meest udvalgte Udtryk skildrede sin Lykke og den Taknemligheds Følelse, der bandt ham til sine dyrebare Venner i Amerika.

Efter denne korte Beretning om de i vor Fortælling forekommende Bipersoners Skjebne, vende vi tilbage til Hovedpersonerne og Bogens Slutning.

Det vilde være forgjæves at give vore fremmede Læsere et tydeligt Begreb om en mild Octobermorgens Yndighed i Amerika. Den, der ikke har været der, kan ikke gjøre sig nogen Forestilling om Luftens Elasticitet, den tempererede Varme og den milde Vestenvinds vederqvægende og forfriskende Kølighed. Paa en saadan Morgen traadte Oliver ind i Forværelset, hvor Elisabeth sysslede med noget huusligt Arbeide, og bad hende om at gjøre en Spadseretour ned til Søen. En stille Vemod, der hvilede over Effinghams Ansigt vakte Elisabeths Opmærksomhed. Hun kastede et let Shawl om sig, bedækkede det sorte, glindsende Haar med en stor Straahat og tog ham stiltiende under Armen. De

havde allerede passeret Broen tilligemed Landeveien og havde naaet Søbredden, uden at tale et eneste Ord. Elisabeth gjettede, hvorhen hendes Mand vilde føre hende, og ærede hans Følelser formeget, til at afbryde dem ved utidige Spørgsmaal. Men da de vare komne paa den aabne Slette, og hun saae den rolige Sø, der var omgiven af utallige, vilde Fugle, som vare komne fra den kolde Zone, for at vederqvæge sig ved den varme Sol, kunde hun ikke længere tie, men udbrød, idet hun klyngede sig tættere til sin Ægtefælles Arm:

„Nu er det ikke Tid at tie, Oliver! Alt i Naturen synes at tale og prise den almægtige Skaber; hvorfor skulle vi da tie, der skylde ham saameget?"

„Tal da," sagde hendes Mand smilende, „jeg elsker Lyden af din Stemme. Du har vist gjettet, hvorfor jeg har ført Dig herhid; jeg meddeelte Dig mine Planer, hvorledes behage de Dig?"

„Jeg maa først see deres Udførelse," svarede Elisabeth. „Men jeg har ogsaa mine Planer, og det er ligeledes paa Tiden at sætte dem i Verk."

„Du! De angaae sikkert vor fælles Ven, den gamle Natty."

„Javist har jeg mine egne Planer med Natty; men vi have andre Venner, end Natty. Glemmer Du Lovise og hendes Fader?"

„Nei, sikkert ikke. Jeg har jo givet ham en af

mine bedste Landgaarde. Hvad Louise angaaer, da er det mit Ønske, stedse at see hende i vor lille Kreds."

„Et fromt Ønske," svarede Elisabeth og pressede sine Læber sammen; „men den stakkels Louise tænker maaskee anderledes; hun ønsker sikkert, at følge mit Exempel og gifte sig."

„Det troer jeg ikke," sagde Effingham efter et Øiebliks Betænkning; „jeg kjender Ingen, der passede sig for hende, her i Egnen."

„Det er nok muligt, men der gives andre Byer, end Templeton, og andre Kirker, end den nye St. Paulskirke."

„Hvorledes, Elisabeth! Du ønsker dog vel ikke at miste Herr Grant, som Sjelesørger? Han er en simpel og jevn, men fortræffelig Mand. Jeg vilde ikke let finde Nogen, der vilde agte min Orthodoxi halvt saameget. Du vilde see mig blive forvandlet fra en Helgen til en almindelig Synder."

„Det faaer ikke at hjelpe," svarede den unge Kone med et halvt undertrykt Smiil, „om Du ogsaa skulde blive forvandlet fra en Engel til et simpelt Menneske."

„Men Du glemmer Meieriet."

„Det kan han bortforpagte, som saamange andre. Det passer sig desuden ikke for en Præst, at dyrke sin Jord."

„Hvor skal han da hen? Du glemmer Louise."

„Jeg glemmer ikke Louise," sagde Elisabeth og

sammenpressede atter sine skjønne Læber. „Du veed, Effingham, min Fader spaaede Dig, at jeg vilde komme til at beherske Dig, som jeg havde behersket ham. Nu er netop Øieblikket der til at udøve min Myndighed."

„Naar det blot gjelder mig, saa underkaster jeg mig gjerne dine Befalinger, dyrebareste Elisabeth; men Du maa ikke efter eget Tykke skalte og valte med vore fælles Venner, især naar dine Planer ere til deres Skade."

„Hvem har sagt Dig at jeg vil skade vore Venner?" spurgte Elisabeth og fæstede sit Blik forskende paa ham, men læste blot Forundring i hans Ansigt.

„Om ikke i pecuniair Henseende, saa er jeg dog overbeviist om, at de ville savne vort Selskab meget."

„Det er Pligt at bekæmpe vore Følelser, naar Nødvendigheden kræver det," svarede Elisabeth; „jeg er ogsaa fuldkomment overbeviist om, at Lovise indseer Nødvendigheden af denne Skilsmisse og besidder Styrke nok til at bære den."

„Hvori bestaaer da din Plan?"

„Hør mig, saa vil Du billige den. Min Fader har udvirket en Ansættelse for Herr Grant i en Stad ved Hudson, hvor han roligere og meer uforstyrret kan henleve sine øvrige Dage, end her, hvor hans Kald nøder ham til at gjøre store Reiser igjennem Skovene. Der vil han og hans Datter finde passende Selskab, og Lovise kan der let finde en Mand, som passer sig

for hende og som kan blive hende en tro Ledsager gjennem Livet."

„Du sætter mig i Forundring, Bess! Jeg havde aldrig troet, at Du tænkte saa vidt."

„O, jeg tænker videre, end Du troer, min ærede Herre og Husbond," sagde Elisabeth med et skjelmsk Smiil; „det er nu min Villie, og det er din Pligt at efterkomme den — i det mindste en Tid lang."

Essingham smilede; de talte endnu meget derom, indtil de naaede Maalet for deres Spadseretour, da Samtalen tog en anden Vending.

Den Plads, hvortil de vare komne, var den samme, hvor Nattys Hytte i saa lang Tid havde staaet. Elisabeth saae at alle Træstammerne og Ovasset var skaffet bort, og at den var bedækket med Grønsvær, saa grønt og blomstrende, som om Foraaret. En Muur, hvori der var anbragt en Dør, omgav den. Til deres store Forundring saae de Nattys Bøsse, lænet op mod Muren og Hundene ved Siden af den, for at bevogte den. Jægeren selv havde strakt sig paa Jorden og støttede Hovedet paa en Ligsteen af hvidt Marmor. Han plukkede Græsset bort, som voxede frodig op og næsten skjulte Indskriften. Ligstenen var prydet med en smagfuld Urne, der var omgiven af den indianske Høvdings Attributer.

Oliver og Elisabeth nærmede sig med sagte Trin til den gamle Jæger, der syntes hensunken i dybe, al-

vorlige Betragtninger. Han havde ikke hørt dem komme, hævede sit Hoved langsomt iveiret og sagde høit:

„Godt, godt! Det er altsammen skjønt og godt! Der staaer noget skrevet underneden, men jeg kan ikke læse det. Piben, Tomahawken og Moccassinerne ere sandelig godt gjorte — godt nok for et Menneske, der aldrig saae sligt. Der hvile de to gamle Mænd, den ene ved Siden af den anden, som det sømmer sig Venner. Held dem, de ere lykkelige! Hvo skal lægge mig i den kolde Jord, naar min Time engang slaaer?"

„Naar den sørgelige Tid kommer, Natty, skal I ikke mangle Venner, der vise Eder den sidste Tjeneste," sagde Oliver rørt over Jægerens Ord.

Den gamle Mand vendte sig om, uden at yttre nogen Forundring over denne Afbrydelse, og sagde:

„I ere vist komne, for at besøge Gravene, mine kjære Børn! Ja, det er et gavnligt Syn baade for Unge og Gamle."

„Jeg haaber dog, at Monumentet behager Eder," sagde Effingham; „man maa i dette Tilfælde see meest paa Eders Bifald."

„Da jeg ikke er vant til pragtfulde, skjønne Ligstene, saa kan der ikke være nogen Tale om min Dom," svarede Leatherstocking. „De lagde dog vel Majorens Hoved mod Vesten og Mohegans mod Osten?"

„Det er skeet, som I har anordnet det."

„Det er godt," sagde Jægeren; „de troede at skulle gaae ad forskjellige Veie; endskjøndt han, der er mægtigere og visere, end Alle, vil føre de Retfærdige sammen og blege den røde Hud."

„Denne Tro er uomstødelig," sagde Elisabeth bevæget; „vi ville alle sees i den anden Verden og leve lykkelig sammen."

„Troer De virkelig det, mit Barn?" udbrød Jægeren med usædvanlig Varme; „den Tanke indeholder stor Trøst. Men, inden jeg forlader Eder, gad jeg gjerne vide, hvad De har skrevet om den gamle Høvding og den bedste hvide Mand, der nogensinde betraadte disse Bjerge."

Effingham og Elisabeth undrede sig vel over deres gamle Vens usædvanlige Adfærd, men de ansaae det for en Virkning af Stedet og de øvrige Omgivelser. Yngligen traadte til Monumentet og læste høit:

Helliget
Mindet om Oliver Effingham,
Major i Hans Majestæt Kongen af Storbritaniens 60de Infanteri-Regiment.

Han udmærkede sig som Soldat ved sin Tapperhed, som Undersaat ved sin Troskab, som Menneske ved sine mange Dyder og som Christen ved sin rene Tro. Sit Livs Morgen tilbragte han i Rigdom, Magt og Ære; men

Fattigdom, Kummer og Smerte formørkede dets Aften. Forladt og forglemt af Alle, beholdt han blot sin gamle, trofaste Tjener, Nathaniel Bumppo tilbage. Til Erindring om Herrens Dyder og Tjenerens Troskab, reistes denne Mindesteen af den Forevigedes Sønnesøn.

Natty foer sammen, da han hørte sit Navn nævne. Inderlig Glæde tindrede i hans Øine, og han sagde, bevæget:

„Har De virkelig sagt det om mig, Yngling? Har De skrevet en gammel Mands Navn ved Siden af hans Herres paa Stenen? Gud velsigne Eder, mine Børn! Det var en kjærlig Tanke, der kan lykksaliggjøre en gammel Mands Hjerte i hans sidste Dage."

Elisabeth vendte sig bort, for at skjule sin Bevægelse. Effingham vedblev rørt:

„Eders Navn, min Bedstefaders trofaste Ven og Ledsager, er hugget her i Marmor, men det fortjente at være præget med gyldne Bogstaver."

„Viis mig mit Navn, min Søn," sagde Natty troskyldig; „lad mig see den Plet, hvor jeg nyder saa stor Ære. Det er ædelt af Dem, at De sætter et varigt Minde om en gammel Mand, der ikke efterlader sit Navn til Nogen i dette Land."

Effingham pegede paa det Sted, hvor Nattys

Navn og Lovpriisning stod. Denne fulgte det begjærlig med Øinene og sagde derpaa, idet han vendte sine Øine bort fra Ligstenen:

„Hvad skrev I om den røde Hud?"

„Hør efter, Leatherstocking!"

Denne Steen er sat til Minde om den indianske Høvding af Delawarernes Stamme.
Han var bekjendt under de forskjellige Navne John Mohegan og Chingagook —

„Chingachgook maa det hedde," afbrød Leatherstocking ham; „thi Chingachgook betyder i Delawarer-Sproget: Stor-Slange. Navnet maa sættes rigtig paa Stenen; thi en Indianers Navn har altid nogen Betydning."

„Jeg skal lade det forandre," sagde Edward og vedblev at læse.

Han var den sidste af sin Stamme, der boede i denne Egn.
Om ham kan man med Rette sige, at han besad en Indianers Feil og et Menneskes Dyder.

„De har aldrig sagt et sandere Ord, Herr Oliver," udbrød Natty. „O, havde De, som jeg, kjendt ham i hans Manddoms Kraft; havde De seet ham i Slaget, hvor Oldingen, der nu hviler ved hans Side, frelste hans Liv, da Irokeserne, de Skurke, allerede

havde bundet ham til Pælen, saa vilde De have sagt endnu mere om ham. Jeg skar Strikkerne over med egen Haand og gav ham min Tomahawk og Kniv, da Bøssen altid har været mit Yndlingsvaaben. Da kunde han atter kæmpe, som en Mand. Jeg traf ham endnu samme Dag, da han bragte elleve Mingoers Hovedhuder hjem, som Seierstegn. De behøver ikke at gyse, Mistreſs Effingham; thi det var lutter Krigerhoveder, som han ærlig havde tilkæmpet sig. Naar jeg nu betragter disse Bjerge rundt omkring mig, hvor jeg før var vant til at see tyve eller flere Blus stige op af Delawarernes Leir, og saa tænker paa, at der ikke er en eneste rød Hud tilbage, saa maa jeg sørge. Dog — Timen er kommen, og jeg maa bort."

„Bort!" gjentog Edward. „Hvor vil I hen, Natty?"

Den gamle Jæger, der uden at vide det, havde antaget mange indianske Sædvaner, endskjøndt han endog i Sammenligning med Delawarerne, ansaae sig for et langt mere civiliseret Væsen, vendte sit Ansigt bort, for at skjule sin heftige Bevægelse, idet han tog en Bylt op og lagde den paa sine Skuldre.

„Vil I forlade os?" udbrød Elisabeth, idet hun traadte nærmere; „I skulde ikke mere alene gjøre slige lange Vandringer i Skovene, Natty; det er uklogt af en Mand paa Eders Alder. Jeg kan tænke I vil gaae paa Jagt længere inde i Landet."

„Min Kone har Ret, Leatherstocking," sagde Edward; „nu indseer jeg slet ikke, hvorfor I vil udsætte Eder for slige Strabadser. Læg kun Eders Bylt fra Eder igjen, og lad Eder nøie med at jage paa vore Fjelde."

„Strabadser, kjære Børn, det er Fornøielse, Glæde, sand Glæde, den høieste, jeg kan opnaae i dette Liv."

„Nei, nei, I maa ikke gaae saa langt fra os," sagde Elisabeth smilende og lagde sin sneehvide Haand paa hans lille Bylt; „jeg har Ret, der kan jeg føle Krudthornet og Kuglepungen! Oliver, vi maae ikke tilstede, at han drager saa langt bort; husk paa, hvor hurtig Mohegan døde."

„Jeg vidste, at Skilsmissen vilde blive tung, det indsaae jeg forud!" sagde Natty. „Derfor vilde jeg blot tage Afsked med Gravene og saa tiltræde min Vandring. I havde ikke miskjendt mig, eller anseet mig for utaknemmelig; thi I vide, at hvor jeg endog drager hen, saa bliver dog mit Hjerte tilbage hos Eder."

„Disse Ord tyde paa noget Usædvanligt!" udbrød Ynglingen. „Natty, hvor vil Du drage hen?"

Jægeren traadte nærmere til ham med fortrolig Mine, som om han vidste, at det han nu vilde sige, vilde gjøre Ende paa alle Indvendinger, og svarede:

„Seer De, unge Mand, man har stedse fortalt mig saa meget om de store Søer, hvor der ere de bedste Jagtrevierer og ikke en hvid Hud i den hele Omegn,

undtagen maaskee en enkelt Jæger, som jeg. Jeg er ked af at leve i Colonierne, hvor man hører Hamren og Støien fra Morgen til Aften; og endskjøndt jeg inderlig elsker Eder, mine Børn, saa kan jeg dog ikke negte, at jeg længes efter Skovene."

„Efter Skovene!" gjentog Elisabeth forundret; „kalder I da ikke de umaadelige Strækninger her Skove?"

„O, mit Barn, de ere intet for en Mand, der er vant til at leve i Ørkenerne. Jeg har ikke befundet mig vel her, siden Deres Fader kom her med sine Colonister; men saalænge der endnu var Liv i min gamle Herre, kunde jeg ikke drage bort. Men nu ere baade han og Chingachgook døde, og I, mine Børn, ere unge og lykkelige. Ja, nu herster Glæden i det store Huus, og saa tænkte jeg, det var paa Tiden at gjøre mig mit Livs Aften behagelig. Skove! Det kan man sandelig ikke kalde dem. Nei, Mistress Effingham, det er ikke Skove, hvor man daglig støder paa udhuggede Steder."

„Skulde der fattes Eder Noget, som kunde forsøde Eders Liv, saa tal," sagde Oliver, „og hvis det staaer i min Magt at skaffe det, saa skal I faae det, Leatherstocking."

„De mener det godt, unge Mand, og De ogsaa, Madame; men Deres Veie ere ikke mine Veie. Det gaaer os, som de Døde under Ligstenene; den Ene gik mod Osten og den Anden mod Vesten, for at naae deres

Himmel, men tilsidst komme de dog sammen, og vi skulle ogsaa sees igjen, mine Børn. Ja, vi ville atter træffes i de Retfærdiges Boliger."

„Jeg kan ikke udholde den Tanke, at I forlader os," sagde Elisabeth halvgrædende; „jeg havde haabet, at I skulde leve og døe hos os, Natty."

„Dine Ord ere forgjæves!" udbrød Edward. „Vaner, som have beherskket et Menneske i 40 Aar, er ikke let at udrødde; jeg veed, at det nytter ikke at trygle Eder længere, Natty; men hør et Forslag: jeg vil bygge Eder en Hytte i en fjern Deel af Landet, for at vi undertiden kunne besøge Eder og erfare, om I ikke lider Mangel."

„Børn, bryder Eder ikke om gamle Leatherstocking; Gud vil nok sørge for ham og berede ham et lykkeligt Endeligt. Jeg veed, I ønske det Bedste; men vore Anskuelser ere forskjellige. Jeg elsker Skovene, og I fryde Eder ved Synet af Mennesker. Jeg spiser, naar jeg er hungrig og drikker, naar jeg er tørstig; men I gjøre begge Dele til bestemte Tider; ja, I forfylde endog Eders Hunde i en god Hensigt, og Hunde maae være magre, ellers kunne de ikke løbe godt. Den ringeste af Guds Skabninger er dannet til et vist Øiemed, og jeg blev bestemt til at leve i de øde Skove; derfor, Børn, hvis I elske mig, saa lader mig drage derhen, hvor mit Hjerte kalder mig."

Disse Ord vare for afgjørende, til at nogen af

dem vovede at bede ham længere. Elisabeth lod Hovedet synke ned paa sin Barm og græd, medens Edward vendte sig bort med taarefulde Øine. Efterat han nogenlunde havde fattet sig, aabnede han sin Tegnebog og gav Jægeren alle de Banknoter, den indeholdt.

„Tag da i det mindste dette," sagde han. „Gjem det som en Nødskilling."

Den gamle Mand tog Banknoterne og betragtede dem nysgjerrig, idet han sagde:

„Det er altsaa Eders nymodens Penge, som i Albany forfærdiges af Papir. Jeg forstaaer mig ikke derpaa og veed ikke, hvad jeg skal bruge dem til. Nei, nei, unge Mand — tag dem igjen — de ere mig til ingen Nytte. Jeg kjøbte Franskmandens hele Krudtforraad, da han drog herfra, og Bly findes der nok af i det Land, hvorhen jeg drager. Effingham, tillad en gammel Mand, til Afsked at kysse Deres Haand og nedbede Himlens bedste Velsignelse over Dem."

„O, hør mig, opfyld min Bøn og forlad os ikke," tryglede Elisabeth. „Gjør det ikke, Leatherstocking; tænk paa, at jeg stedse vilde være bekymret for den Mand, der to Gange frelste mit Liv og gjorde dem vel, som ere mig dyrebare. Bliv for min Skyld, om end ikke for Eders egen. Eders Billede vil svæve for min Sjel Dag og Nat, og i Drømme vil jeg see Eder kæmpe med Armod, Sygdom og de vilde Dyr, som Eders svage Arm snart ikke mere formaaer at fælde.

O, bliv hos os, gamle Mand! Jeg besværger Eder, forlad os ikke!"

„Slige skrækkelige Tanker og Drømme ville ikke længe ængste et saa uskyldigt Fruentimmer, som Dem, Mistress Effingham," svarede Jægeren højtidelig. „Gud vil bevare Dem, og skulde Pantherdyret vise sig for Dem i Drømme, saa husk paa Skaberens Naade, der sendte mig, som et svagt Redskab til Deres Frelse. Stol paa Gud og Deres ædle Mand, Madame, og tænk med Velvillie, men ikke med Sorg, paa gamle Natty. Himlen velsigne Eder, mine elskede Børn! Den Gud, der vaager saavel over Skovene som over Colonierne, beskytte Eder, indtil hiin store Dag kommer, da den hvide og røde Hud skal træde for den samme retfærdige Dommer, og hvor Loven øver Retfærdighed istedetfor Vold."

Elisabeth hævede sit Hoved iveiret og rakte ham den blege Kind til at kysse. Han tog sin Hue af og kyssede ærbødig den smukke Kone. Ynglingen greb krampagtig hans Haand, men kunde ikke tale. Natty trak Remmene om sin Bylt og sit Belte fastere, og beredede sig langsomt til at drage bort. Han prøvede nogle Gange paa at tale, men Stemmen slog ham Feil. Endelig kastede han Bøssen over Skulderen og raabte paa Jæger-Viis med høi Røst, saa det gjenlød i Skoven!

„Avance, Hunde, avance! Vi have en lang Vei at gaae."

Hundene sprang op ved Lyden af hans Stemme, kastede endnu et Afskedsblik paa Gravene, som om de anede den evige Skilsmisse, og fulgte derpaa deres Herre.

En kort Pause indtraadte, i hvilken den unge Mand skjulte sit Ansigt ved sin Bedstefaders Gravmæle. Da han atter hævede Hovedet iveiret, for endnu engang at gjentage sine Bønner, befandt han sig alene med Elisabeth.

„Han er borte!" udbrød Effingham.

Elisabeth hævede Hovedet og saae den gamle Jæger staaende ved Udkanten af Skoven. Han tilvinkede dem det sidste Levvel med Haanden, og forsvandt derpaa med sine Hunde mellem Træerne.

De hverken saae eller hørte noget til ham efter den Tid, og Dommerens Efterforskninger bleve frugtesløse. Han gik mod Solens Nedgang, og var den Første, som banede Americanerne Vei gjennem Continentet til det andet Ocean.

Ende.